

yêu
em,
một
lời
*khó nói
hết*

Mục lục

Chương 1: Xem mắt

Chương 2: Kết hôn

Chương 3: Sống chung

Chương 4: Hạn chế quan hệ

Chương 5: Nướng tay

Chương 6: Tín ngưỡng

Chương 7: Hôn

Chương 8: Yến tiệc

Chương 9: Chống lưng

Chương 10: Làm nũng

Chương 11: Bồi dưỡng

Chương 12: Minh Minh

Chương 13: Thư tình

Chương 14: Ôm

Chương 15: Ghen

Chương 16: Phục vụ

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30: Hoàn chính văn

Chương 31: Phiên ngoại 1: Mang thai

Chương 32: Phiên ngoại 2: Sợ vợ

Chương 33: Phiên ngoại 3: Thân thân

Chương 34: Phiên ngoại 4: Cảnh công chúa nhỏ trong mơ

Chương 35: Phiên ngoại 05-1: Hấn chạm vào ngực rồi à?"

Chương 36: Phiên ngoại 05-2: Hấn chạm vào ngực rồi à?"

Chương 37: Phiên ngoại 6: Yêu đương làm ảnh hưởng tới học tập"

Chương 38: Phiên ngoại 7: Đó là cô

Chương 1: Xem mắt

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Túc

Hôm nay ánh nắng mặt trời rất tốt, gió cũng rất tốt, tâm trạng cũng rất tốt.

Lộ Phân Phân nhìn giấy chứng nhận kết hôn trong tay, ngược lại không biết đây là tốt hay không tốt?

Cô đã kết hôn.

Về đối tượng kết hôn cô không hiểu rõ.

Chỉ biết tên đối phương qua hai ba lần đi xem mắt, cô và người đàn ông xa lạ kia đã nên duyên vợ chồng.

Nó giống như một giấc mơ.

Tuy nhiên, đây là một giấc mơ đẹp khiến cô không bao giờ muốn tỉnh mộng.

Mười ba ngày trước, Mãn Hồng Ngọc đến đòi nợ Lộ Phân Phân, đe dọa sẽ phá nát cái cửa hàng của cô, vì vậy cô buộc phải đi xem mắt.

Ngày đầu tiên, cô đã gặp “nam thần” mới nổi trong giới trò chơi, khinh thường cô trong livestream có hai mươi người hâm mộ, bởi vì anh ta có hai mươi vạn fan.

Lộ Phân Phân mặc một chiếc sườn xám thêu màu xanh trắng, tóc đen dài ngang eo, khuôn mặt tuyệt đẹp, đuôi mắt lạnh lùng quyến rũ.

Đối phương có vẻ rất thích thú với vẻ ngoài của cô, hỏi cô có chấp nhận anh ta có nhiều “nữ thần” trong game hay không?

Lộ Phân Phân kêu anh ta rút đi.

Ngày thứ hai, người đàn ông đến xem mắt là người có nghề nghiệp ổn định, một phú nhị đại, có nhà có xe, mắt cao hơn đầu, nói chuyện quanh co, là một bậc thầy khéo đưa đẩy.

Sợ cô không tốt nghiệp từ một trường đại học hàng đầu thế giới, hỏi cô có thích làm việc nhà không.

Lộ Phân Phân khuyên anh ta nên đi tìm bảo mẫu.

Ngày thứ ba, người cô gặp là giám đốc điều hành của một công ty đa quốc gia. Mức lương trung bình hàng năm lên tới hàng triệu đô la, anh ta lái xe BMW, trên tay đeo chiếc đồng hồ Omega năm vạn.

“Cô Lộ, cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, không còn là một thiếu nữ mười tám tuổi, không phải là cô đang ảo tưởng tìm được một người đàn ông vừa đẹp trai lại giàu có chứ?”

Vẻ ngoài của Lộ Phân Phân giống như một bình hoa di động không nỡ, rất xinh đẹp nhưng lại vô cùng khó chiều. Người đàn ông đi BMW này từng qua lại với rất nhiều phụ nữ. Đối với loại phụ nữ như vậy, những đàn ông theo đuổi chắc chắn sẽ không tệ, lâu dần nhất định sẽ sinh ra vẻ đạo đức giả.

Nhận thấy loại phụ nữ này đã quen bám víu đàn ông, anh ta liền thay đổi thái độ lạnh lùng, nói chuyện không khách khí.

“Giống như ông chủ lớn của tôi. Anh ta mang dòng máu lai Trung Anh, hậu duệ của dòng dõi quý tộc, giàu có, đẹp trai. Có hàng tá tài sản đứng tên anh ta, còn sở hữu khu Phú Nghênh Đình Uyển.

Nhưng mà người ta muốn kết hôn hay hẹn hò cũng phải tìm thiên kim tiểu thư ở các gia đình quý tộc hay là các cô gái môn đăng hộ đối, chắc cũng sẽ không tìm một cô gái bình thường như cô đúng không?”

Đôi mắt đẹp của Lộ Phân Phân tỏ ra không nhiều cảm xúc: “Tôi có thể thanh toán không?”

Người đàn ông BMW cho rằng mình đã nghe nhầm: “Cái gì?”

Lộ Phân Phân: “Đã hết mười phút rồi.”

Người đàn ông BMW cảm thấy không thể tin được: “Như vậy là cô có việc cần đi sao?”

Đôi mắt Lộ Phân Phân biến đổi không ngừng. Ánh mắt toát lên vẻ nuối tiếc, khuôn mặt mỉm cười vô cùng nhẹ nhàng: “Là tôi cảm thấy không xứng với anh. Tôi chỉ lái chiếc Volkswagen Bora được trả trước 40.000 USD. Nhưng đối với chiếc BMW thì thật sự khác một trời một vực.”

Người đàn ông BMW nghe vậy cười đắc ý, vẻ mặt tràn đầy sự tự tin trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài bình thường của anh ta.

“Đại khái, tôi cũng rất thích kiểu phụ nữ đơn giản như cô Lộ. Nếu không có vấn đề gì, cô có thể chuyển đến nhà tôi sống. À khu tôi sống là Phú Nghênh Đình Uyển, bên đấy tương đối thuận tiện.”

Phú Nghênh Đình Uyển là một khu nhà giàu nổi tiếng.

“Những chuyện khác, sau này chúng ta có thể từ từ tìm hiểu”

Lộ Phân Phân giật giật khóe miệng, thần sắc vô cùng mệt mỏi: “Cảm ơn, nhưng tôi sống ở phố cũ đã quen rồi.”

Nhân viên phục vụ bước ra, dọn dẹp đồ ăn.

“Người này trông có vẻ đàng hoàng nhưng thật ra lại rất đê tiện. Mới gặp mặt lần đầu đã muốn lên giường với con gái nhà người ta. Phi! Anh ta cũng không biết một chiếc túi của chị đã mua đủ 10 chiếc xe của anh ta!”

Lộ Phân Phân không tiếp lời.

Ba phút sau.

Người đàn ông BMW quay lại, bước chân có vẻ vội vàng, ánh mắt nhìn cô tỏ ra vô cùng sợ hãi.

Anh ta tiến đến một cách vội vã, hỏi: “Xin lỗi, cô có thời gian không?”

Lộ Phân Phân cảm thấy bối rối với vẻ mặt hoảng sợ của anh ta, nhưng cô cũng quá lười để ứng phó: “Xin lỗi, tôi đang vội.”

Giọng nói của người đàn ông BMW xen lẫn những âm thanh run rẩy: “Cô Lộ, vừa rồi tôi nói những lời hơi quá khích, mong cô đừng để trong lòng.”

Lộ Phân Phân chống khuỷu tay lên mặt bàn, tự hỏi tại sao người đàn ông trung niên cao béo lúc nào cũng tỏ vẻ cao thượng này lại trở nên khiêm nhường như vậy.

Cô không tin trên thế giới này lại có liếm cầu*.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Hai vệ sĩ áo đen đứng ngoài cửa, một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest giày da đi vào.

Người đàn ông này rất cao, nhìn cũng gần một mét chín, ngũ quan lập thể, đường nét tinh xảo. Đó là một khuôn mặt lai vô cùng hoàn hảo.

Anh đứng ngược sáng nên cơ thể cao lớn được bao phủ bởi ánh sáng.

Lộ Phân Phân có chút thất thần.

Người đàn ông BMW nhìn thấy người đàn ông đó tiến lên nghênh đón giống như một con ngựa chờ chủ: “Tổng giám đốc Minh, cô Lộ hình như không có thời gian ...”.

“Tôi rảnh.” Lộ Phân Phân chống cằm quay đầu, cố ý làm trái ý người đàn ông BMW kia: “Có việc gì?”

“Xin chào.” Giọng nói của người đàn ông này rất dễ nhận biết, giọng nam trầm, âm trầm rất đặc biệt.

“Xin chào.”

Người đàn ông khẽ hỏi: “Tôi có thể ngồi đây không?”

Hình như không quá lưu loát tiếng phổ thông Trung Quốc.

Tuy rằng là anh chủ động bắt chuyện, nhưng lại không có tỏ vẻ tùy tiện, cử chỉ cũng rất chừng chặc.

Lộ Phân Phân rút tay lại rời ngồi xuống: “Xin mời.”

Nhân viên đứng bên cạnh cũng nhìn đến ngơ ngác, thiếu chút nữa đã quên đưa menu đồ ăn. Bởi vì cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy mà còn chạy đi xem mắt.

“Xin chào, tiên sinh cần gọi món gì?”

Người đàn ông giơ tay lên, ra hiệu cho nhân viên đưa menu thức ăn cho Lộ Phân Phân.

Lộ Phân Phân gọi món, tuy đã ngồi cả một buổi chiều nhưng cô vẫn chưa ăn gì.

Món ăn ở đây rất đắt tiền, cho dù theo lễ nghĩa đã chia AA nhưng vẫn rất đắt, xem như thử thách một chút, Lộ Phân Phân gọi món cơm chiên rẻ nhất, sau đó đưa menu cho người đàn ông đối diện.

Hy vọng anh có thể trò chuyện với cô lâu một chút, cùng nhau ăn cơm chiên.

Người đàn ông cúi đầu nhìn vài lần trên menu sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lộ Phân Phân.

Lộ Phân Phân ngược mặt tiếp nhận ánh mắt của anh. Đôi mắt anh thâm trầm, đáy mắt sâu thẳm khiến cô không nhìn ra được anh đang nghĩ gì.

Cho nên cô không có cách nào xác định được bên trong anh có đang che giấu điều gì dưới vẻ ngoài cao quý đó không?

Người đàn ông đứng dậy, lòng bàn tay áp sát bộ đồ, nghiêng người đưa menu cho cô rất nhẹ nhàng.

“Nhìn xem, còn cần thêm chút gì nữa không?” Anh nói chuyện rất nhẹ nhàng, mang lại cảm giác ôn nhu không thể giải thích được.

Khoảng cách giữa hai người lập tức bị rút gọn, Lộ Phân Phân chỉ nhìn anh một cái sau đó liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Trong lòng cô có chút khác thường, cô luôn cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô rất kỳ lạ.

Không biết có phải cô bị ảo giác hay không? Cô cảm giác anh dường như đang nhìn chăm chăm vào cô không hề rời mắt. Điều này không phù hợp với khí chất của một quý ông có vẻ ngoài lạnh lùng như vậy.

Lúc anh đưa menu cho cô, Lộ Phân Phân đã thấy chiếc đồng hồ xa xỉ trên cổ tay anh. Cô có con mắt nhìn thấu các mặt hàng cao cấp

trên thế giới, giá của chiếc đồng hồ này có thể mua được hai căn phòng.

Lộ Phân Phân cúi đầu thất thần xem menu, vốn định gọi thêm tô mướt nướng phomai nữa, nhưng thấy anh đã đặt.

Lộ Phân Phân có chút ngạc nhiên, không ngờ người đàn ông này có khẩu vị hợp với cô như vậy.

Đều thích ăn các món đắt tiền nhưng số lượng của chúng trên đĩa rất ít, hầu như không đủ ăn.

Nếu như là vài năm trước, Lộ Phân Phân chi tiền cho những thứ này đều không chớp mắt, nhưng bây giờ nợ nần chồng chất, cô không dám lãng phí nhiều như vậy.

Cô ngẩng đầu lên: “Gọi ngài như thế nào?”

“Minh Thì Tiết.”

“Lộ Phân Phân.” Cô chậm rãi nâng ly nước lên, lặng lẽ quan sát người đàn ông trước mắt.

Toàn thân anh là những sản phẩm phiên bản giới hạn. Nếu nghĩ rằng Minh Thì Tiết giàu có không thôi thì đây chắc chắn là một sự xúc phạm đến anh. Khí chất ngông cuồng, quý tộc bẩm sinh của người đàn ông này mấy tên phú nhị đại mới nổi không thể có được.

“Ngài là ông chủ của Lưu tiên sinh sao?” Cô hỏi lại.

Minh Thì Tiết nhìn cô chăm chú, ánh nến đung đưa nhẹ nhàng, lông mi dài của anh ngả bóng bên cạnh sống mũi cao: “Đúng vậy.”

Lộ Phân Phân trong lòng thờ dài, không ngờ cô lại mời nhiều ông chủ giàu có trong một buổi xem mắt nhàm chán này. Cô nên giả vờ bị ép buộc đi hay là giả vờ kém cỏi nhỉ?

Ong chủ thì chủ yếu là bảo vệ cấp dưới của mình, tốt nhất là nên giả vờ kém cỏi.

“Minh tiên sinh, nhà tôi hiện tại là như thế này. Đã nghèo lại còn nợ một khoản rất lớn...”

Minh Thì Tiết: “Bao nhiêu?”

“ ... ”

Lộ Phân Phân chỉ muốn biểu đạt là cô không xứng với nhân tài đặc lực của anh và nể mặt là ông chủ lớn, cô cũng không có ý định vạch trần một người xa lạ.

Cô không trả lời: ” Minh tiên sinh tới đây làm thuyết khách(1) sao?”

“Không.”

Anh dùng một từ đã có thể giết chết câu chuyện.

Minh Thì Tiết căn bản không động đũa, các món ăn trên bàn đều bị Lộ Phân Phân ăn sạch.

Lộ Phân Phân không tỏ ra trang nhã dịu dàng, cũng không để ý đến hình tượng. Bởi vì anh không phải khách hàng quan trọng, cũng không cần để lại ấn tượng tốt.

Sau bữa tối, Minh Thì Tiết đề nghị đưa cô về.

Lộ Phân Phân không từ chối. Bởi vì đi taxi về nhà cũng mất 58 tệ.

Sau khi xuống xe, cô mới nhớ ra lúc đầu cô không nói anh địa chỉ nhà cô.

Cô cúi xuống và gõ cửa sổ phía sau.

“Tôi rất tò mò, Minh tiên sinh làm sao biết địa chỉ nhà tôi?”

Cửa sổ hạ xuống.

Người đàn ông trong xe nghiêng đầu, Lộ Phân Phân đối mặt với một đôi mắt đào hoa.

Đuôi mắt của anh hơi cong lên, khóe mắt bên trong sâu thẳm. Nếu không cố ý ôn nhu khi nhìn cô, ánh mắt của anh rất mạnh mẽ.

Chiếc sườn xám cô mặc hôm nay có kiểu cổ giọt nước, Lộ Phân Phân cũng ý thức được cổ áo có chút hở ra, nhưng tầm mắt của anh vẫn rất lịch sự, ánh mắt chỉ dừng lại trên xương quai xanh của cô.

“Đừng tùy tiện lên xe của người lạ.”

Lộ Phân Phân ngẩn người, theo bản năng “Ồ” một tiếng, sau đó đứng thẳng người lên.

Người lạ.

Có nghĩa là anh phải không?

Đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, chiếc xe sang trọng đã rời đi.

Tốc độ kinh hoàng này có thể sánh ngang kẻ sát nhân, để lại một dấu ấn nhỏ trước khi gây án.

Lộ Phân Phân vội vàng sờ sờ mông, thấy không bị kim đâm mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vội vã sườn xám lần nữa, giữ giữ tà váy đến khi xác định không dính thứ gì thì mới yên tâm lên lầu.

Thật đẹp trai, thật ôn nhu, nói chuyện cũng rất đáng sợ.

Chiều ngày hôm sau, Lộ Phân Phân đứng giờ ngồi bên cửa sổ, chuẩn bị cho buổi xem mắt.

Vẫn như cũ, cô ứng phó đến mức buồn ngủ.

Người đàn ông đến xem mắt hôm nay không tới.

Lộ Phân Phân tính tiền, chuẩn bị rời đi.

“Lộ tiểu thư.”

Giọng nam trầm ấm, dịu dàng quá mức, Lộ Phân Phân nghe một cái đã nhận ra là ai.

Cô quay đầu lại, nghiêng đầu đi sang. Bởi vì quá bất ngờ, sự chán nản trong mắt Lộ Phân Phân đều biến mất, bị sự ngạc nhiên chiếm đóng trên khuôn mặt.

Minh Thì Tiết hôm nay vẫn là một thân tây trang cao cấp đắt tiền. Khí chất ưu nhã, cao quý, bộ vest được cắt may vừa vặn, làm cho một thân đều trở nên mê người, quyến rũ.

Lộ Phân Phân khẽ chào: “Minh tiên sinh.” Cô quay đầu uống nước của mình, không có ý định qua lại với anh.

Bởi vì hôm qua cô đã tiêu mất hai ngàn tám tệ.

Trước kia, Lộ Phân Phân tiêu tiền như nước, chưa bao giờ lật vạt những chuyện như vậy. Nhưng hiện tại những chuyện nhỏ như vậy thôi cô gần như sắp không trả nổi nữa, cô không cho phép bản thân lơ là như vậy nữa.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp dịu dàng của anh: ” Cô không phiền nếu thêm một người nữa chứ?”

Lộ Phân Phân rút cuộc cũng tiêu hóa được hàm ý trong lời nói của anh.

“Minh tiên sinh tới đây xem mắt với tôi sao?”

Minh Thì Tiết đưa ra đáp án chắc chắn: “Đúng vậy.”

* Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh.

(1) Nhà ngoại giao tư sản hoặc phong kiến, chuyên dùng lý lẽ đi thuyết phục người khác. Dùng tài ăn nói để khiến người khác nghe theo.

Chương 2: Kết hôn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Túc

Lộ Phân Phân nhìn người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai trước mắt, hoài nghi cô đang nằm mơ.

Chớp mắt vài cái, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe cộ đi lại tấp nập, rất chân thật không phải là mơ.

Lộ Phân Phân thu hồi ánh mắt: “Minh tiên sinh.”

Đôi mắt sáng ngời của Minh Thì Tiết phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Ừm?”

Nếu như là mấy năm trước, Lộ Phân Phân sẽ cảm thấy cô may mắn đụng phải một bạch mã hoàng tử rồi. Sau hai năm bị xã hội chà đạp không thương tiếc, cô đối với người lạ vô cùng cảnh giác, cho dù người đàn ông này có đẹp trai như các minh tinh hay hoàn hảo như mấy anh nam chính trong các bộ tiểu thuyết.

“Tôi có thể hỏi Minh tiên sinh vài câu không?”

Minh Thì Tiết ngữ khí ôn hòa: “Được.”

Lộ Phân Phân không khách sáo, đem tất cả các nghi vấn hai ngày nay đều hỏi một lần.

Minh Thì Tiết cũng không kiêu dè, nghiêm túc trả lời.

Lộ Phân Phân bối rối.

Không phải nói đùa, cũng không tỏ ý đùa giỡn với cô. Người đàn ông này rất nghiêm túc, cô có thể cảm nhận được điều đó.

Điều này so sánh với những người đàn ông trước đó rõ ràng chính là một trời một vực. Dường như anh cảm thấy không có vấn đề gì.

Lộ Phân Phân dùng ánh mắt dò xét nhìn chăm chăm vào Minh Thì Tiết, không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nhỏ nào trên khuôn mặt anh.

Nhưng trên mặt người này không biểu lộ nét mặt khác thường nào.

Lộ Phân Phân thả lỏng, chỉ âm thầm quan sát, đi thẳng vấn đề mở miệng hỏi: “Có rất cô gái hoàn hảo thích anh, để anh có thể lựa chọn, tại sao anh lại đi xem mắt với tôi?”

Minh Thì Tiết đáp: “Không thích.”

Lộ Phân Phân vô thức hỏi: ” Vậy ngài thích tôi sao?” Cô lại cảm thấy hỏi như vậy thật quá coi trọng mình, ông chủ lớn này toàn thân đều toát ra hơi thở cấm dục, thái độ bình tĩnh, cũng không phải loại người có thể nhất kiến trung tình với một người phụ nữ xa lạ: “Nhưng tôi không quen biết ngài.”

Minh Thì Tiết bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt sáng ngời dưới ánh sáng ấm áp nổi lên một tầng xanh lam rất nhạt, giống như mặt biển trong suốt tĩnh lặng.

“Hiện tại thì quen biết rồi.”

Lộ Phân Phân nhin không được giơ tay sờ khuôn mặt của mình, tuy rằng nhan sắc của cô cũng không tệ lắm, nhưng với những

người có thân phận địa vị như anh thì loại mỹ nữ nào chưa từng nhìn thấy qua, không cần phải nhìn cô chăm chăm với ánh mắt ôn nhu như vậy, anh dường như không hề dời mắt ra khỏi người cô.

Anh rời mắt, hàng lông mi rậm rạp sụp xuống, chuyển ánh nhìn vào đĩa tôm nướng phô mai trên bàn.

Lộ Phân Phân thoải mái hơn một chút. Thì ra không phải anh đang chuyên chú nhìn cô, mà đôi mắt này của anh quá mê người, nhìn cái gì cũng cảm thấy ôn nhu trìu mến.

Lộ Phân Phân nắm chặt chiếc nĩa, nửa người tiến lên mặt bàn, kề sát vào anh: “Minh tiên sinh không phải là muốn cưới một người vợ về để đánh chứ?”

Minh Thì Tiết: “...”

Anh đưa tay ra, kéo đĩa đồ ăn trước mặt cô sang một bên, tránh cho cử chỉ bất cẩn của cô làm bẩn quần áo.

“Hoặc...” Lộ Phân Phân tiếp tục suy đoán: “Ngài đang vội có con.” Muốn bỏ tiền ra tìm một người vợ như ý, vì anh là đồng tính luyến ái, muốn sinh con vì chia gia sản?

Minh Thì Tiết sửng sờ, đại khái là không ngờ cô lại hỏi như vậy. Anh không hề tức giận khi bị xúc phạm, vẫn bình tĩnh trả lời: “Không phải.”

Lộ Phân Phân ngây người trong hai giây.

“Thật sự là tiên sinh vì vội muốn kết hôn mà đến xem mắt sao?”

Minh Thì Tiết: “Ừm.”

Anh rũ mắt xuống, cầm ly nước bên cạnh cô tránh sang một bên.

Lộ Phân Phân kinh ngạc buông nĩa xuống, khuỷu tay dừng lại, cô không biết ly nước từ lúc nào đã thay đổi vị trí, nếu anh không để

sang thì chắc nó đã đổ mất rồi.

Cô mím môi, gương mặt chìm vào trầm tư.

Trên đời sẽ không rớt một miếng bánh nào, còn là loại đỉnh cao như này, đối với những cô gái môn đăng hộ đối lại không tìm, cứ muốn tìm cô. Đúng là logic không hợp lý.

Trừ khi anh muốn tìm một người có thể nhanh chóng mang thai, sinh con xong là có thể liện ly hôn.

Cô bắt đầu cố tình gây khó dễ: “Tôi có thể ký một thỏa thuận trước khi kết hôn không? Đừng có con trong 10 năm. Tôi năm nay 25 tuổi, 10 năm sau chỉ mới 35 tuổi, nếu muốn sinh con thì vẫn có thể sinh được.”

Dựa theo kinh nghiệm xem mắt trước kia của Lộ Phân Phân, những lời vừa nói ra chắc chắn sẽ khiến đối phương lập tức nói lời tạm biệt với cô.

Minh Thì Tiết không chút do dự: “Được.”

Lộ Phân Phân bị nghẹn.

Minh Thì Tiết nhanh chóng đưa cho cô một mảnh giấy: “Ăn từ từ.”

Lộ Phân Phân vẫn không tin sẽ có miếng bánh ngon như vậy.

Cô lau khóe miệng, nheo mắt lại, hỏi thẳng mà không quan tâm đến gánh nặng tâm lý: “Có vấn đề gì với anh không?”

Minh Thì Tiết có chút kinh ngạc: “Phương diện kia?”

Lộ Phân Phân rũ mắt: “Ừm, chính là phương diện đó.”

Minh Thì Tiết dường như đã hiểu, biểu cảm hơi mất tự nhiên: “Chắc là không có vấn đề.”

Lộ Phên Phên cuối cùng đã tìm thấy nguyên nhân, cắn ống hút: “Đường như không chắc chắn.”

Minh Thì Tiết nghiêm túc trả lời: “Tôi chưa từng thử nên không quá chắc chắn. Tuy nhiên, tôi có thể trao đổi báo cáo kiểm tra sức khỏe với cô.”

Lộ Phên Phên hỏi xong, bụng cũng ăn no. Cô chống cằm và bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Minh Thì Tiết đi thanh toán.

Lộ Phên Phên mở mã QR WeChat: “Thêm bạn bè?”

Minh Thì Tiết: “Được.”

Anh nhận lấy điện thoại di động của cô, cúi đầu quét mã QR.

Lộ Phên Phên nhìn chăm chăm vào tay anh, muốn xem có dấu vết nhẵn hay không, liếc mắt một cái liền có chút không rời đi được. Ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng, thân là người có khả năng kiểm chế giỏi, nhưng trong lòng Lộ Phên Phên vẫn rung động mạnh mẽ, cô muốn sờ một chút.

Cô kìm nén.

Minh Thì Tiết trả lại điện thoại di động cho cô, nhìn thoáng qua vỏ điện thoại di động của cô.

Mẫu ốp lưng điện thoại di động này, Lộ Phên Phên đã dùng được mười năm, vẫn là hình con búp bê kỳ dị đó.

Sau khi về nhà.

Lộ Phên Phên nhấp vào tường Minh Thì Tiết, lướt qua một lần vòng bạn bè của anh.

Chẳng có gì cả.

Nhìn rõ người này rất nghiêm túc, avatar WeChat lại là một hình kẹo ngọt dâu tây rất nữ tính.

Lộ Phân Phân hoài nghi đây là một acc phụ.

Điện thoại di động hiện lên ID “Mãn Hồng Ngọc”.

Lộ Phân Phân do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhận điện thoại.

Đầu bên kia lập tức truyền đến những tiếng chửi rủa chói tai: “Lộ Phân Phân, mày muốn tao phá nát cửa hàng của mày đúng không? Tao không phải đã giới thiệu cho mày toàn những người giàu có sao? Mày chỉ cần tùy ý chọn một người, thì cũng không lo về vấn đề tiền bạc! Mày đã làm hỏng hết chuyện của tao rồi! Mày cho rằng mình còn là Lộ đại tiểu thư sao? Tao nói cho biết, này chẳng là cái thá gì cả! Mày chỉ là...”

“Được rồi!” Lộ Phân Phân mất kiên nhẫn, lười biếng nói: “Bác xóa hết thông tin xem mắt của tôi đi. Trong vòng một tuần, bác vui lòng xóa hết giúp tôi.”

Mãn Hồng Ngọc cay nghiệt nói: ” Lộ Phân Phân, mày lấy đâu ra mặt mũi mà lên mặt với tao như vậy? Mày không gả cho người có tiền, chỉ dựa vào thu nhập một tháng có ba ngàn của mày thì khi nào mới trả hết nợ! Người đời nói không sai, kẻ nợ nần đều là đại gia, tôi sai bảo không nổi Lộ đại tiểu thư! Muốn tao xóa thông tin xem mắt sao? Được thôi, trả tiền đây! Trả tiền thì tao sẽ xóa hết, nếu không tao đập nát cửa hàng nhỏ của mày!”

“Được rồi, bác đập đi, đập xong tôi lập tức báo cảnh sát.”

“Ôi ôi ôi, có một chút nhan sắc, tự coi mình là hoa khôi đây mà! Dám khiêu nại tao!”

Giọng nói của một bác gái vang lên, một câu còn chưa nói xong đã bị Mãn Hồng Ngọc ngắt: “Các người cút hết cho tôi! Kẻ bất tài!”

Không có bản lĩnh mà còn mượn tiền tôi, các người đã không trả mà còn không cho tôi đòi sao?”

“Không phải cô ấy đã đi xem mắt hai tuần nay làm chị nở mặt nở mày rồi sao...”

“Làm nở mặt nở mày tôi sao? Chị không nghe người ta khiếu nại như thế nào đâu, nói nó đến để lừa gạt hôn nhân, chỉ đến để lừa một bữa ăn!”

Lộ Phân Phân không dập máy, ném điện thoại sang một bên, bắt đầu tẩy trang.

Mãn Hồng Ngọc nói chuyện luôn độc miệng: “Quên đi, tôi niệm tình nó được mẹ sinh ra nhưng không được mẹ nuôi dưỡng, gia hạn cho nó thêm một thời gian nữa vậy!”

“Người nợ là ba cô ấy, người cũng đã chết, chị đừng nói đùa nhỏ như vậy...”

“Cha nợ con trả! Nhà không sinh được con trai chỉ có một mình nó, nên phải tìm nó đòi tiền chứ!”

“Con tiện nhân kia, mày nghe đây!”

Mãn Hồng Ngọc hét lên: “Tao nói cho mày biết, nếu mày không tìm được người có tiền mà giả đi để lấy tiền lễ vật trả lại cho tao, tao liền đến trước mộ bố mày mà đào lên sau đó lấy roi đánh nát thi thể!”

Ngoại trừ chán ghét, Lộ Phân Phân không có cảm xúc khác.

Cô cầm điện thoại lên: “Nhà bác lúc trước tiêu tiền của ba tôi ít sao? Nào là bác mở cửa hàng làm ăn, mua nhà mở cửa cho con trai, khoản nào không phải do bố tôi bỏ ra? Ít nhất cũng phải năm sáu triệu, rốt cuộc ai nợ ai?”

Mãn Hồng Ngọc chơi xấu: “Mày có chứng cứ không? Có giấy nợ nào không? Một trăm ba mươi vạn này tao đã viết giấy nợ với bố mày, kiện tụng cũng là tao thắng!”

“Ồ, vậy bác đến m tào địa phủ tìm bố tôi đi.” Lộ Phân Phân cúp điện thoại, kéo Mãn Hồng Ngọc vào danh sách đen.

Cô đã sớm không coi những người kia là người thân. Những người cô không quan tâm, cho dù bà ta có tấn công cô một cách độc ác đến đâu, cô cũng sẽ không buồn. Nhưng cô rất quan tâm đến cửa hàng thuê và bố cô.

Lộ Phân Phân muốn di dời mộ của bố cô. Nhưng chôn cất ở nghĩa trang quá đắt, cô rất khó có đủ khả năng làm việc đó.

Cô nhắc điện thoại lên, mở ảnh đại diện kẹo ngọt dâu tây.

Lộ Phân Phân hẹn Minh Thì Tiết đến cửa hàng tiện lợi ở dưới lầu tiểu khu.

Minh Thì Tiết mặc một chiếc áo khoác màu đen, dáng người cao lớn ngất ngưỡng, trong cảnh nhộn nhịp của phố phường, anh càng có vẻ khí chất bất phàm.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Có cần đổi chỗ khác không?”

Lộ Phân Phân lắc đầu: “Không cần, chỉ nói vài câu, tôi nói xong liền đi ngay.”

Minh Thì Tiết chăm chăm vào mắt cô, nhíu mày: “Cô khóc sao?”

Lộ Phân Phân: “Ừm.”

Minh Thì Tiết im lặng một lúc, tiếp tục hỏi: “Tại sao lại khóc?”

Lộ Phân Phân hời hợt nói: “Bị đòi nợ, chủ nợ muốn đi cạy mộ bố tôi lên.”

Đường viền môi của anh thẳng tắp, đôi mắt lạnh lùng phủ một lớp sương lạnh như băng nhưng giọng nói vẫn rất ôn hòa: “Nếu cô không ngại, tôi có thể thay cô trả trước cho bọn họ.”

Anh không hỏi cô nợ bao nhiêu, dường như bất luận là bao nhiêu thì đối với anh đều chỉ là việc nhỏ. Trước đây, Lộ Phân Phân trước mười sáu tuổi vẫn còn là một đại tiểu thư của một gia đình giàu có, mấy trăm vạn đối với cô có được dễ như trở bàn tay.

Nhưng những lời này của anh, trong tình cảnh này, nghe giống như viên kẹo sô cô la đã bỏ từ lâu, ở trong lòng cô từng chút từng chút tan chảy.

Cô giương mắt, một đôi mắt đẹp không biết lúc nào đã trở nên trống rỗng suy tàn, giờ phút này lại đen nhánh sáng ngời, giống như hạt mã não đen trong suốt như pha lê, đáy mắt rất cực cũng có cảm xúc bình thường.

“Điều kiện của ngài là...sinh cho ngài một đứa bé sao?”

Minh Thì Tiết nhìn thẳng vào mắt cô: “Tôi không có điều kiện.”

Lộ Phân Phân thu hồi ánh mắt, chỉ cho rằng đây là một câu khách sáo.

Anh tìm được cô, hẳn là đã xem qua thông tin cá nhân của cô trên web hôn nhân và tình yêu của Mãn Hồng Ngọc. Để nhanh có nhiều người xem mắt, Mãn Hồng Ngọc lúc ấy đã viết điều kiện là cô thích trẻ con.

Đây chắc chắn muốn ám chỉ rằng cô là một công cụ sinh sản tốt nhất cho người chồng của mình.

Để bảo vệ cửa hàng thuê, Lộ Phân Phân bất chấp tất cả: “Vừa vặn tiền thuê nhà của tôi cũng đã hết hạn. Nếu tiên sinh đã có ý định như vậy, thì ngày mai chúng ta đi lấy giấy chứng nhận.”

Cô mở miệng nói, lập tức khiến đối phương đang nắm giữ quyền chủ động trở thành bị động.

Môi Minh Thì Tiết giật giật, muốn nói lại thôi.

Trong lòng Lộ Phân Phân thấp thỏm không yên, chăm chú nhìn vào mắt anh: “Là tôi nói sai sao?”

Minh Thì Tiết đối mặt với ánh mắt của cô, đôi mắt sâu thẳm nổi lên một tia sáng nhỏ: “Không có.”

Lộ Phân Phân không hiểu được tâm trạng của anh: “Ý ngài là sao?”

Minh Thì Tiết hỏi cô: “Cô muốn làm gì?”

Tính cách của Lộ Phân Phân trước giờ rất tùy tiện, không bao giờ để ý đến tâm trạng của người khác, trong lòng lại ma xui quỷ khiến đột nhiên có chút khó nói.

Hôm qua anh đã đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, lại bị cô gây khó dễ. Hiện tại cô chủ động nói vấn đề này, nói không chừng sẽ bị anh từ chối.

Lộ Phân Phân đã từng gặp qua nhiều tên tiểu nhân giả mạo quân tử, nhưng cô cảm giác Minh Thì Tiết không giống những người đó.

Cô cúi đầu xuống, im lặng trong hai giây.

“Chúng ta có thể kết hôn không?”

Minh Thì Tiết nói: “Có thể.”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu, đụng phải đôi mắt sáng màu của anh.

Cô liếm môi, giọng nói khô rát: “Ngài có thể cho tôi mượn 1,3 triệu được không?”

Minh Thì Tiết: “Có thể.”

Trong nháy mắt sự cảm động truyền đến khiến cơn buồn chán liền biến mất.

Lộ Phân Phân không tin tưởng bất kỳ ai. Trước khi nhận được giấy chứng nhận, cô và Minh Thì Tiết trao đổi báo cáo kiểm tra hôn nhân, xác định sức khỏe của anh không có vấn đề, mới đồng ý làm các thủ tục tiếp theo.

Minh Thì Tiết lái xe đưa cô về phòng cho thuê lấy hành lý.

Hai năm nay, Lộ Phân Phân thường xuyên chuyển nhà, đồ đạc cũng rất ít, một cái vali đã có thể dọn xong.

Minh Thì Tiết có chút bất ngờ: “Không còn sao?”

“Tôi thường xuyên chuyển nhà, đi đâu cũng vớt đồ lung tung. Sau đó tôi dứt khoát không mua đồ nữa, chỉ có mấy bộ quần áo cùng sản phẩm chăm sóc da thôi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Minh Thì Tiết căng thẳng, thâm trầm nhìn cô: “Ừm.”

Vệ sĩ đã đến, anh ta giúp Lộ Phân Phân bỏ hành lý vào cốp xe.

Loại này vừa nhìn đã biết thân thủ rất tốt, cũng rất đắt tiền. Từ vệ sĩ đến chiếc xe, Lộ Phân Phân cũng có thể phán đoán giá trị của người đàn ông này.

“Thỏa thuận trước hôn nhân, nếu không an tâm, tiên sinh vẫn nên bổ sung một chút đi. Tôi không thể chiếm lợi như vậy.”

Minh Thì Tiết mở cửa xe cho cô và nói: “Không cần.”

Mấy năm nay, cô bị khi dễ hay bị đối xử thậm tệ rất nhiều lần, đột nhiên gặp một người đối xử tốt với cô vô điều kiện, Lộ Phân Phân có chút không được tự nhiên.

“Minh tiên sinh như vậy, tôi không dám kết hôn.”

Minh Thì Tiết nhìn cô trong hai giây.

“Được rồi.”

Minh Thì Tiết yêu cầu luật sư soạn một thỏa thuận tiền hôn nhân.

Cô nghe tên của vị luật sư này thì như đét đánh bên tai, là một vị luật sư lợi hại nhất trong nước, thành tích đáng kính ngạc, anh ta chưa bao giờ thua kiện, bản thân còn là một phú hào.

Có thể mời vị luật sư đây làm loại hiệp nghị đơn giản này, cô có thể hình dung ra địa vị của Minh Thì Tiết lợi hại đến mức nào.

Lộ Phân Phân đã xem một tập mười hai trang giấy soạn rõ chi tiết tài sản của anh.

Đế Lâm nhìn Minh Thì Tiết vừa cười vừa nói: “Chỉ là một ít tiền đầu tư, những khoản dưới ngàn vạn cũng không tính. Em dâu xinh đẹp thế này, nếu ly hôn cũng có thể chia cho em ấy ít tiền mua túi.”

Gương mặt không biểu cảm của Minh Thì Tiết: “Chúng tôi sẽ không ly hôn.”

Đế Lâm nhướn mày: “Vậy thì bớt việc. Chỉ có bảy mươi sáu hạng mục này, các tài liệu về tài sản cố định, bất động sản của cậu sửa lại một chút, thỏa thuận tôi sẽ bảo trợ lý chuẩn bị xong đưa tới cho cậu, đi đây.”

Lộ Phân Phân đứng dậy: “Để luật sư đi thông thả.”

“Em dâu khách khí rồi.” Đế Lâm nghiêng đầu, thấp giọng: “Nếu ly hôn nhớ tới tìm tôi, những mảnh vụn kia cộng lại cũng có thể chia thêm mấy trăm triệu của cậu ta cho em.”

Lộ Phân Phân: “...”

Trạng thái cơ bản của vị hoàng đế lớn này luôn luôn nghiêm cẩn, cô cảm thấy Minh Thì Tiết cố ý không nghiêm túc với các hiệp nghị tiền hôn nhân, chỉ là ứng phó cho rằng cô đang vô cố gây sự, chỉ tùy tiện nhìn đi qua một cái.

Anh không sợ cô lấy tài sản của anh sao?

Sửa đổi xong thỏa thuận tiền hôn nhân, Lộ Phân Phân cùng Minh Thì Tiết đến văn phòng công chứng ký tên.

Ngày hôm sau đi lấy giấy chứng nhận.

Lộ Phân Phân ngừng hồi ức.

Cô cất giấy chứng nhận kết hôn vào túi xách.

Khu đất ở nghĩa trang của bố cô đã được Minh Thì Tiết mua lại.

Buổi chiều, anh không đến công ty, cùng cô tới đây thăm viếng.

“Bố, con kết hôn rồi.” Lộ Phân Phân quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh: “Bọn con rất tốt. Bố cũng yên tâm, nơi này vừa đắt tiền vừa an toàn, Mãn Hồng Ngọc không vào được, cũng không âm ỉ được đến bố.”

Minh Thì Tiết cúi đầu: “Chú Lộ yên nghỉ. Con nhất định sẽ chăm sóc tốt Phân Phân, không để cô ấy bị người khác khi dễ nữa.”

Lộ Phân Phân ngửa đầu: “Ngài có muốn nói bố tôi an tâm hay an tâm yên nghỉ không?”

Minh Thì Tiết gật đầu, lặp lại một lần nữa: “Chú Lộ an tâm.”

Lộ Phân Phân nhớ đến ánh mắt Minh Thì Tiết nhìn cô, cùng với những lời hứa hẹn trước bia mộ của bố cô.

Hoài nghi anh đã nhận sai người.

Nhìn cô trông rất giống với bạn gái cũ của anh.

Bạn gái cũ của anh cũng có tên là “Phân Phân”.

Cô là người thế thân?!

Lộ Phân Phân rốt cuộc cũng hiểu ra, tất cả những câu hỏi bất hợp lý đều được giải thích rõ ràng. Rốt cuộc cũng hiểu được, cô ngược lại thờ phào nhẹ nhõm.

Nhận được ân huệ từ một người xa lạ, trong lòng cô có áp lực rất lớn, biết được chính mình có tác dụng gì cũng coi như là bình đẳng hỗ trợ lẫn nhau.

Buổi tối, Lộ Phân Phân chuẩn bị đi tắm. Nhưng cô không biết rõ về thói quen của các nhà quý tộc, cho nên không dám tùy tiện dùng phòng tắm của anh.

Cô gõ cửa thư phòng anh.

“Minh tiên sinh. Xin lỗi, ngài có điều cấm kỵ gì không?”

Minh Thì Tiết ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại trên chân trần của cô hai giây, anh lập tức đứng dậy, đi đến tủ giày lấy ra một đôi dép lê.

Anh ngồi xổm bên chân cô, ngửa đầu nhìn: “Sàn nhà lạnh.”

Là một đôi dép nữ, trên mặt giày nhưng có một con cá miệng lớn xấu xí, là kiểu dáng Lộ Phân Phân thích.

Cô nhấc chân lên, mang dép vào.

Minh Thì Tiết đứng dậy, hỏi cô: “Những gì em vừa nói, điều cấm kỵ có nghĩa là gì?”

Phát âm của anh kỳ thật cũng coi như chuẩn, nhưng cách đọc chữ của anh nhẹ hơn người bình thường một chút, âm cuối càng

nhẹ hơn, bởi vậy vẫn nghe ra có sự khác biệt. Lộ Phân Phân đoán rằng anh không biết nhiều về cách phát âm của một số từ.

“Chính là có một ít yêu cầu đặc thù. Ví dụ: Ngài có thói quen sạch sẽ hay không? Có ghét người lạ chạm vào đồ đạc của ngài hay không? Tiên sinh cũng sẽ không thích ngủ với người lạ.”

Minh Thì Tiết trả lời từng câu hỏi của cô.

“Có.”

“Chán ghét.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt nhạt nhẽo đờ nén ám sắc: “Em không phải người lạ.”

Cơ thể anh quá cao, chặn mất ánh sáng trước mặt cô, Lộ Phân Phân bị bao phủ trong lòng anh. Đèn pha lê của biệt thự xa hoa giống như mang theo nhiệt độ, làm hai má cô có chút nóng lên. Bầu không khí không hiểu sao trở nên mờ ám.

Lấy tiền của người ta, còn phải để người ta dọn hết những rắc rối của mình. Cô đồng ý kết hôn, cũng có nghĩa là đồng ý những điều kiện mà anh không nói ra.

Lộ Phân Phân không né tránh mà vẫn lịch sự hỏi: “Vậy tối nay, tôi ngủ ở phòng cho khách đúng không?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn gần mới chú ý, đôi mắt của anh có màu xanh nhạt, vô cùng đẹp.

Ánh mắt Minh Thì Tiết rơi trên khuôn mặt của cô, giọng nói hơi trầm xuống: “Phân Phân, em là vợ của tôi.”

Lời này của anh đã biểu đạt một cách trực tiếp. Đã là vợ chồng, thì không có lý do gì phải ngủ riêng.

Chương 3: Sống chung

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Túc

— — — —

Lộ Phân Phân không xác định được anh đang gọi cô hay là bạn gái cũ.

Nhưng cô không có lý do gì để tìm hiểu về việc riêng tư của anh.

Cũng giống như việc cô không muốn cho người lạ nào biết về chuyện mẹ vứt bỏ mình rồi đi tái hôn.

Hai người cũng không thân thiết đến mức có thể nói chuyện xấu trong gia đình cho nhau biết, Lộ Phân Phân rất biết chừng mực.

“Được.”

Mặc dù kết hôn để lánh nạn, nhưng cô cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Lộ Phân Phân cần ai đó làm chỗ dựa cho cô, cô thiếu tiền. Minh Thì Tiết lại xuất hiện đúng lúc để đáp ứng tất cả các nhu cầu của cô. Sự lựa chọn của riêng cô, cô đương nhiên biết rõ các quy tắc.

Bỏ được khoản nợ này, Lộ Phân Phân thoải mái hơn rất nhiều.

Cô xoay người đi về phía phòng tắm, dừng ở cửa, quay đầu nhìn vào ánh mắt của người đàn ông: “Minh tiên sinh, có phiền nếu tôi dùng máy giặt của ngài không?”

Minh Thì Tiết nói: “Từ giờ đây là nhà của em.” Tốc độ nói chuyện của anh chậm rãi, mỗi một chữ đều mang theo thành ý.

Người đàn ông này hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ. Lộ Phân Phân nghĩ thầm, bạn gái cũ của anh nhất định được bảo bối mà lại không trân quý.

Cô mỉm cười: “Vâng.”

Tính cách của Lộ Phân Phân trời sinh đã hoạt bát, mấy năm nay trải qua quá nhiều chuyện không tốt, trong lòng trở nên đề phòng. Thình thoảng lại vô ý toát ra vẻ tinh nghịch của trẻ con, đấy mới là tính cách thật của cô.

Minh Thì Tiết gật đầu, có thể là do nhìn thấy cô luôn đứng một chỗ cười khúc khích, anh hỏi: “Cần tôi giúp gì không?”

Lộ Phân Phân thu lại ánh mắt: “...Không cần đâu. Cám ơn.”

Trái tim cô sớm đã chết rồi, đêm nay lại phải đối mặt với một người đàn ông không mấy thân thiết.

Lộ Phân Phân dựa lưng vào vách tường, nước nóng chảy xuống, cuốn đi hết những sự hoang mang và dơ bẩn của những ngày qua.

Chớp mắt cái đã kết hôn với một tỷ phú.

Nếu như không quen biết trước với Đế Lâm, kỳ thật trong lòng Lộ Phân Phân cũng không yên tâm. Chín năm trước Đế Lâm còn chưa có danh tiếng khủng khiếp như bây giờ, ông Lộ nhờ anh ta giúp một vụ kiện, khen anh ta không dứt miệng.

Những tên tuổi lớn trong ngành không bao giờ dám xưng anh em với một kẻ lừa đảo, Lộ Phân Phân không còn nghi ngờ đối với thân phận Minh Thì Tiết nữa.

Bình nóng lạnh trong phòng lúc tốt lúc xấu, cô đã lâu không được thoải mái tắm rửa như vậy rồi.

Cô tắm rất lâu, Minh Thì Tiết ở bên ngoài gõ cửa: “Phân Phân, em có ổn không?”

Lộ Phân Phân vốn định nói “Ổn”, thì đột nhiên phát hiện cô quên không lấy khăn lông.

“Minh tiên sinh, xin hỏi ngài có khăn dự phòng ở đây không?”

Minh Thì Tiết nói: “Có, trong tủ quần áo ngăn trên cùng.”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu nhìn tủ quần áo cao hơn hai mét, ngay trước mắt cô khăn lông được đặt ở trên cùng, đáng tiếc cô nhảy dựng lên cũng không thể lấy được.

“Em lấy được chưa?” Minh Thì Tiết ở bên ngoài nói: “Có cần tôi giúp không?”

Lộ Phân Phân: “...”

“Không cần đâu.”

Cô rút ra mấy tờ giấy, lau sơ nước trên người mình, mặc đồ ngủ vào, đội tóc ướm mở cửa.

Minh Thì Tiết chờ ở cửa, ánh mắt rất có khuôn phép, chỉ dừng ở trên cổ cô.

“Xin lỗi, tôi đặt cao quá.”

Anh bước vào phòng tắm, vòng cánh tay của mình qua đầu cô rồi mở cửa tủ quần áo.

Chiều cao của Lộ Phân Phân chỉ đến bả vai của người đàn ông, cô cảm thấy bởi vì cô quá thấp nên mới không với tới được.

Minh Thì Tiết nghiêng đầu, nhìn thấy đôi mắt đang cười của cô, cánh tay dừng lại ở giữa không trung hai giây. Anh đưa khăn cho cô một cách cứng nhắc: “Lau tóc đi.”

Lộ Phân Phân dựa vào tủ rồi lau tóc, người đàn ông chờ ở bên cạnh, giống như đang chờ lệnh. Trên mặt anh không có biểu cảm gì, đôi mắt rõ ràng và tập trung, giống như một người máy trí tuệ nhân tạo trung thành và tận tâm.

Anh quá đặc biệt, hoàn hảo nhưng lại khuyết thiếu cảm xúc.

Lộ Phân Phân một tay chống thắt lưng, định tạo dáng cho bầu không khí sôi động: “Chiều cao thật của tôi là 1m68, thật ra chiều cao của tôi ở miền Nam không tính là lùn đâu.” Kết quả là khuỷu tay vô tình làm rơi toàn bộ đồ để trên giá tủ.

Bình hoa khô đổ xuống, cánh hoa rơi xuống đầu cô.

Mái tóc dài của cô xõa ra sau vai và cổ, dính cánh hoa hồng vụn, váy ngủ cũng dính vài cánh hoa, bị hoa bay quấn quanh, đẹp như một nàng tiên hoa lạc vào nhân gian.

Minh Thì Tiết ánh mắt sâu thẳm, bình tĩnh nhìn cô.

“.....”

Lộ Phân Phân mím môi cười, cô cười rất tươi, những gì xấu hổ đều tan biến: “Minh tiên sinh thích tắm cánh hoa sao?”

“Không phải.” Minh Thì Tiết cúi xuống nhặt xà phòng thủ công và cánh hoa khô: “Dành cho em xài đó.”

Lộ Phân Phân hiểu ra, đây là sở thích của cô ” Phân Phân ” kia.

Cô cầm một nắm hoa lên, kề sát cánh hoa ngửi ngửi, mùi vị này trước kia cô rất yêu thích, đáng tiếc loại hương này điều chế nước hoa quá đắt, cô vốn dĩ đã không mua nổi nước hoa rồi, chứ nói chi việc lấy nước hoa hàng đầu để làm hoa khô.

Minh Thì Tiết lượm những bông hoa khô đặt gọn gàng trên kệ. Giống như bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, anh vươn một ngón tay,

đẩy cái lọ hơi lệch về phía sau một milimet.

Lộ Phân Phân: "..."

Anh giúp cô treo những cái khăn đã qua sử dụng, căn chỉnh bốn góc.

Kéo ngăn kéo ra, nhìn xuống cô: "Máy sấy tóc ở đây." Sau đó kéo ra ô thứ hai: "Đồ dùng hàng ngày của em tất cả đều ở đây."

Lộ Phân Phân: "Ồ, được rồi."

Anh bước đến phía cái tủ bên cạnh bồn cầu, khom lưng kéo ra.

Lộ Phân Phân nhìn vào, trong tủ được xếp đầy băng vệ sinh, có đồ che lại.

Minh Thì Tiết mở tủ lạnh ra, cầm một hộp sữa chua đưa cho cô: "Trong tủ lạnh vẫn còn."

Sữa chua thương hiệu này cô rất thích, hương vị này mới ra mắt năm nay.

Cô "Phân Phân" kia chắc chia tay với anh chưa lâu.

"Phân Phân?"

Lộ Phân Phân lấy lại tinh thần 'Hả?' một tiếng, đưa sữa chua cho anh: "Tiên sinh có muốn ăn không?"

Minh Thì Tiết hơi sững sờ, rất ngạc nhiên vì cô mời anh ăn. Lộ Phân Phân đoán rằng cô "Phân Phân" đó không quá chủ động.

Cô rút tay về, cắn ống hút và mỉm cười với anh.

Minh Thì Tiết nghiêng người một chút, dứt khoát quay đi.

Lộ Phân Phân ngồi trên giường chờ Minh Thì Tiết. Ngoại trừ chỗ cô ngồi thì ga giường xung quanh đều bằng phẳng.

Bình thường cô không phải là người câu nệ, nhưng đây không phải giường của cô, là của chủ nợ, cô không dám tùy tiện lăn lộn.

Minh Thì Tiết tắm rất nhanh, chưa đầy hai mươi phút liền đi ra.

Anh mặc bộ đồ ngủ bằng lụa tối màu, tóc rối tung xõa trước khoeo mắt, không nghiêm túc như ban ngày, có chút lười biếng, nhìn càng chân thật, cũng càng tuấn tú.

Bây giờ anh trông phù hợp với tuổi của mình hơn. Ngày nhận giấy chứng nhận, Lộ Phân Phân xem ngày sinh của Minh Thì Tiết, cùng năm với cô nhưng chỉ lớn hơn cô hai tháng.

Lộ Phân Phân ngẩng đầu, ánh mắt không dám dừng lại trên người anh quá lâu.

Cô không mở mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Minh tiên sinh thích ngủ bên trong, hay là bên ngoài?”

Minh Thì Tiết lần này không hỏi ý kiến của cô: “Bên ngoài.”

Lộ Phân Phân nằm xuống, để lại một nửa chỗ trống cho anh.

Minh Thì Tiết tắt hết đèn.

Trong bóng tối, Lộ Phân Phân cảm thấy vị trí bên cạnh lún xuống, mùi sữa tắm và dầu gội đầu trên người đàn ông này giống như trên người cô, nhưng pha lẫn mùi cơ thể của anh, lại trở nên không giống nhau. Cô vẫn khá thích nó.

Tư thế ngủ của anh rất ngay ngắn, sau khi nằm xuống liền không động đậy nữa.

Ngược lại là Lộ Phân Phân có chút không quen khi có người bên cạnh, thỉnh thoảng xoay người, mở to hai mắt nằm đến nửa đêm

cũng không ngủ được.

Minh Thì Tiết làm việc và nghỉ ngơi rất có kỷ luật.

Anh thức dậy lúc 6 giờ sáng và chạy bộ buổi sáng.

7 giờ ăn sáng.

7 giờ 30 phút đi ra ngoài.

12 giờ trưa đón cô đi ăn trưa, không hề trễ giây nào, bởi vì cửa hàng của cô đang có khách, anh thường ngồi bên cạnh chờ cô.

Sau đó là 9 giờ 30 tối, đây là chuyện Lộ Phân Phân cảm thấy biến thái nhất, kinh khủng nhất.

Anh không thức khuya, mỗi ngày đúng giờ đều nằm xuống ngủ, đối với tự do quả là một loại tra tấn.

Mấu chốt là đắp chăn bông ngủ cùng nhau.

Mỗi ngày Lộ Phân Phân bị buộc phải ngủ vào lúc 9h30. Lúc đầu, cô không thể ngủ được, lén đếm cừu đến rạng sáng. Sợ làm àm ỉ đến chủ nợ, cô cũng không dám chơi điện thoại di động, cứ như vậy nằm vài ngày. Vào một ngày nợ, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Sau đó tập thành thói quen đi ngủ sớm.

Nửa tháng gần đây cô ngủ đủ giấc, cả người khí sắc đều tốt hơn, suy nghĩ rõ ràng, lúc cắt quần áo cảm hứng tốt hơn trước rất nhiều.

10 giờ sáng.

Lộ Phân Phân đi vào cửa hàng thuê.

Gần đây không phải là mùa cao điểm, phố đi bộ không có mấy người, trong ngày kết hôn 11 tháng 5 này, sùon xám bán rất chạy, thường thì đều bán kèm vài cây quạt và khăn tay.

Lộ Phân Phân học thiết kế thời trang, vì không có lý lịch sáng giá của các trường danh tiếng, trước kia trong giới cô có trình độ học vấn thấp nhất, đi ứng tuyển thường xuyên bị các đồng nghiệp tốt nghiệp trường danh tiếng thế giới vượt mặt.

Lộ Phân Phân cũng không vì vậy mà tự ti, còn tự an ủi mình, cô là một người thích theo đuổi quốc phong, đi du học để làm gì chứ? Hơn nữa lúc trước cô đã từng thi đậu rồi, chẳng qua là không có tiền đi học tiếp.

Sau đó thì gặp được sư phụ, tài trợ cho cô mở cửa hàng này.

Mãn Hồng Ngọc sáng sớm đã tới đòi tiền, giọng điệu chanh chua: “Gặp được đại gia còn mở cửa hàng bán những loại rẻ rách như này sao, tao xem, số may cũng vất vả.”

Lộ Phân Phân không có kế thừa từ ai, nhưng cũng không phải là thứ rẻ rách trong miệng Mãn Hồng Ngọc.

Cô mở túi xách, lấy ra một tấm thẻ ném lên bàn: “Giấy nợ đâu.”

Mãn Hồng Ngọc đối chiếu xong số tiền trong thẻ, thái độ thay đổi 180 độ: “Bác nói này Tiểu Phân, nói như thế nào bác cũng là bác gái con, mẹ con tái giá cũng không dẫn con theo, chúng ta có lòng tốt đón con về, lúc con thi đại học thời gian đó bác hay hầm canh gà cho con, những ân tình này con nói quên là quên sao?”

Lộ Phân Phân xỏ kim, trong mắt không hề có cảm xúc: “Đây là bác trai hầm cho tôi.”, ông lén bung cho cô uống, bị Mãn Hồng Ngọc phát hiện, hất đổ nồi canh, cãi nhau đòi ly hôn với bác trai. Người đàn bà này ác độc đến mức không thể nào hình dung được, còn đặc biệt thích dát vàng lên mặt mình.

“Nếu không phải do mẹ con, bác cũng sẽ đối xử tốt với con, nhưng bà ta đã làm những gì?” Khi còn trẻ Mãn Hồng Ngọc từng phẫu thuật thẩm mỹ, vừa kích động thì gương mặt liền vụn vụn: “Bà

ta chính là hồ ly tinh không biết xấu hổ! Con điếm chuyên đi quyến rũ đàn ông!”

Giọng điệu Lộ Phân Phân có vẻ lười biếng: “Bà ta không nghe thấy đâu.”

“Bà ta dám trở về thì ta cũng dám mắng, xem bà ta dám về không!?”

Mãn Hồng Ngọc bĩu môi, cất thẻ lại: “Yên tâm, bác chỉ tới chào hỏi con, cửa hàng của ta đã chuyển đi rồi, bác sẽ chuyển đến phòng mới của anh họ con trong vài ngày nữa. Sở dĩ nói cho con biết những chuyện này là hy vọng sau này con đừng tìm đến nhà ta, tránh cho con trai ta nhìn thấy con lại mất lòng.”

Lộ Phân Phân ngược mắt lên, ánh mắt lạnh như băng, cô đang tự hỏi, làm sao để ném người đàn bà đáng ghét này ra bãi rác.

Mãn Hồng Ngọc ghét nhất là nhìn thấy bộ dạng vô lo vô nghĩ của Lộ Phân Phân, bà ta muốn hại chết con hồ ly tinh này, đáng tiếc là cho dù có mắng cô bao nhiêu thì cô vẫn nhịn được, nhịn đến khi thi đậu đại học thì không về Lộ gia nữa.

“Bỏ đi, ánh mắt con cứ như vậy, có tiền thì chúng ta cũng không nương tựa vào con đâu! Bác nói trước, người đàn ông giàu có kia của con tương lai nếu mà muốn tìm vợ khác rồi không cần con nữa, đến lúc đó con cũng đừng tới tìm chúng ta cứu giúp. Nuôi con lớn đến vậy, chúng ta coi như là hết tình hết nghĩa, ta nói đến đây, con tự hiểu nhé.”

Những lời này nghe có vẻ muốn tốt cho cô, nhưng Lộ Phân Phân đã nghe từ 16 đến 28. Sống nhờ nhà người ta, im lặng là vàng.

Lộ Phân Phân thu hồi giấy nợ do chính tay ba cô viết.

“Mãn Hồng Ngọc, tôi không nợ bà cái gì, bà đối với tôi cũng không có ân dưỡng dục. Sau này không nên làm phiền nữa.”

Bề ngoài của Lộ Phân Phân luôn nhẹ nhàng, khiến cho người đàn bà kia cảm hận, Mãn Hồng Ngọc một cước đạp ngã một cái giá quạt: “Tiểu tiện nhân! Cho mày chút thể diện mày liền là lên mặt đúng không, bà đây hôm nay đạp nát cái cửa hàng nhỏ này của mày!”

Lúc này, từ bên ngoài cửa hàng hai người đàn ông cao lớn đeo kính râm đi vào.

“Phu nhân, ngài có biết người này không?”

Lộ Phân Phân cúi đầu thêu hoa: “Không biết.”

“Vâng.”

Mãn Hồng Ngọc bị hai tên vệ sĩ một tay nhấc lên, sợ tới mức kêu to, sắc mặt hai người không thay đổi, vung tay ném, Mãn Hồng Ngọc giống như một đồng rác rưởi, bị ném vào sọt rác.

Thân hình mập mạp của bà ta cuộn lại cùng với hộp cơm và một đồng thức ăn thừa lẫn xuống, miệng la hét đòi báo cảnh sát.

Hắc Siêu nói: “Đã báo rồi. Bà đến cửa hàng này đe dọa Minh phu nhân còn cướp tiền của ngài. Bà chờ chút thôi, cảnh sát sẽ đến đây trong vòng 5 phút.”

Trước đó Mãn Hồng Ngọc đúng là có đập đồ, hơn nữa cũng lấy được tiền, giấy nợ đã xé, nếu Lộ Phân Phân nói bà ta cướp bóc thì bà ta toang rồi.

A Phi nói: “Thưa phu nhân, hôm nay Minh tiên sinh họp muộn 2 phút, bảo tôi đón ngài đi ăn trưa.”

Lộ Phân Phân đã xé giấy nợ do chính tay ông Lộ ghi cho Mãn Hồng Ngọc.

Cô cảm thấy bầu trời hôm nay đặc biệt xanh.

Cuối cùng, cô đã thoát khỏi gia đình đó.

Ngoại trừ lúc ba cô còn sống, Lộ Phân Phân đã nhiều năm không có cái cảm giác thoải mái sung sướng như này. Cô giống như một con phượng hoàng được trọng sinh, ngọn lửa dày vò biến thành ánh lửa ấm áp, chiếu sáng con đường tương lai của cô.

Lộ Phân Phân uống chút rượu, vội vàng trở về nhà trước 8 giờ.

Mỗi đêm 9 giờ 30 Minh Thì Tiết đã lên giường đắp chăn ngủ, cô rất tuân thủ các quy tắc chủ nợ đặt ra.

Cô lão đảo, vừa vào cửa đã nhào vào một cái ôm vững chắc.

Minh Thì Tiết ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của cô, thấp giọng hỏi: “Say rồi sao?”

“Hôm nay tâm trạng tốt, uống vài chén, chúc mừng một chút.” Lộ Phân Phân dựa vào bờ vai rộng lớn của đàn ông rồi bất động.

Minh Thì Tiết giơ tay lên, lòng bàn tay dừng lại trên đầu cô: “Có phải có người khi dễ em hay không.”

“Hết rồi.” Kẽ bắt nạt cô cuối cùng đã biến mất. Cô sẽ không bao giờ bị thúc giục kết hôn nữa, bị ép nợ, bị đe dọa và lợi dụng.

Lộ Phân Phân cảm thấy tựa vào vai anh rất an tâm, cô thích kiểu dịu dàng này, đầu cọ cọ trong ngực anh, lầm bầm: “Sao tôi không đi nổi vậy. Ngài có thể đỡ tôi vào phòng không?”

Minh Thì Tiết thì thầm: “Được rồi.”

Lộ Phân Phân được anh đỡ, bước lão đảo vào phòng.

Cô tóm lấy quần áo của anh không buông tay, hai người cùng nhau ngã xuống sofa.

Thân thể của Minh Thì Tiết cứng đờ.

Tầm nhìn của Lộ Phân Phân mơ hồ, nhưng đầu óc vẫn rất tinh táo. Hai tay cô vòng quanh cổ người đàn ông, mượn rượu đề anh xuống, nhìn kĩ mặt mày, sống mũi, và đôi môi mỏng của anh.

Xương quai hàm của anh đường nét rõ ràng, yết hầu nhẹ nhàng trượt lên xuống. Càng nhìn càng đẹp mắt, cô cảm thấy hơi khát nước.

Đột nhiên, cô muốn trở về làm con người thật của mình, cùng người đàn ông này trải nghiệm.

“Tiên sinh biết tôi là ai không?” Giọng nói của cô mang theo vẻ ngọt ngào quyến rũ trời sinh, nhưng cô lại không hề hay biết.

Minh Thì Tiết vén lọn tóc rối bời bám trên má cô: “Phân Phân, em say rồi.”

Lộ Phân Phân nhìn con mắt trầm tĩnh màu xanh lam của anh, thấy được hình bóng mình trong con mắt của anh.

Cô cười có chút ngớ ngẩn, thì thầm: “Ngài thực ra là người đàn ông của ai?”

Minh Thì Tiết dùng lòng bàn tay nâng gáy cô, giọng nói khàn khàn: “Của em đó.”

Chương 4: Hạn chế quan hệ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Túc

Dưới sự xúc tác của rượu, Lộ Phân Phân quên cả dè dặt và kiềm chế, tất cả hành vi đều trở nên rất tùy hứng.

Cô cười: “Tôi không tin điều đó.”

Minh Thì Tiết ôm cô vào lòng, một cánh tay đặt ngang bên cạnh cô, tránh cho cô lăn qua lăn lại rơi xuống đất.

“Làm sao mới chịu tin.”

Lộ Phân Phân đến gần anh, ở bên tai anh thì thầm.

Cô trả lời một nẻo, chậm chậm từng chữ: ” Ngài muốn ngủ với tôi.”

Hơi thở bên tai bị gián đoạn.

Lộ Phân Phân nhận ra sự khác thường của người đàn ông, nhưng đầu óc cô quá hưng phấn, có chút không khống chế được chính mình.

Cô đắc ý nhượng mảy: “Tôi đã sớm nhận ra rồi. Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày ngài đều cố chịu đựng, cố gắng không đụng vào tôi, thà không có chăn đắp cũng không để tôi lại gần.”

Anh không nói gì cả.

Lộ Phân Phân cứ thế tiếp tục: “Minh tiên sinh nhút nhát hay là không thích tôi, không muốn chịu trách nhiệm với tôi à?”

Minh Thì Tiết nín thở, đưa mắt nhìn cô, muốn xem biểu cảm của cô mà đoán xem bây giờ cô đang nhân cơ hội thăm dò hay đó là suy nghĩ trong lòng cô.

Mùi vị dễ ngửi trên người anh chui vào khoang mũi, Lộ Phân Phân dần dần tìm lại được chút lý trí, cảm xúc lại giống như nước lũ, điên cuồng tuôn ra: “Người phụ nữ xấu xa kia nói, trên đời những điều tốt đẹp đều không thuộc về tôi, người đàn ông tốt cũng vậy.”

“Tôi...”

Lộ Phân Phân dùng sức gạt đầu: “Đúng vậy! Minh tiên sinh là một người tốt.”

“Tôi là của ngài.”

Minh Thì Tiết rút bàn tay đang đỡ ở sau gáy của cô: “Chờ tôi.”

Lộ Phân Phân sợ hãi nắm lấy ống tay áo của anh: “Ngài đi đâu?”

“Tôi đi mua.”

“Mua gì?”

“Đồ.”

“Mua đồ gì?”

“Đồ để dùng.”

Anh mặc áo khoác của mình rồi lấy chìa khóa xe đi ra ngoài. Lộ Phân Phân nghe thấy tiếng bước chân đi xa thì suy nghĩ, rốt cuộc anh đi mua cái gì để dùng.

Đầu cô hơi nặng nề, đứng dậy tắm nước nóng.

Nửa tiếng sau.

Minh Thì Tiết mang theo một cái túi trở lại.

Lộ Phân Phân không phải là là một cô gái ngốc, cô nhận ra đó là cái gì.

Nhà anh có nhu yếu phẩm hàng ngày của các cô gái, nhưng lại không có bao cao su, điều này nằm ngoài dự đoán của cô.

Minh Thì Tiết thấy cô tắm xong rồi, có thể đây là một loại ám hiệu ngầm, anh cũng đi tắm một lần nữa.

Anh nằm xuống một cách khuôn phép, hô hấp cùng nhịp với cô, đều và ổn định.

Lộ Phân Phân cảm thấy có lẽ cô đã hiểu lầm ý của anh.

Cô dừng thăm dò, xoay người vào trong, vừa chuyển được một nửa, một cánh tay luồn qua. Cánh tay của người đàn ông chống ngay bên cạnh, cô lập tức bị hơi thở trong trẻo bao quanh.

Đã kết hôn, bầu không khí lại thích hợp, tất cả mọi thứ đều xảy ra một cách hợp lý.

Lộ Phân Phân chỉ có một cảm giác: đau.

Nhưng cô không hối hận.

Anh là người dịu dàng nhất mà cô từng gặp, giải cứu cô khỏi vực thẳm đen tối, làm cho cô cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian.

Cô không lên tiếng trong suốt quá trình, chỉ cắn rách da trên vai anh.

Lộ Phân Phân bị cơn đói đánh thức.

Cô mở mắt ra,ngơ ngác nhìn trần nhà vài giây, rồi mới ngộ ra vì sao cô lại mệt mỏi như vậy.

Rèm cửa dày che khuất ánh sáng bên ngoài, không thể đoán được trời đã sáng chưa. Lộ Phân Phân quay đầu, nhìn đồng hồ điện tử trên tủ.

6:55 sáng.

Tối hôm qua vận động lâu như vậy, anh còn đi chạy bộ buổi sáng. Ngoài thể lực tốt, người này còn tràn đầy năng lượng.

Cửa phòng bị đẩy ra, Minh Thì Tiết đi vào.

Lộ Phân Phân nằm nghiêng, mở to mắt nhìn anh.

Anh mặc một bộ đồ thể thao màu đen, dáng người cao ráo, cổ áo thun hơi thấp, để lộ một chút xương quai xanh. Trên cổ hiện lên những vết đỏ, là kiệt tác của cô đêm qua.

Nếu không thể giả bộ mất trí nhớ, hãy坦然 đối mặt.

Khoé miệng Lộ Phân Phân giật giật, nói: “Chào buổi sáng.” Giọng nói của cô hơi khàn khàn.Minh Thì Tiết: “Chào buổi sáng.” Anh tiếp tục thì thầm: “Em có ổn không Phân Phân?”

Lộ Phân Phân động đậy một chút, cau mày: “Chắc là không ổn rồi.”

Minh Thì Tiết ngạc nhiên, ánh mắt khẽ động: “Ý của anh là, em còn đau không.”

Lộ Phân Phân không quen được với việc vừa xông trận đêm qua xong sáng lại quay sang chào hỏi như chưa có việc gì xảy ra, trong đầu đã bắt đầu nổ pháo hoa.

Cô muốn nắm cái áo ngủ, móng tay nhọn lướt qua da thịt, trên người không có một mảnh vải.

Đàn phải túm chặt chần, cố tỏ ra là mình ổn, nhỏ giọng nói:
“Cũng ổn.”

Minh Thì Tiết dừng lại hai giây, biểu cảm cực kỳ chân thành nhìn cô: “Rất khó chịu sao? Để anh xem xem.”

Lộ Phân Phân: “...”

Lộ Phân Phân vốn thấy mình đã trưởng thành, quan hệ giữa vợ chồng cũng không có gì đáng lo, nhưng lại bị sự chân thành làm cho ngại, tim đột nhiên chậm nửa nhịp. Cái loại tình cảm chưa từng có này “đùng” một cái xông lên ốt, lại “bùm” một tiếng nổ tung.

Vành tai cô nóng lên: “Không, không cần đâu. Cảm ơn.”

Minh Thì Tiết đột nhiên nói: “Đêm qua, anh xin lỗi.”

Lộ Phân Phân ngớ ngàng “Hả” một tiếng.

“Lần trước ở nhà hàng, nghe em nói mình có rất nhiều bạn trai cũ. Anh tưởng em đã có kinh nghiệm.”

Phương thức biểu đạt của anh luôn luôn thẳng thắn, Lộ Phân Phân ngay cả xấu hổ cũng không muốn để lộ ra ngoài.

Cô nằm yên.

Hành động này của cô có lẽ đã khiến cho người đàn ông nghĩ rằng cô đang rất khó chịu, anh khẩn trương đến mức thốt ra những từ thường dùng, tiếng Trung và tiếng Anh lẫn lộn.

Tiếng Anh của Lộ Phân Phân khá tệ, chỉ nghe hiểu một nửa.

Phải chăng đã ý thức được mình đang thất lễ, Minh Thì Tiết im lặng.

Lộ Phân Phân kéo chần che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra hai con mắt, cùng người đàn ông bên cạnh im lặng nhìn nhau.

Đường viền môi Minh Thì Tiết mím chặt, giống như có chuyện gì đó khó có thể mở miệng.

Trong vài giây.

Anh quay sang, thì thầm với ánh mắt sâu xa: “Anh cũng không có kinh nghiệm.”

Lộ Phân Phân gật đầu tỏ vẻ hiểu ra, thoáng chốc quên mất phải khống chế bản thân, vỗ vào mu bàn tay anh: “Không sao, chúng ta có thể cùng nhau tiến bộ.”

Minh Thì Tiết: “...”

Lộ Phân Phân cũng không nghĩ tới là sẽ đau đến vậy.

Bác sĩ đã kê toa thuốc chống viêm cho cô và dặn dò cô phải bôi ngoài đúng giờ. Biểu cảm không tin được: “Đây là việc hai người cùng làm sao?”

Lộ Phân Phân mặt không chút thay đổi: “Một lần.”

“.....”

Lộ Phân Phân không nói cho Minh Thì Tiết biết, không thể để cho chủ nợ cảm thấy cô là một người già mồm.

Anh đã vô cùng nhẹ nhàng, hơn nữa lại rất có kiên nhẫn, nếu không cô cũng sẽ hồ đồ đến mức ngay cả bị thương cũng không biết.

Nhưng mà kích thích cậu nhỏ của anh thật không giống như người bình thường.

Lộ Phân Phân cũng chưa từng trải qua người đàn ông khác, cho rằng chuyện này cứ làm làm chút là xong. Kết quả vừa lên thì liền cho cô một cái bánh mì to lớn, cô có chút không chịu nổi.

Nhưng cô lại ngượng ngùng không dám nói thẳng, chỉ có thể lấy cớ nói gần đây không thể ngủ lúc 9 giờ, sợ ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi, cho nên tạm thời chuyển đến phòng khách ngủ.

Ánh mắt của Minh Thì Tiết như hiểu rõ tất cả: “Nếu em không thích, anh sẽ cố gắng không chạm vào em.”

“Không phải là không thích, chỉ là...” Lộ Phân Phân gãi đầu: “Quốc tịch khác nhau, có thể sẽ cần một chút thời gian để làm quen.”

Minh Thì Tiết không biết làm thế nào để kết thúc nên hỏi: “Em không thoải mái sao?”

Lộ Phân Phân đỏ mặt: “Thoải mái mà.”

“Được.” Anh không truy hỏi nữa: “Vậy em ngủ trong phòng ngủ đi, anh sẽ qua phòng khách.”

Lộ Phân Phân đột nhiên áy náy. Rõ ràng anh nhìn ra được cô đang nói dối, không biết tại sao lại đồng ý.

Cách suy nghĩ của anh là một đường thẳng, nghe không hiểu những lời quanh co, Lộ Phân Phân có chút nhức đầu.

Để tránh hiểu lầm, cô chỉ có thể nói một cách trực tiếp nhất: ” Tôi muốn nghỉ ngơi vài ngày để bồi dưỡng cơ thể. Ngài đã bao giờ nghe nói về bồi dưỡng chưa? Cấm dục đó.”

Cô phiên dịch bằng tiếng Anh.

Minh Thì Tiết nhìn cô hai giây, khóe môi thản nhiên nhếch lên.

Trong khoảng thời gian ở chung, Lộ Phân Phân chưa từng thấy anh cười qua. Bởi vì kinh ngạc, cô để lộ dáng vẻ ngây thơ, đưa hai tay ra sau lưng, nhấc mũi chân tiến đến trước mặt anh, mở to đôi mắt tò mò: “Minh tiên sinh vừa cười à?”

Minh Thì Tiết đối mặt với ánh mắt của cô, ánh mắt trong suốt, giống như mang theo một tầng nước mỏng. Lòng mi của anh đặc biệt dài, giống như cánh quạt, quạt lên quạt xuống, tần suất nháy mắt cùng biểu cảm, giống như đang rất căng thẳng.

Lộ Phân Phân nhìn anh: “Sao vậy?”

Anh ghen vài giây, nói ra một câu: “Thật đáng yêu.”

Lộ Phân Phân: “?”

Ồ.

Là khen cô ấy thật đáng yêu.

Lộ Phân Phân: “...”

Bị một người đàn ông trực tiếp trêu chọc. Cảm giác thật quái dị.

Buổi tối Minh Thì Tiết không trở về phòng ngủ. Bên cạnh không có người, Lộ Phân Phân lại có chút không quen.

Sáng hôm sau.

Lộ Phân Phân mơ hồ thức dậy, mắt nhắm mắt mở đi vào toilet. Lúc đi ra, “bụp” một tiếng, trán đụng vào chỗ cũ.

Không đợi cho cơn đau qua khỏi.

Cô mở một con mắt ra, không biết từ lúc nào vị trí này đã dán lên một miếng đệm chống va chạm.

Cô rẽ phải, đến phòng để đồ thay quần áo. Lúc đi ra, đầu ngón chân đá vào vách tường, miệng cô theo thói quen kêu lên, nhưng kỳ thật một chút cũng không đau, vị trí góc tường cũng dán miếng chống va chạm.

Minh Thì Tiết ra ngoài đúng giờ, anh đi tới cửa chính, quay đầu nhìn cô.

Lộ Phân Phân ngồi im trên ghế, khuỷu tay chống cằm, đầu gục xuống từng chút từng chút. Cô luôn cảm thấy mệt mỏi vì không ngủ đủ, ông chủ đã thức dậy rồi, cô lại không màng gì tiếp tục ngủ.

Vì thế hằng ngày cô thường bị đập vào tường, đụng trụng cửa, nhào vào vòng tay của anh. Cô cắn thìa, ngẩng đầu lên, hỏi bằng ánh mắt: Có chuyện gì sao?

“Không.” Minh Thì Tiết nhìn chằm chằm cái trán trơn bóng của cô hai giây, cổ họng cuồn cuộn: “Anh đi nhé.”

Lộ Phân Phân không hiểu rõ: “À, vâng.”

12 giờ trưa, Minh Thì Tiết bước vào cửa hàng thuê đúng giờ.

Không có bãi đậu xe gần phố đi bộ, nên anh đi bộ đến và chờ cô mỗi ngày.

Giữa trưa, anh cởi áo khoác ra, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi tối màu, mái tóc trước trán buông xuống, khoe mắt rất sắc. Giống như một giáo sư tuy tuổi còn trẻ nhưng lại đặc biệt nghiêm túc.

Tác phong lẫn thân hình đều không hợp với con phố này, là một sự tồn tại rất khó khiến người ta bỏ lỡ.

Trước đó có khách còn tưởng anh là người mẫu được mời tới, vây quanh anh giờ điện thoại lên chụp ảnh tự sướng, sau đó đăng lên mạng. Không hiểu sao mấy ngày tiếp đó cửa hàng thuê lại rất hot, trở thành điểm được chú ý trên mạng.

Lượng khách rất ổn định, trong khoảng thời gian này, Lộ Phân Phân cảm giác rõ ràng cửa hàng của mình đã làm ăn khá hơn.

Một vị khách quen đến lấy sườn xám nhìn thấy người đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh, thì thầm hỏi: “Em Phân à, bạn trai của em sao? Mẹ ơi người này ăn gì mà đẹp trai thế!”

Lộ Phân Phân gấp sườn xám rồi gói lại, cười nói: “Không phải bạn trai.”

Minh Thì Tiết ngẩng đầu nhìn cô, giống như đang chờ đợi đáp án của cô.

Ánh mắt của Lộ Phân Phân và anh giống như đang giao đấu với nhau ở giữa không trung, cô lại không đoán được đáp án mà anh mong muốn.

Cô nhìn vào ánh mắt của anh, thử thăm dò: “Là chồng em?”

Lông mày Minh Thì Tiết hạ xuống, mặt mày giãn ra.

Lộ Phân Phân biết mình trả lời đúng.

“Hai người kết hôn rồi sao? Xin chúc mừng!”

“Cám ơn.”

Khách hàng nhìn người đàn ông nhiều lần, quay đầu nhướn mày nhỏ giọng nói: “Dáng người tốt, giá trị nhan sắc cao, vừa nhìn đã biết là một người trẻ tuổi tinh anh. Chỉ có điều, quá nghiêm túc. Em Phân thật có điểm phúc.”

Chờ khách trả tiền rồi đi, Minh Thì Tiết đưa tay kéo cửa cuốn xuống. Từ ngày có anh giúp đóng cửa, Lộ Phân Phân ngay cả cái móc câu cửa cũng không cần động đến.

Trên đường đi bộ đến bãi đậu xe.

Minh Thì Tiết đột nhiên hỏi: “Có điểm phúc là ý gì?”

“Chính là, khen ngài đẹp trai đó.”

Minh Thì Tiết hơi sững sờ: “VẬY cô ấy phải nói anh có diễm phúc mới đúng, bởi vì em rất đẹp.”

Trong lòng Lộ Phân Phân được khen đến mức vui sướng không ngớt, lộ ra nụ cười rục rĩ đã lâu không thấy được: “Là như vậy.”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu nhìn cô, biểu cảm giống như đang cố gắng nghiên cứu thành ngữ, mà giáo viên ngữ văn lại cười khanh khách đến mức híp cả mắt.

Ăn cơm trưa xong, Lộ Phân Phân muốn đi tặng cho khách một bộ sườn xám, địa chỉ ngay gần tòa nhà văn phòng làm việc của Minh Thì Tiết.

Kể từ khi kết hôn, cả hai đều hoạt động như băng chuyền. Thời gian tiếp xúc mỗi ngày chính là ăn cơm, ngủ. Thời gian khác, Lộ Phân Phân cũng không để ý đến việc cá nhân của anh.

Cho nên cô cũng không rõ rốt cuộc chủ nợ này làm nghề gì.

Lộ Phân Phân đưa hàng xong đi ra, xe Minh Thì Tiết vẫn còn đó.

“Không phải là ngài cần đi làm à?” trễ gần 15 phút, theo quan niệm về thời gian của anh thì việc này không thích hợp lắm.

“Đang chờ em.” Minh Thì Tiết thay cô mở cửa xe: “Muốn dẫn em đi xem nơi anh đang làm việc.”

Lộ Phân Phân vui vẻ chấp nhận: “Được thôi.”

Lúc 16 tuổi, Lộ Phân Phân chuyển đến Hoàng Hà, học xong trung học lại qua phía bắc học đại học, bởi vì sư phụ ở bên này, nên mới trở về, cô đối với thành phố này không thân thuộc lắm, nhưng cũng biết tòa cao ốc Phú Nghênh.

Nơi này nằm ở trung tâm thành phố, tắc đất tắc vàng, là nơi tụ tập nhân tài trong ngành. Lúc trước cô chen lấn muốn vào tòa nhà này

làm việc, đáng tiếc lý lịch không đạt tiêu chuẩn, ngay cả lên đó cũng chưa lên được.

Minh Thì Tiết thêm thẻ truy cập điện tử trong điện thoại di động của cô: “Lần sau tới tìm anh, có thể trực tiếp đi lên.”

Lộ Phân Phân đi theo Minh Thì Tiết vào văn phòng, dọc theo đường đi bị vô số đôi mắt xung quanh chú ý.

“Minh tổng, Minh phu nhân.”

Lộ Phân Phân và Minh Thì Tiết là bí mật kết hôn, cô rất ngạc nhiên vì nhân viên công ty của anh đều biết cô.

Nghĩ kĩ lại, có lẽ là do cô trông rất giống bạn gái cũ của anh.

Thư ký đẹp trai trong bộ vest bảnh bao bước tới, lễ phép chào hỏi cô: “Minh phu nhân, tổng giám đốc Minh, ông Phí gọi từ New York.”

Minh Thì Tiết quay đầu thấp giọng nói: “Phân Phân, đợi anh nghe máy nhé.”

Hôm nay cô vẫn mặc sườn xám, tóc dài đến thắt lưng, cố ý giả bộ dịu dàng hiền thực, ngoan ngoãn nói: “Được.”

Minh Thì Tiết có lẽ đã cảm thấy thái độ của cô không giống như bình thường, nhìn cô lâu hơn một chút.

Thư ký dẫn Lộ Phân Phân đi tham quan, những nơi cô đi qua mọi người đều đứng dậy chào hỏi.

Có thể làm việc trong văn phòng này, chắc hẳn chức vụ đều là giám đốc điều hành, thấp nhất cũng là cấp bậc quản lý, tất cả đều là nhân tài. Những lời xì xào bàn tán nghe rất lọt tai, lại chọn đúng lúc Lộ Phân Phân đi ngang qua để nói, khen cô mặc sườn xám đẹp, dáng người tuyệt mỹ, gương mặt hoàn hảo.

Lộ Phân Phân thích được khen ngợi, thích được nâng niu như các ngôi sao, thích cách người khác nhìn không được phải thốt lên những lời nịnh nọt. Cô đã từng cảm thấy không có tiền, không có quần áo đẹp để mặc chính là sống không bằng chết, sau đó cô phát hiện ra thực sự cũng không đến mức đó.

Cô rất hưởng thụ bầu không khí này, sự suy sụp trong đôi mắt ấy cũng đã biến mất, cười rất tươi, eo nhỏ nhắn hơn.

Khi đi qua quầy lễ tân, Lộ Phân Phân đã chú ý đến tên công ty: MSJ.

Cô cảm thấy quen thuộc.

Lên mạng tra xét một chút mới biết, đây là bộ phận đầu tư khu vực Trung Quốc của tập đoàn MSJ lớn nhất trong Phú Nghênh Đình Uyển.

Cô truy cập vào các đường dẫn liên quan và thấy người sáng lập giới thiệu.

Bố của anh là giáo viên tại Harvard, mẹ anh là một vũ công nổi tiếng, ông nội là dòng máu hoàng gia đích thực.

Trong nhà sớm đã tích lũy được một khối tài sản lớn, đầu tư ở các nước trên thế giới, bố anh chuyên nghiên cứu khoa học giảng dạy, những công ty sáng lập ở trên thương trường kia toàn bộ đều do Minh Thì Tiết kế thừa. Người thừa kế quý tộc tuổi còn trẻ này, là đại gia vô hình trong mắt người ngoài nghề, trong nghề lại là một ông lớn.

Chỉ đơn giản có vài dòng giới thiệu, không có hình ảnh hay tài liệu tham khảo.

Ông sếp lớn như này ít thông tin công khai thì càng bí ẩn hơn, càng không thể công khai bối cảnh.

Trong lòng Lộ Phân Phân kinh ngạc một chút.

Ở chung với anh hơn nửa tháng, cô vất vả lắm mới có được cảm giác chân thật, bây giờ lại hoài nghi mình đang nằm mơ.

Người đàn ông như vậy, rốt cuộc là người phụ nữ nào mới xứng đôi với anh được.

Người tiền nhiệm của anh phải là một cô gái rất tốt. Người thế thân như cô, sợ rằng chỉ là vỏ bọc bên ngoài.

Ánh sáng của văn phòng Minh Thì Tiết rất tốt, bố trí đơn giản và khiêm tốn.

Trước biến cố đó, Lộ Phân Phân cũng là đại tiểu thư nhà giàu, tuy rằng không có cách nào so sánh với Minh Thì Tiết, cùng lắm nhà cô cũng chỉ là một nhà giàu mới nổi, nhưng cô vẫn có chút hiểu biết về tranh cổ.

Bức tranh đất nước được treo trên trong văn phòng Minh Thì Tiết, đồ cổ trên tủ, đều là vật phẩm quý có giá trị không nhỏ, tài sản không có 8 số 0 thì không thể có được.

Nhìn thấy hình ảnh của mình trên bàn làm việc.

Lộ Phân Phân bỗng nhiên hiểu tại sao mọi người đều biết cô.

Nó được chụp từ giấy chứng nhận kết hôn của anh.

Không biết do anh sơ suất hay là lười làm, ngay cả dấu ấn của cục dân chính cũng không có xoá.

Lộ Phân Phân: "..."

Chương 5: Nương tay

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Túc

— — — —

Trong phòng làm việc tối giản nhưng xa hoa này lại bày một tấm ảnh chụp chung như vậy, nhìn thế nào cũng cảm thấy bất hòa.

Lộ Phân Phân chưa từng thấy ai rửa ảnh chụp giấy chứng nhận kết hôn sau đó bày ra trong phòng làm việc như thế cả.

Chủ nợ nhà cô thực sự rất khác biệt.

Minh Thì Tiết nhận điện thoại xong, nói chuyện với thư ký vài câu. Anh vẫn nói ngắn gọn súc tích, một chữ cũng không muốn nói thừa.

Hai phút sau.

Anh xoay người, quay trở lại bên cạnh cô.

Hình như anh đã để ý tới tầm mắt của cô, ánh mắt anh khẽ thu lại, vẻ mặt có chút hơi mất tự nhiên.

Minh Thì Tiết đưa mắt nhìn khung ảnh, giọng nói trầm thấp: “Nhân viên trong văn phòng đều để. Em để ý tới nó sao? Vậy anh sẽ cất nó đi.”

Lộ Phân Phân đoán là anh muốn nhập gia tùy tục, cô không quá quan tâm đến nó, cũng không để ý có đẹp hay không?

Cô bật máy ảnh lên, tiến lại gần hỏi ý kiến của anh: “Minh tiên sinh, có muốn chụp lại một tấm không?”

Minh Thì Tiết dường như rất bất ngờ với việc cô chủ động tới gần, đôi mắt sâu thẳm nổi lên một tia sáng nhỏ: “Có thể sao?”

“Ừm.”

Lộ Phân Phân biết việc để ảnh gia đình trong văn phòng có ý nghĩa như thế nào, các khách hàng sẽ có thiện cảm với những đối tác có tinh thần trách nhiệm.

Bình thường cô đã quen chỉ huy người mẫu chụp ảnh, Lộ Phân Phân vô thức kéo Minh Thì Tiết ngồi xuống.

Sau đó cô dựa trên vai anh, giờ điện thoại lên chụp ảnh.

Động tác như nước chảy mây trôi, làm nhanh gọn trong một lần.

Chụp hình xong, Lộ Phân Phân mới phản ứng được chính mình đã làm gì.

Lá gan của cô lớn thật!

Dám chỉ huy chủ nợ!

Chân Lộ Phân Phân có chút mềm nhũn, cằm còn đặt trên vai anh.

Mùi thơm mát lạnh trên áo khoác âu phục của Minh Thì Tiết, cùng với hơi thở ấm áp của anh, giờ khắc này dường như đột ngột bị kích hoạt, mọi thứ trộn lẫn vào nhau, mạnh mẽ xông vào khoang mũi cô, chiếm lấy tất cả giác quan của cô.

Bình thường, anh làm cho cô cảm thấy áp lực quá mạnh, thế nên trong tiềm thức cô có chút sợ anh. Cô chống tay vịn vào ghế văn phòng, cố gắng đứng dậy thật nhanh.

Cô đang chống tay, đột nhiên ghế xoay sang một bên nửa vòng.

Vốn tưởng rằng sẽ ngã vào khoảng không, không ngờ cả người đang chuẩn bị vấp ngã lại ngồi trên đùi Minh Thì Tiết.

“...”

Lộ Phân Phân chết lặng.

Cô hoàn toàn không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.

Mắt Minh Thì Tiết rũ xuống, nhìn chăm chú vào cô, dường như không hề chớp mắt.

Nhìn thẳng vào ánh mắt mơ hồ của cô, đôi mắt này của anh dường như đang dò hỏi cô: “Em còn muốn ngồi trên đùi anh bao lâu nữa?”

“Xin lỗi...”

Cô còn chưa dứt lời, chỗ ngồi không biết thế nào lại đột nhiên xoay một vòng.

“A— —” Cô kêu nhẹ một tiếng, theo phản xạ có điều kiện giơ tay lên, ôm chặt cổ anh.

Thời gian dường như bị dừng lại.

Cổ tay Lộ Phân Phân dán trên cổ Minh Thì Tiết, có thể cảm giác được rõ ràng tần suất mạch đập trên cổ anh. Một, hai lần... Từ cổ tay mở rộng đến các chi dần dần đồng bộ với tần suất nhịp tim của cô.

Đôi mắt của anh nhẹ nhàng nhìn chăm chăm vào đôi môi cô.

Không biết có phải cô bị kinh hãi quá độ nên sinh ra ảo giác hay không? Lộ Phân Phân có cảm giác anh đang chậm chậm cúi đầu.

Cô quá hoảng loạn, không chú ý nhiều đến vẻ mặt của anh, chỉ lo vội vàng giải thích: “Tôi....không chú ý tới nút trên tay vịn. “

Sao cái ghế văn phòng cũng có công nghệ cao thế này! Còn có nút điều khiển!

Tuy rằng đã giải thích sơ qua, nhưng bởi vì cô đang trong tư thế này thật sự rất giống như đang cố ý ôm ấp quyến rũ anh.

Nhưng cô không thể không giải thích.

“Thực xin lỗi.” Lộ Phân Phân đỏ mặt: “Trước kia tôi chưa từng dùng loại ghế này.”

Minh Thì Tiết không nói gì.

Trong lòng Lộ Phân Phân thấp thỏm không yên, len lén liếc nhìn anh, đúng lúc đụng phải đôi mắt sâu thẳm của anh.

Thần sắc của anh vẫn như thường, nhưng giọng nói của anh có chút khàn khàn: “Không sao.”

“Vâng, cái đó...” Lộ Phân Phân đề nghị: “Ngài có thể buông tôi ra không? Tôi bây giờ có thể đứng dậy rồi.”

Minh Thì Tiết dựa vào phía sau, buông cô ra: “Xin lỗi.”

Trong đầu cô đang rất bối rối: “VẬY...chúng ta xem ảnh chụp đi.”

Ánh mắt của anh thâm trầm, trong đôi mắt xinh đẹp quay cuồng thứ tình cảm không biết tên: “Được.”

Anh có ngũ quan lập thể, khuôn mặt có chiều sâu, dung mạo tuấn lãng, bất luận chụp ảnh từ góc độ nào đều cảm thấy đẹp mắt. Lộ Phân Phân chọn một tấm có góc ánh sáng tốt nhất gửi cho anh.

Minh Thì Tiết lưu hình ảnh, chuẩn bị đưa bức ảnh chụp chung này làm ảnh nền điện thoại, làm đến bước cuối cùng đột nhiên ngược mắt lên, hỏi cô: “Có thể không?”

Lộ Phân Phân có chút lúng túng: “Ừm! Có thể.”

Minh Thì Tiết nhấn OK.

Buổi chiều cô muốn kéo tài trợ, Lộ Phân Phân nhìn thời gian, thăm dò nói: “Minh tiên sinh, buổi tối tôi muốn xin về trễ một chút.”

Cô không rõ về những yêu cầu của Minh Thì Tiết đối với một người vợ, sợ bởi vì anh là người có địa vị cao cho nên không cho phép nửa kia xuất đầu lộ diện.

“Tôi có chút việc, chắc sẽ phải về nhà muộn một chút. Khoảng 9h30ph.”

Minh Thì Tiết không hỏi cô ra ngoài làm gì: “Được.” Sau đó, anh sắp xếp tài xế đến đưa đón cô. Lộ Phân Phân bất ngờ.

“Cám ơn.”

Lộ Phân Phân vẫn luôn muốn có cửa hàng thuê, nhưng thị trường không quá thuận lợi, người trẻ tuổi chỉ tùy tiện nhìn xem sẽ không mua, người lớn tuổi thì chỉ muốn quảng cáo, thị trường như vậy không dễ mở bán.

Cô đã thử livestream bán hàng trên mạng, phần lớn đều là hỏi giá và khen đẹp, không có ai mua. Trước đây cô vẫn luôn cố gắng nói chuyện hợp tác, mỗi lần đều bị Mãn Hồng Ngọc làm hỏng, có ai lại vui vẻ tìm người phá sản nợ nần hợp tác chứ?

Lộ Phân Phân đi ra từ nhà đầu tư thứ ba, ngồi trên băng ghế bên đường ăn bánh sandwich.

Điện thoại vang lên tiếng tin nhắn WeChat.

Lộ Phân Phân mở lên thì thấy avatar hình kẹo ngọt dâu tây.

Minh Thì Tiết: [Nhớ ăn đấy.]

Lộ Phân Phân bị từ chối nguyên một ngày, nhìn thấy ba chữ này, trong lòng cô không hiểu sao lại ấm áp như vậy.

Lộ Phân Phân trả lời: [Tôi đang ăn.]

Minh Thời Tiết trả lời: [Chú ý an toàn.]

Lộ Phân Phân trả lời anh bằng một icon dễ thương.

Lộ Phân Phân từ nhỏ đã quen cuộc sống an nhàn, tiêu tiền không chớp mắt, cũng không có khái niệm về tiền bạc.

Nếu không phải bởi vì Mãn Hồng Ngọc thúc giục nợ nần buộc cô phải lập gia đình lấy lễ vật mà trả tiền, cô cũng sẽ không đi đến bước đường cùng này. Cô không thích bị ràng buộc, nhưng lại bị ép nộp đơn vào nhiều công ty. Công ty chính quy điều kiện tuyển dụng khá cao, chuyên môn và trình độ học vấn của cô không thể vào được. Cô từng làm bồi bàn, cũng từng làm lễ tân, có lẽ vận khí cô không được tốt, toàn gặp phải những đồng nghiệp xa lánh cô hoặc cấp trên muốn gạ tình cô.

Sau đó cô đi dạo vào một cửa hàng thú, gặp được thầy của cô, Lộ Phân Phân mới dừng bước. Mười sáu năm, cô được nuôi dưỡng như một cô công chúa nhỏ. Chín năm qua, cô luôn cố gắng làm việc chăm chỉ nhưng lúc nào cũng bị chèn ép, không có nổi một chút danh tiếng. Cô năm nay đã hai mươi lăm tuổi, ngay cả một khu đất nhỏ trong nghĩa trang cô cũng không mua nổi, còn phải bán thân để bố được chôn cất đàng hoàng. Nhưng đêm đó cô tình nguyện giao cho anh, không tính là một cuộc mua bán.

Số tiền 1,3 đang nợ anh, cô nhất định phải trả. Lộ Phân Phân ngẫm nghĩ, lại có sức tranh thủ làm việc một chút. Nếu không, với thu nhập hiện tại của cô, có bán sườn xám mười năm cũng không trả được hết nợ cho Minh Thì Tiết

Nghĩ tới đây, cô uống một ngụm nước lớn, gọi cho Vương Chí Lâm.

“Vương tổng, vừa rồi là tôi hơi xúc động nên đã hắt nước vào mặt ngài. Tôi suy ngẫm lại thấy mình đã sai. Tôi thực lòng xin lỗi.”

Ngoại trừ Vương Chí Lâm, người có thể tìm Lộ Phân Phân đều đã tìm hết rồi. Hơn nữa tên khốn đó còn là đời thứ hai giàu ở khu địa phương này, trong nhà có tiền có thế, có tên này ở giữa, không ai dám đâm đầu vào dự án của cô cả.

Chưa đầy nửa tiếng đã thấy xe của Vương Chí Lâm dừng lại bên đường.

Cửa sổ xe hạ xuống, trong tay người đàn ông kẹp nửa điếu thuốc chưa hút xong, ánh mắt nóng bỏng lưu luyến trên eo mảnh khảnh của cô một lát, cười nhạt nói: “Thế nào, đại mỹ nhân sườn xám của chúng ta, còn muốn tôi đi xuống mời cô không?”

Lộ Phân Phân mang giày cao gót đi qua kéo cửa xe phía sau.

Vương Chí Lâm ra lệnh: “Ngồi lại đây.”

Lộ Phân Phân duy trì nụ cười, nhưng trong lòng đang mắng hấn ta một vạn lần, thanh âm ôn nhu: “Ngài đã có vợ sắp cưới, tôi ngồi ở ghế phụ hấn là không thích hợp.”

“Không thích hợp? Vậy cô gọi tôi tới để chơi ông đây sao?” Vương Chí Lâm vứt bỏ tàn thuốc: “Tôi nói cô này, làm bộ dạng giả bộ vờ vịt một hai lần là được rồi, cô sẽ không thật sự cho rằng ông đây chưa từng thấy qua loại phụ nữ như cô sao? Không phải cô không thể làm vậy sao?”

Lộ Phân Phân vẫn cười: “Vương tổng là một người tài năng cộng thêm tuấn tú lịch sự, chắc hẳn các cô gái ái mộ ngài nhất định rất nhiều, ngài cần gì phải nói chuyện tình cảm với người phụ nữ đã có gia đình như tôi đây? Nói chuyện kỹ về dự án đầu tư cửa hàng thuê không tốt hơn sao?”

“Không phải chỉ đầu tư hơn hai trăm vạn thôi sao? Ông đây có thể thiếu chút tiền này sao? Nói với cô như này đi, chỉ cần cô đồng ý làm người tình của tôi, mười cửa hàng thuê ông đây cũng có thể mở được. Còn nữa, ai có thể tốt hơn tôi, cô biết rõ hơn ai hết. Cô đã kết

hôn, kết hôn với ai? Với một gã ăn mày trên đường sao? Một người phụ nữ như cô, người đàn ông bình thường nào mà dám kết hôn với cô chứ.” Tầm mắt dừng lại ở vị trí đấ đầ của cô: “Như vậy có phải được hơn không?”

Lộ Phân Phân thu lại nụ cười giả dối.

Mắng cô thì được, mắng chủ nợ của cô thì không được!

Cô đẩy cửa xe ra, đóng nó lại thật mạnh.

Vương Chí Lâm cười: “Nhẹ một chút, chiếc xe này hơn ba triệu đấy. Ngoan ngoan như vậy có phải tốt hơn không.” Hắn ta đẩy cửa ghế phụ ra.

Bị Lộ Phân Phân đá một cước đóng lại.

Gió rất mạnh, mái tóc đen của cô như đang bay múa, nụ cười lạnh lùng và quyến rũ: “Dù tôi có kết hôn với một tên ăn mày, thì cũng không thềm để ý tới loại rác rưởi như anh. Hiểu không? Anh thậm chí còn không bằng rác rưởi. Nói anh là một con chó cũng quá sỉ nhục cho nó rồi, chó còn có nhân tính, sạch sẽ hơn anh nhiều.”

“Con m* nó...” Vương Chí Lâm đẩy cửa xe.

Lộ Phân Phân gơ điện thoại di động hiển thị ba số “110”, ngón tay cái dừng lại trên phím quay số.

“Được, được lắm. Lộ Phân Phân ông đây chờ ngày cô cầu xin được lên giường của tôi.”

Lộ Phân Phân cởi một chiếc giày cao gót, dùng sức từ gót giày đập mạnh vào cửa sổ xe, sau đó cô quay đầu lại nở một nụ cười ôn nhu, ánh mắt có chút mỉa mai: “Phiền ngài soi gương lại một chút, ngài xứng đáng so sánh với chồng tôi sao?”

“Nhìn cô xem, chồng cô là ai? Hẳn có khả năng bồi thường được chiếc xe này của ông sao? Nào, nói tên cho tôi đi, để tôi xem ai không có mắt mà dám cướp đồ của tôi.”

Lộ Phân Phân tức đến nghiến răng nghiến lợi, đè nén lửa giận, do dự hai giây, ngẩng mặt lên: “Chồng tôi tên Minh Thì Tiết.”

Vương Chí Lâm thiếu chút nữa mà cười lớn: “Ai? Con m* nó! Cô nói lại lần nữa xem.”

Lộ Phân Phân không nói lại, ánh mắt nhàn nhạt liếc qua: “Anh bị điếc sao?”

Vương Chí Lâm giống như nghe thấy trò cười hài hước nhất năm: “Trùng hợp thay, tôi tình cờ có số điện thoại của giám đốc tiếp thị khu vực Trung Quốc của họ. Lộ Phân Phân, cô nói những lời này là quá trớn rồi.”

Hắn ta gọi điện thoại trước mặt cô, cố ý mở loa ngoài.

Đối phương kết nối: “Ai vậy.”

Vương Chí Lâm cười cười lộ ra vẻ mặt chân chó: “Là tôi, Trịnh tổng, tiểu Vương tôi lần trước đã tu sửa phục trang cổ, bố tôi còn tặng cho ngài hai rương rượu Mao Đài.”

Đầu máy bên kia dừng lại vài giây, rõ ràng là không nhớ ra: “Tiểu Vương đúng không? Có chuyện gì vậy?”

Vẻ mặt Vương Chí Lâm có chút không nhịn được: “Không... không có việc gì. Tôi chỉ muốn hỏi thăm ngài một chút, Minh tổng nhà ngài, đã kết hôn chưa?”

“Minh tổng nào?”

“Minh Thì Tiết, là người sáng lập công ty MSJ của ngài.”

“Tiểu Vương, tôi chỉ là giám đốc bộ phận nhỏ của một công ty nhỏ trong tập đoàn, anh cảm thấy tôi có khả năng gặp mặt ông chủ lớn sao?”

Nghe giọng điệu này, Vương Chí Lâm lập tức hiểu được ý tứ của đối phương: “Không phải, tôi không có ý giễu cợt ngài, tôi tuyệt đối không dám có ý đó...”

“Ừm.” Giọng nói lạnh lùng của người kia vang lên: “Không cần biết anh có ý gì, chuyện này anh hỏi sai người rồi. Nhưng ông chủ lớn của tôi quả thật đã về nước, anh có thể đến khu Phú Nghê Đĩnh Uyển, nói không chừng có thể ngồi ngóng, chắc có thể tự mình hỏi ngài ấy đã kết hôn hay chưa? Tất nhiên phải chắc chắn rằng những vệ sĩ bên cạnh ngài ấy không giết chết anh. Tạm biệt.”

Tít..tít..tít...

Điện thoại bị cúp máy, sắc mặt Vương Chí Lâm tái mét.

Cảm giác ghen khuấy mà Lộ Phân Phân giữ trong lòng rốt cuộc cũng có thể trút bỏ, cả người thoải mái vui vẻ.

Ánh mắt khinh thường quét qua làm cho Vương Chí Lâm thương tổn không nhỏ, cảm giác bị vũ nhục thật lớn, hắn ta nhanh chóng quay xe rời đi.

Vương Chí Lâm chửi thề một câu, chiếc xe bụi bặm rời đi.

Lộ Phân Phân đột nhiên có chút hối hận. Nếu cái tên ăn chơi trác táng này thật sự đi tìm Minh Thì Tiết đòi bồi thường tiền, khiến anh mất hứng thì phải làm sao đây?

Cô chán nản ngồi xồm bên đường.

Không có gia thế, cũng không có tiền, tại sao cô lại kiêu ngạo như vậy?

Chịu nhục một chút là tốt rồi, tại sao lại nói tên anh ấy ra chứ!

Lộ Phân Phân không xác định được tình cảm của Minh Thì Tiết đối với cô như thế nào?

Anh để ảnh chụp chung trong phòng làm việc, hình nền điện thoại di động cũng thành ảnh chụp chung với cô, cũng có thể nói rõ anh quá nhớ “Phân Phân” kia.

Cô còn chưa chắc chắn về tình cảm của cô đối với anh và ranh giới cuối cùng của cô có thể chịu đựng được.

Trong khoảng thời gian này được anh yêu chiều, cô thậm chí còn quên đi thân phận của mình. 9h30 tối.

Lộ Phân Phân bất an trở về biệt thự.

Phòng khách dưới lầu vẫn sáng, Lộ Phân Phân nhẹ nhàng đặt túi xách lên tủ, thay giày, rón rén lên lầu.

Có ánh sáng trong khe hở của cửa phòng ngủ thứ hai.

Thời gian cũng đã muộn, thế mà anh vẫn chưa ngủ.

Lộ Phân Phân trở về phòng ngủ chính để tắm rửa, sấy khô tóc, sau đó cô cầm ly định xuống lầu lấy nước.

Ngay lúc cô mở cửa, cánh cửa phòng đối diện cũng mở ra.

Trên tay Minh Thì Tiết cũng cầm ly nước, ánh mắt nhìn cô lộ ra sự cuồng nhiệt, nhưng trong nháy mắt lại không không thấy nữa, giống như là đang kìm chế cảm xúc, anh giơ tay, tỏ vẻ lễ phép lùi lại tạo một khoảng cách với cô: “Em đi trước đi.”

Trên người anh mặc đồ ngủ cùng kiểu với cô, kỳ thật dù có tỏ vẻ lịch sự, xa cách thế nào, giữa hai người luôn tồn tại một sự mập mờ không thể diễn tả được.

Lộ Phân Phân uống một ly nước đầy, sau đó xoay người trở về phòng.

“Phân Phân.” Thân hình cao lớn của Minh Thì Tiết đứng trước mặt cô: “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Trong lòng Lộ Phân Phân run lên một chút, biết rõ anh muốn nói về chuyện vào buổi chiều hôm nay.

Cô gái đầu một cách trẻ con, giả vờ ngu ngơ: “Nhưng, tôi buồn ngủ.”

Minh Thì Tiết muốn nắm tay cô, cánh tay nâng lên bỗng dừng lại giữa không trung, sau hai giây thì lại thu hồi.

Vẻ mặt anh bình tĩnh, trong đôi mắt nhợt nhạt có một cảm xúc nồng đậm: “Anh làm em sợ sao?” Điều này dựa trên phản ứng và biểu hiện của cô trong khoảng thời gian này để đưa ra kết luận. Lộ Phân Phân không thể không thừa nhận, đúng thật là như vậy. Anh quá dịu dàng, đối xử với cô quá tốt, trong lòng cô có chút hoảng hốt, luôn cảm thấy quá hư vô, nó sẽ dần dần tan biến.

Minh Thì Tiết đặt ly xuống: “Phân Phân, có thể em đã hiểu lầm về nội dung trong bản thỏa thuận tiền hôn nhân.”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên.

Minh Thì Tiết nhìn thẳng vào đôi mắt của cô: “Những điều khoản đó không nhất thiết phải tuân theo chính xác.”

Tên khốn kia thật đúng là dám đi tìm anh chứng thực...

Theo lý thuyết, người đàn ông có thân phận địa vị cao như anh, chỉ là tìm một thể thân chắc cũng không muốn công khai. Nội bộ biết là một chuyện, trong mắt người ngoài ít nhiều sẽ tổn hại hình tượng của anh.

Lộ Phân Phân không nắm rõ tính cách của Minh Thì Tiết, rõ ràng cũng trạc tuổi tác với cô, nhưng hẳn luôn ít khi cười nói, khí thế cường đại, làm cho người ta có một loại cảm giác khó có thể tiếp cận.

Cô nhớ lại đêm đó, anh đối với cô, rất ấm áp. Nhưng coi như đã thân thiết, anh cũng không tỏ ra có chút mất kiểm soát nào. Khí chất tao nhã, quý tộc cùng với bộ dạng tự kiềm chế của anh hoàn toàn không giống như chạy theo cuồng hoan, khiến cho cô căn bản không biết anh sáng khoái, hay là đơn thuần chỉ đang chuyên tâm phục vụ cô.

Lộ Phân Phân đột nhiên sợ rằng câu tiếp theo của anh sẽ là: “Chúng ta dừng lại ở đây đi.”

Đầu óc cô có chút rối loạn, nếu như hiện tại chấm dứt quan hệ, ngay cả chỗ ở cô cũng không có. Minh Thì Tiết không nhắc đến chuyện lúc chiều nữa: ” Em đang tìm đối tác? Anh có thể giới thiệu một người nào đó cho em.”

Đôi mắt của cô sáng lên: “Thật sao?”

“Ừm.” Minh Thì Tiết cúi đầu nhìn chằm chằm vào mắt cô: “Tuần tới có rảnh không?”

Lộ Phân Phân vội vàng nói: “Có.”

Có thể anh đã ý thức được cô đang trốn tránh. Những ngày sau đó, Minh Thì Tiết cố ý giữ lại một khoảng cách với cô.

Ngày đó, anh nói xong những lời kia, giống như đã nói hết số từ trong mấy ngày này, sau đó anh liền chìm vào sự im lặng.

Mỗi ngày chỉ gặp nhau vào buổi sáng và buổi tối, không có giao tiếp gì khác.

Khi anh không nói lời nào, mới giống như vẻ ngoài thật sự của anh. Ngược lại, khi anh nói nhiều, Lộ Phân Phân đều cảm thấy anh cố ý làm như vậy. Giống như vì muốn cô vui vẻ mà ép buộc bản thân mình phải nói thêm vài chữ.

Mấy ngày nay, trong lòng Lộ Phân Phân không còn hoang mang như vậy nữa.

Một người đàn ông xa lạ, còn là một người giàu có hàng đầu, đột nhiên lại thân thiết hỏi han ân cần với cô.

Thành thật mà nói, cô rất sợ.

Bây giờ anh hơi lạnh nhạt với cô, cô ngược lại có chút thỏa mái.

Nhưng mà cô mới an nhàn không quá hai ngày, mẹ của Minh Thì Tiết, cũng chính là mẹ chồng trên danh nghĩa của cô, đột nhiên lại tặng một căn biệt thự đứng tên cô.

Sau khi biết được gia thế kinh người của Minh Thì Tiết, Lộ Phân Phân đã sớm có chuẩn bị tâm lý cho những cuộc tranh chấp mẹ chồng nàng dâu, ân oán giới nhà giàu, và cảnh mẹ chồng cầm chi phiếu đập thẳng vào mặt cô rồi bảo cô rời xa con trai của bà ấy nhưng tất cả lại không diễn ra, ngược lại bọn họ còn chưa gặp mặt ra mắt mà đã tặng cô món quà kết hôn lớn như vậy.

Nghe tin tức do công ty bất động sản tiết lộ, hẳn là lúc cô và Minh Thì Tiết lãnh chứng chưa được vài ngày, mẹ của Minh Thì Tiết đã bắt đầu ủy thác cho bắt đầu ủy thác cho bọn họ tìm một căn biệt thự, hiện tại chỉ cần cô tự ký tên là xong.

Lộ Phân Phân bị dọa đến choáng ngợp, những thứ đắt đỏ như vậy, cô nào dám lấy.

Cô nghĩ rằng bố mẹ chồng có thể đã hiểu lầm. Cô chỉ là một người thể thao chuyên nghiệp. Một người không xứng đáng được như thế này....

Một nữ côn đồ bất tài nhân lúc say rượu không tỉnh táo đã giở trò lưu manh với chủ nợ của mình. Ánh mắt của Minh Thì Tiết có chút chờ mong: “Phân Phân, đây là mẹ cho em.”

Đôi mắt của Lộ Phân Phân đột nhiên có chút đỏ lên. Nhưng cô lại nhanh chóng phản ứng lại, người anh nói là “Phân Phân” kia.

Lộ Phân Phân từ nhỏ đã thiếu tình thân, lại thêm gia cảnh sa sút lạc hậu khiến cô luôn kiêu ngạo, tự tin lại trở nên tự ti, mặc cảm. Đối với đại từ xưng hô “Mẹ” này, cô vẫn mang theo sự chán ghét, khinh bỉ. Nhưng vào lúc này, nó từ trong miệng anh phát ra lại tràn ngập tình thương.

Lộ Phân Phân ký tên.

Vài người trong công ty môi giới đến giao hợp đồng loạt đứng dậy vỗ tay: “Chúc mừng Minh phu nhân! Chúc phu nhân có một cuộc sống hạnh phúc!”

Lộ Phân Phân có chút hoảng hốt, cô đã bí mật đem hợp đồng mua nhà nhét vào ngăn kéo thư phòng của anh.

Như vậy coi như trả lại cho anh.

Của cho là của nợ, cô sợ cầm căn biệt thự kia, chân sẽ mềm nhũn ra mắt.

Cô và Minh Thì Tiết sẽ có một chuyến bay đến London vào ngày mai.

Sau khi Lộ Phân Phân lấy được visa, cô đã ngừng kinh doanh một tuần để cùng anh đi công tác, sẵn tiện có thể ra mắt bố mẹ chồng.

Trước khi lên máy bay, Lộ Phân Phân đã gặp mặt qua người sáng lập Chi Quang Thanh Lộ, các sản phẩm của họ được sản xuất trong nước và có lượng tiêu thụ rất cao.

Gã khổng lồ chuyên nghiên cứu và phát triển chip điện tử luôn xuất hiện trên bảng hot search đột nhiên lại xuất hiện trước mặt cô, còn trở thành em rể của chồng cô, Lộ Phân Phân chỉ cảm thấy thật kỳ diệu.

Trình Nhượng mỉm cười lịch sự: ” Nhìn chị dâu em thấy có một chút quen thuộc, chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó rồi sao?”

Lộ Phân Phân nhìn về phía Minh Thì Tiết, nở một nụ cười tươi sáng: ” Cũng có thể do tôi hơi giống một ai đó thì sao?”

Chương 6: Tín ngưỡng

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Túc

Minh Thì Tiết nghiêng đầu nhìn cô.

Hôm nay cô không mặc sườn xám, chỉ mặc áo đen quần dài đơn giản, đầu đội mũ bóng chày cùng màu, từ góc nhìn của anh, chỉ có thể nhìn thấy chiếc mũi nhỏ nhắn cùng với đôi môi đỏ mọng của cô.

Mát mẻ, lạnh lùng lại có chút diễm lệ.

Trình Nhượng cũng nhìn về phía Minh Thì Tiết: “Nếu nói như vậy quả thực là rất giống.”

Lộ Phân Phân theo bản năng nhìn về phía anh, nhưng trên khuôn mặt của anh lại không có bất kỳ sơ hở nào, quang minh lỗi lạc đối mặt với ánh mắt dò xét của cô, thấp giọng nói: “Phân Phân, đến giờ bay rồi.”

Nói xong, anh cầm vé máy bay của hai người đi thẳng về phía trước, sau gáy phảng phất viết “Kẻ thù dật chuyện đứng đằng sau đừng lại gần”.

Trình Nhượng cảm giác mình trở thành bóng đèn, mặt lạnh lùng: “Chờ em với.”

Bên trong khu hạng thương gia.

Các tinh hoa trong các ngành đang chạy đua với thời gian trên chiếc máy tính xách tay của họ. Lộ Phân Phân tỉnh ngủ sau một giấc dài, hé mở mắt, vừa lúc nhìn thấy Trình Nhượng ném một văn kiện lên bàn của Minh Thì Tiết.

“Đã thu nhận xong thẻ căn cước, số tuổi là hai.”

Có thể là sợ đánh thức cô, Minh Thì Tiết rất nhẹ nhàng nói một câu tiếng Anh, Lộ Phân Phân không nghe rõ anh đang nói cái gì.

Lộ Phân Phân đoán đây là thẻ căn cước cho robot.

Cô nhìn gương mặt không chệch vào đâu được của Minh Thì Tiết, tinh xảo quá đáng, hoàn toàn không giống như một con người.

Nhưng cô không ngạc nhiên đến mức tiếp tục hoài nghi dung mạo của anh.

Robot có chân thật thế nào đi nữa, nhưng một bộ phận nào đó cũng không thể khiến cô trở nên điên cuồng như vậy được.

Bố của Minh Thì Tiết dạy học ở Harvard, mẹ anh cũng theo chồng ở nước ngoài, trước đó không biết Lộ Phân Phân cũng đi theo, hai người họ cũng đang ở lại trường làm một số việc, phải qua vài ngày mới kịp trở về.

Minh Thì Tiết có công việc cần phải xử lý, nên chỉ nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm hôm sau anh đã ra khỏi cửa.

Lộ Phân Phân ngủ trong căn phòng của anh.

Cô tỉnh lại đã ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt, xen lẫn vào một chút mùi không khí thoáng mát, dễ ngửi.

Trên tủ sách đặt một loạt các huy chương, cúp hay các danh hiệu, cũng có những bức ảnh tốt nghiệp của anh ở Cambridge và một số

bức ảnh cũ. Tất cả đều là những kỷ niệm mà cô chưa bao giờ tham gia.

Điện thoại vang lên tiếng tin nhắn.

Minh Thì Tiết: [Tối qua em có ngủ ngon không?]

Lộ Phân Phân phản hồi: [Rất tốt.]

Minh Thì Tiết: [Em có thấy chán không?]

Minh Thì Tiết: [Anh sẽ về nhà hơi muộn.]

Lộ Phân Phân: "..."

Cuộc trò chuyện này nhìn qua trông như cô rất bám người.

Cô trông có giống như rất bám người không?

Ồ.

Cô biết rồi.

Cô "Phân Phân" kia bám người.

Lộ Phân Phân xoa xoa mặt, ghi nhớ sở thích của chủ nợ.

Lộ Phân Phân: [Vâng.]

Sau đó, cô gửi một tin nhắn khác: [Vậy ngài trở về sớm một chút.]

Lộ Phân Phân không phải loại người thích làm nũng, nhắn xong những lời này liền bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên. Tuy nhiên, để phục vụ cho sở thích của chủ nợ, là bản năng mưu sinh mưu dục của một người làm công ăn lương!

Lần này, Minh Thì Tiết không có trả lời tin nhắn ngay.

Năm phút sau, anh mới gửi tới một từ: [Ư.]

Lộ Phân Phân: “?”

Lộ Phân Phân nghĩ rằng có thể anh đang không rảnh để trả lời tin nhắn, chỉ tùy ý đánh loạn một chữ qua loa gửi đi, cô khóa màn hình rồi đi ra ngoài rửa mặt.

Biệt thự này so với biệt thự trong nước của Minh Thì Tiết thì lớn hơn một chút, không phải phong cách đơn giản, mà được trang trí cực kỳ xa hoa. Nhìn vào bộ đèn phức tạp tinh xảo trên hành lang, chắc hẳn biệt thự đã có vài tuổi đời, có lẽ đây là nơi anh lớn lên.

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây xanh biếc chiếu thẳng vào phòng khách, Lộ Phân Phân có cảm giác cả người rất ấm áp.

Tiêu Nhuyễn bung tới một đĩa hamburger gà rán, hỏi: “Chị dâu có đang ăn kiêng gì không?”

Lộ Phân Phân cười một cái: “Không có.”

Tiêu Nhuyễn ngồi xuống bên cạnh cô: “Em tên là Tiêu Nhuyễn, tên thân mật là Anh Anh(giống tiếng chim kêu).”

“Thật là một cái tên đáng yêu.” Lộ Phân Phân nói: “Chị tên Lộ Phân Phân, Lộ trong từ con đường, Phân trong ngũ thái tân phân (tương tự giống: ngũ nhan lục sắc*).”

*Muôn màu nghìn sắc, chỉ điều rục rở, nhiều màu sắc.

Tiêu Nhuyễn nghe Minh Thì Tiết nhắc tới: “Em đã từng thấy cửa hàng thú của chị dâu ở trên mạng, đánh giá đều rất tốt. “

“Người mua không nhiều lắm, họ chỉ ngấm qua, tùy tiện nhìn một chút.”

“Bây giờ người ta chỉ thích nghệ thuật nước ngoài, cảm thấy những thứ của tổ tiên để lại là tục tĩu, dẫn đến nghề thủ công truyền

thống bị mất hoặc vứt bỏ. Em thấy rằng nó rất đẹp, cũng có một bộ sưu tập trong nhà.”

Lộ Phân Phân có ấn tượng đầu tiên về Tiêu Nhuyễn rất tốt: “Em cũng thích sao?”

“Ừm! Ông nội em cũng thích nó.”

Cô gái nhỏ không biết nấu cơm nhưng lại giả bộ biết làm, giúp Lộ Phân Phân nấu một bát mì tôm.

Lộ Phân Phân cảm thấy bát mì này đặc biệt rất ngon: “Chị nghe anh trai em nói em đang du học ở Mỹ à?”

“Đúng vậy, vào lễ Giáng sinh qua bên này giúp đỡ dì cả, sau đó dì cả cùng dựng đi công tác, nên không gặp được.”

Mì ăn liền hơi cay, Lộ Phân Phân ăn đến toát cả mồ hôi, cô buộc mái tóc đen dài lên.

Tiêu Nhuyễn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô.

Làn da cô trắng như tuyết, ngũ quan nhỏ nhắn, đôi mắt hồ ly cong lên, vẻ mặt tươi sáng, cả khuôn mặt giống như bị che phủ bởi một tầng sương mù.

Tiêu Nhuyễn nhin không được cất lời khen ngợi: “Khó trách ngay cả anh họ cũng bị mê hoặc, chị dâu thật sự vô cùng xinh đẹp.”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên, cười nói: “Em cũng rất đẹp.”

“Nghe anh họ nói, chị dâu chuẩn bị mở cửa hàng thù sao?” Tiêu Nhuyễn cắn cánh gà, giọng nói mơ hồ không rõ, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự chân thành: “Đúng lúc trong tay em có một dự án xóa đói giảm nghèo, địa điểm tương đối vắng vẻ, nhưng non xanh nước biếc, rất thích hợp để mở cửa hàng thù. Chị dâu có muốn suy nghĩ một chút không?”

Sở dĩ cô muốn xin giúp đỡ từ người khác, còn đang nghĩ làm thế nào để thuyết phục cô ấy góp vốn hợp tác, hiện tại đối phương ngay cả địa điểm cũng giúp cô chọn xong.

Lộ Phân Phân nhìn về phía cô gái nhỏ, thoáng nhìn cô ấy với biểu hiện cảm kích: “Được.”

Trong quá trình nói chuyện, có lẽ Tiêu Nhuyễn nhận ra cô đang muốn tìm hiểu thêm một chút về Minh Thì Tiết, vì thế cô ấy chủ động tiết lộ rất nhiều tin tức.

Lộ Phân Phân im lặng lắng nghe.

Tiêu Nhuyễn lo lắng cô sẽ chê Minh Thì Tiết trầm mặc ít nói: “Thực ra, khi còn bé anh họ là một người câm.”

Lộ Phân Phân bưng tỉnh.

Thảo nào anh không thích nói chuyện, ít nói từ bé cũng sẽ trở thành một thói quen.

“Chữa trị rất lâu đúng không?”

Tiêu Nhuyễn buông cánh gà xuống, chớp mắt mấy cái: “Nghe đi cả nói là chữa rất lâu. Hình như là từ tám tuổi, anh ấy vẫn trị liệu cho đến khi học trung học, lúc về nước thì mới chữa khỏi. “

Lộ Phân Phân hỏi: “Được chữa khỏi ở Trung Quốc sao?”

Tiêu Nhuyễn không chắc lắm: “Chắc là vậy.”

Lộ Phân Phân như đang suy nghĩ điều gì đó.

Vốn dĩ dạ dày của Lộ Phân Phân không tốt, ăn không quen thức ăn ở nước ngoài, thủy thổ bất phục(*), ngày thứ ba đã bắt đầu buồn nôn, không ngừng nôn khan.

*Thủy thổ bất phục (水土不服): Bởi vì nguồn nước ngầm có chứa sinh vật gây hại, dẫn đến địa phương chưa mạch nước ngầm này bệnh tật lây lan. Hoặc bởi vì thay đổi khí hậu quá lớn khiến cơ thể không thích ứng được với môi trường. Xuất hiện lần đầu trong tác phẩm Tam quốc chí của La Quán Hy, phần ghi chép nhà họ Ngô – truyện về Chu Du: “Bất tập thủy thổ, tất sinh tất bệnh.” Hiểu đơn giản là không thích ứng được với môi trường, ắt sẽ đau ốm.

Minh Thì Tiết không đợi bố mẹ quay về, vội vàng theo cô trở về.

Lộ Phân Phân tính toán một chút về kì sinh lý, từ lần xảy ra chuyện đó cho đến bây giờ cũng đã hơn một tháng.

Không phải cô mang thai đấy chứ?

Chu kỳ kinh nguyệt của cô luôn không chính xác, không có cách nào để căn cứ vào nó. Tâm tư của Lộ Phân Phân sụp đổ, không ngừng suy nghĩ về điều tồi tệ nhất.

Có thể cô đã thực sự bị lừa kết hôn như một công cụ sinh sản.

Vô số ý nghĩ đáng sợ trong đầu xông ra, toàn bộ mũi nhọn hướng về phía người đàn ông bên cạnh.

Minh Thì Tiết giúp cô bẻ nát thuốc và đặt nó lên bàn.

“Phân Phân, uống thuốc.”

Lộ Phân Phân đè nén những hoài nghi trong lòng, mở hé đôi mắt, uể oải nói: “Đây là thuốc gì?”

Trên danh sách bệnh án đều được viết bằng tiếng anh, bác sĩ đó thật sự viết rất ẩu.

Minh Thì Tiết giải thích: “Đó là viêm thực quản trào ngược nhẹ. Bình thường dạ dày của em đã không tốt, sau này nhất định phải ăn đúng giờ.”

Đây là lần anh nói nhiều nhất trong thời gian này.

Không phải là mang thai?

Không phải mang thai!

Đôi mắt suy kiệt của cô dần trở nên sáng ngời, con người đen nhánh như được nhuộm sáng, cả người đều trở nên có sức sống trở lại.

Nhưng rất nhanh, cảm giác vui sướng khi thấy mình không có bị lừa liền bị sự áy náy thay thế. Trong khi cô đang nghi ngờ anh cố tình đâm thủng bao cao su để cô có thể mang thai, thì anh đang tận tình chăm sóc cô uống thuốc.

Anh cho người bảo vệ cô, trả tiền cho cô để giúp bố cô mua đất chôn ở nghĩa trang, cho cô vay tiền để trả nợ tránh cho sau này cô sẽ tiếp tục bị Mãn Hồng Ngọc sỉ nhục. Nhưng cô lại nghĩ xấu về anh như vậy.

Cảm giác tội lỗi tràn ra.

Vành tai cô đỏ ửng lên, cúi đầu không dám nhìn vào người đàn ông đối diện.

Cô nằm xuống, quay lưng lại, toàn thân quấn chặt tấm chăn nhỏ, cô nhìn về vách tường ngăn bắt đầu sấm hối.

Minh Thì Tiết nói: “Đừng ngủ, Phân Phân.”

Lộ Phân Phân rầu rĩ đáp lại một tiếng, ngồi thẳng dậy, nhưng cô vẫn chột dạ không dám nhìn vào đôi mắt cửa anh.

Túi thuốc chất đống những viên thuốc có kích thước bằng hạt đậu tròn.

Minh Thì Tiết đưa cho cô một ly nước: “Uống xong rồi đi ngủ.”

Lộ Phân Phân bình thường ngay cả thuốc cảm nguyên viên cũng không uống được, thường xuyên bị nghẹn như muốn tắt thở, bẻ nát như vậy sẽ dễ uống hơn nhiều.

Cô uống thuốc xong, hỏi: “Ở đây, ngài thường bẻ thuốc ra, xay nhuyễn rồi mới uống sao?”

Minh Thì Tiết cất hồ sơ bệnh án của cô vào ngăn kéo bàn ngủ: “Không phổ biến.”

Lộ Phân Phân cầm ly nước lên nhấp một ngụm, hơi hơi nghiêng mắt liếc nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, không thể nhịn được làm liều một phen: “Sợ viên thuốc làm trầy xước thực quản của tôi sao?”

Minh Thì Tiết nghiêng người, chậm rãi tựa lưng ghế của cô thấp xuống, cúi đầu đáp: “Ừm.”

Hơi thở của anh đập vào má cô, anh vô thức tiến lại gần, làm tim cô đập thành thịch.

Lộ Phân Phân đè lại trái tim đang rung động.

Say máy bay.

Cô đang bị say máy bay.

Chắc là vậy.

Minh Thì Tiết chú ý đến hành động của cô, cúi người hỏi: “Dạ dày còn đau à?”

“Có một chút.”

Minh Thì Tiết tự trách mình: “Anh không nên dẫn em đi theo.”

Lộ Phân Phân an ủi anh: “Bây giờ không đau nữa rồi.”

“...”

Những người đàn ông biết chăm sóc con gái thường đều do người trước đào tạo. Người trước trồng cây, người sau hái quả, Lộ Phân Phân cảm giác cô đã nhật được bảo vật.

Chuyến bay mùi mấy giờ bay khiến cô vô cùng khó chịu.

Thân thể Lộ Phân Phân vốn đã không khỏe, ngủ rất không yên, không ngừng gặp ác mộng.

Cô mơ thấy cảnh mẹ bỏ rơi cô và đi với người đàn ông khác.

Mơ thấy cảnh chiếc xe của bố cô rơi xuống cầu, trôi theo dòng sông.

Mơ thấy Mãn Hồng Ngọc không ngừng laï nhải mắng cô là tiện nhân, bảo cô cút đi.

Trên trán cô lạnh toát, có một bàn tay đang lau mồ hôi cho cô.

Cô ôm chặt bàn tay ấm áp đó như nắm lấy chiếc phao cứu mạng. Nó thật ấm áp, cô không nhin được mà áp sát, cọ cọ nhẹ nhàng.

Những hình ảnh đáng sợ đó dần biến mất.

Lộ Phân Phân ngủ say đi.

Sau khi trở về nhà, Minh Thì Tiết không lập tức đến công ty.

Máy ép trái cây trên bàn chuyển động rất ồn ào, anh ép nước trái cây, nấu một nồi cháo.

Lộ Phân Phân bình thường không thích uống nước trái cây, cũng không ăn cháo, cô chỉ ăn cơm khô cho no mà thôi. Bởi vì Mãn Hồng Ngọc thích đem trái cây hồng cắt thành miếng, ép nước cho cô uống, nói vút đi thì lãng phí.

Khi đó cô còn đang trong tuổi ăn tuổi lớn, luôn ăn không đủ no, mỗi lần ăn cháo xong nếu cô thấy đói bụng sẽ đi tìm đồ ăn vặt. Nhưng đều sẽ bị Mãn Hồng Ngọc mắng cô không còn sống như một thiên kim tiểu thư cao quý nữa, nhưng vẫn mắc bệnh công chúa.

Ăn nhờ ở đậu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô cố gắng ăn no vào một bữa, không đụng vào bất kỳ đồ ăn vặt nào, cũng cố không xảy ra xung đột với Mãn Hồng Ngọc, không gây phiền toái cho bác trai.

Lộ Phân Phân cầm ly nước trái cây, ngẩng đầu hỏi: “Minh tiên sinh thích ăn cháo không?”

Minh Thì Tiết múc đầy một bát cho cô và đẩy nó đến trước mặt cô: “Thích. Còn em thì sao?”

Khả năng thích ứng với hoàn cảnh của cô rất mạnh, những gì anh thích, cô cũng có thể thích, bởi vì anh là kim chủ. Hơn nữa rất có thể là “Phân Phân” kia cũng thích.

Cô mỉm cười và trả lời: “Tôi cũng thích.”

Minh Thì Tiết nhìn chằm chằm vào cô: “Phân Phân.”

“Hả?”

“Em không thích.” Anh đưa tay bưng bát cháo lên, giọng nói ôn hòa: “Thì không cần giả vờ phải thích.”

Anh có một đôi mắt hiểu rõ tất cả mọi thứ.

Trái tim của Lộ Phân Phân đã đóng chặt, rất khó mở lòng với ai, nhưng người đàn ông này luôn có thể nhìn thấu cô.

Lộ Phân Phân cho thêm một ít thịt tươi vào cháo, cháo trắng nấu thành một nồi cháo mặn.

Lộ Phân Phân bị hoàn thánh tôm và mấy lát thịt luộc trong cháo hấp dẫn, cô bưng chén lên thưởng thức.

Cô nâng ly nước lên: “Nước trái cây rất ngon.”

Nhưng sau đó ly nước trên tay cô bị cướp đi bởi một bàn tay lớn khác.

Minh Thì Tiết nhẹ nhàng nói: “Em bị bệnh, không được uống quá nhiều.”

Trước kia Lộ Phân Phân thường xuyên bị đau dạ dày, thời gian gần đây mỗi ngày đều theo Minh Thì Tiết ăn cháo, uống nước trái cây, một ngày ba bữa đúng giờ ăn cơm, bệnh dạ dày thế mà hơn một tháng cũng không tái phát nữa.

Anh thật sự rất biết chăm sóc cơ thể, luôn tuân theo quy luật đi ngủ sớm dậy sớm, ăn cơm một ngày ba bữa. Không chỉ ăn những món thanh đạm, mà còn thích ăn những món có lợi cho dạ dày.

Gần đây Lộ Phân Phân đang chuẩn bị khai trương cửa hàng thêm. Cô rất bận rộn, thời gian tiếp xúc của hai người càng ít, ngoại trừ việc cùng nhau ăn cơm thì không có hoạt động gì khác. Xử lý xong việc của cửa hàng thêm, thì cũng đã gần tết nguyên đán.

Trong siêu thị bắt đầu mở bán pháo hoa để đón xuân, đường phố cũng đã vui mừng treo những chiếc đèn lồng đỏ.

Buổi tối, Lộ Phân Phân thất thần xem TV, phát sóng phim cổ trang, thái hậu trẻ tuổi muốn giết một vị đại thần, mà ánh mắt đại thần kia triền miên không rời, hiển nhiên hẳn ta ái mộ vị thái hậu ấy.

Thái hậu trẻ tuổi phân phó cung nhân chuẩn bị rượu, nói với đại thần: “Từ đại nhân, ngài đi bình an, đợi ai gia đến bồi ngài.”

Đại thần cúi đầu: “Vâng.”

Nghe thấy câu thoại này, Lộ Phân Phân đột nhiên nhớ tới một tháng trước ở Luân Đôn, Minh Thì Tiết cũng gửi tin nhắn cho cô từ “Ừ” này.

Anh sẽ không nghĩ rằng từ này là một phiên bản tăng cường của “Được.” chứ? (Từ ‘Ừ’ và từ ‘Vâng’ trong tiếng Hán đều là 喏, ở đây bọn mình edit sẽ thay đổi theo hoàn cảnh nhé và trong mấy bộ phim cổ trang thì khi thuộc hạ nhận lệnh sẽ dùng từ này 喏.)

Cô đột nhiên thấy có chút buồn cười.

Điều này cũng quá dễ thương rồi!

Lộ Phân Phân cúi đầu nhìn vào điện thoại di động, trước tầm mắt thoáng nhìn thấy một hộp quà trên bàn trà. Nó được thắt nơ trông rất tinh tế.

Tặng cô sao?

Trong căn biệt thự này ngoại trừ cô còn có một dì giúp việc, không có khả năng anh tặng cho dì giúp việc một hộp quà như thế này.

Ngẩn ngơ trong giây lát, giọng nói trầm ấm của Minh Thì Tiết vang lên sau lưng cô: “Quà tết tặng em đấy.”

Anh vừa tắm xong, trên người còn một tầng sương mỏng, trước trán tóc còn ướt đang nhỏ giọt trên mí mắt.

Lộ Phân Phân: “Quà tết?”

Minh Thì Tiết: “Ừm.”

Anh dường như coi ngày lễ hội như ngày tặng quà.

Lộ Phân Phân nhìn hộp quà nhỏ, cười nói: “Thật ra trong truyền thống tết cổ truyền Trung Quốc, mối quan hệ của chúng ta thì không cần tặng quà, thậm chí người thân rồi tặng quà cho nhau mới là truyền thống. “

Minh Thì Tiết chuyên tâm lắng nghe cô nói. Tóc hăn ước sững, mày rậm môi mỏng, ánh mắt sâu trầm. Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, cô có cảm giác bị câu dẫn đến mất hồn.

Lộ Phân Phân quay đầu lại, nhìn vào chiếc nơ tình yêu trên hộp quà.

Đôi mắt Minh Thì Tiết rũ xuống, lơ đãng hỏi: “Em không thích tết nguyên đán à?”

Khi còn bé, Lộ Phân Phân rất thích ăn tết, về sau lại không thích nữa. Tết nguyên đán, cô không thể ở lại trường nữa, mà phải đến nhà bác.

“Cũng được.”

Lộ Phân Phân nói “cũng được” chính là cô cảm thấy không hề thích nó.

“Không thích tết nguyên đán.” Minh Thì Tiết ngồi xuống ở phía bên kia của ghế sofa: “Vậy em thích lễ hội nào?”

Lộ Phân Phân thất thần, trong đầu vô thức nghĩ đến tên của anh, thốt ra: “Minh Thì Tiết.” (Trong tiếng hán từ ‘lễ hội’ với từ ‘Tiết’ trong tên của na9 đồng âm.)

“...”

Đuôi mắt Minh Thì Tiết hơi giương lên, ánh mắt khế động.

“Ý tôi là...” Lộ Phân Phân cố gắng giải thích: “Lễ hội nào cũng được, tôi không có khái niệm về lễ hội.”

“Đều không thích hết sao?”

Lộ Phân Phân không dám lơ là nữa, chuyên tâm trả lời câu hỏi của anh: “Trước kia bố tôi thích cúng thần vào ngày 15 âm lịch, cầu

thần tài phù hộ.” Sau đó ông ấy sẽ tự mình xuống bếp, ở nhà chơi với cô.

Đó là ngày yêu thích nhất của cô.

Tất nhiên Minh Thì Tiết không biết nhiều về các lễ hội Trung Quốc, anh im lặng nghe cô phổ cập kiến thức.

“Mùng 1 là ngày đầu tiên của tháng âm lịch của Trung Quốc. Ngày mười lăm là tết nguyên tiêu, là đêm rằm đầu tiên của năm mới. Nhưng bố tôi lại thích mua đồ cúng cho thần vào ngày mười lăm âm lịch hàng tháng.”

Minh Thì Tiết thuận miệng hỏi: “Cúng thần sao?”

Lộ Phân Phân đối với chủ nợ là hỏi gì đáp nấy: “Chính là dùng lễ vật để thờ cúng tín ngưỡng của mình.”

Tín ngưỡng.

Minh Thì Tiết nhìn cô hai giây, đột nhiên hỏi: “Anh có thể thờ em được không?”

Lộ Phân Phân: “? “

“Tại sao ngài lại thờ tôi?”

“Em cũng là thần.”

Lộ Phân Phân cười rộ lên: “Tôi là thần gì chứ?”

Vẻ mặt của Minh Thì Tiết vô cùng nghiêm túc: “Nữ thần.”

Chương 7: Hôn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Túc

Anh nói...muốn cung phụng cô.

Anh còn nói...cô là nữ thần.

“....”

Lộ Phân Phân suy nghĩ, nên giải thích với anh về từ “tín ngưỡng” và “cúng thần” như thế nào đây, với từ thông dụng như “nữ thần” nữa.

“Minh tiên sinh, ngài có biết ý nghĩa của câu này không?” Lộ Phân Phân nghiêng đầu, muốn cười nhưng phải nín lại nhìn anh: “Đặc biệt là từ “nữ thần”.”

Ánh mắt Minh Thì Tiết sâu xa, chăm chú nhìn cô: “Biết.”

Lộ Phân Phân giật mình một chút, nhướn mày: “Tôi là nữ thần của ngài sao?”

“Ừm.”

“...” Lộ Phân Phân bị anh làm cho hồ đồ: “Vì sao?”

Minh Thì Tiết: “Em là của anh.” anh dừng lại, đôi mắt sâu sắc: “Con gái.”

Lộ Phân Phân nháy mắt: “Ngài muốn nói tôi là người phụ nữ của ngài sao?”

“Ừm.” Đôi môi mỏng mím lại, biểu cảm hơi mất tự nhiên: “Cũng là con gái.”

Lộ Phân Phân cũng khá thích được anh gọi là con gái, cô cười rồi sửa lại anh: “Nhưng mối quan hệ của chúng ta, tôi không được tính là nữ thần của ngài.”

Minh Thì Tiết yên tĩnh trong hai giây.

“Được. Nhưng mà...” Anh cũng sửa lại cô: “Với mối quan hệ của chúng ta, Phân Phân, em nên thay thế ‘ngài’ bằng ‘anh’ đi. Như vậy coi có được hơn không?”

Giọng điệu của anh nhẹ nhàng, không có cảm giác đang bị đe dọa hay tự kiêu, mà là một thỉnh cầu rất khiêm tốn.

Lộ Phân Phân: “...”

“Phân Phân?”

Lộ Phân Phân “Hả” một tiếng.

Minh Thì Tiết không biết xấu hổ hỏi: “Cách dùng từ nữ thần, có cái gì sai sao?”

Anh muốn biết đến nỗi dưới dáng vẻ nghiêm túc lại tỏ ra đầy sự đáng yêu.

Lộ Phân Phân cười nhẹ: “Cái này là anh tự suy nghĩ ra thôi.”

Minh Thì Tiết: “Vậy thì sao chứ?”

Lộ Phân Phân đưa ra ví dụ cho anh: “Người được yêu thích nhất, sùng bái nhất, mới được coi là nam thần nữ thần.”

Minh Thì Tiết không chút do dự: “Nữ thần là em đó.”

Lộ Phân Phân “A” một tiếng.

“Chúng ta mới quen biết được mấy tháng.”

Minh Thì Tiết nói: “Điều này không liên quan đến thời gian.”

“Người máy” bướng bỉnh và khó thuyết phục hơn nhiều so với con người, Lộ Phân Phân cảm thấy chuyện này khó mà giải thích được.

Dù sao làm nữ thần của anh thì cô cũng không thiệt thòi gì: “Được rồi, em là nữ thần.”

Cô nhướn mắt và mỉm cười.

Dáng vẻ khi cô cười rất sinh động, không còn suy sụp như lúc mới gặp nữa. Giờ phút này cô giống như bông hoa nở rộ đầu xuân, mang theo tính cách độc đáo của người phụ nữ phương Đông, mỗi nụ cười đều mang theo niềm hạnh phúc, vui vẻ.

Đôi mắt Minh Thì Tiết trong suốt nhìn nụ cười của cô.

Anh dường như tò mò: “Tại sao đột nhiên em cười lên vậy?”

“...” Lộ Phân Phân đầu đầu nói: “Quốc tịch khác nhau, khó nói lắm.”

Minh Thì Tiết long trọng nói: “Phân Phân, ông nội của anh là người Anh, bà nội là người miền Nam Trung Quốc. Cha anh có một nửa dòng máu Trung Quốc, mẹ với bà anh lại là người đồng hương. Vì vậy, cơ thể anh có ba phần tư dòng máu Trung Quốc. Anh cũng là người Trung Quốc.”

Lộ Phân Phân đối mặt với ánh mắt chân thành đang bị tổn thương của anh, cô vô tình nói ra một câu khác quốc tịch, làm cho anh cảm

nhận mình bị bài xích sao? Đúng rồi, ánh mắt của anh đang buồn vì bị bài xích.

Khó trách gia thế tốt như vậy, tuổi còn trẻ lại liều mạng đến vậy. Bạn đến mức quên chăm sóc cả chính mình.

Lộ Phân Phân đột nhiên có chút đồng tình với người đàn ông có vẻ ngoài hoàn hảo này.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, nở ra một nụ cười tự cho là rất nhẹ nhàng dễ gần: “Em không có ý đó. Mẹ anh là người Trung Quốc, tất nhiên anh cũng là người Trung Quốc, chúng ta là một gia đình.”

Đôi mắt của Minh Thì Tiết khẽ kích động, lặp lại lời của cô: “Chúng ta là một gia đình.”

Lộ Phân Phân thở ra một hơi.

Cô không giỏi dỗ dành người khác, không ngờ cô lại dỗ dành được anh.

Người còn trẻ như anh đã đứng ở vị trí cao, vì sao lại có loại cảm giác yếu ớt, sợ hãi bất an này.

Vừa rồi trông anh khá yếu ớt, biểu hiện không quá rõ ràng, chỉ nhìn được thoáng qua. Nhưng cô cảm thấy có chút quen thuộc.

Lộ Phân Phân nhớ tới thời thơ ấu của anh, một đứa con lai không biết nói chuyện, ở nơi đất khách quê người rất dễ bị bắt nạt. Quá khứ đen tối của anh là một điều đáng buồn. Cho dù tò mò, Lộ Phân Phân cũng biết chừng mực không dám hỏi nhiều.

Minh Thì Tiết đẩy món quà đến trước mặt cô: “Xem món quà này trước đi, Phân Phân.”

Lộ Phân Phân gật đầu: “Được.”

Cô tháo nơ ra.

Trong hộp có một chiếc lắc tay đính kim cương, lấp lánh dưới ánh đèn. Thiết kế rất đơn giản, mặt dây là một con heo nhỏ rất ngoan và đáng yêu.

Lộ Phân Phân rất thích heo.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng nhìn anh.

Minh Thì Tiết nói: “Cần anh đeo giúp không?”

“Được, cảm ơn.”

Ngón tay thon dài của Minh Thì Tiết đặt trên xương cổ tay cô, ngắm nhìn chiếc lắc tay: “Thích sao?”

Lộ Phân Phân sờ sờ lắc tay, sự vui mừng phát ra từ nội tâm: “Thích chứ.”

Minh Thì Tiết rũ mí mắt xuống, nhìn chăm chăm ngón tay mộc mạc của cô: “Phân Phân, nhẫn của em đâu?”

Lộ Phân Phân tìm đại một cái cờ: “Trước kia tăng ca làm về những chiếc ga trải giường, nguyên liệu là lụa, không tiện đeo trang sức, nên phải gỡ nhẫn ra.”

Vào ngày kí giấy chứng nhận kết hôn, chính tay Minh Thì Tiết đã đeo nhẫn cho cô.

Anh có hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nặng, làm gì cũng cố gắng hoàn hảo, chuyện kết hôn đương nhiên cũng không thể thiếu nhẫn. Nếu không phải bởi vì kết hôn gấp gáp nên không kịp làm váy cưới, nói không chừng ngay cả hôn lễ anh cũng muốn tổ chức luôn.

Lộ Phân Phân không đeo nhẫn cưới, bởi vì biết thân phận của mình, không dám đeo nhẫn cưới khoe khoang khắp nơi. Sau này tránh gặp phải những trường hợp khó xử.

Cô nhìn vào chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út tay trái của Minh Thì Tiết.

Anh luôn đeo nó, nhưng cô lại không, hình như cô hơi thiếu tôn trọng người khác.

Lộ Phân Phân tắm rửa xong trở về phòng, lấy nhẫn cưới ra đeo vào.

Không thể để chủ nợ không hài lòng.

Cô lấy vòng tay ra, ngón tay vuốt ve con heo nhỏ đáng yêu kia, khoe miệng bất giác nhếch lên.

“.....”

Lộ Phân Phân mà bị sao vậy! Đây là chủ nợ, không phải chồng mà!

Trước khi trả hết số tiền nợ thì lo làm tốt thân phận thay thế của mà đi được không?

Làm thế nào mà có thể nghĩ lệch đi vậy! Quay đầu đi, nếu người con gái kia trở về, mà phải nhường chỗ đấy biết chưa?

Lộ Phân Phân đặt lắc tay vào ngăn kéo.

Đêm 30 Tết.

Lộ Phân Phân cũng đưa cho Minh Thì Tiết một phần quà đáp lễ, bộ trang phục thời Đường do chính tay cô may.

Các thiết kế mới được cải tiến mang lại cảm giác thời trang hơn, cúc áo, thêu hoa văn rồng, sử dụng màu đen yêu thích của anh. Minh Thì Tiết dáng người cao gầy, khí chất cao quý, bộ trang phục già dặn này khi anh mặc lên lại toát vẻ anh tuấn ngời ngời.

Lộ Phân Phân nhìn đến ngây người.

Cho dù là người mẫu nam 19 tuổi mà Tú Trang mới bắt gặp trong thời gian đầu quay phim, cũng không thể mặc được khí chất thanh tú như anh.

Đẳng cấp tác phẩm của cô lập tức được nâng cao một bậc!

Lộ Phân Phân liếm liếm môi, cẩn thận hỏi: “Em có thể chụp ảnh của anh rồi tải lên trang web chính thức của cửa hàng thuê không?”

Minh Thì Tiết đồng ý ngay lập tức: “Được thôi.”

“Cảm ơn anh!”

Lộ Phân Phân hưng phấn ngồi sửa ảnh cả đêm.

9 giờ tối.

Minh Thì Tiết ở bên ngoài gõ cửa: “Phân Phân.”

Lộ Phân Phân ngừng việc đang làm dở, đi mở cửa.

Minh Thì Tiết thân hình cao lớn đứng ngược sáng, cúi đầu hỏi: “Hôm nay là giao thừa phải không?”

“Đúng vậy, lúc này chúng ta đã ăn bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa.”

“Vậy chúng ta, không cần đoàn tụ sao?”

Lộ Phân Phân sững sốt hai giây mới phản ứng lại.

Bọn họ đã ở riêng một khoảng thời gian, nếu tiếp tục để anh ngủ trong phòng khách quả thật không ổn.

Lộ Phân Phân gãi đầu: “Nếu anh muốn, cũng được.”

“Còn em thì sao?” Minh Thì Tiết nghiêm túc nhìn cô: “Em không muốn sao.”

Cô không dám nghĩ về nó!

Lộ Phân Phân gượng cười: “Muốn.”

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm vào cô trong một thời gian, cười nhẹ nhàng: “Lại lừa anh rồi.”

Sau đó liền nói “Chúc ngủ ngon” mà không để ý đến sự mất tự nhiên của cô rồi xoay người trở về phòng ngủ đối diện.

Lộ Phân Phân rất kinh ngạc vì anh lại cười với cô.

Sau đó lại buồn bã gõ đầu.

Mỗi lần cô nói những lời dối lòng, cô sẽ bị anh nhìn thấu.

Cô thật đúng là, suốt ngày giả ngốc trước một con “robot biết quét mã”.

Già mồm quá đi.

Cô muốn đuổi theo gọi anh, nhưng nghĩ lại.

Vừa mới từ chối người ta xong lại tự dưng đến trước cửa, cũng kỳ quá. Hơn nữa lần trước phát sinh quan hệ cũng bởi vì cô uống rượu nên to gan, trong tình huống này, cô không có gan để đi trêu chọc chủ nợ.

May mà Minh Thì Tiết cũng không để tâm chuyện này.

Sáng hôm sau, sau khi anh chạy bộ xong, vẫn như mọi khi làm bữa sáng cho cô, vắt nước trái cây, cưng chiều cô như bình thường.

Nội tâm Lộ Phân Phân lại càng thêm áy náy.

Tuy rằng biết anh không thực sự yêu cô, mà coi cô như chỗ dựa tinh thần, nhưng đó giờ cô bị đối xử khắc nghiệt, đột nhiên xuất hiện

một người chăm sóc tận tình cho cô, cho dù chỉ là thể thân, cô cũng vừa mừng vừa lo sợ. Giống như, luôn muốn báo đáp lại việc gì đó.

Anh không thiếu bất cứ thứ gì ngoại trừ một người vợ. Ngoại trừ hiến thân, cô cũng không còn gì để báo đáp.

Lộ Phân Phân: “...”

Tại sao lại cảm thấy bản thân thật thấp kém? Rõ ràng là không phải.

Lộ Phân Phân ưỡn ngực lên: Tự tin một chút! Thiếu nợ đều là vì cha!

Sáng mùng 2 Tết.

Minh Thì Tiết gọi điện thoại cho mẹ anh là Minh Đình Phong, dùng tiếng Anh nói chuyện, Lộ Phân Phân cũng không có ý nghe lén.

Minh Thì Tiết theo họ mẹ, tên tiếng Trung của ba anh cũng do mẹ đặt. Truyền thống của gia đình họ dường như rất cởi mở.

Đột nhiên nghe thấy mẹ chồm hét lên bằng tiếng Trung Quốc: “Phân Phân, chúc mừng năm mới.”

Lộ Phân Phân giơ tay cột mái tóc dài lại, đứng bên cạnh người đàn ông, nhẹ nhàng chào hỏi: “Chào dì ạ.”

Minh Đình Phong năm nay hơn năm mươi tuổi, nhìn đường nét trên khuôn mặt thì có thể nhận ra, khi còn trẻ bà chắc hẳn là một người vô cùng xinh đẹp.

Minh Thì Tiết ngoại trừ con mắt hơi xanh thẳm, trong suốt và rất sâu, các bộ phận còn lại đều rất giống mẹ.

Người phụ nữ xinh đẹp trong video cười híp mắt, hai má lúm đồng tiền ngay khóe miệng trông rất hiền lành: “Phân Phân, con nên gọi mẹ chứ nhỉ?”

Lộ Phân Phân nhìn Minh Thì Tiết.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, cho cô một ánh mắt cổ vũ.

Lúc này cô mới quay đầu, hướng về phía người phụ nữ xinh đẹp trong ống kính gọi: “Mẹ.”

Giọng nói của cô rất nhẹ. Từ “Mẹ” này tượng trưng cho mối quan hệ của cô và anh đã trở nên gần gũi nhất ngoại trừ mối quan hệ với cha mẹ.

Khoảng cách giữa hai người lập tức được rút ngắn.

Biểu cảm của Lộ Phân Phân khó giấu được vẻ xấu hổ, gò má cũng đỏ ửng lên.

Có thể nói đây là biểu hiện hiếm thấy, Minh Thì Tiết quay ra nhìn cô.

Cách mấy giây, lại nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Sau khi cuộc gọi kết thúc.

Minh Thì Tiết lại nhìn về phía cô, ánh mắt đó khiến lòng cô cảm thấy hoảng loạn.

“.....”

Cô hiểu rồi.

Lộ Phân Phân đã thông suốt, buổi tối không đóng cửa phòng ngủ.

Đến 9 giờ.

Minh Thì Tiết dừng chân ở cửa, thấp giọng nói với cô: “Chúc ngủ ngon.”

Sau đó giúp cô đóng cửa lại.

Lộ Phân Phân: “?”

Sao cô lại cảm thấy một loại...

Cảm giác suy sụp của sự thất bại.

“.....”

Năm sau.

Lộ Phân Phân đem bức ảnh Minh Thì Tiết đăng lên trang web chính thức của cửa hàng thú.

Giá trị nhan sắc của Minh Thì Tiết được đánh giá là cực kì thu hút người hâm mộ. Lộ Phân Phân tiện tay tải lên đã thấy số lượt thích video đạt tới trăm vạn, fan livestream cũng tăng từ nghìn người lên đến vạn người.

Ngay sau đó, tin nhắn của đối tác kinh doanh gửi đến muốn xin thông tin liên lạc của người mẫu tràn ngập trong điện thoại.

Tất cả các bình luận dưới video đều được cập nhật.

Có cư dân mạng còn trực tiếp hét lên: “Chồng tôi!!!”

Theo đó là hàng ngàn lượt thích.

Lộ Phân Phân: “...”

Cũng có cư dân mạng nhìn ra chiếc đồng hồ trên cổ tay Minh Thì Tiết có giá trị không nhỏ: “Chồng ơi nuôi em!”

Còn có người: “Cơ hội đến rồi, đừng để vụt mất!”

Một bộ phận khác của cư dân mạng thích tìm kiếm dấu vết phát hiện ra rằng bức tranh cổ treo trên tường phía sau hậu trường cũng có giá trị vô cùng lớn. Có người phóng to hình ảnh ngón áp út của anh đã nhìn thấy chiếc nhẫn cưới.

“Mẹ kiếp, đây là người đàn ông có chủ rồi??”

Lộ Phân Phân cập nhật thêm video mới thừa nhận.

Vâng, chúng tôi đã kết hôn.

Cư dân mạng: “Phú bà à cô đem chồng đi phát cầu lương sao!?”

Lộ Phân Phân: “Nghiêm túc bán hàng đấy ạ.”

Không quá mấy ngày.

Đoạn video được các tài khoản marketing đẩy lên, tán thưởng soái ca con lai mặc hán phục phát huy tay nghề của tổ tiên.

Giá trị nhan sắc đã bao gồm tất cả mọi thứ.

Phía dưới có rất nhiều fan hâm mộ đặt hàng.

Trong tháng đó, tổng giá trị giao dịch của cửa hàng thuê đã tăng gấp mười lần.

Cả triệu đơn hàng được đặt.

Vương Chí Lâm nhanh chóng nhận được tin tức.

Phong cách chủ yếu của Lộ Phân Phân, hẳn ta vẫn luôn thấy chướng mắt, cho rằng đó là kém cỏi. Lúc trước Lộ Phân Phân xin hẳn ta đầu tư, hẳn cũng không thèm nhìn liếc xé bản thảo.

“Chỉ có vậy thôi sao? Làm ra những thứ này thì quần áo cũng không cần mặc. Nhưng người cô đẹp, không mặc quần áo còn đẹp hơn.” Đây là nguyên văn của Vương Chí Lâm.

Lộ Phân Phân là người lười đến mức có thể bớt gây chuyện nào thì hay chuyện ấy, cho dù đạt thành tích cao cũng không muốn đối đầu với đối thủ. Chi bằng cô lấy thời gian đó ngủ thêm một giấc.

Ngược lại tên họ Vương kia không chịu buông tha cho cô, gọi điện thoại tới cửa hàng thuê: “Làm ra mấy bộ quần áo rách, đã cho rằng mình là người trong giới thượng lưu rồi? Lộ Phân Phân, không phải cô nói chồng cô là Minh tiên sinh sao? Vậy tôi sẽ tiết lộ cho cô một chút, tối nay khách sạn Phú Nghênh có một yến tiệc, ở đó đều là nhân vật có tiếng trong giới, Minh tiên sinh dù sao cũng phải dẫn cô đi theo đúng không?”

Vương Chí Lâm nói những lời như vậy, chứng tỏ ngày đó hẳn ta không có tìm Minh Thì Tiết. Hoặc là không tiếp cận được anh, không thăm dò được tin tức.

“Chậc, tôi chờ xem cô sẽ như thế nào. Cô cũng đừng nói với tôi, Minh tiên sinh có người vợ chính thức như cô mà còn mang theo bạn gái khác.”

Lộ Phân Phân cho rằng làm người thì phải biết chừng mực, khinh người quá đáng nhất định sẽ bị cản trở.

Cô không có hứng thú so đo với những người náo nhãng, kéo số điện thoại tên họ Vương vào danh sách đen.

Cô lo lắng về nợ nần của mình.

Lộ Phân Phân tính toán một chút, cứ theo cái đà này, chắc là không cần đợi đến mười năm sau đã có thể trả hết trăm vạn kia!

Cô đè nén sự vui mừng như điên trong lòng, bình tĩnh lại đi tính toán tiền lương của công nhân, tiền vốn nhập hàng cùng với các loại chi phí khác nhau.

Số tiền lời đột nhiên ít hơn.

Cho dù mỗi ngày cô đều ăn chực của Minh Thì Tiết, thì toàn bộ số tiền kiếm được tích góp lại, cũng phải tiết kiệm thêm ba năm nữa.

Với điều kiện là phải trong trường hợp doanh số bán hàng ổn định và bùng nổ.

“....”

Lộ Phân Phân đột nhiên nhứt chí, khóe miệng rủ xuống.

Minh Thì Tiết bưng nước ép trái cây đi ra: “Sao trông buồn vậy?”

Lộ Phân Phân không nói sự thật với anh, sợ nói ra anh sẽ cảm thấy cô muốn quyệt nợ.

Giọng nói của cô buồn bã: “Chưa tỉnh ngủ.”

Minh Thì Tiết: “Bị đánh thức nên giận sao?”

Đây là câu Lộ Phân Phân dạy anh.

“Đúng là tối hôm qua không được ngủ ngon.” Minh Thì Tiết nhìn cô trong hai giây: “Có một chút quầng thâm mắt.”

Khát vọng sống rất mạnh: “Chỉ có chút thôi. Tại anh đóng cửa nên làm em thức giấc sao?”

Lộ Phân Phân: “...”

Anh không nhắc đến chuyện đóng cửa đêm hôm qua thì cô còn không cảm thấy gì, giờ nhớ lại vành tai cô liền không nhịn được mà nóng lên.

Thậm chí đêm qua cô còn mặc cả nội y tình dục!

Sau đó, anh giúp cô đóng cửa lại.

“Ăn sáng xong rồi mới đi ngủ.” Minh Thì Tiết nhắc nhở cô: ” Buổi trưa em nhớ thức dậy để chọn lễ phục nhé.”

Buổi tối có một yến tiệc, Lộ Phân Phân cần tham dự yến tiệc với thân phận là Minh phu nhân.

Đây là lần đầu tiên cô cùng anh tham gia một sự kiện sau khi kết hôn.

Lộ Phân Phân sống khép kín quen rồi, không thích giao tiếp, cũng lười xử lý các mối quan hệ.

Ba cô từng là người giàu có, khi gia đình rơi vào khó khăn thì cô đi tìm các chú các bác để nhờ giúp đỡ. Chứng kiến lòng người dễ thay đổi, đối với chuyện giao tiếp này cũng trở nên nhạt nhẽo.

Chuyện nịnh nọt người khác, Lộ Phân Phân không thể làm được.

Cô là một thiên kim được nuông chiều từ bé, vì sinh tồn mà ngay cả đồ ăn ngon hay quần áo đẹp cũng không cần nữa, trở thành một con cá muối nửa sống nửa chết. Lớp phòng thủ cuối cùng cũng không thể sụp đổ.

Sống mà không có danh dự, cô thà chết.

Minh Thì Tiết dường như nhìn thấu được sự kháng cự của cô, thì thầm: “Em chỉ cần ở bên cạnh anh, những thứ khác không cần em lo.”

Lộ Phân Phân theo bản năng hỏi: “Cũng không cần cười sao? Là kiểu gặp người thì cười, với người không quen thì giả bộ bắt chuyện với họ. Vậy người khác có cảm thấy bất lịch sự rồi sau đó không hợp tác với anh nữa không?”

Minh Thì Tiết trả lời: “Vợ của anh, không cần phải cố gắng làm hài lòng người khác.”

Thật kiêu ngạo!

Cô rất thích như vậy!

Lộ Phân Phân vui đến mức con mắt hồ ly cũng lộ ra, ánh mắt trêu ghẹo: “Cho nên là người khác phải khen ngợi nịnh nọt em, hôm nay là yến tiệc của anh?”

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp của cô: “Đúng.”

Có lẽ cảm thấy giọng điệu có chút qua loa lấy lệ, anh tiếp tục mở rộng ý nghĩa đằng sau từ “Đúng”: “Nếu cần phải tâng bốc người khác, anh sẽ không đưa em đi. Hơn nữa bây giờ người khiến anh phải nịnh nọt cũng chỉ có thể...” Anh dừng một chút: “Câu thành ngữ kia nói như thế nào? Cái gì số lượng.”

Lộ Phân Phân: “Chỉ đếm trên đầu ngón tay?”

Minh Thì Tiết nghiêm mặt nói: “Đúng vậy. Chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Lộ Phân Phân cảm thấy cháo cà rốt lúc sáng nay cũng không tệ.

Không những không tệ, mà còn nếm ra một chút ngọt ngào.

Cô quay đầu nhìn một cái, Minh Thì Tiết đang thay quần áo trong phòng thay đồ.

Cầm anh hơi nâng lên, tay đang cài nút áo sơ mi trên cùng. Thắt cà vạt xong, sau đó cúi đầu sửa sang lại cúc áo, ăn mặc chỉnh tề xong, vừa đúng 7 giờ 25 phút là ra ngoài.

Anh sống vô cùng có kỷ luật, bận bịu đồng trang lứa đều dành thời gian cho việc giải trí, nhưng anh có thể hợp lý hóa chúng nên đạt được thành tựu như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Hai phút sau, người đàn ông mặc âu phục đi giày da đến bên cô.

Lộ Phân Phân ngẩng đầu, thưởng thức con người hoàn hảo trước mặt.

Vai rộng eo hẹp, chân dài.

Thế này cũng quá đẹp rồi.

Hai người rõ ràng ngay cả tiếp xúc thân mật nhất cũng đã làm rồi, nhưng cô vẫn luôn bị anh mê hoặc đến chân mềm nhũn.

Lộ Phân Phân thu hồi tâm tư không nên có, cúi đầu ăn cháo.

Ánh sáng bên cạnh bị thân hình cao lớn của anh chắn đi hơn phân nửa, đổ một mảng bóng tối.

Minh Thì Tiết giơ tay lên, lòng bàn tay dừng lại trên đầu cô.

Cảm nhận được sức nặng ở đỉnh đầu, sống lưng Lộ Phân Phân đột nhiên cứng đờ.

Bàn tay to kia dời đi, đầu ngón tay chậm rãi trượt đến cầm cô. Toàn bộ quá trình chỉ chưa đầy một giây, nhưng Lộ Phân Phân cảm thấy như đã trôi qua một thời gian dài.

Ngón tay thon dài của anh dừng lại ở cầm cô, nhẹ nhàng nâng lên.

Lộ Phân Phân nín thở, ngoan ngoãn ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô cảm thấy tim mình đập càng ngày càng nhanh.

Giây tiếp theo.

Anh đột nhiên cúi đầu, in một nụ hôn lên trán cô.

Chương 8: Yến tiệc

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Túc

— — — — —

Cảm giác đơng lại trên trán ngay khi anh chạm vào.

Lộ Phân Phân mở to đôi mắt ngây ngô.

Lại là công việc gì mới đây!

Người đàn ông dung mạo lạnh lùng nhưng đôi môi lại mềm đến không ngờ.

Cảm giác mềm mại vẫn còn lưu lại trên mảng da nhỏ đó.

Lộ Phân Phân nhận thấy làn da trên trán nóng bỏng, mang theo sự ngứa ngáy không nói nên lời.

Cô nháy mắt mấy cái, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trông thấy ánh mắt chân thành của anh.

Hai người đối diện nhau trong một giây.

Lộ Phân Phân hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Minh Thì Tiết khẽ thu lại ánh mắt, thấp giọng: “Nụ hôn chào buổi sáng.”

Dường như anh khá căng thẳng, gương mặt kéo căng, tạo cho người ta một loại cảm giác rất nghiêm túc.

Tuy rằng ngoại hình của anh rất trẻ nhưng khi đôi môi mỏng mím chặt lại khiến cho cô cảm thấy có chút áp lực.

Hơi thở của anh mạnh mẽ đến mức có thể làm cho người đối diện trở nên căng thẳng, nhưng giờ phút này cảm giác căng thẳng đó lại không giống bình thường.

Anh giống như đang áp chế bản thân, nỗ lực ngăn cản hành động tiếp theo.

Hôn là lễ nghi phổ biến của phương Tây, Lộ Phân Phân nghĩ rằng có nên đáp lễ một chút hay không.

Cô liếm môi, giọng nói hơi cứng nhắc: “Vậy em có được hôn lại anh không?”

Từ lúc nãy Minh Thì Tiết đã nhìn chăm chăm vào môi của cô.

Anh chậm rãi nhấc mí mắt lên, khàn giọng: “Được thôi.”

Lộ Phân Phân: “...”

Cô chỉ lễ phép hỏi lại một chút mà người này coi như là thật sao!

Cô gằn giọng, ánh mắt lóe lên: “Em vừa ăn cháo xong, còn chưa lau miệng. Hay là em đi đánh răng đã nhé? Nhưng nếu như thế thì anh sẽ đến trễ, phải không?”

Cô cười gượng một tiếng, ra vẻ bình tĩnh, giơ tay lên nhìn: “Đã 7 giờ 35 phút rồi.”

Minh Thì Tiết liếc mắt, nhìn xuống cổ tay trắng nõn trơn bóng của cô.

Lộ Phân Phân: “...”

Không đeo đồng hồ.

Cũng không biết anh cho đang cho cô mặt mũi, hay là thật sự không chú ý tới cô không đeo đồng hồ. Anh đi đến trước cửa thay giày, âu phục của anh thẳng tắp, càng kiểm chế thì anh càng tỏa ra khí chất của một giáo sư nghiêm khắc đang đứng trên bục giảng.

Minh Thì Tiết nghiêng người quay lại nhìn cô, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung.

Lộ Phân Phân còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, liền nghe thấy giọng anh dặn dò: “Ngoan ngoãn ăn cơm, 5 giờ chiều anh về nhà đón em.”

Giọng điệu cứng chiều không chút kiêng dè của anh khiến cô cảm thấy đỏ mặt: “... Dạ.”

Cánh cửa đóng lại.

Trong phòng khôi phục sự yên tĩnh, dường như Lộ Phân Phân cảm thấy không khí đang cười nhạo cô.

Chỉ vì một nụ hôn chào buổi sáng.

Mà cô lại thất lễ như thế này.

Đến mức đó luôn sao?!

Buổi trưa, các thương hiệu thời trang mang đến hơn mười bộ lễ phục để Lộ Phân Phân lựa chọn.

Hai chị nhân viên theo sau, thay phiên nhau giới thiệu cho cô những bộ lễ phục thích hợp nhất cho vũ hội.

Ấn tượng cuối cùng của Lộ Phân Phân đối với những thương hiệu này là ở sinh nhật lần thứ 16.

Năm đó bố chọn cho cô một chiếc váy công chúa xinh đẹp nhất, cô được nâng niu xuất hiện ở vị trí đặc biệt trước ống kính, đứng ở giữa một nhóm con gái nhà giàu, nâng cằm lên, biểu cảm kiêu ngạo giống như tiểu công chúa được quốc vương sủng ái nhất.

Chiếc váy sau đó cũng được cô mang đến cửa hàng cũ để bán.

“Minh phu nhân, bộ lễ phục này là mẫu mới nhất trong năm nay, ở Châu Á chỉ có một bộ này, ngay cả bên vận chuyển hàng hóa cũng phải đợi nửa tháng, vì các viên ngọc trai được đính ở phía trên, nên chưa chắc có thể thông qua.”

“Minh phu nhân ngài xem bộ này, tuy rằng nó không phải hàng mới, nhưng lại là phiên bản giới hạn, là một trong những mẫu nổi bật và đắt giá nhất. Minh phu nhân có làn da trắng trẻo, eo lại nhỏ, bộ lễ phục này cũng chỉ có dáng người như ngài mới có thể phát huy hết vẻ đẹp của nó.”

Lộ Phân Phân không quyết định được: “Chờ một chút, tôi gọi điện hỏi chồng tôi đã.”

“Dạ thưa Minh phu nhân.”

Điện thoại reo hai tiếng đã được kết nối.

Lộ Phân Phân nghe thấy tiếng tạm dừng hội nghị, sau đó truyền ra giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng của người đàn ông: “Phân Phân.”

“À, các thương hiệu đã gửi trang phục của họ đến rồi. Có hai bộ khá đẹp, nhưng em không biết chủ đề của buổi yến hội. Hay là em chụp một bức ảnh gửi cho anh xem, để anh chọn nhé?”

Minh Thì Tiết thì thầm: “Không cần phiền phức như vậy, lấy hết cả hai bộ đi.”

Lộ Phân Phân đau lòng thay anh: “Bộ màu trắng kia 53 vạn tệ, bộ màu đen kia 58 vạn tệ.”

Bằng vạn đấy!

Tất cả đều bằng tiền vạn đấy! Anh bình tĩnh chút đi.

“Em cảm thấy lãng phí quá.”

Minh Thì Tiết bình tĩnh nói: “Những gì em thích, đều không lãng phí.”

“.....”

Gia cảnh khác nhau, khái niệm tiêu tiền có thể cũng khác nhau, tiếp tục thảo luận chỉ làm cho anh cảm thấy mất hứng thú.

Lộ Phân Phân không làm phiền anh nữa.

Cô phải cố gắng làm Minh phu nhân tiêu tiền không chớp mắt!

Tuy rằng trang phục không đáng giá đối với số tiền đó, nhưng đàn ông mà, đều rất sĩ diện. Trong những dịp như vậy, với tư cách là người vợ chính thức của anh, trang phục của cô đã không còn là trang phục bình thường.

Mà là đồ để đánh trận.

Lộ Phân Phân chọn bộ trang phục 58 vạn kia, khí phách ngút trời: “VẬY LẤY NÓ ĐI.”

“Minh phu nhân thật có mắt nhìn.” Nhân viên hưng phấn đứng lên: “Tôi giúp ngài lập hóa đơn. Trước khi đến tôi đã cố ý chọn trước, biết ngài thích phong cách đơn giản, sáng nay vừa mới lấy đồ về từ tiệm giặt. Hay là ngài thêm Wechat của tôi, nếu có mẫu gì mới tôi sẽ lập tức báo cho ngài?”

Lộ Phân Phân không từ chối: “Được thôi.”

Cô quay đầu, vẻ mặt tươi cười nói với nhân viên còn lại: “Mấy cái túi xách cô mang đến tôi cũng rất thích, giúp tôi lập hóa đơn luôn đi.”

Nhân viên kia cảm kích nói: “Cảm ơn Minh phu nhân! Ngài thích cái nào?”

Lộ Phân Phân: “Cái đắt nhất!”

3 giờ chiều.

Chuyên gia trang điểm đến đúng giờ, Lộ Phân Phân chớp mắt chút, mở mắt ra đã trang điểm xong.

Lộ Phân Phân đi thay lễ phục.

Khuôn mặt hoàn hảo của cô có thể phù hợp với bất kỳ bộ quần áo nào.

Lễ phục được phối với thắt lưng màu đen vô cùng sang trọng, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, vạt váy được thắt ở đầu gối, bên dưới nở ra một tầng lụa mỏng, lúc đi lại mang đến cảm giác thật quyến rũ.

Mái tóc được nhà tạo mẫu uốn xoắn bồng bềnh, xoa nhẹ bên vai phải.

Lạnh lùng và gợi cảm, nhưng cũng đem đến một chút cảm giác ngọt ngào.

Minh Thì Tiết nhìn thấy Lộ Phân Phân, ánh mắt dán chặt trên người cô. Hai giây sau mới lấy lại tinh thần, bước nhanh về phía cô.

Trong đôi mắt sâu thẳm mang theo sự kinh ngạc không che giấu: “Rất đẹp.”

Lộ Phân Phân cũng tự thấy chính mình đẹp, vui vẻ tiếp nhận lời khen ngợi của anh.

Minh Thì Tiết nhận lấy túi đồ từ tay trợ lý, lấy ra một sợi dây chuyền tinh tế.

“Giúp em đeo nhé?”

“Được.” Lộ Phân Phân giơ tay vén tóc lên, phối hợp xoay người lại.

Phía sau lễ phục được thiết kế hình chữ V khoét sâu, chỉ có mấy sợi dây mảnh mai đan xen, lộ ra xương cánh bướm xinh đẹp của cô cùng với mảng da thịt mịn màng.

Lộ Phân Phân đối với dáng người của mình vẫn rất tự tin, đường cong của lưng cô đặc biệt xinh đẹp. Vốn định khoe khoang một chút, nhưng người đàn ông sau lưng lại không có động tĩnh gì.

Thậm chí còn đột nhiên im lặng.

Cô bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

“Minh tiên sinh?”

“Hả?” Cánh tay của Minh Thì Tiết nhẹ nhàng vòng trên cổ cô. Hơi thở của anh áp sát, chạm vào cổ cô, có chút ngứa ngáy. Lộ Phân Phân bất giác rụt sang một bên.

30 giây sau.

Người đàn ông phía sau cúi đầu đáp: “Xong rồi.”

Lộ Phân Phân cúi đầu nhìn vòng cổ.

Dây chuyền được thiết kế vừa vặn nằm dưới xương quai xanh của cô, mặt dây chuyền là một chữ tiếng Anh “FEN” được làm bằng bạch kim.

Chữ “F” chếch sang trái với một cái móc câu, ở giữa có con heo nhỏ. Miệng heo con đáng yêu hơi hé ra, phía trên nó dính một viên kim cương.

Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên: “Anh mua nó sao?”

Ánh mắt Minh Thì Tiết dừng lại ở xương quai xanh của cô, hơi trầm xuống: “Ừm.”

Lộ Phân Phân kinh ngạc vì trên thị trường sao có thể mua được dây chuyền có chữ cái giống với tên của cô.

(Phiên âm tên tiếng trung của nữ chính là “Fen”)

Còn có một con heo con!

Ánh mắt của Minh Thì Tiết chuyển lên mặt cô, hỏi: “Thích không?”

” Có!” Nhận được món quà ưng ý, Lộ Phân Phân cảm giác trái tim thiếu nữ đã chết của mình như được sống lại, giọng điệu cũng tự nhiên trở nên nhẹ nhàng: “Minh tiên sinh chọn quà, món nào em cũng thích.”

Nhưng giá cả hơi đắt.

Giá trị mấy món đồ hôm nay cộng lại đã có thể mua được cô rồi.

Đôi giày cao gót Lộ Phân Phân đang mang đều được đính kim cương, mặt giày lấp lánh, mỗi bước đi cô đều lo lắng sẽ dẫm nát viên kim cương ở gót chân, cho nên đi đặc biệt vững vàng, rất cẩn thận.

Vũ hội tối nay ngoại trừ người trong giới kinh doanh, còn có người đại diện của các ngôi sao hàng đầu đến trò chuyện. Khi Lộ Phân Phân đến nơi, cửa khách sạn đã được bao quanh bởi các phóng viên truyền thông.

Vệ sĩ của Minh Thì Tiết mở đường, Lộ Phân Phân được anh che chở đi vào trong.

Đây là lần đầu tiên Lộ Phân Phân gặp phải trận chiến lớn như vậy, cảm giác không khác gì nhà ga Xuân Vận.

Cũng không quan tâm đến gót giày kim cương nữa.

Trang phục đắt hơn!

Lộ Phân Phân mang giày cao gót nhanh chóng đi về phía thang máy khách sạn, Minh Thì Tiết ở phía sau dặn dò cô: “Phân Phân, chậm một chút, coi chừng ngã.”

Anh vừa dứt lời, cô suýt nữa trượt chân.

Minh Thì Tiết ôm cô, khoe môi khẽ nhếch, thì thầm: “Sao lại giống như một đứa trẻ vậy.”

Lộ Phân Phân xấu hổ đến mức tai nóng lên: “Xin lỗi.”

Cô quá hấp tấp, không cẩn thận chút nào.

Thật đáng xấu hổ.

Xung quanh tất cả đều là vệ sĩ riêng của anh, A Phi cũng ở đây, tuy rằng cậu ta cực lực giả bộ như không khí, nhưng cô cũng không thể làm như không thấy được.

Lộ Phân Phân gạt tóc, che lỗ tai đỏ chót của mình.

Sau khi vào cửa.

Lộ Phân Phân đảo mắt sơ qua đám người, nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc. Đều là những ông lớn và các ngôi sao thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí tài chính và hot search.

Cảnh này, cho dù ba cô còn sống cũng không thấy khoa trương như vậy.

Nhưng tiêu điểm trong sân không phải là đám người nổi tiếng kia, mà là người đàn ông bên cạnh cô.

Minh Thì Tiết vừa xuất hiện, ngay lập tức thu hút được vô số cặp mắt chú ý.

“Minh tiên sinh tới rồi!”

Đám đông vây quanh anh chào hỏi.

“Minh tiên sinh, vị này là... Minh phu nhân?”

Minh Thì Tiết: “Đúng vậy.”

“Chúa ơi! Minh phu nhân đẹp thật.”

Minh Thì Tiết: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Đọc theo đường đi có người chào hỏi, Minh Thì Tiết đều dừng lại, đối với ai cũng chào hỏi hời hợt.

Lộ Phân Phân nhìn khuôn mặt cao ngạo của ông chủ, cũng không cố nặn khuôn mặt tươi cười, phối hợp với anh ra vẻ cao quý lạnh lùng, chậm rãi đi vào trong.

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm người con gái chưa gỡ bỏ sự phòng bị. Cô dường như rất sợ có người đến gần, đôi mắt đẹp đầy cảnh giác.

Tiếng ồn xung quanh quá lớn, anh tiến đến bên tai cô, hỏi: “Phân Phân, em sợ người lạ sao?”

“Không có.” Lộ Phân Phân nói: “Em sợ họ giẫm lên giày của em.”

Minh Thì Tiết: “...”

Anh rũ mắt xuống, liếc mắt nhìn đôi giày cao gót thủy tinh trên chân cô, đôi mắt nhợt nhạt mỉm cười: “Đồ ngốc.”

Lộ Phân Phân hoài nghi nhìn về phía anh.

Hóa ra robot cũng có thể trêu chọc người khác!

“Minh tiên sinh, nghe danh đã lâu.” Có người đi lên chào hỏi Minh Thì Tiết: “Vị này chính là người vợ ngài giấu ở nhà đúng không?”

Minh Thì Tiết: “Nào có.”

Biểu cảm của đối phương cứng đờ một chút, lập tức cười khen ngợi: “Ôi xem miệng tôi này, Minh phu nhân đẹp như vậy, làm sao có thể giấu đi được chứ, haha.”

Minh Thì Tiết quay đầu nhìn Lộ Phân Phân, biểu cảm lạnh lùng trở nên ấm áp: “Đói bụng chưa? Có thấy khát nước không? Có tiệc buffet ở đằng kia.”

“Được.” Lộ Phân Phân đi theo anh vào bên trong.

Phía sau có người thấp giọng răn dạy: “Tôi nói này Tiểu Trần, sao anh lại liều lĩnh như vậy? Đó là ông chủ lớn của tập đoàn MSJ, thần tài tối nay, không có ai giới thiệu anh cũng dám chạy tới bắt chuyện, rất bất lịch sự, hiểu không?”

“Thực sự xin lỗi giám đốc Triệu, lần sau tôi sẽ chú ý, nhất định sẽ chú ý.”

Ở đây ai mà không muốn cùng thần tài bắt chuyện vài câu, cho dù không nói lời nào, chỉ cần lúc chụp ảnh chung được đứng bên cạnh anh, rồi đem ảnh chụp chung gửi đến các mối quan hệ, sau này nói chuyện hợp tác thì người khác sẽ chú ý hơn, nói không chừng sẽ dùng cái này để đánh giá quan hệ nhau, liền cân nhắc về sự hợp tác.

Đôi giày mới của Lộ Phân Phân có chút mài gót chân, cô sợ Minh Thì Tiết chê cô nhiều chuyện, liền nhón chân, nói ở bên tai anh: “Em đi vào toilet.”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu, thì thầm: “Anh sẽ đưa em đi.”

Lộ Phân Phân không từ chối. Đôi mắt của cô nhìn dưới ánh đèn pha lê tuyệt đẹp này, căn bản không phân biệt được “lối ra an toàn” và “nhà vệ sinh công cộng”.

Xuất thân của Minh Thì Tiết không thể xem thường được, đi tới đi lui ở đâu cũng bị vây quanh, ai mà không muốn ôm cái đùi vàng của anh, nhất cử nhất động của anh đều bị âm thầm quan sát.

Thần tài đột nhiên chạy đến cửa nhà vệ sinh nữ đứng.

Hành động này khiến tất cả mọi người ở đây thán phục.

Ông chủ lớn của tập đoàn MSJ, lại đợi vợ trước cửa nhà vệ sinh?

.....

Lộ Phân Phân đứng trước bồn rửa tay, đang muốn giơ tay lên ấn nút nước rửa tay, bên cạnh có một vị phu nhân lập tức giúp đỡ cô, sau đó kéo giấy ra chờ đưa cho cô.

Quý phu nhân toàn thân đều là thương hiệu xa xỉ, lộ ra nụ cười nịnh nọt không hề tương xứng với thân phận cao quý của bà ta: “Minh phu nhân cũng đến đi vệ sinh à?”

Lộ Phân Phân giật mình “hả” một tiếng.

Quý phu nhân vội vàng mở túi xách ra, lấy ra bình thuốc khử trùng: “Tôi mang theo cái này, giúp cô phun một chút nhé?”

Nói xong liền xịt xịt vài phát dung dịch khử trùng lên tay Lộ Phân Phân.

Lộ Phân Phân nhìn chất khử trùng đầy tay, yên lặng lấy giấy lau sạch.

“Minh phu nhân, chúng ta thật sự có duyên, đi vệ sinh cũng có thể gặp nhau! Hay là hai chúng ta kết bạn đi, sau này cùng nhau chơi mặt chược?”

Lộ Phân Phân từ chối: “À? Tôi không biết chơi mặt chược.”

“Vậy Đấu Địa Chủ, cô có chơi được Đấu Địa Chủ không?”

(Đấu Địa Chủ: một trò chơi giống như đánh bài.)

“Tôi chỉ chơi qua Đấu Địa Chủ trên QQ.”

“Đúng vậy! Chúng tôi bình thường đều chơi Đấu Địa Chủ trên QQ! Kết bạn để cuối tuần chơi với nhau nhé?”

“.....”

Sau khi thêm bạn bè.

Quý phu nhân hâm mộ nói: “Số Minh phu nhân tốt thật, được gả cho Minh tiên sinh giàu có lại vô cùng đẹp trai thế này! Không giống như tôi, bụng của ông chồng tôi lớn như mang thai tám tháng, làm sao mà có cơ bụng!”

Bà ta lấy danh thiếp ra khỏi túi xách: “A đúng rồi, chồng tôi là phó tổng giám đốc tập đoàn Ti Tháp, đây là danh thiếp của ông ấy, sau này, chúng ta có thể đến trường đua ngựa của ông ấy cưỡi ngựa, chơi golf cũng được.”

Lộ Phân Phân đối với tập đoàn Ti Tháp cũng không thấy xa lạ, đại bộ phận khu du lịch nghỉ dưỡng cao cấp trong nước đều có sự đầu tư của bọn họ, vị phó tổng kia cũng là nhân vật có tài sản mấy chục tỷ.

Nhân vật lớn như vậy, lại phải phái vợ đến làm điệp viên 007.

Vậy chủ nợ nhà cô không lẽ còn lớn hơn ông ta sao?

Lộ Phân Phân từ nhà vệ sinh đi ra.

Minh Thì Tiết chờ ở cửa.

Thân hình anh cao lớn, tỷ lệ cơ thể tuyệt đối hoàn mỹ, cho dù đứng ở cửa nhà vệ sinh, cũng không hề giảm bớt cái độ khí thế.

Minh Thì Tiết đưa cho cô một miếng dán, nhìn chân cô: “Giúp em nhé?”

Có thể là tư thế vừa rồi thấy cô đi bộ có chút không được tự nhiên, bị anh đoán được là giày mới mài chân.

“Được, cảm ơn.”

Cổ áo lễ phục khoét sâu, không tiện khom lưng. Cô ngồi trên sofa, Minh Thì Tiết ngồi xổm bên chân cô, dán miếng dán cho cô.

Lông mi dài của anh rủ xuống, rậm rạp và cuốn hút, phủ lên một tầng ánh sáng ấm áp màu vàng mỏng manh.

Người đàn ông quý phái này không thêm để ý thân phận của mình chút nào, giống như kỹ sĩ phục vụ cho công chúa.

Lộ Phân Phân ngay từ đầu đã bị anh tán đổ, bây giờ lại bị giá trị nhan sắc khuất phục.

Cô không thể không nhìn chăm chăm vào anh.

Từ sống mũi đến đôi môi mỏng, ánh mắt dừng lại ở yếu hầu sắc bén và gợn cảm của anh, nhìn rất đẹp mắt.

Người này nếu thật sự là chồng cô thì tốt biết bao!

Màn khiêu vũ kết thúc, Lộ Phân Phân giờ mới nhận ra ba chữ “Minh Thì Tiết” này có ý nghĩa lớn như thế nào.

Một đại thần tài như vậy, sao lại có thể dành cho cô được?

Cô cũng không biết đây là may mắn hay là xui xẻo.

Nếu là may mắn thì khoảng thời gian sau này của cô đều sẽ được hưởng thụ đãi ngộ của một phú bà.

Nếu là xui xẻo, thì không lâu sau anh sẽ cảm thấy cô không giống “người đó” của anh, hoặc là cô gái anh thích đã trở về, cô sẽ bị đám phu nhân kia trêu là thể thân.

Lòng tự trọng của cô không được phép bị coi thường như vậy!

Lộ Phân Phân lần lượt tìm tài khoản Wechat của các phu nhân tối nay, chặn toàn bộ các quyền hạn của họ.

Trước khi bị xa lánh, phải xuống tay để loại bỏ trước!

“Không thích có thể xóa.” Giọng của Minh Thì Tiết vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Không sao.” Lộ Phân Phân chột dạ ném điện thoại di động vào trong túi: “Bọn họ sẽ đau lòng lắm.”

Minh Thì Tiết giơ tay lên, lòng bàn tay dừng lại ở đỉnh đầu cô, giống như đang an ủi cô vì đêm nay nhện đau chân cùng anh đi xã giao.

“Bọn họ tiếp cận em đều có mục đích, không phải xuất phát từ tâm, bị xóa đương nhiên sẽ không buồn đâu. Khi em nghèo khó cần sự giúp đỡ, họ sẽ phân định ranh giới với em đầu tiên. Phân Phân, những quan hệ này không phù hợp với em.”

Tính cách anh luôn cứng nhắc, Lộ Phân Phân cho rằng anh không hiểu thế sự, nhưng không ngờ anh liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra mục đích của đám đàn bà kia.

Lộ Phân Phân ngửa đầu, cười hỏi: “Vậy anh nghĩ, em thích hợp với cái gì?”

Minh Thì Tiết sử dụng ngón tay của mình để vuốt lại mái tóc hơi rối của cô, trả lời: “Em thích hợp đi shopping, mua sắm, xem chương trình, đi làm đẹp. Làm bất cứ điều gì em thích.”

Lộ Phên Phên cười “khúc khích” một tiếng, nói đùa: “Vậy chồng em phải có thật nhiều tiền để em có thể tiêu xài như vậy.”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu nhìn cô: “Anh có tiền.”

Chương 9: Chống lưng

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Túc

Lộ Phân Phân không chắc là anh muốn cho cô mặt mũi, hay chỉ thuận miệng nói ra.

Kết hôn được nửa năm, sự hiểu biết của cô về anh chỉ dừng lại về mặt ngoài cuộc sống hằng ngày của anh, cô không quen thuộc với tính cách của anh.

Anh lại không nói nhiều, hai bộ mặt hoàn toàn khác nhau làm cho người ta có một loại cảm giác rất khó hiểu, và cũng rất thần bí.

Thật ra cô vẫn luôn có một chút sợ anh.

Giống như việc những người thất nghiệp may mắn có một công việc lý tưởng trong một doanh nghiệp lớn sẽ lo lắng rằng nếu mình không hoàn thành tốt công việc sẽ bị ông chủ sa thải.

Minh Thì Tiết đi phía sau Lộ Phân Phân, ánh mắt dừng lại ở gót chân cô hai giây.

Lộ Phân Phân đi vài bước, chú ý tới ánh mắt của anh, cô chủ động nói: “Không đau nữa.”

“Ừm.”

Minh Thì Tiết lúc này mới yên tâm sánh vai cùng cô quay lại đại sảnh.

Sau đó, anh không tiếp nhận những lời mời hay lời giới thiệu nào nữa, mà ở yên một chỗ nghỉ ngơi. Lộ Phân Phân thấy không cần phải chạy theo bên anh nữa, vui vẻ nhàn nhã.

Minh Thì Tiết đang nói chuyện với Trình Nhượng. Sau đó anh lại bị vây quanh bởi các tinh anh trẻ tuổi, bọn họ nhìn thấy Lộ Phân Phân, những người này đều có sự nghiệp rất thành công, mặc âu phục giày da rất lịch sự và nồng nhiệt chào hỏi cô xong mới bắt đầu đàm phán chính sự.

Bởi vì những trải nghiệm tồi tệ trong những năm gần đây, Lộ Phân Phân đã bắt đầu nhạy cảm hơn với thái độ của người lạ.

Cô có thể cảm thấy rằng bạn bè của anh rất tôn trọng cô.

Những người đàn ông thành công này mang lại cảm giác ưu việt rất mạnh mẽ, căn bản sẽ kinh thường một bông hoa kiêu diễm không có bối cảnh như cô, trừ khi bọn họ hiểu rõ thái độ của Minh Thì Tiết, nếu không họ sẽ không để cô vào mắt đâu.

Cảm giác này giống như là...

Tất cả mọi người đều nhằm lẫn cô với người mà anh thích.

Cô và cô gái đó thực sự rất giống nhau sao?

Lộ Phân Phân cầm ly champagne lên ngửi một cái. Thật ra cô thích uống coca hơn, hay ăn một đĩa gà rán, tôm hùm đất cay uống với bia cũng được. Nhưng cô không có quyền quyết định, chỉ có thể khuất phục sự sắp xếp của chủ nợ, ăn bữa sáng để dưỡng dạ dày, bữa trưa thanh đạm, bữa tối thì còn thảm hơn nữa.

Đã nửa năm cô không chạm vào đồ ăn vặt yêu quý của cô.

Mấy người đàn ông nói về những đề tài mà cô không có hứng thú, Lộ Phân Phân lấy một ly cocktail từ khay phục vụ, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, thỉnh thoảng cô lại ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Trùng hợp thay, mỗi lần cô ngẩng đầu nhìn anh, anh đều đúng lúc nghiêng đầu nhìn cô.

Khóe môi anh phác họa một độ cong nhàn nhạt, giống như là bắt được kẻ đang thêm đồ ăn vặt lên lút uống rượu.

Lộ Phân Phân liếm môi một cái, đặt ly rượu xuống quầy bar bên cạnh, cô nhanh tay cầm lấy một ly nước trái cây tươi.

Ông chủ của cô là một chuyên gia chăm sóc sức khỏe lớn tuổi, cô không thể đối đầu với ông chủ của mình.

Mong muốn sống khỏe mạnh rất mãnh liệt.

Lộ Phân Phân nhấp một ngụm nước trái cây, cô ngoảnh đầu lại vô tình nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Vương Chí Lâm giống như bị người nào đó làm mất hứng, nhìn qua có vẻ rất chán nản. Đối mặt với ánh mắt của cô, hắn ta lập tức lơ đi. Bên cạnh có một người đàn ông trung niên đang nói chuyện với hắn ta, vẻ mặt người đàn ông đó có vẻ đang mất kiên nhẫn.

Người đàn ông trung niên khiển trách: “Đêm nay gọi anh tới là muốn anh làm quen với những việc này, không phải đưa anh đến để tán gái. lát nữa nhìn thấy Minh tiên sinh, tuyệt đối đừng có nói chuyện khoe khoang, nói chuyện phải có đầu óc, đừng đắc tội với thần tài của tôi.”

Vũ hội tối nay Vương Chí Lâm không có tư cách tham gia. Nhưng bố của hắn ta ở trong giới coi như cũng có chút địa vị, nhờ vả chút quan hệ với người phụ trách khu vực Trung Quốc của tập đoàn MSJ, vừa phải lôi kéo làm quen, vừa phải đút lót hơn một triệu mới nhận được thư mời.

Vương Chí Lâm còn cách Minh Thì Tiết một khoảng cách rất xa, ngay cả bố ruột của hắn ta còn không lọt vào ánh mắt của Minh Thì

Tiết, tất nhiên hẳn ta cũng không có bản lĩnh mà được Minh Thì Tiết để ý tới.

Lộ Phân Phân cả đêm đều ở bên cạnh Minh Thì Tiết, cho nên cũng không chú ý tới hẳn ta.

Lộ Phân Phân chỉ nhìn về Vương Chí Lâm hai lần.

Minh Thì Tiết nhìn theo ánh mắt của cô.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói ôn hòa của người đàn ông: “Quen biết sao?”

“Ừm.” Lộ Phân Phân mỉm cười với anh, không nói thêm gì.

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm vào đôi mắt không mang ý cười của cô, giống như có thể hiểu được tâm tình của cô: “Sự thù địch của em đã viết rõ trên khuôn mặt của em rồi, Phân Phân.”

Lộ Phân Phân: “...”

Cô biểu hiện rõ như vậy sao?

Đôi khi cô thực sự nghi ngờ rằng anh là một người máy quét mã và biết đọc tâm trí.

Minh Thì Tiết quay đầu, hỏi trợ lý: “Đó là ai?”

Trợ lý ở bên cạnh giải thích: “Đó là con trai của Vương Đồng tập đoàn Thiên Đăng, tên là Vương Chí Lâm.”

Minh Thì Tiết gật đầu, lại nhìn về phía Lộ Phân Phân, sau đó đi về phía hai cha con kia.

Những người khác luôn đặc biệt chú ý theo những động tác của anh, vì thế có rất nhiều đôi mắt đổ dồn về phía hai anh con kia.

“Minh tiên sinh!” Người đàn ông trung niên thụ sủng nhược kinh, vẻ mặt tươi cười vươn hai tay bắt tay Minh Thì Tiết: “Không nghĩ ngài còn trẻ như vậy! Minh tiên sinh phong thái bất phàm, Minh phu nhân tướng mạo như tiên nữ, hai vị thật sự là quá xứng đôi.”

Vương Chí Lâm vẫn núp ở phía sau đột nhiên bị bố hấn ta lôi kéo lên làm quen: “Minh tiên sinh, đây là con trai của tôi Vương Chí Lâm, dự án Phú Nghênh mong ngài chiếu cố nhiều hơn. Chí Lâm, còn không mau chào hỏi Minh tiên sinh!”

“Minh tiên sinh, ngưỡng mộ ngài đã lâu.” Vương Chí Tiên cười còn khó coi hơn khóc. Hấn ta vốn muốn chuồn đi, nhưng bố ruột hấn sao có thể buông tha thời cơ được ôm đùi vàng tốt như vậy.

Chú ý tới mỹ nhân kiều diễm bên cạnh Minh Thì Tiết cười như không cười luôn nhìn về phía Vương Chí Lâm.

“Chí Lâm, con và Minh phu nhân có quen biết sao?”

“À...” Vương Chí Lâm không dám thừa nhận ở trước mặt mọi người, vẻ mặt cứng ngắc: “Có quen biết.”

“Vậy sao con không nói cho ta biết sớm hơn!” Người đàn ông trung niên trên mặt nở một nụ cười nịnh nọt: “Minh phu nhân, khi nào rảnh thì qua lại nhiều hơn, có thể đi ăn cơm một bữa.” Ông ta đẩy đẩy đứa con trai có khuôn mặt cứng ngắc ở bên cạnh.

Vương Chí Lâm không cam lòng: “Khi nào rảnh, tôi sẽ mời phu nhân ăn cơm.”

Vẻ mặt hấn dường như muốn nói: “Ông đây mời cô ăn một bữa thì chuyện này coi như bỏ qua, đừng lên mặt nữa”.

Nhưng hấn ta không muốn trở nên yếu thế hay bị mất mặt trước công chúng, như vậy sẽ xấu hổ, lúc này hấn đang cố gắng chống đỡ.

Lộ Phân Phân nghiêng đầu dựa vào Minh Thì Tiết, nở lên một nụ cười xinh đẹp động lòng người: “Vương tổng có dáng vẻ khí phách mạnh mẽ, gia thế kinh người, tôi nào dám cùng ngài ăn cơm, lỡ như náo loạn gây thị phi, tôi liền thành tội nhân sao.”

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm vào nụ cười của cô.

Trong nụ cười ẩn giấu một con dao.

Dường như cô đang mong đợi một cái gì đó.

Nhưng cô không dám bộc lộ những khát vọng trong lòng, Lộ Phân Phân sợ rằng cô sẽ thất vọng.

Dường như cô đã sớm quen với những ngày tháng tăm tối, một mình cô đơn tự liếm vết thương.

Cho nên tuy rằng cô đang mỉm cười với khuôn mặt kiêu ngạo, nhưng trong mắt cô một chút cảm giác an toàn cũng không có. Chỉ có sự mong manh dễ vỡ.

Con dao trong mắt cô là một con dao cùn không thể vung ra.

Bị cuộc sống bức bách, thời gian qua đi, con dao ấy mất đi sự sắc bén ban đầu của nó.

Ánh mắt Minh Thì Tiết thâm trầm, ngay cả giọng nói cũng trở nên có cảm giác áp bách: “Hử? Có chuyện gì bất thường sao?”

Tuy rằng trong lời nói của Lộ Phân Phân có ẩn ý, nhưng vừa rồi chỉ là một câu khách sáo không thể bình thường hơn, cô không ôm hy vọng Minh Thì Tiết có thể nghe hiểu, càng không nghĩ tới anh có thể vì cô ở trước mặt mọi người mà hạ thấp cha con Vương Chí Lâm.

Nhưng Minh Thì Tiết hỏi cô câu đó, chứng tỏ anh nghe hiểu, hơn nữa còn tính hỏi đến cùng.

Người khác là đi xuống bậc thang, Lộ Phân Phân thì leo bậc thang đi lên. Lộ Phân Phân cười nhìn về phía Minh Thì Tiết, nhỏ giọng nói: “Trước khi chúng ta kết hôn, Vương tổng từng theo đuổi én một thời gian.”

Cử chỉ phàn nàn của cô quá tự nhiên, quá dịu dàng, không biết còn tưởng rằng cô đang tán tỉnh chồng của mình.

Sắc mặt hai người đàn ông đối diện trở nên xanh mét

Xung quanh không có bất kỳ âm thanh nào phát ra.

Các tổng giám đốc doanh nghiệp về mặt vô cùng bình tĩnh, tựa như đang xem kịch hay, như không có việc gì mà lắc ly rượu thưởng thức.

Minh Thì Tiết kết hôn là chuyện mấy tháng gần đây, còn Vương Chí Lâm đã cùng con gái nhà họ Trương tổ chức tiệc đính hôn bốn năm trước.

Có vị hôn thê còn công khai theo đuổi một người phụ nữ khác, đây không phải tát thẳng vào mặt nhà họ Trương sao.

Còn lớn hơn là ở trước mặt Thần Tài, cướp bà Thần Tài của hắn.

Giọng nói dịu dàng của bà Thần Tài lại vang lên: “Tôi không đồng ý, Vương tổng liền lấy hàng của tôi, mời tôi uống rượu. Uống hai chai, Vương tổng mới trả lại hàng cho tôi. Vương tổng còn nói đùa với tôi, nói tôi mặc sườn xám so với không mặc gì thì càng đẹp hơn. Vương tổng thích nói đùa, đặc biệt rất buồn cười.”

Trò đùa này không ai dám cười.

Minh Thì Tiết ngẩng đầu, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng: “Đúng không?”

Lộ Phân Phân nhìn sườn mặt tinh xảo không thể bắt bẻ của người đàn ông này. Ánh mắt lạnh lùng hình viên đạn của anh là con

dao sắc bén nhất và tự tin nhất mà cô từng có.

“Không phải. không phải, chuyện này nhất định là có hiểu lầm gì đó!” Lão Vương vội vàng giải thích: “Tên tiểu tử này tính tình nóng nảy, thích ai thì muốn dẫn người đó đi uống rượu, lại thích nói giỡn.” Ông ta nhanh chóng chuyển chủ đề: “Minh phu nhân bán hàng gì? Tôi muốn tất cả theo giá thị trường! Phu nhân thấy có được không?”

Các hành vi của Vương Chí Lâm, tất cả đều bị Lão Vương ngầm xác nhận, ngoài mặt chỉ giả bộ hiền lành mà thôi.

Lộ Phân Phân cười nói: “Cửa hàng thuê của tôi vừa mới khai trương không lâu, mà thật ra có hơn ba trăm vạn. Nhưng chúng tôi đều làm bằng tay, hơn nữa có rất nhiều nhà bán buôn xếp hàng, ngài có thể phải xếp hàng tận mười năm.”

Không hổ là bà Thần Tài, ăn thịt người không nhả xương. Xếp hàng đến tận mười năm sau, không phải mười năm sau, tất cả các sản phẩm lỗi hay vải vụn còn lại đều được đóng gói bán đi sao.

Vứt rác còn phải tìm người phân loại, đến tay cô lại biến thành ba trăm vạn, tuyệt vời!

Số tiền này nhà họ Vương mà không trả, chuyện hôm nay khẳng định sẽ không yên. Sự việc hôm nay cũng có thể coi như nhà họ Vương coi tiền như rác, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho giới chuyên môn.

Không có cách nào làm người khác khó chịu hơn cách này.

Lộ Phân Phân nhìn ra vẻ do dự của cha con nhà họ Vương, cười khẽ một tiếng, nói tiếp: “Sau đó, tôi đã nói với Vương tổng là tôi đã kết hôn, ngài vẫn không tin, còn nói chồng tôi là...”

“Tôi trả! Ba trăm vạn này tôi trả, 10 năm sau giao hàng.” Lão Vương khôn khéo thấy thế lập tức đoán được những lời tiếp đó

không phải là lời gì hay ho: “Minh phu nhân, ngài xem khi nào thì có thể ký hợp đồng?”

Lộ Phân Phân “À” một tiếng, ra vẻ ngạc nhiên: “Không bằng bây giờ luôn đi.” Vương Chí Lâm trợn tròn mắt: “Vậy thì như thế nào...”

“Được! Ngài viết lại một số tài khoản, tôi sẽ chuyển tiền cho ngài ngay bây giờ.”

Tại hiện trường có luật sư soạn thảo hợp đồng, ký hợp đồng chỉ mất mười phút.

Hợp đồng này kí thực sự quá đơn giản.

Ba trăm vạn.

Ba trăm vạn cho loại hàng hoá được thuê ngẫu nhiên.

Giao hàng sau 10 năm.

Lão Vương tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trên mặt vẫn phải nở nụ cười, liên tục xin lỗi: “Con tôi bị mẹ nó chiều hư, chuyện này đã đắc tội hai vị, mong Minh tiên sinh và Minh phu nhân đại nhân không chấp tiểu nhân, giơ tay đánh khẽ, bỏ qua chuyện này.”

Minh Thì Tiết không trả lời ngay lập tức. Anh quay đầu, thấp giọng hỏi cô gái bên cạnh: “Phân Phân, em thấy thế nào?”

Lộ Phân Phân nhìn xung quanh.

Đám người này, bất kỳ một ai trong đây cô đều không đắc tội nổi. Càng có tiền có quyền, càng sẽ lợi dụng sơ hở. Cô từng cố gắng nỗ lực vì những điều bất công đó. Một mình cô căn bản không phản kháng được.

Sau đó, cô từ bỏ cái gọi là công lý.

Anh mắt của Minh Thì Tiết kiên định: “Đừng sợ, nếu em đã muốn nói ra. Cho dù có táng gia bại sản, anh cũng sẽ làm cho người bắt nạt em không sống tốt.”

Lời này nói ra không chút lưu tình.

Lão Vương đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Minh Thì Tiết nhìn qua trông có vẻ nhã nhặn tuấn lãng, bình thường là người ôn hòa khiêm tốn, nhưng thật ra anh lại rất lạnh lùng. Người thừa kế của ông trùm Phố Wall – ông Will, người có thủ đoạn như này nhất định không dễ đùa giỡn, qua mặt được.

Vương Chí Lâm bị dọa sợ.

Trong mắt hắn ta, phụ nữ chỉ là thứ đồ chơi tiêu khiển, ngược lại hắn không tin một người đàn ông thành công sẽ vì một người phụ nữ mà từ bỏ hết tất cả.

Chẳng lẽ người phụ nữ này là hồ ly tinh, mê muội hớp hồn người con lai giàu có này?

Lộ Phân Phân giơ tay chỉ vào Vương Chí Lâm, nói rõ từng chữ: “Tôi muốn ngài xin lỗi tôi. “

Xin lỗi vì những lời nói thiếu tôn trọng cô và những hành động quấy rối tình dục cô.

Bị người phụ nữ này lấy mất ba trăm vạn, vậy mà còn phải xin lỗi, trong lòng Vương Chí Lâm oán hận, ngau từ đầu hắn ta đã không chịu cúi đầu, nhưng dưới sự uy hiếp của Lão Vương vẫn buộc phải nói: “Thực xin lỗi.”

Tâm trạng Lộ Phân Phân đã cảm thấy rất tốt, đang chuẩn bị mở miệng.

“Chúng tôi không chấp nhận.”

Minh Thì Tiết nắm tay cô, lòng bàn tay anh ấm áp, mang theo một lực đạo mạnh mẽ.

“Chúng tôi không chấp nhận một lời xin lỗi không đủ chân thành” Anh nói.

Sau đó Thần Tài liền rời đi.

Lão Vương tát mạnh vào mặt Vương Chí Lâm: ” Anh là đồ vô dụng! Cho dù muốn tìm phụ nữ để chơi đùa, anh nhất định phải đi cướp của hãn sao?”

Vương Chí Lâm vung ra một quyền, đánh vào mặt lão Vương, hung tợn mắng: “Ông không phải muốn làm chó liếm chân tên nước ngoài khốn kiếp kia sao? Đừng nói tôi! Mẹ tôi là phó thị trưởng, m* nó chứ tôi phải sợ ai?!”

Xung quanh là một mảng ồn ào, không có ai đi lên nâng đỡ.

Dưỡng bất giáo, phụ chi quá*. Lão Vương có một người con gái nhưng luôn coi đứa con gái nhỏ như người ngoài, là người dự phòng, mà lại đập tiền cứu cái tên phá gia chi tử này mấy chục lần, lúc này xem như tự mình ăn quả báo.

(* Nuôi con mà chẳng dạy dỗ, ấy là lỗi của người cha.)

Xung quanh đại sảnh khách sạn có người thì thầm to nhỏ, có người đứng ở trong góc nhỏ giọng gọi điện thoại.

“Cho nên chuyện đàm phán lần này sụp đổ rồi? Lần này giá đấu thầu của Vương gia nhất định không tốt, tôi phải thông báo cho nhân viên chuẩn bị phương án thay đổi nhà thầu.”

“Này, lão Lưu, là ta đây! Thật may mắn khi tôi đã ở đây ngày hôm nay! Tin tức lớn đây, Vương gia đắc tội với ông chủ lớn của tập đoàn MSJ! Đúng, chúng ta trước tiên phải hủy hợp đồng bên bọn họ, tránh đầu sóng ngọn gió.”

“Này lão Tần, dự án hợp tác với Vương gia kia không cần theo nữa, gác lại một bên trước đi, đúng, tiền cũng đừng trả. Đừng hỏi! Trước tiên cứ làm như vậy trước đi.”

Trên đường về nhà.

Lộ Phân Phân nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ. Rõ ràng là cảnh tượng nặng nề quen thuộc, nhưng cô chưa bao giờ có tâm trạng thoải mái sung sướng như bây giờ.

Kể từ khi Minh Thì Tiết xuất hiện, cô dường như đang dần dần bắt đầu hòa nhập vào thành phố này, không còn là một người cô đơn nữa.

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông bên cạnh vang lên: “Vừa rồi, vì sao em lại muốn buông tha cho hắn ta?”

Trong mắt anh còn lưu lại ý lạnh chưa tan, mang theo cảm giác áp bách vô hình.

Lộ Phân Phân phát hiện ra mặt khác so với tính cách ôn hòa, dịu dàng của Minh Thì Tiết, là sự lạnh lùng, sự cố chấp.

Điều này khác với tính cách thường ngày của anh.

Bình thường nếu cô nói cơ thể không thoải mái muốn ngủ phòng riêng, anh sẽ vì thế mà vẫn luôn ở trong phòng cho khách.

Tối nay cô muốn mọi chuyện được yên ổn, anh lại không cho.

Anh như vậy rất quen thuộc, giống như cô đã từng.

Khi còn trẻ, Lộ Phân Phân thích đấu tranh cho những điều bất công, còn tưởng tượng mình trở thành một nữ anh hùng hành hiệp trượng nghĩa, dũng cảm xông pha đến chân trời, đến chết cũng phải kiên định với nguyên tắc chính nghĩa, tuyệt đối không bao giờ lùi bước.

Minh Thì Tiết nghiêng người, kề sát vào mặt cô, rũ mi nhìn vào ánh mắt của cô, phán đoán sơ bộ: “Đang ngẩn người.”

Lộ Phân Phân: “...”

“Tỉnh táo.”

“....”

“Trả lời câu hỏi, Phân Phân.”

“.....”

Lộ Phân Phân cũng không biết vì sao mình đột nhiên lại căng thẳng như vậy. Có lẽ, bởi vì anh ra mặt vì cô, khuyến khích cô nói ra những điều mà cô không dám nói.

Khoảnh khắc cô lấy hết dũng khí yêu cầu Vương Chí Lâm xin lỗi, cô giống như được tái sinh. Cuối cùng cũng giải phóng được linh hồn bị mắc kẹt trong cơ thể.

Tất cả những điều đó đều do có anh làm chỗ dựa cho cô.

Chính vì vậy, cô nhận ra khoảng cách giữa hai người dường như đột nhiên biến mất, nhanh đến mức cô trở tay không kịp.

Cô thờ ơ về các mối quan hệ giữa các cá nhân, đột nhiên kéo gần khoảng cách tiến gần về một người nào đó, khiến cô có chút bối rối, không biết phải làm gì.

Lộ Phân Phân giơ tay lên, ngón tay nhiều lần vuốt ve mặt dây chuyền trên cổ, dùng cái này để phân tán sự chú ý.

Hai giây sau, cô nhẹ nhàng trả lời: “Em không muốn anh vì chuyện của em mà ảnh hưởng đến công việc.”

Cũng không muốn anh gây thù chuốc oán với ai.

Anh đối xử tốt với cô, giúp đỡ cô. Cô không thể lợi dụng lòng tốt của anh để trả đũa kẻ thù được.

Minh Thì Tiết nhìn thấy bàn tay cô đặt trên mặt dây chuyền, anh động đậy ngón tay.

“Bọn họ chỉ là nhà thầu của một dự án nhỏ trong công ty anh, cũng không ảnh hưởng một chút nào.”

Anh im lặng, ánh mắt lạnh lùng dần trở nên ôn hòa: “Anh chỉ để ý đến cảm giác của em thôi, Phân Phân. “

Động tác trên tay Lộ Phân Phân dừng lại, vô thức nắm chặt mặt dây chuyền.

Cô sợ anh đột nhiên nói ra những lời mập mờ.

Bởi vì cô biết rõ, những lời nói ôn nhu ngọt ngào kia, đều không phải đang nói với cô.

Cô bị làm sao vậy! Đối với chủ nợ lại nổi lên loại tâm tư này sao??

Cô có phải bị điên rồi không??!!

Lộ Phân Phân ngây cả người.

Bên cạnh có một bàn tay lớn vươn sang, nắm lấy ngón tay của cô, gỡ từng ngón tay giải cứu mặt dây chuyền có con heo nhỏ khỏi ngón tay cô.

Lộ Phân Phân: “...”

Minh Thì Tiết dặn dò: “A Phi, dừng xe bên đường đi.”

“Vâng! Minh tiên sinh.”

Chờ cho đến khi chiếc xe dừng lại.

Minh Thì Tiết: “Cậu đi hút thuốc đi.”

A Phi nghĩ thầm cậu cũng không hút thuốc, nhưng ý này của ông chủ hẳn là muốn đuổi cậu đi.

“Vâng.”

Lộ Phân Phân quay đầu nhìn về phía A Phi đang đi xa dần, lại nhìn về những ngón tay đang bị người đàn ông bên cạnh nắm chặt.

Bởi vì lúc trước tâm tình cô thấp thỏm không yên, Minh Thì Tiết sẽ không đến gần cô khi không có người, thỉnh thoảng chỉ nắm tay cô hoặc ôm vai cô giống như là xã giao mà thôi.

Nhưng bây giờ, anh đang nắm tay cô mà còn dặn dò A Phi xuống xe.

Lộ Phân Phân tò mò: “Minh tiên sinh, có chuyện gì muốn nói sao?”

Minh Thì Tiết: “Ừm.”

Lộ Phân Phân đáp lại: “Cái gì vậy? A— —”

Vừa dứt lời.

Cô bị Minh Thì Tiết kéo mạnh về phía anh, nửa người ngồi lên đùi của anh.

Chương 10: Làm nũng

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Yang

Beta: Túc

— — — — —

Lộ Phân Phân không ngờ người đàn ông trầm mặc ít nói này lại đột nhiên mạnh mẽ công kích như vậy.

Cô bị anh kéo một cách bất ngờ, theo phản xạ có điều kiện giơ hai tay lên nắm sắp trên đùi anh.

Cô sửng sốt một giây, nghiêng đầu qua, chớp mũi cọ vào dây lưng kim loại trên thắt lưng anh, mùi bạc hà tươi mát trên áo sơ mi đen xộc vào khoang mũi cô, Lộ Phân Phân vô thức nhìn về phía chiếc eo gầy gò của anh.

Cô đã trải qua sức mạnh kinh người bộc phát ở nơi đó, chỉ cách một lớp vải mỏng thôi cũng có thể khiến cô nhớ lại những hình ảnh đẹp mắt ấy.

Lộ Phân Phân cảm giác tim mình như sắp nhảy ra, tai cứ ong ong vang dội.

Cô vội vã thu hồi ánh mắt, ho nhẹ một tiếng che dấu đi ánh mắt bối rối.

“Em xin lỗi.” Cô nói lời xin lỗi xong mới đột nhiên nhớ tới, là anh kéo cô trước mà.

Lộ Phân Phân rất muốn hỏi: “Tại sao anh lại kéo em!”

Nhưng cô không dám.

Cô không đứng dậy được cũng không dám đứng dậy. Trong khoảng thời gian hai giây ngắn ngủi, Lộ Phân Phân giống như đã chạy hai vòng marathon, mặt cô đỏ bừng.

Phần eo bị thắt chặt.

Cả người cô giống như một con cá muối lười xoay người nhưng bị người ta cưỡng ép lật từ mặt này sang mặt khác.

Tư thế nằm sấp của Lộ Phân Phân đột nhiên biến thành nằm ngửa ra một chút.

Đầu cô cứ như vậy mà gối lên đùi của chủ nợ, mở to đôi mắt mờ mịt nhìn anh.

Mí mắt của Minh Thì Tiết rũ xuống, gương mặt sắc bén lạnh lùng dần trở nên ôn hòa: “Tính nóng giận của em đi đâu rồi?”

Anh lại thì thầm: “Phân Phân, tính nóng giận của em đâu?”

Lộ Phân Phân giật mình.

Tính cách ấy của cô, vẫn luôn bị cô đè nén, trói buộc, nó đau khổ vùng vẫy. Cô không dám thả nó ra, bởi vì tính cách nóng nảy của cô mà cửa hàng bị đập phá, đối tác bị liên lụy, không ai dám giúp cô nữa. Sau đó cô cũng không dám tùy ý mà tức giận nữa, chậm rãi học được cách kiềm chế nóng giận, cách nuốt cơn giận vào trong.

Cô từng là nàng công chúa kiêu diễm, nhưng hiện giờ cô chỉ là công chúa bị

mất nước.

Một nàng công chúa bị mất nước thì đâu dám bộc lộ hết những cảm xúc thật của mình.

“Minh tiên sinh, anh làm sao vậy?” Lộ Phân Phân cố gắng cười: “Em vốn là, rất ít khi nổi giận.”

“Phân Phân.” Ánh mắt lãnh đạm của anh trở nên nghiêm túc: “Có phải em không muốn nợ ân huệ của anh đúng không?”

Lộ Phân Phân không lên tiếng.

Cô không thể thẳng thắn như anh, không thể nói ra tất cả những gì cô muốn. Cô càng nợ anh nhiều tiền và ân huệ, cô càng thấy tự ti.

Cô sợ mình không trả nổi.

Môi trường trưởng thành của hai người quá khác nhau nên anh có thể không hiểu được.

Người khác cho cô một chút lòng tốt, cô đã cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Thế mà anh lại cho quá nhiều.

Lộ Phân Phân cũng không biết làm thế nào để biểu đạt lòng biết ơn đối với anh, nếu nói nhiều thì bị coi là đạo đức giả, không nói thì sẽ gây hiểu lầm rằng cô là người dễ dãi tiếp nhận sự giúp đỡ từ một người xa lạ.

Minh Thì Tiết ôm lấy nửa người cô, lòng bàn tay nâng đầu cô lên, những sợi tóc của cô lướt qua ngón tay anh, giống như thác nước đang đổ xuống đầu gối anh. Hai người vốn có một khoảng cách vô hình thế mà lại bị một mái tóc dài mềm mượt như tơ tằm quấn cùng một chỗ.

Anh cúi đầu, nhìn vào mắt cô, thì thầm: “Trung Quốc có một câu tục ngữ dân gian ‘Trích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo*’. Em không muốn liên lụy đến anh, cho nên cố gắng hết sức để không nợ anh quá nhiều ân huệ. Có phải vậy không? Phân Phân.”

(*) Có nghĩa sống phải biết khắc ghi ơn nghĩa của người khác, dù chỉ bé bằng một giọt nước cũng phải báo đáp ơn ấy bằng một dòng

suối mạnh mẽ. Sống không có ơn nghĩa, một mực đòi hỏi, không biết hồi báo sẽ tự làm khánh kiệt hoàn toàn âm đức của bản thân.

Lộ Phân Phân không nói nên lời.

Trong lòng vốn là tính toán như vậy, cô cũng không thể ngụy biện.

“Rất nhiều năm trước đây, có người từng nói với anh, làm người chính là phải ăn miếng trả miếng, lùi một tấc sẽ chỉ làm cho người xấu được tiến một thước.” Minh Thì Tiết nhìn cô thật chăm chú: “Nhưng tại sao, em lại lùi bước.”

Những lời này nghe rất quen tai.

Lộ Phân Phân muốn lấy lòng anh nên đã nâng môi lên, muốn cười cho anh xem, nhưng khoe môi lại bị ngón tay mang hơi lạnh đè lên. Minh Thì Tiết không cho phép cô cười.

Cô cắn môi, không giả vờ muốn lấy lòng anh, cũng không dám nhìn thẳng vào anh, cô nhanh chóng chuyển tầm mắt sang bên kia.

Không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất.

Mấy năm nay, cô đều chịu đựng được những ngày tháng tồi tệ đó, hiện tại gặp phải một người có thể nhìn thấu được tâm tư nhỏ bé của cô, sẽ ngăn cản khi cô muốn lấy lòng anh, rốt cuộc cô cũng không kiềm chế được đầu mũi chua xót.

Giọng nói của Lộ Phân Phân hơi khàn khàn, nhỏ giọng nói: “Trước đây, bởi vì em đắc tội với người giàu có mà khiến cửa hàng bị đập phá năm lần.”

Mỗi một lần trải nghiệm, cô đều nhớ rất rõ. Cho nên không dám tùy ý đắc tội với những người quyền quý kia nữa.

Lộ Phân Phân không muốn nói những lời này với Minh Thì Tiết, dù sao anh cũng chỉ muốn tìm một thể thân. Cô đem chính mình lột

sạch sẽ trước mặt anh, sẽ làm cho anh hiểu ra mình không phải là người anh chờ đợi.

Rất có thể cô sẽ mất anh ấy vào thời điểm nào đó.

Đường viền môi của Minh Thì Tiết mím chặt, đôi mắt lạnh lùng, giống như đang cố ý đè nén cảm xúc gì đó.

Anh dừng lại vài giây, nắm vai cô kéo về phía mình.

Lộ Phân Phân đang muốn ngồi lại chỗ của mình, nhưng bị người đàn ông kéo lại.

Hơi thở của anh bao trùm lấy cô, cái ôm mạnh mẽ của anh mang theo cảm giác an toàn rất lớn.

Lộ Phân Phân không muốn thoát ra, ngược lại rất muốn ôm Minh Thì Tiết.

Cô quỳ xuống ghế, cánh tay ôm cổ anh, đầu dựa vào vai anh. Giống như một con chim nhỏ mắc kẹt trong lồng, bị đập đầu chảy máu, cuối cùng tìm được nơi trú ẩn an toàn mà thu đôi cánh của mình lại, cô cuộn tròn cơ thể của mình dựa vào anh một lúc.

Cơ thể cứng đờ của Minh Thì Tiết cuối cùng đã phản ứng lại, anh giơ tay giữ chặt đầu của cô, đem cả người cô bảo vệ trong lòng.

“Phân Phân.” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói khàn khàn: “Anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt em nữa.”

Giọng nói của anh cực kỳ ôn nhu nhưng vẫn có sức nặng, từng chữ từng chữ đâm thẳng vào lòng cô, xây dựng nên một bức tường thành vững chắc trong trái tim vốn không chịu nổi một kích nào của cô.

Kể từ khi bố qua đời, cô đã không còn cảm giác an toàn nữa.

Lộ Phân Phân nhớ tới khoảng thời gian khi còn bé, cô rất thích làm nũng trong lòng bố cô, Lộ Phân Phân không nhịn được mà cọ cọ trong lòng anh một chút, nhỏ giọng hỏi: “Anh cũng sẽ không.”

Giọng nói rầu rĩ của cô mang theo âm điệu hơi trẻ con, không giống như lúc mới gặp, cô luôn trong trạng thái phòng bị cảnh giác, dường như bây giờ đã không còn nữa.

Minh Thì Tiết không nói gì.

Lộ Phân Phân ý thức được lời mình nói hình như có chút ấu trĩ, giống như một cô gái nhỏ đang làm nũng với người trong lòng. Cô ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của Minh Thì Tiết. Không biết có phải anh cũng nghĩ giống như cô hay không, hai người đột nhiên trầm mặc.

Minh Thì Tiết rũ mắt nhìn cô, giống như đang thông qua cô nhìn thấy một người nào đó.

Lộ Phân Phân nghe thấy âm thanh vỡ vụn.

Cô vừa suy nghĩ lung tung gì vậy!?

Lộ Phân Phân bị bong bóng màu hồng phấn lúc nãy trong đầu mình làm cho hoảng sợ.

m thanh đau lòng làm nổ tung bong bóng màu hồng.

Cô đẩy mạnh anh ra.

Minh Thì sừng sốt, phản xạ có chút giật mình, trả lời: “Anh cũng không thể, không ai có thể bắt nạt em.”

Lộ Phân Phân đã không nghe ra những lời tình cảm này nữa, dù sao cũng không phải đang nói cho cô.

Cô “Ừ” một tiếng qua loa, ngồi trở lại vị trí, buông chân xuống, thân thể dựa vào phía sau.

Vừa rồi trong quá trình lôi lôi kéo kéo, đai lễ phục của cô đã bị lỏng ra, trang phục lộn xộn trên ghế, Lộ Phân Phân bình tĩnh nâng cổ áo lên.

Nhận ra ánh mắt của người đàn ông bên cạnh, Lộ Phân Phân xấu hổ như ngồi trên đồng lửa.

“...”

Cô cảm thấy thẹn thùng.

Mấy năm trước, ngay cả vấn đề cơm ăn áo mặc cũng không giải quyết được, làm sao còn có tâm tư mà thẹn thùng, huống chi nói đến trái tim không thể khống chế được.

Nhưng mỗi lần chạm đến Minh Thì Tiết, trái tim của cô lại bắt đầu mất kiểm soát.

Chẳng lẽ cô đã có tình cảm với anh, thích anh rồi sao?

Lộ Phân Phân bị dọa bởi kết luận này.

“Trang phục của em.” Minh Thì Tiết ở bên cạnh nhắc nhở: “Đai váy bị lỏng rồi.”

Lộ Phân Phân “A” một tiếng sau lại “Ồ”. Cô giơ tay lên kéo bừa.

Cô kéo như vậy, chiếc nơ hình con bướm sau sống lưng lập tức bị rớt ra.

“...”

Bộ lễ phục này là do có stylist giúp đỡ nên mới mặc vào được, Lộ Phân Phân đã quên cách để thắt chặt lại dây váy, chỉ có thể cố gắng đưa hai tay ra sau lưng, dùng đầu ngón tay mà thắt lại nút dây váy.

Thắt nút xong, bộ lễ phục vẫn rất lỏng lẻo, nó có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Lộ Phân Phân ôm lấy tấm vải che vừa đắt vừa mỏng kia,

xấu hổ đến mức vành tai đã nóng lên.

Cô liếc trộm sang bên cạnh, Minh Thì Tiết vẫn đang cúi đầu nhìn điện thoại, tạm thời còn chưa chú ý đến cô.

Lộ Phân Phân chậm rãi, giống như robot làm các động tác chậm chạp, cô từng chút từng chút một lấy tóc đặt lên phía trước, che đi một mảnh xuân quang bất chợt kia.

Nhưng không thể đồng thời che đi phần lưng phía sau.

Mép lễ phục của cô bị kéo xuống lộ ra xương bả vai, phác họa thành một đường cong mảnh khảnh, làn da trắng như tuyết ánh lên màu phấn nhẹ, đường cong kiều diễm không thể che đi được.

Lộ Phân Phân nắm lấy chiếc thắt lưng mỏng manh, cô còn muốn vụng vụng một chút.

Trong vài giây.

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên: “Giúp em làm sao?”

Xong, anh thấy rồi.

Nhìn thấy rồi!!

Lộ Phân Phân xấu hổ đến mức da đầu tê dại, tỏ vẻ bình tĩnh xoay người lại: “Vâng, cảm ơn anh.”

Minh Thì Tiết cầm lấy hai sợi dây áo mỏng manh kia, ngón tay vô tình chạm vào làn da trắng sau lưng cô, hai người đều sửng sốt.

Rõ ràng cách nhau một khoảng cách, Lộ Phân Phân dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ cơ thể anh, cô dứt khoát nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Nhìn thấy A Phi đang ngồi xổm bên đường, quay mặt vào vách tường bụi cỏ. Bên ngoài lạnh như vậy, sức khỏe của anh ta thật tốt,

chỉ mặc mỗi một lớp áo sơ mi thôi cũng không thấy lạnh.

“A Phi không phải đi hút thuốc sao?” Lộ Phân Phân hỏi.

Minh Thời “Ừ” một tiếng, nhìn chăm chăm vào lưng cô, ánh mắt trầm xuống, anh cởi áo khoác âu phục khoác lên người cô.

Vẻ mặt anh căng thẳng, im lặng suốt một quãng đường.

Khi về đến nhà.

Không thấy bóng dáng của Minh Thì Tiết đâu, lúc này bước chân của anh khi vừa xuống xe rất nhanh, dáng vẻ dường như rất gấp gáp.

Lộ Phân Phân nghe thấy tiếng nước “Rào rào” trong phòng tắm mới nhận ra anh đang tắm. Đi nhanh như vậy là vội muốn tắm sao, cô cũng đâu tranh phòng tắm với anh...

Nhớ tới cảnh vừa rời ở trên xe, Lộ Phân Phân vô thức sờ khóe miệng.

Lúc này, cô có chảy nước miếng sao?

Làm bản quần anh à.

Thảo nào anh chỉ lẳng lặng vào nhà mà không đợi cô vào cùng.

Rạng sáng.

Lộ Phân Phân mơ hồ nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, cô ngủ đến mơ mơ màng màng, hơn nữa phòng ngủ chính có hệ thống cách âm rất tốt, âm thanh cũng không rõ ràng, cô không nghe kỹ, xoay người tiếp tục ngủ.

Các đơn hàng Lộ Phân Phân cung cấp cho Vương Chí Tiên, số tiền lời nhận được là 450.000 nhân dân tệ.

Lâm Phồn Tư trợn cả mắt lên: ” Thật sự đây là tiền Vương Chí Tiên bỏ ra sao? Tên nhóc kia biến mất hơn nửa năm rồi cuộc cũng chịu hợp tác với cậu rồi sao!?”

Lộ Phân Phân đưa cho cô ấy một ly trà sữa: “Không chịu.” Cô cắn ống hút quay đầu rời khỏi phòng làm việc: “Bị ép.”

“Tớ biết ngay mà! Tên nhóc kia chắc chắn đã bị dung mạo của cậu hấp dẫn, căn bản không phải là muốn hợp tác, chỉ là treo cổ muốn tìm cơ hội xuống tay với cậu thôi, đúng là đồ rác rưởi.” Lâm Phồn Tư lấy ra danh sách đưa cho Lộ Phân Phân ký tên: “Nhanh lên, tớ còn phải đến nhà hàng đón em họ tớ nữa.”

Lộ Phân Phân cầm bút ký xong: “Cùng nhau đi, chờ Tiểu Điền tan ca, tớ mời hai chị em cậu ăn cơm.”

“Được thôi, đúng lúc cậu vừa lấy được tiền lời.”

Đêm qua, Lộ Phân Phân ngủ không ngon, giọng nói lười biếng: “Tuần nào cậu cũng đi làm như vậy sao, cơ thể có chịu nổi không? Không thì đừng làm nữa, tham gia vào cửa hàng của tớ, đến chỗ tớ làm, tớ trả lương cho cậu.”

Lâm Phồn Tư xua tay: “Vậy không được, cậu còn nợ một trăm ba mươi vạn đấy, lần này tuy rằng kiếm được hơn bốn mươi vạn, nhưng vẫn còn một số tiền lớn chưa trả xong sao. Tiết kiệm một chút, chờ đến khi cậu trở thành một bà chủ lớn rồi trả lương cho tớ.”

Mẹ của Lâm Phồn Tư trước kia là giám đốc tài chính trong công ty của nhà họ Lộ, Lộ Phân Phân vừa mở cửa hàng thuê nên cô tạm thời mời Lâm Phồn Tư đến để hỗ trợ công việc. Xưởng nhỏ không dễ tuyển người, tài chính đến được vài ngày đã phải đi, người còn chưa tuyển được, ngày khai trương Lộ Phân Phân đành phải tự mình trở về phát hồng bao.

Lộ Phân Phân ngồi vào trong xe: “Hiểu rồi, cậu sợ tớ vỡ nợ.”

Lâm Phồn Tư sợ hãi, tay nắm chặt thành quyền: “Không xong rồi, lỡ bị cậu bị nhìn ra mất rồi.”

Lộ Phân Phân ghét bỏ nói: “Vẫn là Tiểu Điền đáng yêu. “

“Cái gì? Cậu nói cái tên suốt ngày ngồi nhìn cậu xem mắt, kiếm tiền cũng không ra hồn là đáng yêu sao?” Nói tới đây, Lâm Phồn Tư đột nhiên chuyển đề tài: “Thiếu chút nữa thì quên, đối tượng kết hôn của cậu, nhanh nói cho tớ biết rõ hơn đi!”

Lộ Phân Phân nâng cằm lên: “Cậu ta là tài xế kiêm vệ sĩ kiêm người theo dõi, cậu hỏi thử xem. A Phi cậu nói đi.”

A Phi đang lái xe: “...”

Lâm Phồn Tư vội vàng ngậm miệng lại, nghiêng người nhỏ giọng nói: “Lát nữa nói chuyện sau. Không phải nói chứ người tài xế nhỏ này trông có vẻ đẹp trai đấy chứ.”

“Không chỉ đẹp trai, một tháng còn có thể lãnh được lương số này đấy.” Lộ Phân Phân đưa ra một con số.

Lâm Phồn Tư hít sâu một hơi: “Chủ nợ nhà cậu còn thiếu vệ sĩ không? Tớ có thể là một lá chắn bằng thịt người đấy!”

“Tớ hỏi giúp cậu một chút.”

Lâm Phồn Tư ôm lấy Lộ Phân Phân, cọ cọ vào lòng cô: “Ôi ôi Phân Phân, cậu thật thơm, thật ngon, cũng thật mềm mại.”

Lộ Phân Phân nhét miếng bánh quy vào miệng Lâm Phồn Tư: “Lưu manh!”

Sau khi xuống xe.

Lộ Phân Phân gửi cho Minh Thì Tiết một tin nhắn xin về trễ.

Có A Phi đi theo, cô gặp mặt ai, anh nhất định sẽ biết, nhưng một ngày ba bữa anh đều ở bên cô, Lộ Phân Phân vẫn là xin về trễ cho có lệ.

Minh Thì Tiết không hỏi cô đi đâu với ai, chỉ trả lời ngắn gọn:
[Được]

Nhà hàng Tiểu Điền làm việc cô có thể đọc thuộc lòng bảng giá thực đơn nên hai cô gái gọi món xong rất nhanh đã lên bàn.

Nói chuyện phiếm một lát, Lâm Phồn Tư trở về đề tài vừa rồi.

Chuyện của Lộ Phân Phân lần này, Lâm Phồn Tư nghe được từ trong miệng Tiểu Điền. Cô ấy vừa mới về nước, cuối năm đến Hoằng Hà tìm việc làm, vừa tìm nhà, vừa phải ổn định cuộc sống thì nghe Tiểu Điền nói Lộ Phân Phân cùng với một người đàn ông giàu có đẹp trai kết hôn chớp nhoáng.

“Cậu nha, có chuyện gì cũng tự mình gánh vác, chưa bao giờ mở miệng xin giúp đỡ, chỉ sợ gây phiền toái cho người khác.” Lâm Phồn Tư hung hăng mắng lớn một trận, tiếp theo hốc mắt lại đỏ: “Tớ không có bản lĩnh, không có tiền, không có cách nào giúp được cậu. Mang tiếng là đi du học, nhưng thực tế chỉ là đổi chỗ khác mà chịu ức hiếp thôi.”

Cô ấy ngẩng đầu lên, nghẹn ngào khó chịu: “Cậu đi xem mắt xong lại kết hôn chớp nhoáng như vậy, bố mẹ của chủ nợ đối xử với cậu thế nào? Có vấn đề khuynh hướng bạo lực gia đình hay ép buộc cậu phải có con không?”

“Không có, hai người chúng tớ đang ngủ riêng.” Lộ Phân Phân chống cằm: “Chỉ có điều, anh ấy là người tích chữ như vàng, bình thường nhìn rất nghiêm túc, có chút không dễ ở chung. Nhưng con người thì rất ôn nhu, tính tình cũng tốt, chưa bao giờ nổi giận với tớ.”

“Tính tình tốt vậy sao?” Lâm Phồn Tư sợ hãi không chịu nổi: “Tớ nghe nói người càng có tính tình tốt, lúc bộc phát lại càng biến thái

đấy! Có phải vẫn chưa lộ bản tính thật không? Nếu không trước tiên chúng ta vay trước một ít tiền để trả nợ trước, chỗ mẹ tớ hẳn là có thể cho mượn hai mươi vạn, tiền để dành của ba tớ đại khái cũng có bảy tám vạn, gom góp lại một chút, cậu xem đủ không?”

Lộ Phân Phân cười: “Không kinh khủng như cậu nghĩ đâu.” Nói là nói như vậy, nhưng cô vẫn rất sợ Minh Thì Tiết.

Chủ yếu là khi đến gần anh, cảm xúc của cô sẽ thay đổi. Vì vậy cô theo bản năng muốn trốn tránh anh.

Lâm Phồn Tư: “Chuyện này không đúng! Một một người đàn ông giàu có đẹp trai như vậy, sao lại từ trên trời rơi xuống, đập vào đầu cậu? Phân Phân, chẳng lẽ cậu chưa từng hoài nghi sao?”

“Tớ nghĩ tới rồi, nhưng về sau tớ đã biết nguyên nhân.” Lộ Phân Phân nói một cách bình tĩnh: “Tớ trông giống bạn gái cũ của anh ấy. Tớ có thể là một thể thân.”

“...”

Lâm Phồn Tư ngạc nhiên, lại lộ ra vẻ mặt như đã hiểu ra, thờ một hơi dài: “Thảo nào.”

“Vậy anh ta đối với cậu tốt như vậy, nghe Tiểu Điền nói anh ta cũng rất đẹp trai lại còn giàu có nữa, lỡ một ngày nào đó cậu thích anh ta thì phải làm sao?”

Vấn đề này cô cũng đã nghĩ qua, nhưng chuyện tình cảm ai có thể khống chế được. Lộ Phân Phân quá lười biếng để suy nghĩ về tương lai.

Lâm Phồn Tư nhìn trái nhìn phải, đè thấp giọng: “Hai người các cậu đã làm qua chuyện đó chưa?”

Lộ Phân Phân gật đầu, bởi vì chủ đề vừa rồi mà cảm thấy mệt mỏi, buồn bực nói: “Đều đã kết hôn rồi, không có lý do nào mà không

làm cả.”

“Cũng đúng.” Lâm Phồn Tư đầu đầu nói: “VẬY cậu phải phòng tránh tốt đấy, đừng làm ra mạng người. Như vậy chia tay còn được, chỉ cần qua một khoảng thời gian là sẽ không sao nữa, nhưng trẻ con thì không được, đó chính là một mạng người sống đấy, không thể đùa giỡn được.”

Lộ Phân Phân không chút lo lắng về cái này, dự vọng của Minh Thì Tiết không tính là mãnh liệt. Cho dù cô muốn, chưa chắc là anh sẽ ngủ với cô.

Khi Lộ Phân Phân trở về nhà, Minh Thì Tiết vẫn chưa về. Anh luôn luôn về nhà rất đúng giờ, Lộ Phân Phân có chút lo lắng cho sự an toàn của anh, cô gọi điện thoại hỏi A Phi.

A Phi nói ông chủ vừa ăn cơm xong đã trở về văn phòng tăng ca.

Hơn bảy giờ anh mới ăn tối sao?

Cả hai lần Lộ Phân Phân đi ra ngoài xin về trễ, Minh Thì Tiết sẽ phá vỡ quy tắc, sau khi tan tầm mới đi ăn cơm, sau đó trở về tăng ca đến tối khuya.

A Phi có lẽ đã hiểu lầm ý của cô, cho rằng nàng muốn tra hỏi, vì muốn tăng độ tin cậy, cậu ta thành thật chụp một tấm ảnh Minh Thì Tiết đang ngồi làm việc gửi cho cô.

Lộ Phân Phân phóng to ảnh chụp, ngũ quan tinh xảo của người đàn ông này xuất hiện trên màn hình điện thoại. Chỉ là chụp lên một góc mà có thể đẹp trai như vậy, cũng chỉ có một người đẹp trai mang hai dòng máu như anh đã lấy hết tinh hoa đất trời mới có thể chụp ra một bức ảnh như vậy.

Đây có phải là xâm phạm quyền riêng tư của người khác không? Lộ Phân Phân bắt đầu chột dạ, không biết phải làm thế nào, giải thích

lung tung: [Tôi chỉ muốn hỏi anh ấy tối nay ăn gì, không có ý gì khác, lần sau cậu đừng gửi nữa.]

A Phi trả lời: [Minh tiên sinh đã dặn dò, chỉ cần phi nhân hỏi về lịch trình của ngài ấy, chúng tôi sẽ trả lời trung thực.]

Sau đó lại quy củ gửi tới một tin nhắn: [Minh tiên sinh tối nay ăn nôi lẩu cay nhỏ.]

Anh không phải chỉ ăn thức ăn thanh đạm thôi sao?

Lộ Phân Phân hoài nghi A Phi nhìn lầm, cô cũng không hỏi nhiều nữa.

Tắm rửa xong, cô để lại một ánh đèn nhỏ cho Minh Thì Tiết, cũng không khóa cửa phòng. Cô mở chăn ra, đè lên chỗ anh nằm, theo thói quen lăn vào bên trong ngủ.

Ngày hôm sau là tết Nguyên Tiêu.

Vào buổi sáng, Lộ Phân Phân được chuyển khoản khoảng 100.000 nhân dân tệ.

Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, nhìn thật lâu trong ba phút.

Đếm đi đếm lại xem có bao nhiêu số không đằng sau chữ số “1”.

100.000 nhân dân tệ.

Đúng vậy.

Ai lại bất cẩn chuyển nhầm tiền như vậy chứ?

Chương 11: Bồi dưỡng

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Túc

— — — — —

Lộ Phân Phân kiểm tra thời gian nhắn tin.

Thông báo gửi đến lúc 1:25 sáng.

Đã sáu giờ trôi qua, cô vẫn không nhận được cuộc gọi từ ngân hàng báo chuyển sai, cũng không nhận được cuộc gọi từ chủ tài khoản để được giúp đỡ.

Cứ giống như, số tiền này thật sự là của cô, chuyển vào tài khoản của cô là không sai. Lộ Phân Phân gửi wechat hỏi Lâm Phồn Tư.

Lâm Phồn Tư nói không phải cô ấy chuyển.

Tiền không phải đến từ lợi nhuận kinh doanh thì không thể tiêu xài bừa bãi, Lộ Phân Phân chờ chủ tài khoản gọi điện thoại tới liên lạc để trả lại.

Có thể chuyển nhầm cả 100 nghìn nhân dân tệ, cô hên đến vậy sao?

Đây là biểu hiện cho sự may mắn của cô trong năm nay sao, không bao lâu nữa là có thể trả hết nợ rồi!

Vào buổi sáng, tâm trạng của Lộ Phân Phân không tệ, lúc rửa mặt vui vẻ ngâm nga bài ca tắm rửa.

(Bài ca tắm rửa: Một bài hát dễ thương bên Trung.)

Cô gội đầu xong liền đi ra phòng khách, Minh Thì Tiết lúc này đã chạy bộ về, cũng nấu xong em bữa sáng.

Anh kéo ghế ra, đang cúi đầu bày dao kéo, mặt mày dụi dàng, không biết có phải do nghe thấy tiếng hát vừa rồi của cô hay không, khóe môi anh gợi lên một chút độ cong, nhìn sơ qua giống như đang nhin cười.

Lộ Phân Phân cảm thấy da đầu ngứa ngáy: "... Chào buổi sáng."

Minh Thì Tiết ngẩng đầu, gương mặt trở về dáng vẻ bình tĩnh: "Chào buổi sáng."

Lộ Phân Phân bỏ máy sấy tóc vào ngăn kéo, đi qua đó ngồi xuống, nâng ly sữa nóng lên uống từng ngụm nhỏ, ánh mắt nhìn lướt qua bàn ăn, hoa tươi hôm nay là hoa hồng đỏ.

Hôm qua là hoa hồng xanh, ngày trước là hoa hồng phấn.

Lộ Phân Phân dựa theo quy luật mua hoa của Minh Thì Tiết suy nghĩ một chút, đoán ngày mai anh sẽ mua hoa hồng tím.

Minh Thì Tiết đặc biệt thích hoa hồng, mỗi buổi sáng chạy bộ xong sẽ mang về một bó. Cũng không tháo ra, chỉ bày ở đó, y như rằng không có hoa anh sẽ không ăn nổi điểm tâm.

Xem cách trang trí gói hoa của tiệm này, có vẻ như cũng không rẻ mấy, hơn nữa phải đặc biệt mở cửa sớm để chuẩn bị cho một mình anh, chắc chắn giá cả càng đắt hơn. Lộ Phân Phân cảm thấy lảng phất: "Em cắm hoa nhé?"

"Ừ?"

"Anh chờ chút."

Lộ Phân Phân mở giấy gói hoa, dùng kéo cắt bỏ cành hoa dư thừa, lấy bình hoa nuôi dưỡng chúng.

Như vậy ít nhất có thể giữ được hai ngày, anh cũng không cần phải mua mỗi ngày.

Cô đi tới đi lui trong phòng khách, ánh mắt Minh Thì Tiết nhìn theo cô, lẳng lặng chờ cô cắm hoa xong rồi ngồi xuống, anh mới cầm muống ăn cháo.

Lộ Phân Phân nhìn về phía hoa hồng trên bàn ăn, hỏi: “Đẹp không?”

Minh Thì Tiết chỉ nhìn cô: “Đẹp.”

Lộ Phân Phân phát hiện chủ nợ của cô thật sự rất thích ăn cháo dưỡng dạ dày.

Cô là người miền Nam, buổi sáng thích ăn một ít món khai vị, ví dụ như bún đậu cay với đậu đũa, mì xúc xích béo, bánh canh và các món ăn nhẹ có mùi nặng như bánh giò hầm.

Nhớ tới “mật báo” tối qua của A Phi.

“Anh có thể ăn cay sao?”

Minh Thì Tiết ngược mắt lên: “Ừm.”

Lộ Phân Phân bởi vì kinh ngạc mà thốt ra: “Tối hôm qua anh thật sự đi ăn lẩu cay à?”

Lộ Phân Phân: “...”

Nhất thời không cẩn thận, dường như đã lộ điều gì đó.

Cô cứng rắn giải thích: “Không phải điều tra, chỉ là thuận miệng hỏi thôi. Có thể A Phi đã hiểu nhầm gì đó.”

Minh Thì Tiết: “A Phi?”

“...” Có thể chuyện A Phi chụp lên anh cũng không biết! Cô không phải là đang tự thú sao!

Lộ Phân Phân dưới ánh mắt chăm chú của Minh Thì Tiết, chột dạ đến mức không ngẩng đầu lên nổi.

Anh dường như đã hiểu ra điều gì: “Sau này muốn biết những gì, có thể trực tiếp đến hỏi anh.”

“Ồ.”

Lộ Phân Phân chuyển đề tài: “Hình như anh rất thích nấu cháo.”

Minh Thì Tiết dường như cười lên: “Vậy tại sao anh thích nấu cháo?”

Lộ Phân Phân suy nghĩ một chút: “Vì anh thích bồi dưỡng.”

Minh Thì Tiết: “...”

Anh liếc nhìn cô thật sâu mà không trả lời.

Lộ Phân Phân cũng không biết mình nói có đúng hay không.

Cô chịu không nổi ánh mắt này của anh, giống như mang theo một cái móc câu, mỗi lần nhìn nhau đều có thể đem hồn của cô câu đi.

Lộ Phân Phân thu hồi ánh mắt, nâng chén cháo lên một cách đàng hoàng, húp hết cháo.

Cô ăn sáng xong, Minh Thì Tiết đã thay xong âu phục. Anh đứng trước gương phòng thay đồ, cầm khế nâng lên, cài nút áo sơ mi trên cùng, bắt đầu thắt cà vạt.

Dáng người anh cao lớn, mặc quần áo gì cũng đẹp, đặc biệt nhất là khi anh mặc trang phục nghiêm chỉnh, đường nét được cắt may kỹ lưỡng, kín đáo nghiêm túc, căn bản không có ai có thể chống cự được loại mỹ lực này.

Lộ Phân Phân nhìn không được mà nhìn anh nhiều hơn.

Vóc dáng của Lộ Phân Phân không tính là bé, nhưng cô ở trước mặt Minh Thì Tiết cũng có thể gọi là nhỏ nhắn. Nhưng vóc người của Minh Thì Tiết tỷ lệ hoàn mỹ, cho dù thân hình cao quá, cũng không tỏ ra vẻ quái dị, hơn nữa với các đường nét đẹp trai của hắn, đi tới đâu cũng là hạc đứng trong bầy gà.

(Hạc đứng trong bầy gà: chỉ người nổi bật nhất trong đám đông.)

Lộ Phân Phân quay đầu nhìn Minh Thì Tiết.

Phải hôn chào buổi sáng rồi.

Cô tự giác, kéo ghế ra rồi chạy tới, nhắc mũi chân bên cạnh người đàn ông, ngẩng mặt lên. Ngón tay thon dài của Minh Thì Tiết còn đặt trên cà vạt, anh nghiêng đầu, biểu cảm hơi sững sờ.

Nửa giây sau.

Anh giống như đã hiểu ý đồ của cô, ngược mắt nhìn chăm chăm vào trán cô, trong chớp mắt lại chuyển đến môi cô, ánh mắt sâu thẳm mà trầm lặng.

Giống như đang đánh giá, động tác này của cô là đang muốn anh hôn ở đâu.

Lộ Phân Phân chỉ cảm thấy anh đi tới hôn cô thì hơi phiền phức, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, nhìn thấy đúng giờ liền tự mình chạy tới. Nhưng khi cô nhìn vào ánh mắt chăm chú của người đàn ông, khuôn mặt liền đỏ lên.

Cô nhắm mắt nhẫn nhịn, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay, không cần sao?”

“Cần.”

“Ồ, vậy.” ánh mắt Lộ Phân Phân né tránh, nhìn tủ, nhìn móc treo quần áo, nhìn vào cúc áo của anh, nhưng không nhìn anh: “Em chuẩn bị xong rồi.”

Nhìn chằm chằm vào đôi môi của cô Minh Thì Tiết thì thầm hỏi: “Hôn ở đâu nhỉ?”

Lộ Phân Phân: “...”

Lộ Phân Phân bị ép phải nhìn anh, cảm giác hai má mình đã nóng lên, ngón trỏ chỉ vào trán: “Chỗ này?”

Minh Thì Tiết không chần chừ, giơ tay lên, lòng bàn tay nâng sau ót cô, cúi người xuống hôn lên trán cô.

Anh đặc biệt nhẹ nhàng, cánh môi cũng mềm mại, giống như lông vũ nhẹ nhàng lướt qua da, ngứa ngáy một chút, như đang dẫn điện.

Một lúc sau, khi chiếc xe đã rời khỏi khu biệt thự.

Trước cửa sổ Lộ Phân Phân đang nằm sấp sát đất, giơ tay vuốt ve trán, đột nhiên nhớ tới, vừa rồi anh dùng một cái phát âm “nhỉ”.

“Hôn ở đâu nhỉ?”

Cũng khá chuẩn âm.

Khóe miệng cô không ngừng nhếch lên.

Cho đến khi chuông điện thoại di động vang lên lần thứ ba, Lộ Phân Phân mới lấy lại tinh thần.

Giống như mới tỉnh từ trong mộng, cô giơ tay lên, đề khước miệng xuống, muốn chấm dứt nụ cười kỳ quái này.

Khuôn mặt của cô không có biểu cảm gì: “Alo.”

Tinh thần Lâm Phồn Tư phấn chấn: “Phân Phân, tớ đến rồi! Cậu ở đâu?”

Lộ Phân Phân nhìn vào gương, cố gắng chuyển sang trạng thái lạnh lùng: “Tớ thay quần áo xong sẽ ra.”

Lâm Phồn Tư phàn nàn: “Làm gì vậy? Hôm nay không nhiệt tình gì hết! Thôi được rồi, nhanh xuống đây đi.”

“.....”

Lộ Phân Phân hẹn Lâm Phồn Tư ở quán cà phê đối diện khu biệt thự.

Lâm Phồn Tư nhìn bảng giá thực đơn: “Chỗ này giá cả cũng rất ổn, tớ còn cho rằng đồ xung quanh khu này đều rất đắt.”

Lộ Phân Phân có chút mất tập trung: “Hả? À, tất cả mọi thứ đều ổn, ngoại trừ giá nhà và phí tài sản.”

Lâm Phồn Tư nâng ly cà phê lên, đặt ở trước mũi đưa qua đưa lại, nhìn hồ nước nhân tạo ngoài cửa sổ sát đất, một bầu không khí thoải mái: “Không tồi, tớ thích phong cảnh ở đây mất rồi. Dịch vụ cũng sát bên, để tớ phấn đấu thêm mười năm xem có thể mua được cái nhà xí không.”

Lộ Phân Phân nói thật lòng: “Sợ là khó đấy.”

“Người chị em à, chậm chọc nữa rồi.”

Hai người nhìn nhau cười.

Tuy rằng đã hơn ba năm không gặp, nhưng đến lúc tụ họp thì sự hài hước và sự ăn ý giữa hai người lại không thay đổi chút nào.

“Cậu uống gì?”

“Nước trái cây.”

“Lộ chị đại hoàn lương rồi à?” Lâm Phồn Tư trêu ghẹo nói: “Không phải trước kia cậu luôn ăn vặt sao.”

Dạ dày Lộ Phân Phân không được khỏe, Minh Thì Tiết không cho cô uống cà phê, tuy rằng anh không ở bên cạnh, nhưng thói quen là một thứ rất lạ lùng.

“Cuộc sống vội vã mà, chủ nợ nhà tớ thích uống.”

Lâm Phồn Tư an ủi cô: “Thôi không sao đâu, coi như bồi dưỡng sức khỏe, trường thọ mà.”

Đang nói chuyện, Lộ Phân Phân liền nhận được “Các lựa chọn về bữa trưa dinh dưỡng cho dạ dày” từ Minh Thì Tiết.

Đây là những thứ bắt buộc phải đọc trước mỗi bữa trưa hàng ngày.

Lộ Phân Phân nghiêm túc trả lời: [Bạn em vừa trở về từ nước ngoài hiện đang làm việc ở Hoàng Hà, cần gặp em để tìm hiểu một số tình huống.]

Lộ Phân Phân: [Buổi trưa có lẽ không thể ăn cùng anh.]

Minh Thì Tiết: [Được.]

Lộ Phân Phân tắt điện thoại di động, thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phồn Tư nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô. Cả hai đều là bạn thân từ hồi tiểu học đến trung học, cô ấy hiểu được tính cách của Lộ Phân Phân.

Cái đầu vô tư của Lộ chị đại, chưa từng có tác phong cẩn thận như này.

Cũng không dám hỏi mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì, làm cho cô ấy cảm thấy giống như kinh cung chi điều*, cho dù hỏi thì với tính cách của Lộ Phân Phân cũng chưa chắc sẽ nói ra. Cô nương ngọc này, chuyện gì không tốt đều thích tự mình tiêu hóa, mang đến cho người bên cạnh vĩnh viễn đều là năng lượng tích cực.

(Kinh cung chi điều: Canh Luy đứng trước Ngụy Vương, gương cung không có tên, giả bắn một phát, con chim nhọn rơi xuống. Canh Luy giải thích với vua rằng: “Sở dĩ như vậy là vì con chim này bị thương, vết thương chưa lành và lòng khiếp sợ chưa tan, cho nên thấy gương cung lên là sợ hãi”.)

Lâm Phồn Tư không nhắc chuyện quá khứ: “Xem ra đây là thỏa thuận kết hôn thật rồi. Tớ còn tưởng rằng Tiểu Điền đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình, nói đùa với tớ.”

Lộ Phân Phân cười: “Tớ kém may mắn như vậy, làm sao có người đàn ông tốt nào lại muốn đâm đầu vào đầu tớ chứ?”

Lâm Phồn Tư hừ một tiếng: “Lấy câu của tớ chặn họng tớ sao? À đúng rồi, mấy ngày nay tớ chiếm thời gian của cậu, chủ nợ nhà cậu sẽ không giận chứ?”

“Không.” Lộ Phân Phân cầm nước trái cây uống một ngụm nhỏ: “Tớ chưa từng thấy anh ấy tức giận, hơn nữa cũng rất ít khi thấy anh bày tỏ cảm xúc.”

“Cũng không phải robot, con người nào lại không có cảm xúc.”

“Anh ta thật giống robot.” Lộ Phân Phân suy nghĩ một chút: “Hơn nữa là loại robot chưa hoàn hảo, chưa được thăng cấp đã đưa ra thị trường.”

“Tớ nói thật.” Lâm Phồn Tư đột nhiên nghiêm túc: “Nếu có một người đàn ông nguyện ý nuôi tớ, còn có bản lĩnh giúp tớ trả nợ, làm chỗ dựa cho tớ, cho dù anh ấy là một con lợn! Tớ cũng sẵn sàng gọi là chồng!”

“Được đấy.” Lộ Phân Phân giơ ngón tay cái lên: “Không nghĩ tới tổng biên tập Lâm của chúng ta lại có cách nghĩ này.”

“Ai lại không muốn cơ chứ? Cơ hội gặp được một người đàn ông tốt cũng giống như cơ hội mua vé số độc đắc. Không nói đến vấn đề nuôi hay không nuôi gia đình, chỉ nói chuyện sau khi kết hôn, thì nhà họ đã có một đống vấn đề rồi.” Lâm Phồn Tư bẻ ngón tay đếm kỹ: “Nào là quan hệ mẹ chồng nàng dâu, quan hệ con dâu, rồi cộng thêm các yếu tố bất khả kháng, ví dụ như bạo lực gia đình, ngoại tình, nhiều vợ v.v... Mấy năm trước, khi tớ thực tập làm tin tức xã hội đã thấy rất nhiều.”

“Cho dù là tiểu thư kiêu diễm, gả qua cũng sẽ thành phụ nữ có tuổi, cậu không đi làm, ở nhà cũng không thể làm được gì, đúng chứ? Cho dù có thể chăm lo cả sự nghiệp và gia đình, nhưng cậu là nóc nhà, một khi cậu đã mạnh mẽ thì cậu chính là người phụ nữ hùng mạnh, có thể bảo đảm người đàn ông không ngoại tình sao, có thể chắc chắn anh ta sẽ không tìm một tiểu tam mà anh ta ngưỡng mộ để thực hiện giấc mộng anh hùng của anh sao?”

Trước kia Lâm Phồn Tư từng làm chuyên mục tình cảm hôn nhân, vừa nói đến nghề cũ liền hăng hái: “Lúc cậu yếu đuối, thì chê cậu không giúp được gì. Nếu cậu quá mạnh mẽ, họ lại cảm thấy cậu kiên cường, không biết thể hiện sự nữ tính. Nếu cậu vẫn luôn yếu ớt, bọn họ sẽ cảm thấy cậu không có tiến bộ, không theo kịp bước chân của họ, quay đầu lại liền đá cho cậu một cước.”

Lộ Phân Phân rất sừng sốt: “Nghe xong làm cho người ta sợ kết hôn quá.”

“Không phải sao! Tất cả mọi người đều là con người, dựa vào cái gì mà con gái lại phải mệt mỏi như vậy? Đương nhiên, cũng không

thể vợ đũa một năm.” Lâm Phồn Tư rất am hiểu những chuyện này: “Nam nữ đều giống nhau, đều có tốt có xấu. Nhưng mà, tại sao chúng ta lại phải giao vận mệnh cho người khác? Bản thân mình đáng tin cậy nhất, tớ vẫn nên dựa vào chính mình, còn chuyện tìm một người chồng tốt, tớ sẽ nằm mơ!”

Lộ Phân Phân nhìn Lâm Phồn Tư thẳng thắn nói chuyện, rất khác với cô bé khóc nhè của hồi xưa.

Thời gian thay đổi tính cách của họ.

Cô cũng từng là một người kiêu ngạo, luôn tin tưởng rằng ‘số phận nằm trong tay mình’.

“Được rồi, nói chuyện chính đi.”

Lần này Lâm Phồn Tư trực tiếp nhảy sang việc làm tổng biên tập, cùng Lộ Phân Phân nói về một gã khổng lồ người Hoa trong giới tài chính về nước phát triển.

Không có phương tiện truyền thông nào trong nước liên lạc được, nếu hẹn được một cuộc phỏng vấn thì chắc chắn sẽ là tin tức đầu tiên. Cô ấy chỉ cần phỏng vấn được vị đại gia này, sẽ có bàn đạp để thăng chức, tương lai được làm việc ở bộ tài chính kinh tế của cô chắc chắn có thể dễ dàng thực hiện.

Nghe nói ông xã “robot” của Lộ Phân Phân là người Anh nhưng có mang nửa dòng máu Hoa, Lâm Phồn Tư mở bản ghi chú trên điện thoại di động: “Chồng cậu thích ăn ở nhà hàng nào nhất?”

Lộ Phân Phân cảm thấy không tự tin: “Hương vị của mỗi người là khác nhau, với lại nước Anh lớn như vậy, khu vực cũng khác nhau, sở thích chắc cũng không giống nhau nhỉ?”

Lâm Phồn Tư cũng gãi đầu, liều một phen: “Chủ yếu là người này quá thần bí, đến chủ biên cũng không tìm được dấu vết của người này, chứ đừng nói đến chuyện nhờ mối quan hệ, tớ chỉ tham khảo

thôi. Cơ hội thường dành cho những người có chuẩn bị, có chuẩn bị thì tốt hơn là không có, nói nhanh.”

Lộ Phân Phân nhớ lại sở thích của Minh Thì Tiết.

“Anh ấy thích nhất quán canh hầm ở phố đi bộ, chính là cái quán chúng ta thường xuyên ghé ăn hồi còn đi học.”

“Là cái quán ở ngay cạnh trường cấp ba của chúng ta sao, cái quán Cung Phụ?”

“Đúng.”

“Quán nhỏ như này anh ta cũng có thể tìm được sao? Lợi hại ghê. “Lâm Phồn Tư vừa đánh chữ, vừa nói: “Có ăn cay không, khẩu vị bình thường không?”

Lộ Phân Phân cũng không rõ lắm: “Có thể ăn cay, nhưng tớ chưa bao giờ thấy anh ấy ăn những món nặng mùi.”

Lâm Phồn Tư làm cử chỉ ‘OK’: “Một khi thành công, tớ sẽ đưa người đó đến cửa hàng này, để cho vị đại gia cảm thụ tình yêu của đồng bào một chút! Những nhà báo khác hẹn ở nhà hàng phương Tây cao cấp, tớ sẽ làm ngược lại. Tớ không tin, không thể hẹn được cuộc phỏng vấn này!”

Lộ Phân Phân có chút hoài nghi, người Lâm Phồn Tư muốn phỏng vấn chính là Minh Thì Tiết.

Nhưng Lâm Phồn Tư làm là tin tức tài chính toàn cầu, có thể khiến giới tài chính chấn động, để cho tổng biên tập tài chính đích thân ra tay làm bài tập về nhà, trong đầu Lộ Phân Phân nghĩ, chắc hẳn là bận đến mức ngủ cũng phải theo dõi sát sao thị trường chứng khoán.

Chủ nợ nhà cô mỗi ngày đều đi sớm, về sớm, ngủ sớm, giống như tập hợp thời gian tại nơi làm việc, lao động nhập cư.

Trông anh không giống như Lâm Phồn Tư kể.

Nhưng trong đêm vũ hội, anh là tiêu điểm của đám nhà giàu vây quanh, cho dù là công nhân, cũng là vua của công nhân.

Nói không chừng thật sự có thể giúp Lâm Phồn Tư thăng chức.

“Người cậu muốn phỏng vấn là ai.” Lộ Phân Phân hỏi thêm một câu: “Nói không chừng chủ nợ nhà tớ quen biết.”

Màn hình điện thoại sáng lên. Hiện tên “Chủ nợ.”

Lâm Phồn Tư duỗi cổ ra nhìn, nụ cười không rõ ràng: “Rất bám cậu mà.”

Lộ Phân Phân: “Anh ấy là người tự kỷ luật, đến giờ sẽ tự động gọi đến.”

Lâm Phồn Tư đột nhiên tò mò đây là loại robot gì: “Cậu nghe điện thoại trước đi.”

Lộ Phân Phân nhận điện thoại, giọng điệu thay đổi 180 độ, nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Minh tiên sinh.”

Lâm Phồn Tư: “?”

Lộ Phân Phân: “Chúng em ở quán cà phê đối diện chung cư. Ăn tối cùng nhau à? Được rồi, em sẽ hỏi cô ấy.”

Lâm Phồn Tư quơ quơ tay, dùng khẩu hình trả lời: “Không có thời gian, không làm kỳ đà cản mũi đâu.”

“Cô ấy nói rằng cô ấy có việc vào buổi chiều. Được, ăn món Quảng Đông đi, thanh đạm chút. Vậy anh đặt bàn nhé, hẹn gặp lại sau.”

Lâm Phồn Tư cảm thấy vừa buồn cười vừa chua xót: “Người vô vị như cậu, không cần phải lấy lòng kim chủ như vậy chứ? Nghe cậu

kể rằng người ta rất quan tâm đến cậu, cậu còn giả vờ tỏ vẻ nhẹ nhàng để làm gì? Không nhất thiết đâu.”

“Anh ấy thích sự dịu dàng. Tớ mà thay đổi thì không được như vậy nữa đâu.” Nói tới đây, Lộ Phân Phân cảm thấy chua xót, nhưng chớp mắt cô đã lấy lại tinh thần.

Lộ Phân Phân đưa Lâm Phần Tư lên xe.

Hai người nói chuyện, Lộ Phân Phân nở một nụ cười, nói vài câu thì xe mới bắt đầu chạy.

Hôm nay cô mặc sườn xám sáng màu, tóc dài đến eo, nụ cười rất tươi, không cố ý câu nệ, vô cùng sống động, cũng rất chói mắt.

Minh Thì Tiết nhìn cô tươi cười xán lạn, sửng sốt, ánh mắt không chớp.

Lộ Phân Phân xoay người nhìn thấy người đàn ông đứng ở phía sau cô. Nụ cười thoải mái trên mặt cô còn chưa kịp thu hồi, cứ như vậy dừng lại trong đồng tử anh.

Cô đi về phía Minh Thì Tiết, đứng trước mặt anh.

“Minh tiên sinh.”

Minh Thì Tiết dường như không nghe thấy.

Lộ Phân Phân hô một tiếng: “Minh tiên sinh?”

Minh Thì Tiết ngược mắt lên, gần như mờ mịt nhìn cô, tầm mắt có chút ngẩn ngui, đợi hai giây mới lấy lại tinh thần.

Lộ Phân Phân: “Khó chịu sao?”

“Không.” Minh Thì Tiết thấp giọng gọi cô: “Phân Phân.”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên: “Hả?”

Minh Thì Tiết cúi đầu, một đôi mắt quyến rũ nhìn chăm chăm cô, đột nhiên nói: “Cha mẹ anh đều gọi anh là A Tiết.”

Có nghĩa là, anh thích được gọi như thế này?

Lộ Phân Phân: “Vậy em cũng phải gọi như vậy sao?”

“Nếu em không thích.” Đôi môi mỏng của Minh Thì Tiết hơi mím lại, đưa ra một cách xưng hô thân mật: “Cũng có thể gọi là chồng.”

Chương 12: Minh Minh

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Túc

Lộ Phân Phân: “...”

Lộ Phân Phân chưa từng yêu đương, hồi học trung học cô có tính cách giống như một chị đại trong trường, tất cả những nam sinh thích cô mà có dũng khí nói ra đều trở thành “huynh đệ” của cô, còn có rất nhiều những nam sinh căn bản không dám tỏ tình với cô. Vậy nên cho dù cô đã từng chói mắt rực rỡ như một tiểu yêu tinh nhưng lịch sử tình trường vẫn là một mảng trống không.

Ngay cả một người bạn trai cũng chưa từng có, vừa mở miệng đã gọi người ta là chồng.

Thật khó để mở miệng.

Sau khi gọi điện với bố mẹ anh, cô có thể thân mật một chút với anh được không nhỉ?

Lộ Phân Phân tự dưng căng thẳng, liếm nhẹ môi dưới: “Dù sao, em cũng không phải bố mẹ của anh.”

Minh Thì Tiết: “...”

“Cho nên không bằng...” Lộ Phân Phân hoàn toàn không ý thức được câu nói kia có nghĩa khác, lể phép mà khéo léo đưa ra đề xuất khác: “Gọi là Tiểu Minh đi.”

Lộ Phân Phân: "..."

"Nghe không được sao?" Lộ Phân Phân quay đầu nhìn anh, sợ anh chê thái độ của cô qua quít, nghiêng người đứng thẳng tắp, ánh mắt chân thành nói: "Trong sách giáo khoa toán tiểu học của chúng em thường xuyên xuất hiện cái tên này, nó đặc biệt rất thân thiết đấy."

Minh Thời rũ mắt nhìn cô, khước môi nhẹ nhàng nhếch lên một chút: "Quả thật, rất thân thiết."

Lộ Phân Phân nhìn biểu cảm của chủ nợ, tuy rằng ngoài miệng anh nói rất thân thiết, hơn nữa cũng không biểu hiện ra một tia chống cự, ánh mắt cũng rất ôn hòa.

Nhưng ánh mắt của anh hiện rõ bốn chữ "Rất muốn từ chối". Nhìn nhau trong hai giây.

Lộ Phân Phân nhận ra: "Anh hình như không thích nó."

"Không." Minh Thì Tiết mở cửa xe, lòng bàn tay chống xuống trần xe: "Chính là, có thể sẽ khá phiền phức."

Lộ Phân Phân chui vào xe, ngồi vào bên trong, quay đầu hỏi: "Tại sao lại phiền phức?"

Minh Thì Tiết ngồi xuống bên cạnh cô, yêu cầu tài xế lái xe và nghiêng đầu nhìn vào tầm mắt của cô: "Em cũng có thể thay đổi tên đấy."

Lộ Phân Phân giật mình: "Tên gì?"

"Tiểu Hồng."

Lộ Phân Phân: "?"

Cô mơ hồ mở to đôi mắt: "Tại sao!?"

Vẻ mặt Minh Thì Tiết nghiêm túc: “Vì trong sách giáo khoa toán tiểu học, Tiểu Minh và Tiểu Hồng cùng chung một câu hỏi.”

Lộ Phân Phân: “?”

Qua hai giây cô mới phản ứng lại.

[Tiểu Minh và Tiểu Hồng đi hái táo, Tiểu Minh hái nhiều hơn Tiểu Hồng 12 quả, Tiểu Minh hái táo gấp 2 lần Tiểu Hồng. Hỏi mỗi người hái được bao nhiêu quả táo?]

“...”

Đúng là chung một câu hỏi thật.

Lộ Phân Phân vốn cảm thấy hai chữ “Phân Phân” này cũng rất phổ biến, nhưng cái tên Tiểu Hồng so với “Phân Phân” còn phổ biến hơn.

Cô không muốn gọi như vậy, dựa theo suy nghĩ của Minh Thì Tiết chọn một đôi tên khác: “Hoặc không thì anh tên là Minh Minh, còn em là Bạch Bạch.”

Cô không thất dâm an toàn, động tác của Minh Thì Tiết rất tự nhiên mà nghiêng người dựa sát vào cô, duy trì một khoảng cách nhỏ với cô, thay cô thất dâm an toàn, hành động vừa nhẹ nhàng vừa ân cần săn sóc.

Anh ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt của cô: “Minh Minh và Bạch Bạch, có ý nghĩa gì không?”

Lộ Phân Phân không chịu nổi ánh mắt cương chiêu của anh, mỗi lần bị anh nhìn chăm chăm như vậy, cô đều hận không thể tự dâng luôn bản thân cho anh.

Cô dờ mắt, ho nhẹ một tiếng: “Em hiểu lòng anh!” Nói xong, chính cô cũng cảm thấy mình như tên cặn bã bản thủ.

Minh Thì Tiết dường như không cảm thấy bất chút bèo, anh sừng sốt một chút, nhìn qua giống như đang tinh tế thưởng thức tài hoa của cô.

“Cũng được.”

Lộ Phân Phân: “? “

“Nhưng...” Minh Thì Tiết nói: “Anh cảm thấy Phân Phân cùng với Minh Minh cũng rất xứng đôi.”

Lộ Phân Phân: “Vẫn vẫn gọi em là Phân Phân?”

“Ừm.”

Vừa rồi anh đặc biệt tự nhiên nói ra biệt danh cô vừa đặt, khiến cho Lộ Phân Phân cũng đặc biệt tự nhiên hô một tiếng: “Minh Minh. “

Minh Thì Tiết: “Có.”

Khả năng thích ứng của anh thật mạnh.

Lộ Phân Phân liếc trộm người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị bên cạnh, đột nhiên cảm thấy buồn cười: “Không có việc gì, chỉ muốn gọi anh thôi.”

“...”

“Em hiểu lòng anh!?! Ha ha ha ha ha ha!” Lâm Phồn Tư cười từ tiếng ngỗng thành tiếng heo kêu, cuối cùng nằm trên sofa cười như gà gáy: “Vì sao hai người lại nói nhiều chuyện tình cảm như vậy! Cười chết tở rồi ha ha ha ha ha!”

“Không phải.” Lộ Phân Phân kéo cô lên, hoài nghi trong khoảng thời gian này mình bị Minh Thì Tiết đồng hóa, cô vậy mà lại không cảm thấy có vấn đề gì: “Thật sự là buồn cười lắm sao?”

Lâm Phồn Tư cười đến thiếu oxy, uống một ngụm trà sữa để kéo dài cuộc sống: “Điểm mấu chốt không phải là câu nói “Minh Minh và Phân Phân cũng xứng đôi” của anh ta, mà là ở chỗ, anh ta thật sự thật sự rất nghiêm túc phân tích cho cậu! Ha ha ha ha.”

Anh như vậy, cô lại cảm thấy anh có chút đáng yêu.

“Chỉ là chủ nợ nhà cậu không cho cậu ăn đồ ăn vặt, ngay cả sô cô la cũng không được, cái này không phải là quá mất tình người rồi sao? Đây chính là đang giết chết linh hồn khám phá vị giác của con người!” Lâm Phồn Tư chửi bới một câu, lại tiếp tục điên cuồng phì cười: “Chắc có lẽ có thể là các mệnh lệnh trong chương trình robot ha ha ha!”

“...”

Lộ Phân Phân vốn cũng muốn cười, nhưng lại cảm thấy nếu cười thì chính là đang phản bội chủ nợ.

Cô nghiêm túc nói: “Tớ không cho phép cậu cười anh ấy!”

“Được được được, được rồi, tớ không cười nữa.” Lâm Phồn Tư làm động tác kéo khóa miệng: “Tớ sai rồi lão đại, chỉ là tâm trạng tớ đang tốt, có chút hưng phấn nên không nhịn được.”

“Có chuyện gì tốt sao?”

“Tớ! Hẹn được! Vị đại lão đó rồi! Hơn nữa địa điểm chính là cửa hàng canh Cung Phụ!”

Lâm Phồn Tư hưng phấn đến mức làm mức độ đẹp trai của cô giảm xuống, tinh thần thấp thỏm lo lắng không yên, giống như một sinh viên thực tập, nắm lấy ống tay áo Lộ Phân Phân: “Người chị em, buổi chiều này có rảnh không? Đi ra oai giúp tớ.”

Lộ Phân Phân cúi đầu nhìn bộ sườn xám giản dị của mình, lại nhìn sang bộ âu phục trắng tinh của nhân viên văn phòng Lâm Phồn

Tư: “Tớ đi làm khách cho cậu sao?”

“Đùa cái gì chứ! Khách sạn nào có thể mời một nàng tiên nhỏ như cậu làm khách chứ!” Lâm Phồn Tư bất luận ở nơi công sở có như cá gặp nước cỡ nào, nhưng ở trước mặt bạn thân vẫn như vậy: “Tù nhỏ đã như vậy, có Lộ lão đại ở đây, tớ đặc biệt sẽ có tự tin nhưng tớ xin cậu, cuộc phỏng vấn lần này thật sự rất quan trọng đối với tớ!”

Lộ Phân Phân đồng ý.

Cửa hàng canh Cung Phụ nằm ở cuối phố đi bộ cũ, ở một vị trí hẻo lánh, một nửa phố đi bộ đã bị phá bỏ và đang xây dựng một tòa nhà. Bởi vì cách tòa nhà văn phòng quá xa, cho dù nhân viên văn phòng có thích hương vị chính thống cũng sẽ không lựa chọn đến đây dùng cơm các ngày trong tuần, chủ yếu chỉ có một vài người dân và một quán ăn nhỏ.

Việc làm ăn vắng vẻ, nhìn qua không khác gì cô đã bao hết cửa hàng.

Lộ Phân Phân gọi một suất ăn theo set một người, cô chỉ hớp mấy ngụm canh liền không động đậy nữa.

Có một sự chột dạ khi lên chủ nợ ăn vụng.

Cách giờ tan làm của Minh Thì Tiết vẫn còn hơn hai tiếng đồng hồ, cô không dám ăn quá nhiều, để tránh bữa tối cô không ăn được sẽ ảnh hưởng đến sự khẩu vị của anh.

Anh là một người đặc biệt thích xem người khác ăn, cô mà ăn nhiều, cơ mặt của anh có vẻ rất thư giãn. Nếu cô không ăn, anh sẽ cau mày hỏi cô có phải dạ dày không thoải mái phải không. Lâm Phồn Tư ngồi đối diện, mặc một bộ vest công sở, nhìn qua bên ngoài là một vẻ trầm tĩnh lạnh lùng, ưu nhã như một vị lãnh đạo cấp cao, nhưng thực tế Lâm Phồn Tư căng thẳng xoa xoa hai bàn tay.

Lộ Phân Phân vừa đứng lên đã bị Lâm Phồn Tư đè tay ra hiệu ngồi xuống, ngay sau đó gửi cho cô một tin nhắn wechat.

[Đừng nhúc nhích! Đừng để bị phát hiện!]

Cửa hàng này vốn đã nhỏ, hai bàn cách nhau chưa đầy một mét. Lộ Phân Phân lườm đánh máy, ngẩng đầu hỏi: “Người đó đáng sợ đến như vậy sao?”

Lâm Phồn Tư vốn đang cúi đầu đánh máy nhắn tin với cô, theo bản năng ngẩng đầu lên nói chuyện: “Siêu cấp trâu bò! Đợi lát nữa cậu nhìn sẽ biết, thật sự rất khó xử lý! Vì cuộc sống mà da mặt tở càng ngày càng dày, bình thường tở sẽ không căng thẳng, nhưng vị thần tài này rất khó để mời, tở lại vừa thăng chức, có bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm vào tở, làm hỏng chuyện thật sự sẽ rất mất mặt!”

Lộ Phân Phân: “Lúc cậu không nói lời nào, đặc biệt rất giống một CEO.”

“Tở biết, tở mà mở miệng sẽ trở thành một tên gốc.” Lâm Phồn Tư không thèm để ý: “Nơi này cũng không có người quen, cần gì phải giả vờ chín chắn.”

Lộ Phân Phân nhìn về phía cánh cửa lớn một cái: “Chúng ta có cần phải đến sớm như vậy không?”

Lâm Phồn Tư giống như nổi máu gà: “Đúng giờ và đến sớm là phẩm chất cao quý của xã hội loài người!”

“Được rồi.”

Vẻ mặt Lộ Phân Phân không chút lo lắng, mắt tập trung, trái ngược lại hoàn toàn với vẻ hưng phấn quá đà của vị CEO bên cạnh.

Cô đứng dậy vén tóc, khom lưng nhặt túi xách.

Lâm Phồn Tư thay đổi trong giây lát: “Chị đại, cậu làm gì vậy!”

Lộ Phân Phân giơ tay chỉ vào thanh kim loại mỏng trên đồng hồ: “Thời gian hẹn gặp vị đại lão kia còn một tiếng rưỡi, tớ phải đi đến cửa hàng lấy một bộ sườn xám, đưa qua cho khách hàng rồi sẽ tới ngay.”

“Cậu có công việc sao không nói sớm!” Lâm Phồn Tư phất tay thúc giục: “Đi đi, mau đi, nhớ quay lại sớm.”

Lộ Phân Phân không trở về cửa hàng.

Sau khi cửa hàng thêm mở cửa, trong tiệm đã mời người quản lý giúp chăm non, cô rời đi là bởi vì cô đã không còn là cô gái có hào quang vạn trượng có thể bảo vệ những người bạn bên cạnh cô.

Bây giờ Lộ Phân Phân không xứng đáng với sự giúp đỡ của bạn bè, cũng không có khả năng giúp đỡ bạn bè.

Sự có mặt của cô sẽ chỉ là một thảm họa mà thôi.

Cô từng đắc tội đám hồ bằng cầu hữu* của Vương Chí Tiên, cũng không biết vị đại lão kia có quan hệ hợp tác với mấy nhà kia hay không. Giới tài chính của thành phố Hoằng Hà lớn như vậy, không chừng có thể đụng phải kẻ thù, ngược lại còn cản trở bạn thân.

Lộ Phân Phân tính toán chính xác thời gian, chờ Lâm Phồn Tư gần kết thúc, mới quay lại cửa hàng canh.

Cô vừa vào cửa hàng, đã bị một con gấu lớn Lâm Phồn Tư nhào tới suýt nữa đã dán lên tường.

“Phân Phân! Cậu là tiểu phúc tinh của tớ!!” Lâm Phồn Tư siêu cấp hưng phấn: “Tớ gọi xuất ăn kia của cậu, vị đại gia kia trực tiếp đồng ý tiếp nhận phòng vấn của tớ!”

Lộ Phân Phân cũng kích động theo: “Thành công rồi sao?”

“Được rồi!” Lâm Phồn Tư cao hứng nhảy dựng lên đến mức bông tai cũng rớt: “Nói chuyện chưa đến ba câu, anh ta liền đồng ý thứ sáu này tiếp nhận phỏng vấn của tớ! Độc quyền!! Từ nay về sau chị chính là kẻ gian xảo nhất trong mạng lưới tài chính!”

“Lợi hại.” Lộ Phân Phân đưa tay cách xa cô gái đang điên cuồng thờ hớn hên: “Cậu đừng ôm tớ nữa!”

“Cậu mềm mại, ôm rất thoải mái.” Lâm Phồn Tư cười như một người già nua: “Nhưng địa điểm phỏng vấn là trong phòng hội nghị của công ty ngài ấy?”

“Không phải văn phòng làm việc sao?”

“Phòng hội nghị! Một đồng người có mặt trong phòng đó!”

“Tại sao?”

“Ai biết được đâu.” Lâm Phồn Tư suy đoán: “Có thể hẹn ở nơi khác khiến người ta suy diễn vớ vẩn, sợ vợ ghen.” Khuôn mặt của cô ấy tỏ ra bí ẩn: “Vị thần tài kia đeo nhẫn cưới, tớ đã thấy nó!”

Chiều thứ Sáu.

Lộ Phân Phân nhận được điện thoại của Minh Thì Tiết, nói sau khi anh họp xong có một cuộc phỏng vấn ba mươi phút, hỏi cô có muốn qua công ty chờ anh trước không.

Ngay từ đầu, Lộ Phân Phân cũng không nghĩ nhiều.

Mãi cho đến khi xuống xe, cô mới đột nhiên nhớ tới vị đại lão mà Lâm Phồn Tư tới phỏng vấn kia, thời gian và địa điểm hình như cũng ở đây.

Nó sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Lộ Phân Phân gửi tin nhắn cho Lâm Phồn Tư: [Người cậu phỏng vấn có phải là ông chủ tập đoàn MSJ không?]

[? ? Làm sao cậu biết?]

Lộ Phân Phân: “...”

Lộ Phân Phân: [Tớ đang ở dưới tòa nhà.]

[Cậu đến đón tớ à? Đợi chút, tớ đang ở trong thang máy!]

Lộ Phân Phân đứng ở tầng dưới trong vài phút.

“Chị đại!” Giọng nói tùy tiện của Lâm Phồn Tư truyền đến.

Vừa thấy Lộ Phân Phân liền lập tức bật chế độ Lâm miệng rộng phát thanh viên truyền hình: “Mẹ kiếp, tớ nói cho cậu nghe hôm nay tớ thật sự thấy được cái gì gọi là im lặng như vàng! Đối với vị chủ tịch tập đoàn MSJ này, tuyệt đối không mở miệng, hỏi mười câu có thể từ miệng anh ta cạy ra được mười chữ cũng coi như may mắn, quá khó làm rồi.”

“Chủ yếu là khí chất quá áp bách, cũng không giả vờ bị ép buộc! Giống như sự mô tả người chồng của cậu vậy, người này quả thực chính là một con robot không có cảm xúc! Ánh mắt nhìn người giống như biết quét mã đọc tâm, tớ thật sự suýt nữa bị ngài ấy quét mã mà dọa chết khiếp.”

Lộ Phân Phân: “...”

“Rất trẻ tuổi, dáng dấp làm hại dân lành rất đẹp trai!” Lâm Phồn Tư nói: “Mặc dù đẹp trai nhưng điều buồn bực cũng không thể không nói, yêu đương với ngài ấy khẳng định sẽ rất nhàm chán! Bây giờ tớ cũng không ghen tị với phu nhân của ngài ấy nữa, mỗi ngày như vậy chắc chắn sẽ buồn mà chết hơn mười lần mất!”

Là Minh phu nhân chính hiệu, Lộ Phân Phân bày tỏ: “Sẽ không.”

Lâm Phồn Tư trêu ghẹo cười một tiếng: “Nói như cậu biết rất rõ vậy.” Ngay sau đó Lâm Phồn Tư nhận ra rằng có chỗ nào đó không

đúng.

Biết người phỏng vấn cô là ai, còn biết bà Minh sẽ không cảm thấy buồn chán.

Cả người Lâm Phồn Tư đứng đơ tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm.

“Không phải chứ? Ông chồng robot của cậu –??? Minh Thì Tiết!!!!!”

Lộ Phân Phân gật đầu: “Anh ấy không thích nói chuyện, nhưng mà lúc ở nhà cũng không cảm thấy buồn chán.”

Lâm Phồn Tư ngơ ngốc mất năm giây, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu hóa hết đống tin tức khủng bố này, văng ra một câu: “Yeah!!!!!”

Lộ Phân Phân muốn gọi Lâm Phồn Tư cùng đi ăn cơm tối. Nhưng bị Lâm Phồn Tư từ chối: “Tớ cảm thấy khí chất của Minh tổng quá mạnh, ăn cùng ngài ấy chắc chắn sẽ không thể nào ăn no được, vậy nên cáo từ!”

Trong suốt 30 phút phỏng vấn, Lâm Phồn Tư có thể nhìn ra được anh có chút cứng nhắc nhưng chỉ số IQ đặc biệt rất cao. Nếu không thể nhận thức được, rất có thể cuối cùng ngay cả mặt mũi anh cũng sẽ không cho.

Một người đàn ông có chỉ số IQ cao như vậy chắc chắn không bao giờ cho phép những người khác lợi dụng vợ mình. Thân là chị em của vợ anh, có thể tránh được hiềm nghi sẽ không phải ngại ngùng khi tiếp xúc.

Lâm Phồn Tư đi giày cao gót, rời đi rất nhanh.

Tâm tình của Lâm Phồn Tư, Lộ Phân Phân có thể hiểu rõ. Khí chất của Minh Thì Tiết thật sự rất mạnh mẽ, lúc trước cô cũng rất căng thẳng, ở trước mặt anh cũng không được tự nhiên.

Dường như là từ sau khi hai người phát sinh mối quan hệ thân mật kia.

Cô luôn nhớ tới khoảnh khắc anh mất khống chế và sự dịu dàng của anh vào lúc đó, cô cũng không cảm thấy anh lạnh lùng.

Lộ Phân Phân đi về phía văn phòng của Minh Thì Tiết, chuẩn bị chờ anh tan làm rồi cùng đi ăn cơm.

Vừa ra khỏi thang máy đã nhận được điện thoại của Lâm Phồn Tư.

“À Đúng rồi bảo bố, cậu mất trí nhớ rồi. Trước đây, tớ chưa bao giờ cười nhạo chồng cậu đâu đấy!!”

“Được.”

“Ngoài ra, những lời nói xấu mà tớ nói sau lưng ngài ấy, cậu cũng xem như là tớ thả rắm đi!”

“Được.”

“Lần phỏng vấn này tớ sẽ bàn giao cho một phóng viên nam dưới trướng.”

“Cậu không cần tránh hiềm nghi như vậy chứ?”

“Cũng không phải tớ tránh hiềm nghi, cậu không biết, lúc phỏng vấn chồng của cậu hận không thể kéo dài khoảng cách một vạn mét với tớ, căn bản là không hỏi ra cái gì. Không phải là tớ tránh hiềm nghi, mà là Minh tổng ngài tránh hiềm nghi.”

“Minh phu nhân.” Thư ký đẹp trai nhìn thấy Lộ Phân Phân, lập tức dẫn đường: “Minh tổng lập tức tới đây, ngài chờ một chút.”

Lộ Phân Phân mỉm cười gật đầu, sau đó cô bước vào văn phòng của Minh Thì Tiết.

Cô ngồi xuống ghế sofa, nhìn lên bàn làm việc của anh thì thấy bức ảnh chụp chung với cô.

Lâm Phồn Tư vừa rồi nói câu “Không phải là tứ tránh hiềm nghi, mà là Minh tổng ngài ấy tránh hiềm nghi” không hiểu sao cô lại cảm thấy trái tim mình rất ấm áp.

Cho dù cô chỉ là Minh phu nhân trên danh nghĩa, nhưng anh vẫn vì cô mà cố ý giữ khoảng cách với người khác giới.

Có nghĩa là trong lòng anh thực sự có một vị trí quan trọng cho một người vợ như cô đúng không?

Lộ Phân Phân nhìn ngón tay mình, cô lại quên đeo nhẫn cưới.

“Này? Cậu có nghe tứ nói không đấy, chị đại!” Lâm Phồn Tư hét lên ở đầu dây bên kia.

“Hả? Cậu vừa nói gì cơ?”

“Tứ nói không phải cậu đã nói qua, chồng cậu không thích dứt cậu ăn đồ ăn vặt sao?”

“Không phải là dứt.” Lộ Phân Phân đổi tay cầm điện thoại: “Mà là cho.”

“Cũng không khác lắm! Minh tổng đẹp trai như thế nào, ngài ấy cũng yêu cậu nhiều như vậy, chuyện dứt cậu ăn không phải chuyện sớm muộn sao?” Lâm Phồn Tư nhanh chóng biến thành thuyền trưởng CP Minh Lộ: “Tứ đưa cho cậu hộp sôcôla kia, cậu mau vứt đi, dạ dày cậu không tốt, ăn nhiều sẽ đau răng đấy.”

“Lúc trước cậu nói không cho ăn đồ ăn vặt là đang giết chết linh hồn sao?” Lộ Phân Phân có thể xem như thấy được cỏ mọc đầu tường: “Hơn nữa dạ dày không tốt có quan hệ gì đến răng?”

“Có đó! Hàm răng tốt, còn trắng như vậy! Cậu nhìn cậu xem, sao lại thích ăn đồ ăn vặt như vậy nhỉ?”

Lộ Phân Phân tức đến mức muốn xông tới bóp chết cây cỏ đầu tường này: “Rõ ràng tớ không có ăn?”

“Còn không có.”

Giọng nói của Minh Thì Tiết vang lên bên cạnh cô: “Em chưa ăn sao?”

Chương 13: Thư tình

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Túc

Lộ Phân Phân biết anh nghe thành “Rõ ràng tớ còn chưa ăn cơm?”

Cô cầm túi xách lên, đứng dậy, khoe mắt nhếch lên ý cười: “Phân Phân còn chưa ăn.”

Bản chất thật của con người cô không thể kiềm chế được, Lộ Phân Phân luôn thích đùa giỡn với người đàn ông nghiêm trang này, đùa giỡn xong, cô lại hối hận.

Minh Thì Tiết nhìn chằm chằm vào gương mặt phong tình vạn chủng của cô, đưa tay ra: “Vậy đưa Phân Phân đi ăn.”

Lộ Phân Phân lúc này mới yên lòng, đặt tay vào lòng bàn tay của anh.

Minh Thì Tiết nắm chặt, ngón tay thon dài của anh luồn vào các kẽ ngón tay cô, siết chặt mười ngón tay của cô. Anh nắm chặt, dẫn cô ra ngoài.

Cảm xúc khi chạm vào ngón tay được phóng đại lên gấp mấy trăm lần, đầu ngón tay giống như có thể cảm nhận được nhịp tim của người đàn ông này, khiến trái tim Lộ Phân Phân đập loạn xạ theo.

Cô ngược mắt nhìn trộm về mặt của anh, sợ bị phát hiện ra cô không đeo nhẫn cưới, bất động thanh sắc giấu tay trái ra sau lưng.

Nhìn thấy hai người đi ngang qua, các nhân viên đều lộ ra ánh mắt hâm mộ.

Trong giới thượng lưu có rất nhiều cặp vợ chồng liên hôn gia tộc nhưng luôn bằng mặt không bằng lòng, rất ít khi có hành động thân mật, ân ái như vậy.

Trong mắt Lộ Phân Phân, Minh Thì Tiết trầm mặc ít nói, là một người đàn ông ôn nhu, quan tâm chăm sóc cô từng chút một.

Trong mắt nhân viên, người đàn ông này mà ra tay thì đặc biệt sạch sẽ lưu loát, gọn gàng. Nhà họ Vương gần đây chui vào ngõ cụt, phải đến tận cửa xin tha thứ nhưng một ánh mắt ông chủ cũng không cho. Máy công ty con của tập đoàn cũng chặn mấy đơn đặt hàng lớn của nhà họ Vương.

Ngay sau đó, chuyện Vương Chí Lâm xét nghiệm nước tiểu lộ ra việc hấn hút chích ma túy. Từ đó, không thấy bóng dáng hấn xuất hiện nữa.

Vị Thái tử của nhà họ Vương làm xằng làm bậy mười mấy năm, dựa vào việc gia đình quyền quý, giàu có mà coi trời bằng vung, lần này đột nhiên lại mất ngôi vị, mà Minh Thì Tiết lại không chút che dấu bản thân đang nhắm vào nhà họ Vương.

Mọi người dùng ngón chân cũng có thể nghĩ được, đây là cố ý đá vào sắt thép, đắc tội với bà chủ, ông chủ trọng kim hộ thể*.

(*) Bảo vệ vợ.

Lộ Phân Phân một tay để sau lưng, giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn theo sau giáo viên.

Không biết có phải vì chột dạ hay không, cô luôn cảm thấy Minh Thì Tiết đang nhìn cô, nhưng khi cô nhìn trộm qua, ánh mắt anh lại luôn nhìn thẳng đèn của thang máy.

Lần thứ ba, Lộ Phân Phân nhìn trộm qua, Minh Thì Tiết vừa đúng lúc quay đầu bắt gặp ánh mắt của cô.

Anh còn không nói gì, Lộ Phân Phân bắt đầu lảm bảm giải thích cho hành vi vừa rồi của mình: “Bạn em nói anh rất đẹp trai, hỏi em là anh ăn cái gì lớn lên.”

Lộ Phân Phân cho rằng anh sẽ đi theo hướng của cô mà trả lời “ăn bánh mì”, nhưng tư duy của chủ nợ nhà cô lại luôn khác với người thường.

“Em không nghĩ anh đẹp sao?”

“...”

Lộ Phân Phân gơ tay gãi cổ: “Em cũng cảm thấy anh đẹp trai.”

Ánh mắt Minh Thì Tiết dừng lại trên ngón tay thon dài của cô một giây, đôi môi mỏng hơi rũ xuống, nhìn qua dường như không quá cao hứng.

Lộ Phân Phân nhận ra, đột nhiên thu tay lại, ấp úng giải thích: “Xin lỗi, em quên mất.”

Trong bữa ăn, Minh Thì Tiết không nói gì.

Tuy rằng anh luôn trầm mặc ít nói, nhưng Lộ Phân Phân vẫn nhạy bén nhận ra sự khác thường của anh.

Lộ Phân Phân ăn hai chén cơm.

Cô cố ý tỏ ra ăn rất ngon, đáng tiếc cũng không thể khơi dậy sự thèm ăn của Minh Thì Tiết.

Anh không động đũa nhiều, ngay cả canh nấm bình thường thích uống nhất cũng không đụng vào.

Lộ Phân Phân cúi đầu nhìn bụng mình. Bộ sườn xám kén dáng, ăn nhiều một chút sẽ lộ bụng nhỏ.

Cô siêu hối hận.

Chủ nợ không dễ dàng được mà còn cho cái bụng nhỏ của mình ăn nhiều thức ăn như vậy!

Trên đường về nhà, cô vẫn luôn suy nghĩ về điều này. Bây giờ cô tốt xấu gì cũng là một người nổi tiếng trên mạng có hơn mười vạn fan, bán sườn xám thì phải giữ vóc người, cô không phải người ăn không béo, nhưng lúc trước dạ dày của cô rất kém, ăn xong liền đi ngoài hết cho nên ăn mãi không mập. Bây giờ đi theo chế độ dưỡng sinh của Minh Thì Tiết, dạ dày của cô đã tốt hơn rất nhiều, ăn bao nhiêu thì hấp thu bấy nhiêu, căn bản cô không dám ham ăn.

Lộ Phân Phân cúi đầu nhìn chăm chăm điện thoại, ngần ngừ một lúc lâu.

Xe ổn định chạy vào chỗ đậu xe, đã dừng lại, Minh Thì Tiết lại không xuống xe. Hơi thở trầm thấp của anh đã kéo Lộ Phân Phân như đang đi vào cõi thần tiên về hiện thực, cô phục hồi tinh thần lại, cuối cùng nhớ tới việc mình còn chưa dễ dàng được chủ nợ nhà mình.

Lộ Phân Phân nhanh chóng đi xuống xe, vòng qua bên kia, cố gắng tạo cảm giác nhỏ bé, đưa tay mở cửa xe.

Ánh mắt Minh Thì Tiết vẫn lạnh lùng nhàn nhạt, không có cảm xúc khác.

Anh là một người đàn ông rất giỏi kiềm chế cảm xúc, nếu anh biểu hiện không vui, đó chính là anh đã thiết lập một trạng thái ở mức thấp mới, có thể được hiểu: rất không vui.

Lộ Phân Phân trở nên táo bạo hơn, chuẩn bị chủ động nắm tay anh.

“Phân Phân, em lên trước đi.” Giọng nói nhẹ nhàng của anh đã làm gián đoạn nỗ lực đổ dành của cô.

“...”

Lộ Phân Phân thuận thế vén tóc, giả vờ cô đưa tay chỉ để sửa sang lại tóc, thờ ơ: “Ồ.”

Cô đứng sang một bên, nhìn chiếc xe rời đi, chột dạ chạy vào thang máy.

Anh đang giận dữ cô sao?

Lộ Phân Phân đã cho chính mình nghỉ phép hơn hai tháng. Nghe nói đàn ông lúc không thỏa mãn dục vọng thì sẽ hờn dỗi, đã đến lúc phải dưng hiến rồi.

Nhưng Minh Thì Tiết không phải loại người có dục vọng cao, cô còn phải hao phí chút tâm tư đi câu dẫn anh mới được.

Lộ Phân Phân nghĩ đến hình ảnh xấu hổ của cô với bộ đồ ngủ tình thú kia, lập tức bác bỏ đi ý định đó trong đầu.

Quên đi.

Lúc Minh Thì Tiết trở về, Lộ Phân Phân vừa tắm rửa xong chuẩn bị trở về phòng.

Anh ôm một bó hoa hồng, nhìn thấy cô, cánh tay anh cử động, dường như muốn đưa cho cô.

Cho nên anh vừa rời không phải là tức giận, mà là quên mua hoa ư?

Lộ Phân Phân do dự một chút, đi tới trước mặt anh, giơ ngón tay chỉ vào hoa tươi: “Có muốn em giúp anh cắm lên không? “

Ánh mắt của Minh Thì Tiết khẽ động: “Được.”

Anh đưa hoa cho cô.

Lộ Phân Phân ôm lấy một bó hoa hồng lớn, hai má bị bó hoa làm nổi bật trở nên trắng nõn. Mái tóc dài chưa khô hẳn của cô bông bênh, áo ngủ nhung mềm mại, nhìn có chút lười biếng tùy hứng, nhưng lại đẹp đến mức không ăn khói lửa nhân gian.

Ánh mắt của Minh Thời theo bóng dáng của cô mà khẽ động.

Anh chỉ là đi mua hoa, không phải giận dỗi mà bỏ nhà đi, Lộ Phân Phân thờ phào nhẹ nhõm. Trong khi đang cắt tỉa cành hoa bằng kéo, cô nói chuyện với anh: “Tại sao anh thích mua hoa hồng có màu sắc khác nhau vậy?”

“Anh không biết em thích màu gì.”

“Em sao?” Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên, trả lời: “Em rất thích hoa hồng. Còn anh thì sao?”

Minh Thì Tiết: “Anh cũng thích.”

Chả trách mỗi một màu anh đều mua cả.

Cô dùng nước sạch bảo dưỡng hoa, Lộ Phân Phân quay đầu, lặng lẽ quan sát biểu tình của người đàn ông bên cạnh, tầm mắt bị anh bắt được.

“...”

Cô đặt chiếc bình trở lại vị trí cũ, giả vờ ra vẻ bình tĩnh: “Vẫn rất xinh đẹp.”

“Thích màu đỏ?”

“Vâng.” Lộ Phân Phân nói: “Màu đỏ bình thường vẫn luôn tươi sáng và màu đỏ của Trung Quốc vẫn tươi đẹp như vậy.”

Minh Thì Tiết gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Trong vài ngày tới, tất cả những gì anh mua vào ngày hôm sau đều là hoa hồng đỏ. Sáng thứ Bảy.

Trong điện thoại di động của Lộ Phân Phân hiện lên tin nhắn chuyển khoản.

Cô sững sốt vài giây, đếm số 0.

100.000 nhân dân tệ.

Gần đây có rất nhiều chuyện, cô suýt chút nữa đã quên mất số tiền khổng lồ nhận được vào ngày mười lăm tháng trước!

Lộ Phân Phân nhìn thời gian.

Hôm nay là ngày mừng một.

Trong đầu nhớ tới câu “Anh có thể cung phụng em không?”

Cô ngay lập tức hiểu ra.

Khi ăn sáng, Lộ Phân Phân giống như thuận miệng hỏi: “Anh gửi tiền cho em à?”

Bản thân cô cũng không chú ý tới, hiện tại dáng vẻ cô nói chuyện với Minh Thì Tiết rất tùy ý, theo bản năng sẽ không dùng kính ngữ nữa.

Minh Thì Tiết bưng đĩa bánh bao thịt trước mặt cô đi: “Ừm. “

Gần đây cô ăn có hơi nhiều một chút.

Lộ Phân Phân: “...”

Anh không phải thích xem cô ăn nhất sao?

Không thích nhìn cũng tốt, vừa lúc cô cũng có chút ăn không nổi.

Lộ Phân Phân buông đũa xuống, lại hỏi: “Tháng trước mười vạn kia, cũng là anh gửi sao?”

Minh Thì Tiết: “Ừm.”

Lộ Nhao Nhao buông thìa xuống, dùng ánh mắt dò xét nhìn anh: “Anh muốn bao nuôi em?”

Hay là có yêu cầu nào khác?”

“Không có yêu cầu gì.” Minh Thì Tiết nhìn ngón áp út của cô: “Nếu nhất định phải có, thì coi như là thù lao em đeo nhẫn cưới đi.”

Lộ Phân Phân: “?”

Cô không phải là người cao phong lượng tiết* nhạt vàng mà không tham, một tháng hai mươi vạn, đừng nói đeo một cái nhẫn, để cho mười ngón tay của cô toàn bộ đều đeo cô cũng nguyện ý!

(*) Phẩm hạnh thanh cao.

Nhưng người này là ân nhân của nàng! Yên tâm thoải mái nằm chờ tiền của ân nhân, trong lòng cô cảm thấy không ổn.

Lộ Phân Phân đứng dậy chạy về phòng, lúc đi ra ngón áp út đã có thêm một chiếc nhẫn kim cương.

Cô cười tủm tỉm: “Tháng sau không cần đưa tiền nữa, có giá trị ưu đãi trong mười năm.”

Minh Thì Tiết dường như không hài lòng với ưu đãi giảm giá của cô.

“Không được.”

Lộ Phân Phân nghiêng đầu tiến lại gần: “Có phải anh hiểu sai rồi không?” Đây không phải là cái giá rất ưu đãi sao?

Minh Thì Tiết nhìn cô chăm chăm, không nói gì.

Lộ Phân Phân bị anh nhìn chăm chăm làm cho hoảng hốt: “VẬY, anh muốn bao lâu?” Không hiểu cuộc trò chuyện của hai người lại biến thành cuộc mặc cả thời gian.

Minh Thì Tiết: “100 năm.”

100 năm.

Cô hiện tại 25 tuổi. Một trăm năm sau, cô đã 125 tuổi.

Cô làm sao có thể sống được đến đó!

Lộ Phân Phân đột nhiên hiểu ra, anh nói một trăm năm, không phải là có ý cả đời sao.

Loại lời nói tình cảm trá hình này cũng không biết có phải lời tỏ tình từ miệng anh nói ra hay không? Khuôn mặt của Lộ Phân Phân dần nóng lên.

Cô không lên tiếng nữa, chỉ cúi đầu ăn từng ngụm nhỏ chén cháo mà anh nấu từ sáng sớm.

Trước kia, cô một chút cũng không thích loại đồ ăn thanh đạm này, gần đây lại từ từ nếm ra các nguyên liệu nấu ăn nguyên chất tuyệt vời trong thức ăn.

Dường như người đàn ông cứng nhắc mà cô từng cho là người máy, khi anh nói những lời tình cảm sến súa quả thực cực kỳ nguy hiểm.

Lộ Phân Phân ăn cái gì cũng thích nhai kỹ nuốt chậm, trái lại Minh Thì Tiết ăn rất nhanh, chờ cô ăn xong, anh đã thay xong quần áo đi ra ngoài.

Cô nhìn vào thời gian và biết rằng anh sẽ đến hôn cô.

Lộ Phân Phân chuyên nghiệp đứng ở cửa ra vào chờ anh.

Buổi sáng cô cố ý bôi chút kem dưỡng, cũng không biết người đàn ông thẳng tuột này có thể ngửi thấy được hay không.

Minh Thì Tiết nhìn thấy cô đứng ở cửa, dường như có chút ngạc nhiên, sau đó đi thẳng đến trước mặt cô.

Lộ Phân Phân cũng không biết vì sao, mỗi một lần anh tới gần, cho dù khoảng cách chỉ có nửa mét, trái tim của cô cũng sẽ không nhịn được đập thình thịch.

Minh Thì Tiết giơ tay lên, lòng bàn tay phủ lên sau gáy của cô, nhẹ nhàng kéo cô về phía mình, sau đó, thân hình cao lớn của anh phủ lên, cúi đầu hôn lên trán cô.

Có mùi thơm nhàn nhạt chui vào khoang mũi, sáng nay Minh Thì Tiết không giống như mọi lần chỉ một chạm đã rời đi, mà đôi môi vẫn lưu luyến một lúc trên trán cô.

Hơi thở mát lạnh của anh còn đọng lại trên trán cô, Lộ Phân Phân nhin không được mà hồi tưởng lại đêm đó, lúc anh lấp đầy chiếm lấy cô cũng đầy lưu luyến trầm mê như vậy.

Ngón tay cô nắm chặt áo khoác của anh.

Tại sao không đi xuống một chút!

Chỉ hôn trán, không hôn một chút ở chỗ khác à?

Lộ Phân Phân trong lòng có chờ mong, nhưng cô lại rất sợ, không dám hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Một mớ hỗn độn chạy loạn trong đầu cô.

Cũng không biết qua bao lâu, lòng bàn tay đang phủ sau đầu cô lại di chuyển đến sau gáy cô.

Lộ Phân Phân không khỏi rùng mình một cái.

Minh Thì Tiết giữ chặt gáy cô, đáy mắt tràn ngập cảm xúc quay cuồng, giọng nói của anh khàn khàn: “Hôm nay sao lại ngoan như vậy?”

Lộ Phân Phân nói một cách thuyết phục: “Hôm nay, em nhận lương rồi.”

Anh có chút hơi bất ngờ, qua một hai giây, trong hơi thở trầm thấp phát ra một tiếng cười khẽ cực kỳ phong phú: “Ừm.”

Một tiếng hừ nhẹ này cô cảm thấy gợi cảm cực kỳ, nó gãi đến những sự ngứa ngáy trong lòng cô. Lộ Phân Phân mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào vết hầu sắc bén của anh.

Tuy rằng mỗi ngày, anh đều thường xuyên hôn cô, nhưng mỗi một lần hôn, anh mang đến cho cô sự mới mẻ, kích thích, còn có cảm giác rung động.

Đặc biệt là ngày hôm nay.

Cô đột nhiên muốn hôn anh.

Hai tay Lộ Phân Phân vòng ở sau lưng đột nhiên giơ lên cao ôm lấy cổ Minh Thì Tiết.

Cô nhón mũi chân lên, nhanh chóng hôn lên cằm anh một cái.

Cả người Minh Thì Tiết cứng đờ.

Đôi mắt sâu không mang theo cảm xúc, giờ phút này sôi trào vô số những ý nghĩ mờ ám.

Là kinh hỉ, hay là kinh ngạc, Lộ Phân Phân cũng không phân biệt được. Biểu cảm của anh nhìn có chút giống như vừa bị một nữ lưu manh thất lễ.

Tóm lại chính là rất khó nói.

Lộ Phân Phân phát hiện mình vẫn không thể thích ứng được với những nghi thức của phương Tây.

Hôn anh xong, trái tim cô liền mất khống chế, đập nhanh đến mức giống như muốn nhảy khỏi lồng ngực của cô, so với ăn trộm còn chột dạ hơn.

Cô nghi ngờ cô đã hôn nhầm chỗ.

Cô không phải hôn ở trán, cho nên không có khí thể nhã nhặn.

Nhưng cô đã cố hết sức để hôn lên trán anh, cô chỉ có thể bay lên trời, hoặc là anh chủ động ngời xồm xuống thì cô mới có thể hôn được.

Yết hầu của Minh Thì Tiết khẽ chuyển động, chần chừ một chút, hỏi: “Phân Phân, em đang làm cái gì vậy?”

Lộ Phân Phân: “...”

Cô đang làm gì nhỉ?.

Cũng không thể nói cho anh biết, cô không kiềm chế được bản thân của mình!!

“Cái đó có nghĩa là...” Bộ não của Lộ Phân Phân đột nhiên quay cuồng, ánh sáng đột nhiên xuất hiện: “Ngày mừng một hạnh phúc!”

Minh Thì Tiết giơ tay nâng cằm cô lên một chút: “Mùng một thì sẽ như vậy sao?”

Hai tay Lộ Phân Phân vòng ra sau lưng, lưng dựa vào tủ đồ, vành tai nóng lên, quay mặt ra, vô thức nói bậy: “Đúng vậy.” Dù sao anh cũng không hiểu biết Trung Quốc có bao nhiêu lễ hội truyền thống.

“À.” Minh Thì Tiết đến gần cô, anh rũ mí mắt xuống, con ngươi sáng màu xinh đẹp như một viên ngọc lưu ly phát sáng rực rỡ: “Vậy anh có thể cùng người đàn ông khác đón ngày mừng một không?”

Lộ Phân Phân: “...”

Lộ Phân Phân: “Không.”

Khóe miệng của Minh Thì Tiết khẽ nhếch: “Chỉ cùng em thôi sao?”

“Ừm.” Lộ Phân Phân đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: “Anh cũng chỉ có thể làm như vậy với em. Nếu bị những người phụ nữ khác làm như vậy, sẽ không may mắn.”

Nói xong, cô cũng cảm thấy lời nói của mình cũng thật quá ấu trĩ!

Dù sao mê tín dị đoan cũng là gốc, nếu gốc thì cứ gốc đi.

Minh Thì Tiết nghiêng đầu, khiêm tốn thỉnh giáo: “Là lời chào giữa vợ chồng sao?”

Lộ Phân Phân lập tức gật đầu theo lời anh: “... Đúng vậy.”

Khóe miệng của anh nhẹ nhàng nhếch lên: “Tháng sau, chúng ta còn có thể đón mừng một không?”

Đôi mắt Lộ Phân Phân sáng lên, luôn cảm thấy cô đang chiếm tiện nghi của anh, trả lời một cách mơ hồ: “Sẽ, có thể có.”

“Anh thích lễ hội này.” Anh nói.

“Em cũng vậy.” Lộ Phân Phân vừa chột dạ vừa cảm thấy xấu hổ, hai má nóng lên như ánh hoàng hôn cuối chân trời: “Rất thích lễ hội này.”

Cánh cửa được đóng nhẹ nhàng.

Lộ Phân Phân lúc này mới giật mình — — Có phải vừa nãy cô đã vừa nói “Có”?

! ! Cô nói có!?

Cô nói mừng một tháng tới còn muốn hôn anh!?

“...”

Loại cảm xúc này rất vi diệu, Lộ Phân Phân sợ muốn chết.

Không dám ở nhà suy nghĩ lung tung, cô đi dạo một vòng trong cửa hàng, lại gửi wechat xin về trễ, làm bộ cô rất bận rộn không rảnh cùng anh ăn cơm trưa.

Cô không chắc chắn về tình cảm của mình đối với Minh Thì Tiết. Anh có phải đã nhìn chăm chăm vào hành tung của cô hay không?

Để chứng tỏ rằng cô thật sự rất bận rộn, Lộ Phân Phân lại tới cửa hàng thêm.

Sau khi có tiền thu nhập, họ mời một ngôi sao tuyển 18 trong một bộ phim webdrama làm phát ngôn. Không ngờ bộ phim mới của em trai kia phát sóng đột nhiên bùng nổ, khả năng hàng hóa sẽ tăng lên rất nhiều. Lộ Phân Phân cũng trở nên hot rất nhiều, trở thành nhân vật nổi tiếng với hàng triệu người hâm mộ.

Bởi vì người em trai kia thật sự là quá nóng, ngay cả livestream quảng cáo sản phẩm cũng đã chật cứng người hâm mộ. Lúc trước, khi xem mắt nam MC kia rất xem thường cô, bây giờ lại muốn nịnh nọt chạy tới làm quen với cô, nói muốn hẹn người phát ngôn thương hiệu của cô là khách mời trong phòng livestream của hắn ta. Hắn muốn kết bạn với cô, cũng nói những lời đánh giá cô rất cao.

Lộ Phân Phân trực tiếp chặn hắn ta.

Trong khi uống trà chiều.

Lâm Phồn Tư nói: “Tớ nghi ngờ Minh tổng đang nâng đỡ người phát ngôn của cửa hàng thuê.”

Lộ Phân Phân: “Anh ấy không làm về tài chính sao?”

Lâm Phồn Tư trêu ghẹo nói: “Chủ nợ nhà cậu làm gì, sao cậu lại hỏi tớ?”

Lộ Phân Phân nài nỉ: “Tớ nào dám hỏi anh ấy.”

Lâm Phồn Tư từ góc độ chuyên môn phân tích một lượt: “Trụ sở tập đoàn MSJ trực tiếp chuyển tới đây, khu văn phòng hai tầng lấy từ đâu ra? Khu đất kia bỏ hoang tận nửa năm, nếu không quen người ta có thể cho ngài ấy chuyển tới đây nhanh như vậy sao? Các doanh nhân chỉ nói về tiền bạc.”

Các tòa nhà làm việc ở thành phố Hoằng Hà hơn phân nửa đều là Phó thị khai phá: “Ý của cậu là, chủ nợ nhà tớ có quen biết với Phó Quan sao?”

“Chính là cường long không đè áp địa đầu xà, cho dù khả năng kinh tế của Minh tổng có hùng hậu thế nào, không có mấy người anh em trong nước, ngài ấy dám trực tiếp đem sự nghiệp nòng cốt của mình từ nước ngoài về sao? Theo tớ nghĩ, quan hệ giữa hai người này không bình thường.”

“Còn gì nữa?”

“Một tin tức đáng tin, gần đây tập đoàn MSJ đang mua lại một nền tảng phát sóng trực tiếp trên mạng, chính là đường dây do tổng giám đốc Phó thị lãnh đạo. Ngoài ra, họ có một lượng lớn tiền chảy vào Bộ Đầu tư Trung Quốc, cũng đã được liên lạc với một số công ty, bọn họ sẽ chuẩn bị cho việc sáp nhập và mua lại tất cả.”

Nói cách khác, Minh Thì Tiết đang có kế hoạch đưa sự nghiệp cốt lõi của mình về nước.

Lộ Phân Phân ăn không quen thức ăn nước ngoài, vừa nghĩ đến sau này không cần phải ra nước ngoài ở lâu dài, trong lòng cô còn cảm thấy rất vui vẻ.

“Hiểu chưa? Chỉ cần có mối quan hệ, có tài chính thì rất dễ dàng nâng đỡ một tiểu minh tinh. Minh tổng là đang âm thầm ở đằng sau nhờ người giúp cậu đấy, đồ ngốc.”

Lời nói của Lâm Phồn Tư kéo Lộ Phân Phân trở về hiện thực. Cô cắn ống hút, ngẩng đầu lên, giọng nói rầu rĩ: “Cậu càng nói, tớ lại càng cảm thấy anh ấy yêu cô gái đó rất nhiều.”

Lâm Phồn Tư không dám nói nữa.

Bởi vì hành vi bốc đồng lúc sáng, Lộ Phân Phân cảm thấy rất xấu hổ nên lúc trưa không đến chỗ anh.

Cô về đến nhà, vừa ra khỏi thang máy đã nhận được điện thoại của Minh Thì Tiết.

“Sao em không đến văn phòng của anh?”

Giọng nói của cô ôn nhu nhẹ nhàng: “Sợ ảnh hưởng đến công việc của anh.”

Minh Thì Tiết hỏi: “Em đang ở đâu?” Phát âm từ “nhi” của anh ngày càng trở nên chuẩn hơn. (từ này 儿)

“Vừa về đến nhà.”

“Anh có văn kiện quên mang theo, bây giờ sẽ cho xe đến đón em.” Minh Thì Tiết hỏi ý kiến của cô: “Mang đến cho anh sau đó chúng ta đi xem phim được không?”

Lộ Phân Phân đã nhiều năm không đi xem phim rồi.

“Được.”

Minh Thì Tiết nói vị trí cụ thể của túi tài liệu, liền tiếp tục họp.

Lộ Phân Phân vừa rồi quên hỏi anh là cái tủ nào, lại sợ quấy rầy anh đang họp, đành phải lục tủ tìm lung tung.

Tìm trong phòng khách, lại vào phòng ngủ tìm.

Cô mở ngăn kéo ra, bên trong chỉ có nửa hộp bao cao su, không có giấy tờ, tài liệu nào.

Lộ Phân Phân không nhin được có chút suy nghĩ lệch lạc.

– Không phải chứ?

Anh nói đi xem phim, là loại phim mang theo chứng minh thư kia sao!?

Tài liệu không mang theo, là ám chỉ không mang theo cái này sao?

WeChat hiện lên tin nhắn của Minh Thì Tiết.

M: [Túi giấy da trong thư phòng.]

M: [Em tìm thấy chưa?]

Lộ Phân Phân: "..."

Là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Lộ Phân Phân đi vào thư phòng, lần lượt kéo từng ngăn tủ ra tìm.

Kéo đến ngăn kéo thứ hai của bàn làm việc, thì nhìn thấy một phong bì cũ nằm bên trong,

cũng không giống như túi đựng tài liệu, Lộ Phân Phân chỉ nhìn thoáng qua, không để ý nhiều.

Khi chuẩn bị đóng ngăn kéo, ánh mắt thoáng nhìn thấy biểu tượng trường học quen thuộc trên phong bì.

Đây là biểu tượng của trường trung học Tam Trung.

Lộ Phân Phân theo bản năng đưa tay, cầm lấy phong thư.

Dòng người nhận để trống, không viết gì cả. Chắc đã được giữ rất nhiều năm, bởi vì bề mặt của phong bì đã ố vàng.

Nó giống như một bí mật bị bám bụi trong nhiều năm, và nó cũng giống như một lá thư mà chủ sở hữu đã không thể gửi được. Càng có nhiều điều bí ẩn, sẽ càng có thể khơi dậy sự tò mò của con người.

Ma xui quỷ khiến, Lộ Phân Phân mở phong bì ra.

Trên giấy thư chỉ viết một dòng chữ, có thể nhìn ra người viết rất cẩn thận, từng nét đều rất chuẩn mực đến mức giống như được in bản mẫu.

Fen, anh có thể, thích em không?

Chữ ký người gửi là một chữ cái: M.

Chương 14: Ôm

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Túc

— — — — —

“Anh có thể thích em không?”.

Mấy chữ này hiện lên trong đầu của Lộ Phân Phân, âm thanh đấy lặp đi lặp lại.

Thật khó để tưởng tượng một người trầm tính ít nói như Minh Thì Tiết lại chủ động tỏ tình với cô gái mình yêu thích.

Càng đáng sợ hơn khi Lộ Phân Phân nhìn thấy chữ “Fen” kia.

Anh sử dụng phiên âm, dường như anh không biết nên sử dụng từ nào để thể hiện một biệt danh thân mật cụ thể giữa các cặp vợ chồng nhỏ.

Điện thoại di động sáng lên, Lộ Phân Phân lấy lại tinh thần, nhìn mấy tin nhắn Minh Thì Tiết gửi tới và hai cuộc gọi nhớ. Hành động của cô dừng lại, đột nhiên lại xuất hiện mong muốn nhìn trộm sự riêng tư của anh.

Trái tim như bị một tảng đá lớn chặn lại, chèn ép đến khó chịu.

Cô hít một hơi thật sâu, sau khi bình tĩnh lại, gấp giấy theo đường vân và đặt nó trở lại phong bì.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập của giày da nện bước trên sàn nhà.

Lộ Phân Phân sợ hãi, chưa kịp đứng dậy, giữ nguyên tư thế ngồi xồm quay đầu nhìn về phía cửa thư phòng.

Cơ thể cao lớn của Minh Thì Tiết đứng ở cửa. Đọc truyện HOT mới nhất tại đây

A Phi đi theo phía sau anh, chạy đến thờ hỗn hển, nhìn thấy Lộ Phân Phân, A Phi thờ phào nhẹ nhõm: “Minh phu nhân, ngài không sao chứ?”

“Tôi không sao? Có chuyện gì với cậu vậy? “Lộ Phân Phân nhất thời quên mất trên tay cô đang cầm chứng cứ phạm tội, mờ mịt quay đầu nhìn về phía Minh Thì Tiết.

Đôi mắt Minh Thì Tiết lạnh lùng, hô hấp có chút dồn dập, bởi vì đi nhanh nên mái tóc trước trán rơi xuống khoe mắt, ánh mắt sáng quắc của Minh Thì Tiết nhìn cô.

“Sao không trả lời tin nhắn.” Anh thì thầm.

Bắt gặp ánh mắt lo lắng của anh, cảm giác buồn bực trong cô hầu như biến mất, đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến thứ gì đó, lại bất thành linh trầm xuống. Cô nắm chặt bàn tay của mình, phong bì trên tay trở thành vật khó giải thích.

Không phải anh đang họp sao?

Nãy giờ còn chưa đến nửa tiếng mà anh đã về nhà rồi sao?

“Minh tổng cho rằng phu nhân gặp phải người xấu.” A Phi cố gắng trở nên vô hình, âm thanh từ bên ngoài cửa truyền đến: “Lúc trước Tiêu tiểu thư từng bị bắt cóc, Minh tổng lo lắng ngài đã xảy ra chuyện, chưa họp xong đã vội vã chạy về đây rồi.”

Cuối cùng Lộ Phân Phân đã hiểu vì sao bên cạnh Minh Thì Tiết lại có nhiều vệ sĩ như vậy, chỉ có A Phi mới hiểu được lòng anh, có được nhân viên như này, quả thật xứng đáng được thăng chức.

Vụ án vị hôn thê Trình Nhượng bị bắt cóc rất ầm ĩ, Lộ Phân Phân cũng có nghe qua. Các vụ án người giàu bị bắt cóc hoặc bị đầu độc cũng không ít, thủ đoạn được trình chiếu trên TV khiến người xem không khỏi lo lắng.

Trong lòng cô cảm thấy có chút hạnh phúc, khoe miệng hơi nhếch lên: “Anh lo lắng cho em à?”

Minh Thì Tiết “Ừ” một tiếng.

Lộ Phân Phân tựa vào tủ chuẩn bị đứng lên, do vừa rồi ngồi xồm quá lâu, chân kia bị tê cứng, không thể đứng dậy được, cô xấu hổ nên đặt mông ngồi xuống đất tiếp.

“.....”

Ngay lập tức Minh Thì Tiết đi đến bên cô: “Đừng nhúc nhích.” Anh cúi xuống, cánh tay xuyên qua nách và chân của Lộ Phân Phân, từ từ bế cô lên.

“Ngồi xồm lâu chưa?”

Hô hấp của anh đập vào trán cô, trái tim cô run lên: “Cũng, không lâu lắm.”

Minh Thì Tiết ôm cô lên sofa, cánh tay vẫn giữ nguyên trên người cô, liếc mắt nhìn phong bì trên tay cô, anh giật giật môi, đang định mở miệng.

“Xin lỗi!” Lộ Phân Phân phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Cô chủ động thừa nhận sai lầm: “Em không cố ý đọc...thư tình của anh”

“Xem xong chưa?” Minh Thì Tiết vẫn chưa buông tay, bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ý nghĩa sâu xa, giống như mang theo sự mong chờ nào đó.

Không biết A Phi đã trốn đâu rồi, trong thư phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lộ Phân Phân bị Minh Thì Tiết ôm vào trong ngực, hơi thở của anh bắt đầu gấp gáp, hai người ngồi tư thế trông rất ái muội, có chút sát vào nhau, xem chút đã làm chuyện không thể miêu tả.

Lộ Phân Phân kéo váy xuống, gấp gáp đến miệng lưỡi khô queo, trong tiềm thức anh đem sự “kỳ vọng” để thử sự thành thật của cô, giống như “Thật thà sẽ được khoan hồng, chống lại sẽ bị trừng trị”.

Chủ nợ đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, cô làm sao dám giấu diếm.

Lộ Phân Phân thẳng thắn: “Em đọc xong rồi, một chữ cũng không thiếu.”

Minh Thì Tiết chăm chú nhìn cô, giống như đang chờ biểu hiện sau khi xem.

Lộ Phân Phân đều thầm nghĩ: “Cái này anh viết khi học cấp 3 à? Trường trung học của em rất nghiêm khắc, nếu bảo em viết thư thì em chắc chắn sẽ viết rằng em yêu anh giống như bác nông dân yêu ngô.”

Minh Thì Tiết vẫn thản nhiên nhìn cô, ánh mắt trong suốt không thấy đáy.

Anh dường như đang chờ đợi câu trả lời cuối cùng.

Lộ Phân Phân quan sát biểu cảm của anh, cuối cùng tổng kết lại: “Chữ viết rất tốt, viết cũng rất ngắn gọn rõ ràng, nhìn cũng ... không quá xấu hổ. Trông ... khá tốt.”

Thẳng thắn là thẳng thắn, qua loa cũng chỉ để lấy lệ.

Minh Thì Tiết vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Lộ Phân Phân: "...” Thiếu chút nữa quên mất “robot” có thể nhìn thấu tâm tư!

Cô chột dạ liếm môi, cảm thấy không thể lừa được nữa.

Cho dù có chuyển đề tài cũng không thay đổi được sự thật rằng cô là người đã rình mò bí mật của người khác.

Lộ Phân Phân không đấu tranh nữa, chân thành xin lỗi: “Xin lỗi, em...”

“Không sao.” Minh Thì Tiết nói.

Lộ Phân Phân đã chuẩn bị sẵn các câu từ, kết quả lại bị anh nói trước: “Không sao”, cô có chút không kịp phản ứng.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tội nhìn anh.

Đối diện với ánh mắt của cô, biểu cảm Minh Thì Tiết cực kỳ mất tự nhiên, anh rũ mắt xuống, giống như người làm sai là anh.

“Em biết hết rồi sao?” Minh Thì Tiết hỏi: “Có chỗ nào không hiểu cần anh giải thích không?” Chỉ có mấy chữ như vậy, cũng có chỗ khó hiểu sao?

Chỉ là một loại tình cảm học sinh chưa kịp phát triển đã chấm dứt mà thôi.

Lộ Phân Phân cân nhắc hai giây, ánh mắt liếc về phía anh: “Vậy tại sao, anh lại giữ cho riêng mình?”

Vì không có dũng khí đưa sao?

Minh Thì Tiết: “Gửi không kịp.”

“Không gửi kịp.” Lộ Phân Phân quan sát biểu hiện của anh: “Người đó đã đi rồi à?”

Minh Thì Tiết nhìn cô.

“Ừm.”

Lộ Phân Phân đột nhiên có chút đồng tình với anh.

“Có gì muốn hỏi nữa không?”

Lộ Phân Phân lắc đầu: “Không có.” Người cũng đã đi rồi, còn nhắc đến những chuyện cũ kia làm gì.

Anh đột nhiên yếu thế, cô hỏi gì liền đáp nấy, ngược lại Lộ Phân Phân vào thế cây ngay không sợ chết đứng.

Cô là vợ hợp pháp của anh!

Những mối quan hệ trước kia bị cô phát hiện, người thiệt thòi vốn là anh!

Cảm giác kiêu ngạo này chỉ duy trì một giây.

Cô còn nợ hơn một triệu, lấy đâu ra dũng khí nổi giận với chủ nợ?

Biểu cảm của Lộ Phân Phân chột vụt tắt, ánh mắt ủy khuất hướng về phía Minh Thì Tiết.

Minh Thì Tiết đưa tay nâng cằm cô lên, đôi mắt lạnh lùng sắc bén như băng trở nên ôn hòa, ánh mắt chú tâm lại giàu tình cảm: “Phân Phân, em có gì muốn nói với anh không?”

Âm thanh của anh rất nhẹ nhàng, hỏi một cách cẩn thận, cẩn thận như lúc cô hỏi về chuyện cô gái kia.

Ngay từ đầu Lộ Phân Phân đã biết cuộc kết hôn này của anh không đơn giản, cũng đoán được một phần nào đó, bây giờ chỉ vì một bức thư tình mà đã nắm thót anh tỏ vẻ giận dữ.

Trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng phản ứng của thân thể lại không giống.

Lộ Phân Phân sơ ý bộc lộ tính cách ghen tuông bất thành lình kia, lại cực lực tỏ ra cô không phải loại người không thể chịu đựng được chuyện chồng có bạn gái cũ.

“Hồi trẻ ai cũng có một người mình thích mà, đúng không? Chuyện này... em không để tâm.”

Ánh mắt Minh Thì Tiết ảm đạm, có chút bị tổn thương.

Anh chấp nhận gật đầu: “Ừm.”

Sau một vài giây, anh hỏi: “Em đã thích ai bao giờ chưa?”

Lộ Phân Phân “Hả” một tiếng qua loa, trầm tư suy nghĩ xem hồi trung học cô từng thích ai. Phải mất một giây mới xong, nếu không nhanh chóng nghĩ ra, chẳng phải đang tự vả mình sao.

Cô thò đầu hỏi: “Có thiện cảm thì có tính không?”

Ánh mắt Minh Thì Tiết trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Không cần trả lời.”

Lời là anh hỏi trước, lúc này lại không muốn nghe, chẳng lẽ có khúc mắc ở trong lòng?

Lộ Phân Phân không biết chuyện gì đã xảy ra với anh, cô cúi đầu, cảm thấy có lỗi trong lòng.

Chỉ trong vài giây Minh Thì Tiết đã nhận ra cảm xúc nhỏ bé của cô: “Sao trông buồn bã vậy?”

Chính cô còn không thể giải thích được cảm xúc của chính mình, cô gái kia cũng không còn, cô còn để ý cái gì? Người đàn ông tốt đến vậy, ai lại không sợ bị cướp đi chứ? Huống chi lúc đó cô còn chưa xuất hiện.

Cảm xúc này đến nhanh nhưng đi cũng nhanh.

Ngược lại cô càng để ý đến phản ứng vừa rồi của anh, Minh Thì Tiết lúc lạnh lùng, trông có chút đáng sợ.

Cô bĩu môi: “Anh không hài lòng em chỗ nào à?”

Ngẫm lại cũng đúng, bỏ tiền lấy vợ về còn bị đuổi đi ngủ phòng khách.

Còn yếu đuối, vừa chạm vào liền kêu đau, ngay cả nghĩa vụ vợ chồng cũng không thực hiện được.

“Không có.” Minh Thì Tiết nhẹ nhàng nói: “Đói bụng không?” Rõ ràng anh không biết cách dỗ dành người khác như thế nào, trực tiếp chuyển đề tài: “Đi thay quần áo đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Lộ Phân Phân thấy tình huống trở nên khá hơn, “Ồ” một tiếng, từ trên ghế sofa nhảy xuống.

Ánh mắt nhìn anh, động tác thần tốc nhét phong thư trở lại ngăn kéo, chạy về phòng ngủ như chạy trốn.

Bữa tối trong bầu không khí lúng túng dưới ánh nến chập chờn.

Lộ Phân Phân đã làm những điều tồi tệ, chột dạ đến mức không dám gấp thịt ăn.

Minh Thì Tiết vốn đã ít nói, đêm nay còn đặc biệt im lặng.

Anh không nói lời nào, Lộ Phân Phân ngay cả món tráng miệng sau bữa ăn cũng không dám ăn.

Cô cúi đầu uống canh từng ngụm nhỏ, thầm nghĩ anh có thể khó chịu vì cô đụng vào đồ của anh, chẳng qua cho cô chút mặt mũi trước mặt A Phi nên mới không nói gì.

Tuy rằng thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng cũng nhìn ra được Minh Thì Tiết là một người rất cố chấp. Nếu mà không phải vì người mình thích đã không còn, anh tuyệt đối sẽ không tìm cô thể thân.

Lộ Phân Phân cũng không biết nên an ủi người như thế nào, nói không chừng hiện tại Minh Thì Tiết vốn không muốn nhìn thấy cô. Anh duy trì vẻ hài hòa đi ra ngoài ăn cơm, chỉ để duy trì phong thái lịch lãm, cô mà mở miệng, chỉ khiến anh thêm mất hứng.

Cô sẽ không khiến mình mất mặt, trang trọng gắp một miếng thịt bò, cùng anh tế lễ mối tình đầu đã mất.

Hai người rất ăn ý, không ai nhắc đến bức thư tình kia nữa.

Lộ Phân Phân cho rằng phim đã sắp chiếu, kết quả là sau khi cơm nước xong, Minh Thì Tiết liền dẫn cô lên lầu bốn, sau đó đi lấy vé.

Ngay cả chuyện buồn cũng không thay đổi được lịch trình chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của anh.

Minh Thì Tiết chọn bộ phim có diễn viên họ Thẩm mà Lộ Phân Phân hâm mộ, toàn bộ quá trình trong phim đều cười dày đặc, hậu kỳ thì vừa cười vừa khóc, tâm trạng của Lộ Phân Phân cũng theo diễn biến kịch bản, lúc thì cười haha, lát thì ô ô ô.

Lộ Phân Phân cười đến mỏi mệt, dừng lại tìm nước uống, đảo tầm mắt lơ đãng qua người đàn ông bên cạnh, chú ý tới biểu cảm hờ hững không hề thay đổi của anh.

Lộ Phân Phân: "..."

Không thể tưởng tượng nổi người đó có thể không tỏ ra một chút cảm xúc nào khi xem một bộ phim hài!

Lộ Phân Phân nghi ngờ Minh Thì Tiết "Get" không nổi những điểm cười của quốc ngữ.

(Y nói nam chính không hiểu bộ phim đang nói gì vì khác ngôn ngữ.)

Cũng có thể là nhớ tới mối tình đầu quá cố của anh, đau lòng đến chết lặng.

Xem phim xong, Minh Thì Tiết nói sẽ trở lại văn phòng.

Lộ Phân Phân ngoan ngoãn đi theo anh lên lầu.

Minh Thì Tiết bình thường đối với cô rất nhẹ nhàng, nhưng khí thế của anh ở bên ngoài thật sự rất lạnh lùng, đặc biệt là đôi mắt cực kỳ tĩnh lặng kia, khi không có biểu cảm thì đuôi mắt nhướng lên, xinh đẹp đến chết người.

Áp suất trong thang máy thấp đến mức làm cho người ta có cảm giác bí bách, Lộ Phân Phân không dám hó hé một lời.

Cô liếc mắt nhìn gương mặt của người đàn ông, sống mũi cao, góc cạnh rõ ràng, xương quai hàm tuyệt mỹ, không chê vào đâu được, nhưng không có được cảm xúc, giống như một người máy vô cảm.

Cửa thang máy mở ra.

Bàn tay của Lộ Phân Phân bị “người máy” bên cạnh nắm lấy, lòng bàn tay anh ấm áp, hoàn toàn khác với biểu cảm lạnh lùng của anh, bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cô, dẫn cô đi về phía văn phòng.

Lộ Phân Phân nhìn anh với sự bối rối.

Nhận thấy được ánh mắt của cô, Minh Thì Tiết nghiêng đầu nhìn cô.

Cô lập tức nháy mắt lấy lòng, nắm lấy tay anh: “Không còn giận à?”

Minh Thì Tiết rũ mắt, ánh mắt nhìn cô trước sau như một, cảm xúc dịu dàng vừa rồi phảng phất xung quanh chỉ là ảo giác của cô.

“Không.”

Lộ Phân Phân đâm chọt anh: “Rõ ràng đang tức giận.”

Minh Thì Tiết dừng lại trong hai giây.

“Rõ ràng là không có tức giận.”

Lộ Phân Phân: “...” Không nói gì.

Tuy rằng cô không phải loại người đặc biệt mẫn cảm, nhưng cũng không đến mức không cảm nhận được cảm giác của người kế bên.

Ngày đầu tiên sống chung, anh tỏ vẻ không thích người khác chạm vào đồ của anh, cô không chỉ chạm vào, mà còn mở phong bì ra nhìn trộm.

Lộ Phân Phân đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu như là thư tình cô viết cho đối tượng thầm thương trộm nhớ lại bị người khác nhìn trộm, cô nhất định sẽ muốn giết người diệt khẩu!

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy khả năng kiềm chế cảm xúc của Minh Thì Tiết thật sự là siêu phàm.

Nhớ đến huy hiệu trường học ở trên phong bì.

“Anh học năm 3 đại học ở trường Tam Trung sao?” Lộ Phân Phân hỏi.

“Học qua một năm.”

Lộ Phân Phân cười: “Đây là duyên phận phải không? Em đã học hai năm ở đó.”

Minh Thì Tiết: “Biết mà.”

Lộ Phân Phân kinh ngạc nói: “Anh biết sao?”

“Ừm, em nghỉ học trong học kỳ 2.”

Trường Tam Trung là trường quý tộc, ba của Lộ Phân Phân tặng hai tòa nhà cho trường học, Lộ Phân Phân vừa có tiền lại là người trọng nghĩa, lúc ấy ở trường cũng được xưng là nhân vật làm mưa làm gió. Sau đó ba cô phá sản, Lộ Phân Phân đột nhiên bỏ học, ở trường Tam Trung không một ai biết chuyện này.

“Hai chúng ta không chỉ là cựu sinh viên mà còn là bạn cùng lớp sao?”

“Ừm.” Minh Thì Tiết dường như không muốn nhắc đến quá khứ.

Sự việc đã trôi qua mười năm, Lộ Phân Phân cảm thấy không có gì không thể nói: “Cha em bị chính anh em và người phụ nữ tốt nhất gài bẫy, nhưng cũng là ông tự nguyện.”

Sau khi kết hôn, cô trở nên vui vẻ hơn nhiều, giống như trở về trạng thái vô tư khi còn trẻ.

“Người phụ nữ kia chính là mẹ ruột của em, người thì đánh người thì cam chịu.”

Minh Thì Tiết không có gì bất ngờ, giơ tay lên, lòng bàn tay dừng ở đỉnh đầu cô, xoa một cái trấn an, nhẹ giọng nói: “Tất cả đã qua rồi.”

Lộ Phân Phân nghiêng đầu, cô tham lam cọ vào trong lòng bàn tay anh: “Sao em chưa từng gặp anh qua bao giờ?” Anh đẹp trai như vậy, làm sao cô lại không có ấn tượng.

Cô xoa vào tay anh một cách khéo léo như một đứa trẻ con, Minh Thì Tiết kéo cô về phía anh, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Lộ Phân Phân giật mình, ngẩng đầu ngạc nhiên nói: “Đây là, nụ hôn thay cho sáng mai sao?”

Minh Thì Tiết sừng sốt, đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Lộ Phân Phân không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên cười, trong chớp mắt ngơ ngác, còn chưa kịp bắt được nụ cười của anh thì đã kết thúc.

“..... !”

Cảm thấy đã bỏ lỡ một trăm triệu!

Văn phòng rộng rãi sáng sủa, ngoài cửa sổ ánh đèn rực rỡ, mỗi một ngọn đèn trong tòa nhà văn phòng nằm ở khu CBD của thành phố đều giúp ích cho những nhân viên làm đêm.

Trình Như vọng từ phòng trà đi ra, an nhàn nói: “Dễ người ta lâu đến vậy sao? Anh họ, anh có được không đấy.” Nói xong mới chú ý Lộ Phân Phân đang đứng kế bên.

Anh ta ho nhẹ một tiếng: “Chị dâu cũng ở đây à?”

Lộ Phân Phân thấy mình như làn sương mù vô hình, mỉm cười gật đầu: “Trình tổng.”

“Chị dâu không cần khách sáo như vậy, em chỉ là em thôi.”

Lộ Phân Phân đoán được hai người này chắc là muốn nói chuyện công việc, tự giác buông tay Minh Thì Tiết ra: “Hai người nói chuyện đi, em ra ban công tham quan một chút.”

Minh Thì Tiết dặn dò cô: “Đừng đi quá xa.”

“Ừm.”

Trình Như vọng giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Chờ anh hết 2 tiếng 52 phút, tính thêm tiền tăng ca nhé?”

Minh Thì Tiết đưa túi tài liệu cho anh ta: “Em mà thiếu tiền ư?”

“Thiếu chứ, nhà cửa đều đã bán rồi.”

Minh Thì Tiết nói: “Chỉ để theo đuổi em gái của anh, cậu thật sự là không từ thủ đoạn.”

“Gần đây thành ngữ của anh họ dùng không tệ, chị dâu dạy anh đúng không?” Trình Nhượng cười một tiếng: “Nhưng mà, về mặt thái độ thất bại của anh, trông cũng không ổn lắm.”

Minh Thì Tiết quay đầu nhìn về phía Lộ Phân Phân đang đứng sát cửa sổ chơi điện thoại di động, trả lời: “Cô ấy đang ở bên cạnh anh.”

Lời này vừa giẫm lên chỗ đau của Trình Nhượng, cậu ta hừ nhẹ một tiếng: “Ở bên cạnh mà lại bị đuổi ra phòng khách ngủ sao? Cũng như nhau thôi.”

Lộ Phân Phân dạo một vòng, lúc trở về thì nghe thấy những lời này. Cô giả vờ không nghe rõ, tiếp tục giờ điện thoại chụp cảnh đêm.

Nghe thấy hai người đàn ông nói lời tạm biệt, Lộ Phân Phân mới xoay người đi về phía Minh Thì Tiết.

Cô nhìn về phía thang máy: “Sao Trình tổng đi rồi?”

Minh Thì Tiết: “Giận nên rời đi.”

Lộ Phân Phân: “Tại sao cậu ta giận?”

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm cô hai giây, khóe miệng rũ xuống: “Phân Phân, đây là vấn đề mà em gái anh nên quan tâm.”

Ý nói: Cô nên quan tâm chồng nhiều hơn.

Lộ Phân Phân hiểu ý, ánh mắt hơi cong lên, kéo cổ tay anh, tìm đề tài lung tung: “Bộ phim tối nay có hay không?”

“Hay.”

Vậy sao anh lại có gương mặt thờ ơ!

Lộ Phân Phân vẫn mỉm cười: “Em nghe nói, khi còn nhỏ sức khỏe của anh không tốt? Dây thần kinh trên mặt có phải cũng ...?” Cô dừng một chút, khéo léo chuyển từ “tê liệt” thành: “Bị tổn thương, nên không thể biểu đạt vui buồn?”

Ngay lập tức Minh Thì Tiết giải thích: “Muốn xem anh cười?”

Cô ngược mắt lên nhìn vào ánh mắt anh, gật đầu: “Muốn!”

“Tại sao?”

“Anh và mẹ rất giống nhau.” Lộ Phân Phân liếc nhìn anh, cười nói: “Muốn xem nụ cười có má lúm đồng tiền với răng nanh của anh.”

Nghe cô gọi mẹ anh bằng “mẹ”, trong nháy mắt anh liền trở nên ôn hòa. Khóe miệng anh có chút cong lên: “Không có má lúm đồng tiền.”

Lộ Phân Phân mím môi cười: “Em biết ngay mà, anh ngẫu như vậy sao có thể có được thứ đáng yêu như má lúm đồng tiền chứ.”

“Mẹ lớn có tên là Lê Oa.”

Lộ Phân Phân: “...”

Nhắc đến mẹ, áp lực của anh cuối cùng cũng tiêu tan. Lộ Phân Phân thờ ra một hơi, chuyện rình mò thư tình cuối cùng cũng miễn cưỡng cho qua.

Buổi tối, Lộ Phân Phân hoàn toàn không buồn ngủ.

Những lời nói của Trình Nhượng ở văn phòng vẫn luôn xoay quanh trong đầu cô.

Cô cũng không biết làm sao Trình Nhượng biết được cô và Minh Thì Tiết đang ngủ riêng, cảm thấy đã khiến anh mất mặt.

Đây vốn là nhà của anh, sau khi cô dọn vào, ban công nhà và rèm cửa phòng ngủ đều đổi thành màu sáng mà cô ưa thích.

Lộ Phân Phân luôn cảm thấy mình đang chiếm tổ chim ác.

Cô luôn tránh xa mọi người bằng cách giả vờ, sao những lúc này lại không hạ giọng mở miệng kêu anh trở về.

Lộ Phân Phân nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, rón rén đi đến bên cửa, kéo cửa ra một khe hở, âm thầm quan sát phía đối diện.

Cửa phòng khách không đóng, rèm cửa sổ đang mở, bầu trời đêm tối đen bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có ánh đèn nhấp nháy vài cái.

Minh Thì Tiết bưng ly nước trên tay, quay lưng về phía cô, bóng anh bị ánh đèn kéo dài, mơ hồ lại cô độc.

Lộ Phân Phân đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc, muốn nhào đến gọi anh trở về ngủ.

Cô kiềm chế lại.

Cô không khóa cửa, lướt qua Minh Thì Tiết một cách khép nép, lẩn vào trong cùng nằm xuống.

Cô xoay người ra ngoài và nhìn thấy một lọ thuốc đặt trên bàn cạnh giường ngủ.

Đó là lọ thuốc trước kia bác sĩ kê đơn cho cô bôi ngoài da, do cô quá lười biếng, ba ngày dùng một lần, sau này đỡ hơn thì không dùng nữa, quên cất đi.

Lộ Phân Phân sửng sốt, đột nhiên nhận ra chuyện gì, có phải lúc Minh Thì Tiết nhìn thấy thuốc này cho rằng cô chưa khỏi, nên vẫn ngủ ngoài phòng khách?

Mỗi ngày anh đều vào lấy quần áo, bình thuốc này để đây lâu như vậy, anh nhất định là đã nhìn thấy.

Cũng không biết tâm lý cô như thế nào, Lộ Phân Phân lập tức xoay người ngồi dậy, mang dép lê, cầm bình thuốc đi ra ngoài.

Buổi tối hôm nay Minh Thì Tiết không biết bị cái gì, anh vừa mới dọn dẹp xong máy ép trái cây, rửa sạch hoa quả cho sáng mai, đem từng trái từng trái bỏ vào tủ lạnh.

Lộ Phân Phân đi xuống lầu, cố ý đi đường vòng trước mặt anh.

Sau đó, ném lọ thuốc vào thùng rác trước mặt anh.

Lộ Phân Phân lặng lẽ quay đầu lại, xác nhận anh đã nhìn thấy, mới chậm rãi đứng ở bên cạnh anh rửa tay: “Đã hết hạn rồi.” Cô đã khỏe từ lâu rồi! Thuốc đã hết hạn!

Minh Thì Tiết đưa cho cô một mảnh giấy để lau tay.

“Cần mua giúp em không?”

Lộ Phân Phân: “...” Cô có chút uể oải, hơi ghét bản thân.

Vì đàn ông, cô lại phải diễn một kịch bản như vậy!

Còn diễn hỏng nữa.

Lộ Phân Phân bắt đầu tức giận với chính mình, không có biểu cảm gì mà “Ồ” một tiếng, lạch cạch: “Không cần mua, không cần dùng nữa rồi.”

Cô trở về phòng, đóng cửa lại chui vào chăn và đắp gối.

Cô bị điên rồi sao?? Rốt cuộc cô đang làm gì vậy!!

“Phân Phân.” Minh Thì Tiết gõ cửa bên ngoài: “Anh vào nhé?”

Anh vừa dứt lời, tay nắm “lạch cạch” một tiếng.

Lộ Phân Phân dừng động tác lại, đột nhiên lật chăn lên.

Minh Thì Tiết đã tắm rửa xong, trên người mặc đồ ngủ, anh tiện tay đóng cửa phòng lại, động tác thản nhiên giống như trở về phòng mình.

Mặc dù đây là phòng của anh.

Mấy ngày nay Lộ Phân Phân đều ra ám hiệu cho anh, mỗi đêm để lại cho anh nửa tấm chăn. Anh rút cuộc cũng trở về, Lộ Phân Phân lại cảm thấy có chút hổ thẹn.

Tự nhiên, lại nghĩ đến chuyện tiếp sau đó.

Cô ngẩng đầu, chú ý lọ thuốc vừa rồi cô vớt đi đang nằm trong tay Minh Thì Tiết.

Lộ Phân Phân: “??”

“Chưa hết hạn.” Minh Thì Tiết đặt chai thuốc trở lại vị trí cũ, giọng nói trầm thấp và gợi cảm: “Giữ lại để sử dụng lần sau.”

Ờ.

Thì ra là vào đưa thuốc.

Lộ Phân Phân liếc anh một cái.

Cô vừa mới chui ra khỏi chăn, mái tóc dài bồng bênh, váy lộn xộn, đôi chân thon dài đặt trên chăn đen, càng khiến đôi chân trông trắng hơn hẳn.

Ánh mắt Minh Thì Tiết dần dần tối sầm.

Trong vài giây.

Anh thu hồi ánh mắt của mình và nói: “Chúc ngủ ngon.”

“Chờ một chút!” Lộ Phân Phân nghiêng người về phía trước, hai ngón tay tinh tế kéo tay áo Minh Thì Tiết, cô cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Lần sau, là khi nào?”

Chương 15: Ghen

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Túc

— — — — —

Nói xong câu đó Lộ Phân Phân lập tức hối hận.

Minh Thì Tiết nghe không hiểu những từ quá khoa trương và chứa hàm ý sâu xa, cô ngay cả chút rụt rè cũng không còn.

Minh Thì Tiết đứng, Lộ Phân Phân thì quỳ.

Anh bất động, cô cũng không dám động đậy.

Minh Thì Tiết rũ mắt nhìn ngón tay của cô. Lộ Phân Phân không biến sắc, buông tay áo của anh ra, nhẹ nhàng rút ngón tay trở về.

Rút được một nửa thì đột nhiên cổ tay bị anh nắm lại.

“?” Lộ Phân Phân ngẩng đầu.

Minh Thì Tiết cũng đang nhìn cô, ánh mắt như đang xác minh xem lời cô nói có đáng tin không.

Lần trước vừa chạm vào cô liền kêu đau, sau đó đuổi anh ra phòng khách đày đọa tận 2 tháng trời.

Lộ Phân Phân nháy mắt ám chỉ một cái.

Sợ anh tiếp thu tín hiệu thất bại, cô ấp úng, ngập ngừng một hồi, mới mở miệng nói: “Trời trở lạnh, trong chăn cũng không ấm áp cho lắm.”

Minh Thì Tiết chần chờ một giây, hỏi: “Thiếu máy sưởi ấm sao?”

Lộ Phân Phân thốt ra: “Em không cần máy sưởi, em chỉ cần anh.”

“...”

Lộ Phân Phân: “Không, không phải ý đó.”

“Không phải ý đó?” Minh Thì Tiết chăm chú nhìn vào cô, hai giây trôi qua, dường như đã ngộ ra điều gì, nhẹ giọng nói: “Được.”

Sáng ngày thứ hai.

Lộ Phân Phân mở mắt, đại não mơ hồ.

Sao cô lại ôm một người đàn ông thế này!

Ngỡ ra hai giây.

À, Minh Thì Tiết giúp cô làm ấm chiếc giường.

Cũng không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi, cô quán lấy anh như một con bạch tuộc.

Nhất định là do giấc mộng tối qua.

Tối hôm qua cô mơ thấy con chó cô đã nuôi khi xưa, rất dính người, luôn liếm mặt cô, cô liền ôm nó vào lòng.

Lộ Phân Phân hít một hơi thật sâu, không dám làm ồn, sợ đánh thức Minh Thì Tiết.

Đầu của cô kê trên tay anh, hơi thở của anh xẹt qua gò má cô, tai của Lộ Phân Phân giống như bị lửa hơ qua.

Cô không chịu được tình huống này vào buổi sáng.

Lộ Phân Phân nghiêng đầu sang một bên, cái lỗ tai vừa đúng lúc dán trên ngực anh. Nhịp tim mạnh mẽ của anh làm cho tâm trí cô rối loạn, Lộ Phân Phân không thể kiềm chế sự hoảng loạn.

Thân thể không chịu khống chế, tim đập không ngừng, ngay cả hai má cũng bắt giác mà nóng lên.

Cô di chuyển sang một bên.

Đã lui đến mép giường, lui nữa sẽ ngã trên sàn nhà, Lộ Phân Phân kiên trì, vùi đầu vào khuỷu tay Minh Thì Tiết, làm bộ cái gì cũng không biết, tiếp tục nằm trên người anh.

Cô rất hối hận vì tối hôm qua nói “trời trở lạnh”.

Đáng ra nên nói thẳng một chút.

Cô nói lạnh, Minh Thì Tiết liền nằm bên cạnh cùng cô đắp chăn bông ngủ.

Có vượt qua nổi cuộc sống hôn nhân này hay không thì đều mất mặt như nhau, còn không bằng súng thật đạn thật, nói không chừng cô cũng gắng gượng không nổi, cũng không cần phải vượt qua tình huống khó khăn này.

(Ý nói chi bằng một phát bắn cô chết chứ không muốn sống một cuộc sống khó khăn)

Phòng ngủ cách âm rất tốt, yên tĩnh đến mức Lộ Phân Phân nghe rõ cả tiếng trái tim mình đang đập, “Bình bịch bình bịch”, nhanh như muốn nhảy cả ra ngoài.

Cô hít một hơi thật sâu, nín thở tập trung suy nghĩ, tự nhủ chính mình: “Lộ Phân Phân, mày cũng biết ngượng ngùng sao?”

Cô liếc nhìn phía đối diện, rèm cửa chắn ánh sáng ngoài trời, không thể nhìn thấy ánh sáng. Lộ Phân Phân đảo mắt một vòng, nhìn

thấy thời gian trên đồng hồ điện tử.

Buổi sáng 6 giờ 55 phút.

Không đúng lắm? Theo lý thì lúc này Minh Thì Tiết đã thức dậy, đồng thời đã làm xong bữa sáng, phết sẵn kem đánh răng, chuẩn bị gọi cô rời giường ăn điểm tâm.

Lộ Phân Phân xê dịch cánh tay, thân thể hơi dựa vào phía sau.

Cô ngẩng đầu lên, tầm mắt bất ngờ đụng vào phải đôi mắt nông màu xanh biếc.

Lộ Phân Phân: “!!”

Anh đang thức sao!!

Hắn là tỉnh!!

Vậy lúc này cô??

A a a a!! Thật là mất mặt quá đi!!

Trong hai giây ngắn ngủi, Lộ Phân Phân đã theo góc nhìn của Minh Thì Tiết đặt ra một tình huống.

- Cô tỉnh lại phát hiện mình đang ôm một người đàn ông, không kịp xác định là nên né tránh theo bản năng, sau đó phát hiện là anh, liền ngoan ngoãn dựa vào, chủ động ôm ấp.

- Sau đó kêu tên của mình ngay trước mặt anh, tự biên tự diễn, lẩm bẩm một mình, tự khen chính mình, sau đó ôm anh, tiếp tục quyến rũ anh.

Lộ Phân Phân: “...”

Đối diện với con mắt nông của Minh Thì Tiết, gương mặt Lộ Phân Phân bình tĩnh, liếm miệng một cái, lạnh nhạt nói: “Tỉnh rồi à?”

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm môi của cô, thấp giọng nói: “Ừ.”

Có thể là do vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói của anh nghe hơi trầm thấp, nhưng chính bởi giọng nói nặng nề này, thế nên trên mặt Lộ Phân Phân như xuất hiện một đốm lửa, cô cảm thấy mặt càng nóng, miệng cũng khát hơn.

Cô nuốt nước bọt, giả vờ điềm điềm: “Ồ. Vậy sao anh không chạy bộ buổi sáng?”

Minh Thì Tiết trầm ngâm chốc lát, nói: “Không thể rời khỏi em.”

“...”

Aaaaa!! Hãy cho cô chết đi!! Ngay bây giờ! Cho cô ngạt thở đến chết!!

Lộ Phân Phân đỏ mặt: “Xin lỗi.”

Cô buông Minh Thì Tiết ra, rút chân lại từ trên người anh, cấp tốc xoay người ngồi dậy, vồ vồ vào áo ngủ mình, kéo chặn bông giúp anh đắp lên cổ.

Toàn bộ hành động thực hiện một cách lưu loát.

Sau đó lại phản ứng như đây là “sào huyệt” của cô, Minh Thì Tiết giống như chiếm vị trí của cô, chân tay cô luống cuống, chỉ lung tung ở chỗ trống bên ngoài, nhỏ giọng: “Đó mới là địa bàn của anh, chỗ anh ngủ, là của em.”

Minh Thì Tiết: “...”

“Em thật sự là ngủ say đến mức đầu óc rối mù rồi, em..., sống hai mươi mấy năm cũng chưa bao giờ mất mặt như vậy!”

Lộ Phân Phân kể hết chuyện hồi sáng, càng nói càng ngượng ngùng. Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, trợn to hai mắt: “Cậu nói

xem, chủ nợ nhà tớ có nghi ngờ rằng tớ thêm thường cơ thể anh ta không?”

Lâm Phồn Tư nghe xong cười phá lên: “Còn tiếp không? Đắp chần, sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Lộ Phân Phân biểu cảm như muốn chết: “Tớ chỉ ra bên ngoài rồi nói với anh ta, chỗ đó mới là chỗ của anh.”

Lâm Phồn Tư vô cùng hưng phấn: “Sau đó thì sao nữa?!”

“Sau đó tớ mới nhận ra là không đúng lắm, phòng với giường đều là của anh ta, ngay cả tớ cũng là của anh ta! Trong lúc nguy cấp tớ đã...”

“Đã?”

Lộ Phân Phân mặt không cảm xúc: “Chạy.”

“Phụt Phụt” Lâm Phồn Tư thiếu chút nữa đã phun hết cơm: “Cậu chạy cái gì chứ?”

“Do lúc đó tớ...” Lộ Phân Phân phản ứng lại: “Tớ nói này, tớ mất mặt như thế mà cậu vui đến vậy sao?”

“Bởi vì cô Lộ hưng hãn của chúng ta đã trở lại rồi!” Lâm Phồn Tư nói: “Chính vì thấy được sự hưng hãn này của cậu, nên tớ cảm thấy hoài niệm. Nhiều năm rồi cậu thực sự là không thay đổi chút nào, vẫn là người dù xảy ra chuyện gì cũng có thể gánh vác tất cả, một đại mỹ nhân vừa tùy tiện vừa tỉ mỉ của phật giáo!”

“Cậu nên đổi tên thành Lâm khoác lác đi, hoặc là Lâm tăng bốc.”

“Tớ nói đâu có sai! Cậu rất ít khi xấu hổ.”

Lúc lên cấp 3 Lộ Phân Phân tháo chạy rất nhanh, lớn lên vừa xinh đẹp lại biết trang điểm, trông khá trưởng thành, nhưng thực tế về phương diện tình cảm lại phát triển chậm, các bạn nam sinh tặng cho

cô đồ vật, quay đầu lại liền đem đi chia cho mấy bạn nữ khác, người ta tặng cô vé xem phim, cô liền bao rạp dẫn cả lớp đi xem chung, lại còn đi hỏi người ta rằng: “Có thấy vui không? Náo nhiệt chứ!”

Những nam sinh thích cô đều bị cô chọc cho tức chết.

Lâm Phồn Tư đưa tay nâng cằm Lộ Phân Phân, con mắt nhìn qua nhìn lại gương mặt cô: “Vẫn dễ thương và gợi cảm như ngày nào! Không hổ là nữ thần của tớ.”

Lộ Phân Phân đẩy tay cô ấy ra: “Nhanh lên một chút đi, giúp tớ phân tích xem chủ nợ nhà tớ rốt cuộc là có ý gì?”

Lâm Phồn Tư tặng cô một chữ: “Ngốc!”

Lời này khiến Lộ Phân Phân không phục: “Sao tớ lại ngốc được?”

“Cậu bao nhiêu kg?”

“40 mấy.”

“Cậu nghĩ đi, với tạng người như chồng cậu, bộ anh ta kéo không nổi một người 40 mấy kg sao?”

“...”

“Nếu anh ta không có ý gì với cậu thì sao có thể nằm cả buổi ở đấy mà không thức dậy chứ?”

Lộ Phân Phân trong nháy mắt đã hiểu ra.

Minh Thì Tiết không muốn kéo cô ra, là vì muốn ngủ cùng cô!

Lộ Phân Phân lại bắt đầu đờ ra.

“Được rồi, ” Lâm Phồn Tư nói: “Lãng Việt cũng đã đi làm ở Hoàng Hà rồi, công ty bọn họ ngay đối diện tòa nhà Phú Nghêh, mấy ngày hôm trước vô tình gặp được. Cậu béo đó lớn lên đẹp trai lắm đó!” Cô

lấy điện thoại di động ra: “Tớ thêm cậu vào nhóm nhá? Trong đây toàn là bạn học cũ ở Hoàng Hà.”

Lộ Phân Phân: “Được.”

Lâm Phồn Tư chem chép nói: “Thế sự khó liệu, trước đây quan hệ của cậu với Lãng Việt rất thân thiết, tất cả mọi người đều nghĩ hai người có thể thành đôi, kết quả cậu không chỉ bỏ tớ đi, đến anh ta cậu cũng vứt bỏ luôn. Khà khà, nói chớ, lúc anh ta nói với tớ rằng không liên lạc được với cậu, tớ thấy hơi mắc cười.”

Lúc Lộ Phân Phân học cấp 3 có được một vài người bạn tốt, sau đó nhà xảy ra chuyện, vì để tránh quấy rầy mọi người, nên cô thôi học, đổi tất cả phương thức liên lạc, cô cố ý không liên hệ cho những bạn học khác.

Khi đó cô rất kiêu ngạo, không chấp nhận được ánh mắt cảm thông của mọi người.

“Xin lỗi.”

“Ngốc à, cậu xin lỗi cái gì chứ?”

Lâm Phồn Tư cười nói: “Bọn họ chưa từng trách cậu, cậu bước tiếp được, tất cả mọi người đều cảm thấy vui cho cậu.”

Không nghĩ tới còn có thể gặp được những người bạn học cũ này. Lộ Phân Phân nhận ra được, từ khi gặp Minh Thì Tiết, cuộc đời của cô đã bắt đầu thay đổi.

Cô từ một người xui xẻo cũng từ từ trở nên may mắn.

Trong lòng Lộ Phân Phân cảm thấy ấm lòng khi được thêm vào nhóm trò chuyện.

Nghĩ đến Minh Thì Tiết, cô thuận miệng nhắc tới: ” Chủ nợ nhà tớ cũng học ở Tam Trung.”

“Trùng hợp vậy?” Lâm Phồn Tư ngậm que kem: “Vậy chuyện anh ta biết được quán Father Gong cũng không có gì là lạ. Đây là duyên phận đó!”

Tên người dùng WeChat của cô cũng để tên Lộ Phân Phân, mới thêm vào nhóm trò chuyện, cuộc hội thoại lập tức bùng nổ.

[Cậu Lộ????]

[Mẹ ơi, tớ đã nhìn thấy cái gì thế này!!!!]

[Cậu Lộ àaaa!!! Là thật sao??]

Lộ Phân Phân: [Chào mọi người.]

[Thật sự rất cừ, trong nhóm này đều đã bị Lộ chị đại bỏ rơi, cậu có biết chúng tớ nhớ cậu nhiều lắm không?]

Thấy mọi người nhiệt tình như vậy, Lộ Phân Phân có chút hổ thẹn.

Lâm Phồn Tư: [Nào cùng đến quán Cung Phụ đoàn tụ một chuyến!]

Mười năm đủ để thay đổi một con người, nhưng cũng không thay đổi được tình bạn năm xưa.

Lộ Phân Phân nói xong, mấy người bạn học cũ ở Hoàng Hà lập tức chạy ô-tô tới.

Mười năm không gặp, cậu Trần gầy gò và Lão Cốt Đầu vẫn giống như xưa, chỉ có Lãng Việt là thay đổi nhiều nhất.

(Lão Cốt Đầu: biệt danh mọi người trong nhóm đặt cho cậu bạn này, do người này thích ăn xương.)

Cậu Trần mập lên chút, cười đến híp cả mắt: “Trước đây trụ sở bí mật của chúng ta là quán Cung Phụ này, không nghĩ tới mười năm

trôi qua tiệm này vẫn còn mở.”

“Người ta dù gì cũng là đại lí, không đóng cửa dễ vậy đâu.” Lão Cốt Đầu trước đây thích nhất là ăn xương, trong bát của mọi người mà có xương thì đều cho anh ta.

Thời còn đi học Lãng Việt mập ú nu, không ngờ mười năm trôi qua, một tên béo lại biến thành một người đẹp trai cao to.

Lộ Phân Phân còn nhớ rõ hồi cấp 3, lúc ấy anh ta đi theo phía sau cô kêu cô bằng chị đại, giả vờ nói rằng bản thân biết bay, “phạch phạch” một tiếng liền ngã lăn ra đất, khóc một trận thê thảm.

Vài người ngồi nói chuyện, Lộ Phân Phân liếc nhìn đồng hồ, mở WeChat xin nghỉ phép với chủ nợ Minh Thì Tiết.

[Em liên hoan với mấy bạn cấp 3, có thể bữa tối không về ăn được.]

Minh Thì Tiết trả lời: [Được.]

Anh trả lời quá nhanh, trái lại Lộ Phân Phân có chút ngỡ ngàng, cảm giác không xứng đáng, giải thích một cách vô ích: [Đều là bạn bè thân thiết hồi cấp 3, mười năm không gặp, không đi thì không được.]

M: [Cần anh tiếp khách sao?]

Đọc tin nhắn không thì không thể phân biệt được tâm tư của anh, Lộ Phân Phân nhìn chăm chăm mấy chữ này, cố gắng hiểu ý anh.

Câu nói của Minh Thì Tiết giống như có ý “Muốn anh quá đó trả tiền sao?”

“...”

Lộ Phân Phân trả lời: [Không cần đâu.]

Lộ Phân Phân: [Em có tiền.]

Nhấn xong câu đó, Lộ Phân Phân lại cảm thấy không hợp lí.

Có tiền mời khách ăn, sao lại không có tiền trả nợ?

Cô lập tức thui hời tin nhắn.

Lộ Phân Phân: [Chúng em đi chung mà, hẳn là đem đủ tiền.]

Không biết Minh Thì Tiết suy nghĩ thế nào.

Minh Thì Tiết: [Không đủ tiền sao?]

Lộ Phân Phân: "..."

Qua vài giây.

Hộp trò chuyện hiện lên chuyển khoản 50000 nhân dân tệ.

(50000 nhân dân tệ tương đương 176 triệu vnd)

Tiếp sau đó là một dòng tin nhắn gửi đến: [Mấy giờ về? Anh đi đón em.]

Ăn tối tại một nhà hàng giá bình dân tầm 50 tệ, anh lại chuyển 5 vạn tệ. Lộ Phân Phân xem chút nữa đã làm rơi điện thoại di động.

Lâm Phồn Tư đẩy vai của cô: "Này, chị đại, cậu làm gì vậy? Lãng Việt đang nói chuyện với cậu kìa."

Lộ Phân Phân ngẩng đầu: "Hả? Cậu vừa nói cái gì sao?"

Lãng Việt cười nói: "Tớ nói mười năm không gặp, mặt cậu vẫn cứ hay đơ ra như ngày xưa."

Lộ Phân Phân: "..."

Lâm Phồn Tư nói thầm: “Say cơm đó, cậu cũng biết cậu ta say cơm mà.”

Cậu Trần gầy gò: “Không phải chứ, còn chưa ăn gì mà?”

“Nếu không phải thì đang say chồng rồi.”

“Cái gì chồng ư? Cậu nói lại xem??”

Lâm Phồn Tư gõ cái tô, đắc ý tuyên bố: “Quên nói cho mọi người một tin tốt, chị đại nhà ta! Kết hôn rồi!”

Ba người quay đầu, biểu cảm không đáng tin nhìn Lộ Phân Phân: “Chị đại kết hôn rồi?! Với ai?”

“Nói ra các cậu cũng không tin, chồng của chị đại là nhân vật có tiếng trong giới tài chính.” Lâm Phồn Tư thờ ạnh cố ý cho mọi người ngừng ăn.

Lão cốt đầu: “Ai mà thần bí vậy, nói mau!”

Lâm Phồn Tư: “Minh, Thì, Tiết!”

Lãng Việt phút chốc ngáng đầu.

Cậu Trần gầy gò lên tiếng: “Chờì đất??”

Lão Cốt Đầu vẻ mặt ngây thơ: “Trùng tên trùng họ sao?”

“Trùng cái đầu cậu! Là ông chủ của tập đoàn MSJ đó. Cái người đứng bên ngoài, anh chàng áo đen đứng trong bóng tối kia, là do ngài Minh phái đến bảo vệ Lộ Phân Phân đó.”

A Phi nhìn về hướng Lộ Phân Phân và mọi người.

Lâm Phồn Tư quay về phía anh ta thấy tay một cái, gương mặt kiêu ngạo: “Có phải các cậu không tin vẻ đẹp của Lộ Phân Phân? Chỉ nghĩ cậu ta sẽ lấy một người bình thường làm chồng sao?”

“Không có! Đó chắc chắn là ông chủ của tập đoàn MSJ rồi, chị đại cao quý của chúng ta!”

“Đúng đúng đúng.”

Lão Cốt Đầu tiếp lời: “Chị đại, tớ lỡ nói những câu đại nghịch bất đạo, mong cậu đừng có để tâm nhé?”

Vừa dứt lời đã bị Lâm Phồn Tư đá cho một cước.

“Phân Phân nhà ta là loại người như vậy sao? Ăn bám người giàu là đồ thất bại, còn đây là Minh tổng tự mình dân đến tận cửa, hiểu chưa? Cậu có hiểu được từ ngữ không vậy.”

“Minh tổng chủ động thật sao?” Lão cốt đầu vừa nghe liền vội vàng nói: “Xin lỗi xin lỗi, do tớ thấy khoảng cách người giàu và kẻ nghèo quá lớn, tớ chỉ vì sợ cậu nhầm đường lạc lối, nếu không tớ đâu cần phải nói những lời như thế?”

Trong mấy người này chỉ có Lãng Việt là im lặng nhất, anh ta nhìn chiếc nhẫn cưới của Lộ Phân Phân, hỏi cô: “Có giấy chứng nhận kết hôn chưa?”

Lộ Phân Phân: “Có rồi.”

“Quen nhau thế nào?”

“Thân thiết.”

Lãng Việt sừng sốt một chút, lại hỏi: “Anh ta có tốt với cậu không?”

Lộ Phân Phân ăn luôn viên bánh chèo cuối cùng trong mâm: “Ừ?”

Tốt lắm. Từ khi nào mà cậu trở nên tò mò thế?”

Lâm Phồn Tư lén dòm biểu cảm của Lãng Việt, đá nhẹ vào chân Lão Cốt Đầu, Lão Cốt Đầu gật đầu, Lâm Phồn Tư hiểu ra.

Lãng Việt thích Lộ Phân Phân, nhưng hồi cấp 3 diện mạo xấu xí, vóc dáng còn mập mạp, không có dũng khí ngỏ lời, mọi người cũng nhìn ra được, chỉ có Lộ Phân Phân mù mịt trước tình yêu, coi anh như hảo huynh đệ.

Lộ Phân Phân nói xong, trên bàn ăn cũng im lặng.

Nhận thấy được bầu không khí kì lạ, Lộ Phân Phân nhìn thoáng qua Lâm Phồn Tư, người con gái luôn ríu rít nói không ngừng đột nhiên lại im hơi lặng tiếng, Lộ Phân Phân lại quay đầu nhìn về phía Lãng Việt, sau khi ốm đi thì đường nét trông rất tuấn tú, đúng là một đại soái ca, nếu thay đổi cả giọng nói, cô suýt chút nữa cũng không nhận ra anh ta.

Nhớ đến lúc Lãng Việt và Lâm Phồn Tư vô tình gặp nhau, Lộ Phân Phân suy nghĩ, quan hệ giữa hai người không đúng lắm. Hơn nữa đột nhiên lại không nói nhiều như trước, 80% là vì chuyện đó.

Trong lúc ăn cơm, Lộ Phân Phân cố ý kêu Lãng Việt đi chung xe với cô.

Sắp đến nhà hàng, Lộ Phân Phân đột nhiên hỏi: “Lãng Việt, cậu có bạn gái không?”

Ánh mắt quái dị của Lãng Việt nhìn cô, sau đó cười nói: “Không có. Sao vậy? Muốn làm bà mối cho tớ sao?”

Lộ Phân Phân liếc sang Lâm Phồn Tư, người đang ngồi im lìm, lông mi hướng lên: “Ráng đợi đi.”

Lãng Việt nhìn chăm chăm vào ngón tay đeo nhẫn cưới của cô, cắn vào môi dưới: “Hy vọng có thể đợi được.”

A Phi ngược mặt nhìn kính chiếu hậu.

Ăn cơm xong, Lãng Việt chủ động mời mọi người đi hát Karaoke.

Vài người uống đến lão đảo đứng không vững, Lâm Phồn Tư làm chủ, hát bài “Mười năm” một cách kêu gào thảm thiết.

Lộ Phân Phân không dám uống rượu, sợ Minh Thì Tiết không vui.

Cô cúi đầu nhìn thời gian, sợ đến ôm túi xách bỏ chạy: “Tớ đi trước đây, có việc thì gọi tớ!”

Lão Cốt Đầu hỏi: “Chị đại sao vậy?”

Lâm Phồn Tư nói trong micro: “Chủ nợ cậu ấy có quy tắc nghiêm ngặt, 9 giờ là đóng cổng!”

“Là sao đây? Chủ nợ?”

“Chồng cậu ấy đó! mấy năm trước cậu ta sống rất cực, cực kì cực kì khổ, may là gặp được chủ nợ của cậu ấy.”

Lâm Phồn Tư uống nhiều rồi, tâm trạng cũng mất kiểm soát, hiếm khi người phụ nữ mạnh mẽ này đột nhiên ngời khóc một trận: “Thảm đến mức còn bị đòi nợ, đến mộ của bác Lộ cũng bị người ta tạt sơn.”

“Tên chết tiệt! Không phải, với tính cách của chị đại thì ai ăn hiếp được cơ chứ?”

“Chịu không nổi thì làm thế nào? Cậu còn nghĩ cậu ta là con gái của người giàu nhất Lâm Giang không? Ba thì mất, mẹ thì chạy trốn, một mình cậu ta, ba đầu sáu tay đánh nhau với người ta sao?”

“Báo cảnh sát a! Tại sao chị đại không báo cảnh sát?”

“Người dê tiện đó chính là người giám hộ của cậu ta, báo cảnh sát, cũng chỉ coi là chuyện trong nhà, cậu tưởng bở à?”

“Mẹ nó.” Lão Cốt Đầu tức đến lỗ mũi bốc khói: “Tớ không ngờ trong mấy năm nay chị đại phải sống cực khổ như vậy.”

Lâm Phồn Tư hít mũi một cái: “Cậu biết... tại sao cậu ấy không liên lạc với chúng ta không? Trong khoảng thời gian đó cậu ấy thường bị người khác theo dõi, toàn những người đòi nợ. Cậu ấy sợ chúng ta bị liên lụy, nên mới chạy tới đây nương tựa vào người bác của cậu ấy.”

Lão Cốt Đầu cũng khóc theo, vừa khóc vừa chửi: “Chết tiệt mẹ nó, đây là thế giới gì vậy!”

“Lúc này cậu còn nói cậu ấy dựa vào người giàu, gương mặt cậu ấy đẹp như vậy nếu dựa vào người giàu thì cần phải sống khổ thế nào? Cái tên ngốc này! Không có não!”

“Tớ là thằng ngốc, tớ xin lỗi chị đại...”

Lãng Việt ngẩng đầu: “Cậu ấy gả cho Minh Thì Tiết, là vì trả nợ?”

“Còn không phải sao? Ai lại cam tâm làm thế thân chứ, người nào lại cam tâm giả bộ ám áp giả bộ ngoan hiền chứ, cậu cam tâm không!”

...

Lộ Phấn Phấn về đến nhà đã sắp 10 giờ.

Cô thắp thò lên lầu, vô ý nhìn thoáng qua phòng khách. Không có đèn, Minh Thì Tiết chắc là ngủ rồi.

Lộ Phấn Phấn nhanh tay nhanh chân, đẩy cửa phòng ngủ ra, chỉ mở một cây đèn trên tường, trực tiếp đi vào phòng tắm tắm rửa, rửa đi mùi rượu trên người.

Nửa giờ sau, cô quấn khăn tắm đi ra, tắt đi đèn tường, theo thói quen bò lên trên giường.

Chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên phát hiện đèn lên một người.

Lộ Phân Phân giật mình, máu dồn lên khắp cơ thể, cả người giống như bị chia đôi.

“Mày là trộm à!?”

Một giây kế tiếp, Lộ Phân Phân đã nhận ra người đang nằm trong chăn. Vì Minh Thì Tiết dùng sữa tắm cùng hãng với cô, mùi hương trên người anh rất dễ phân biệt.

Cô thở dài một hơi.

Sợ đến hồn bay phách lạc, sau đó lại thêm một cảm giác bối rối đến nghẹt thở.

Lộ Phân Phân nỗ lực khống chế chính mình, cố gắng không mất mặt trước mặt anh.

“... Xin lỗi, em không nghĩ rằng anh ở đây.”

Minh Thì Tiết nằm ngang, dường như không ngờ cô đã trực tiếp nhào lên, trong chớp mắt cánh tay anh cứng theo.

Anh thấp giọng gọi cô: “Phân Phân.”

Lộ Phân Phân “hả” một tiếng, cơ thể cứng nhắc, đi xuống cũng không được, đi lên cũng không xong, cứ như vậy mà tựa đầu trên vai anh: “Là em đánh thức anh sao?”

“Không có.” Minh Thì Tiết nhẹ nhàng đưa tay ôm cô.

Lộ Phân Phân co rúm lại một cục.

Minh Thì Tiết sợ cô lạnh, anh vén chăn lên, kéo cô vào trong chăn.

Lộ Phân Phân sợ đến sống lưng cứng đờ.

Cánh tay rắn chắc của anh ôm lấy cô, cả người Lộ Phân Phân dường như đã bị anh ôm vào trong lòng.

Minh Thì Tiết hơi cúi đầu, cảm dưới gác trên đầu cô, hỏi nhỏ bên tai cô: “Sao không trả lời tin nhắn.”

Anh gần quá, hơi thở sượt qua tai, mùi hương trong trẻo và dễ chịu đọng trên người anh, nhịp tim của Lộ Phân Phân lại bắt đầu không khống chế được, phải tìm một chủ đề khác để giảm bớt căng thẳng: “Sao đêm nay, anh lại qua đây ngủ vậy?”

Anh không dám nói tiếng nào, như cố ý lảng tránh trọng tâm câu chuyện.

Minh Thì Tiết im lặng, chớp mũi xẹt ngang qua cổ cô.

Lộ Phân Phân cứng đờ cả người, như bị sét đánh trúng. Không biết có phải do cô về trễ, giờ lại vô tình đánh thức anh, hay là do trên người cô vẫn còn mùi rượu? Mặc dù nhìn không thấy vẻ mặt của anh, nhưng cô có thể cảm giác được tâm trạng của anh.

Anh chưa bao giờ có tâm trạng như lúc này, bao phủ cả người cô.

Đôi mắt dần dần thích nghi trong bóng tối, Lộ Phân Phân khẽ nghiêng đầu, nhìn cặp mắt kia trong bóng tối.

Trước giờ Minh Thì Tiết chưa bao giờ cộc cằn với cô, thế nhưng bây giờ, anh lộ rõ vẻ mặt cố gắng chịu đựng.

Lộ Phân Phân cảm thấy không ổn, chủ động thừa nhận sai: “Xin lỗi, em đi Karaoke có chút thôi mà đã lỡ giờ rồi. Bên đó ồn quá, em không để ý đến điện thoại, không phải cố ý không trả lời tin nhắn của anh.”

Cảm thấy bên hông thắt chặt, sau đó trời đất quay cuồng, vị trí của hai người giờ đã trở thành cô nằm một mình trên đó.

Cô giương mắt, hàm dưới của Minh Thì Tiết dần dần biến mất trong bóng tối. Người đàn ông lúc nào cũng ôm cô, cứng chiều cô vô điều kiện, lúc này toàn thân đều tỏa ra hơi thở tức giận.

Ngây người trong nháy mắt.

Lỗi tai của cô bị anh cắn một cái.

“Phân Phân.” Giọng của Minh Thì Tiết vang lên trong bóng đêm.

Không còn sự hờ hững thường ngày, thay vào đó là sự lạnh lùng được kiềm chế bởi anh: “Người em thích, chính là cậu ta?”

Chương 16: Phục vụ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: TúcGiọng nói của anh vẫn thế, không cảm nhận được chút cảm xúc nào, nhưng có thể phân biệt được giọng điệu của anh không phải đang chất vấn.

Giống như một loại mất mát, sợ hãi.

Đặc biệt là chữ cuối cùng từ trong miệng anh nói ra, âm thanh đã nhẹ đến không thể nghe thấy.

Trong bóng tối, Lộ Phân Phân nhìn tình hình không rõ ràng, hoảng hốt trong nháy mắt. Ngay cả tên giàu có Vương Chí Tiên hắc bạch lưỡng đạo cũng rất sợ anh, thì tại sao anh lại phải sợ hãi?

(Hắc bạch lưỡng đạo: miêu tả người này có mặt tốt cũng có mặt xấu.)

Lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng đã hiểu được ý nghĩa trong câu nói của anh.

Người mà cô thích.

Sao anh lại suy nghĩ như vậy?

Có một người chồng ưu tú không ai sánh bằng, trong mắt cô còn có thể có một người đàn ông khác sao, vậy thì thẩm mỹ của cô quá kém rồi!

Nhưng ham muốn chiếm hữu của đàn ông cũng giống như phụ nữ theo đuổi vẻ đẹp, không có lý do gì, đều là bản năng.

Lộ Phân Phân nhớ về chuyện cô chủ động kéo Lăng Việt lên xe, còn ngồi bên cạnh anh ta, sau đó còn chủ động hỏi anh ta có bạn gái không.

Hiểu rồi, nhất định là do A Phi giám sát rồi báo cáo!

“Vì vậy...” Lộ Phân Phân è dè, chột dạ không giải thích được, kẻ ác cáo trạng trước: “Anh phải người giám sát em, nghĩ rằng em cắm sừng anh sao?”

“Không.” Minh Thì Tiết có lẽ là nghe ra sự xảo quyệt trong giọng điệu của cô, cố ý chuyển đề tài, tránh gây mâu thuẫn với cô: “Chỉ là muốn biết nguyên nhân.” hơi thở nguy hiểm nồng đậm vừa rồi không còn tồn tại, anh nhẹ giọng: “Nếu không muốn trả lời, thì không cần nói nữa.”

Giọng điệu của anh bây giờ đã trong trẻo trở lại, nhưng rõ ràng lúc này anh có chút mất kiểm soát.

Lộ Phân Phân nhận ra: “Lúc này anh giận sao?”

Minh Thì Tiết không thừa nhận: “Không.”

Lộ Phân Phân đã nhìn ra, anh không phải không có cảm xúc, anh chỉ giỏi khống chế cảm xúc thôi.

Anh sẽ đối xử tốt và chiều chuộng cô, nhưng nếu cô dám cắm sừng anh, anh sẽ trở thành đáng vẻ vừa này, lạnh lùng đến cực điểm.

“Vậy là, ghen rồi sao?” Lộ Phân Phân giơ tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, tỏ ra yếu thế: “Đó là bạn học của em, chúng em trong sạch, thật đấy.”

Minh Thì Tiết thân thể cứng đờ, hai giây sau, anh hơi nghiêng đầu, chớp mũi lướt qua cổ tay mảnh khảnh của cô, anh nắm lấy một tay cô, nhẹ nhàng đặt môi lên.

Mười ngón tay liền với lòng bàn tay, Lộ Phân Phân cảm giác dây thần kinh trong thân thể cũng run rẩy theo.

Cô rút tay lại, có chút không biết nên làm gì tiếp theo.

Vốn là muốn dỗ dành anh, không ngờ anh lại dễ dỗ dành như vậy, ôm một chút là hết ngay.

Đang đà tấn công, chỉ vì hành động mập mờ của anh mà làm cho cô trở nên bị động.

“Vừa rồi dọa em sợ sao?”

Thật đáng sợ khi robot giận dữ!

Lộ Phân Phân vẫn còn sợ hãi, miệng nói: “Không sao.” Nhưng trong lòng sớm đã hận chính mình sao không mọc cánh chạy trốn ngay lập tức.

Cô cảm thấy được, Minh Thì Tiết muốn ngủ với cô.

Người mong anh sẽ trở về phòng là cô, người sợ thực hiện nghĩa vụ vợ chồng cũng là cô.

Trên người Lộ Phân Phân chỉ quấn một cái khăn nhỏ, bên trong trống rỗng, cái gì cũng không có, vừa rồi lật như vậy, nút thắt ở khăn sớm đã lỏng rồi.

Trong phòng ngủ có hương thơm nhàn nhạt, xen lẫn mùi hương linh sam trên người anh, hô hấp của hai người rất gần, đột nhiên xuất hiện một bầu không khí.

Bàn tay rộng lớn của Minh Thì Tiết sờ vào lưng cô, hỏi nhỏ bên tai cô: “Có muốn anh không? Phân Phân.”

Anh quá thẳng thắn, Lộ Phân Phân có chút nhẹn không nổi, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Minh Thì Tiết chần chừ một chút, hiểu ra ý của cô.

Trên người cô không có vật cản trở, anh lại quen thuộc từng góc ngách. Một soái ca to lớn như vậy dùng răng và môi phục vụ cho cô, Lộ Phân Phân không còn sức chống cự, sau đó liền mở rộng cửa lớn cho anh, phối hợp cho anh chen vào.

Trong chốc lát, cả hai người đều phát ra hơi thở thỏa mãn.

Lộ Phân Phân nhìn cằm của Minh Thì Tiết, nhắm mắt lại, cảm nhận một nhịp tim khác đang đập trong cơ thể.

Anh không còn ngang ngược như trước nữa, rất có kỹ thuật lại cực kỳ kiên nhẫn lấy lòng cô.

Không biết từ khi nào rèm cửa đã được kéo ra.

Có lẽ trong lúc anh lấy đồ trong ngăn kéo đã vô tình đụng trúng remote. Đèn và ánh trăng xuyên

qua cửa sổ hòa vào phòng ngủ, ánh sáng thừa thớt rải trên sàn nhà.

(Remote: thiết bị điều khiển từ xa. Có thể nhà này sử dụng rèm cửa tự động.)

Lộ Phân Phân lười mở mắt lên, đối diện với ánh mắt Minh Thì Tiết.

Đôi mắt nông ảm áp của anh giờ đã bị bao phủ bởi một tầng sương mù tăm tối, trong con mắt xinh đẹp là sự điên cuồng.

Khoảnh khắc ánh mắt giao nhau trên không trung, giống như bị điện giật, mỗi một lỗ chân lông của cô đều hoạt động kịch liệt.

Trong nháy mắt Minh Thì Tiết cũng không khống chế được, môi dán lên má cô, thấp giọng gọi tên cô: “Phân Phân.”

Lộ Phân Phân: “Dạ.”

“Phân Phân.”

“Dạ.”

“Phân Phân.”

Trăng non xấu hổ trốn sau mây, bất giác trời đã hừng sáng.

Lộ Phân Phân nằm liệt như một con cá chết.

Được Minh Thì Tiết chuyển từ tư thế A sang tư thế B, sau đó lại thành hình chữ S, diễn biến thành M.

Chủ nợ nhà cô ra sức suốt đêm.

Lộ Phân Phân dần dần hiểu được sự uyển chuyển trong chuyện này.

Lộ Phân Phân thức dậy thấy mình nằm trong phòng khách.

Cô hồi tưởng lại chuyện tối qua, đoán phòng ngủ không thể nào ngủ được nữa.

Minh Thì Tiết vẫn luôn ngủ ở phòng khách, chăn gối đều dính hơi thở của anh, Lộ Phân Phân vùi đầu hít một chút, khóe môi bất giác cười lên.

Lộ Phân Phân ngồi dậy, ngoại trừ xương bên hông có chút đau, não hoạt động có chút chậm chạp ra, thì cũng không có gì khó chịu nữa.

Cô ngồi yên trong vài phút, quay đầu, chiếc ghế bên cạnh treo bộ áo ngủ của cô.

Lộ Phân Phân lấy áo ngủ mặc vào, lại ngẩn người một lát, hai mắt vô thần, tóc tai bù xù, giống như một con ma nữ chạy vào toilet.

Không bị thương.

Cảm ơn chủ nợ đêm qua thả lưu tình.

Lộ Phân Phân mang dép lê đi rửa mặt, rửa mặt xong, toàn thân mới tỉnh táo hẳn.

Thức dậy thành công.

Lộ Phân Phân xuống lầu ăn sáng.

Điện thoại di động nhận được một số tin nhắn của Minh Thì Tiết.

Minh Thì Tiết: [Tỉnh chưa?]

Minh Thì Tiết: [Cháo còn nóng, một chút rồi ăn.]

Minh Thì Tiết: [Có một cuộc họp quan trọng, tối nay anh sẽ cố gắng về nhà sớm.]

Ba tin nhắn cách nhau hơn một giờ.

Lúc này Lộ Phân Phân mới chú ý tới, cô tuyệt nhiên ngủ đến hơn ba giờ chiều!

Nhưng vừa nghĩ đến Minh Thì Tiết tối hôm qua phá hết ba bộ đồ, lại cảm thấy có thể bào chữa được.

Sau khi ăn cháo xong, Lộ Phân Phân vào WeChat của Minh Thì Tiết, nói cho anh biết mình đã thức, đồng thời sẽ livestream mua hàng.

Lộ Phân Phân rất lười livestream, mỗi ngày chỉ kéo dài một tiếng đồng hồ, trong tay cô có rất nhiều phiếu giảm giá của các siêu thị lớn mà Minh Thì Tiết đã cho, cùng với tư cách mua hàng giới hạn của các cửa hàng thương hiệu xa xỉ. Người tốt ắt gặp điều tốt, chị nhân viên lúc trước cô thêm vào danh bạ cũng rất quan tâm đến cô, thương hiệu vừa có hàng mới liền thông báo ngay cho cô.

Mua sừng xám tặng phiếu mua sắm, Lộ Phân Phân không cần cố ý lấy lòng khán giả, cũng không có thời gian phát sóng cố định, dù vậy nhưng fan livestream của cô cũng tăng lên rất nhanh.

Hôm nay Lộ Phân Phân mặc một bộ sừng xám mới toanh, phát sóng chưa được hai phút, đã có fan nói trên cổ cô có vết hôn.

Lộ Phân Phân vẫn thản nhiên, lặng lẽ mở bộ lọc: “Được rồi, hết rồi.”

Cô không hề có gánh nặng tâm lý, vẫn là nữ thần dịu dàng nhưng lười biếng, âm thanh nghẹt mũi của cô khiến người nghe ngứa ngáy: “Chuẩn bị kết nối, ba, hai, một.”

60 giây tranh giành mua hàng đã kết thúc.

Người hâm mộ hét lên: “Thêm một lần nữa điiii, tiểu phú bà!!!”

“Đừng đi mà! Tôi có tiền! Cô giúp tôi mua đi!!”

Lộ Phân Phân lười biếng nhìn màn hình: “Các bạn chỉ muốn son, lợi dụng lúc tôi livestream để dùng vé giảm giá, có phải đều đem sừng xám đi tặng hết cho bà và mẹ rồi không?”

Người hâm mộ cười haha: Chúng tôi còn thèm chồng của cô nữa!!

Lộ Phân Phân cong mắt: “Vậy không được, chồng tôi là của riêng tôi thôi, sừng xám là của mọi người. Chiều mai hãy quay lại nhé, tôi đi đây, tạm biệt.”

Màn hình tối đi và sự kiện livestream kết thúc.

Số lượng người xem chưa giảm đi, một đám người vẫn tiếp tục ở trong livestream đánh máy trò chuyện đặt cược.

“Hôm qua là son, hôm nay kem dưỡng, tôi đoán ngày mai là kem nền!”

“Mấy người đang làm gì vậy? Mua sườn xám 300 nhân dân tệ, tặng son trị giá 260 nhân dân tệ, thực sự không bị lỗ sao?”

“Người mới sao? Không biết chòng phú bà là ai à??”

“Tôi treo máy ở đây, tôi muốn xem người phụ nữ xinh đẹp, thối tha này ngày mai sẽ bán cái gì!”

“Cùng làm nào các chị em!”

“Nói ai không có hai chiếc điện thoại, tôi cũng ngồi xem!”

Lộ Phân Phân vào toilet soi gương, thoa kem che khuyết điểm.

Cũng không biết Minh Thì Tiết đã làm gì, mà từ lỗ tai trái xuống cổ cô đều là những vết đỏ.

Lộ Phân Phân nới lỏng cổ áo sườn xám ra, cúi đầu kiểm tra, dưới xương quai xanh còn nhiều hơn.

Tối hôm qua bị giày vò như một con cá chết, cô hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì.

Kỹ thuật của chủ nợ nhà cô đột nhiên tăng vọt, sừng thì sừng, nhưng có chút phí tiền kem che khuyết điểm.

Một lát sau, Lâm Phồn Tư gọi đến: “Livestream xong rồi à? Đến quán Cung Phụ nhé.”

Lộ Phân Phân: “Nhìn trộm livestream à?”

“Sao vậy? Tiểu phú bà phát phúc lợi, tớ không giành được à. Cậu mau đến đây đi, Lão Cốt Đầu có việc tìm cậu. Cậu ta phiền chết đi được, bắt tớ giúp cho bằng được, Cậu Trần ốm gầy gò cũng ở đây phát cộc rồi.”

“Được, giờ tớ sẽ qua ngay.”

Cúp điện thoại, Lộ Phân Phân đặt điện thoại lên bồn rửa tay, khoe miệng cô nhếch lên, tối hôm qua sáng khoái vô cùng. Trước kia nghe Lâm Phồn Tư nói, chuyện này rất sướng nhưng cô không tin, bây giờ cô đã tin rồi, đúng là thoải mái.

Cô ngẩng đầu, nữ nhân trong gương mặt như hoa đào, giống như một thiếu nữ hồi xuân, ánh mắt long lanh, cả người tươi tắn xinh đẹp hơn người. Đôi mắt trù mấn, chính cô cũng không dám nhìn lâu.

Cô thu hồi ánh mắt, kéo cổ áo sुरूn xám lên, buông tóc xuống, tóc cô được chăm sóc tốt, vừa đen vừa sáng, vừa có thể che đi vết đỏ dưới lỗ tai.

Khi Lộ Phân Phân đến, Lâm Phồn Tư và Lão Cốt Đầu, Cậu Trần gầy gò đã ngồi được hai canh giờ.

“Chị đại! Cuối cùng cậu cũng đến.”

Lão Cốt Đầu giúp Lộ Phân Phân kéo ghế: “Mời cậu ngồi. Ông chủ, lấy hai phần bánh bao cua vàng!”

Lộ Phân Phân đi thẳng vào vấn đề: “Chuyện gì, nói đi.”

“Còn gì nữa, chính là, cậu hai của tớ ở Hoàng Hà mở một công ty khoa học kỹ thuật, sau đó, thì...”

Cậu Trần gầy gò: “Có chuyện thì nói, có rắc thì thả, đừng quanh co lòng vòng ở đây.”

Lão Cốt Đầu trừng anh ta một cái, quay đầu nhếch miệng cười nói: “Gần đây bộ phận phần mềm của công ty Phân Phi dưới trướng tập đoàn MSJ đang kêu gọi đầu tư, muốn cậu giúp tớ nói với Minh tổng, có thể cho công ty chúng tớ một cơ hội hay không? Cậu không biết chứ, để hợp tác lâu dài với họ, hàng chục công ty đã cạnh tranh để đổ máu! Tớ thật sự không còn cách nào khác mới đi tìm cậu giúp.”

Lộ Phân Phân chọc vỡ bánh bao, cua vàng tràn ra, cô nuốt nước miếng.

“Chị đại cậu đừng tức giận mà, không phải tớ muốn đi cửa sau đâu, tớ chỉ muốn xin một cơ hội. Để có thể ở lại Hoàng Hà, một thành phố có tính cạnh tranh cao như vậy, không thể lơ là được.”

Cậu Trần gầy gò trợn trắng mắt.

Lão Cốt Đầu: “Quy mô công ty của tớ so với các đối thủ cạnh tranh khác không tính là lớn, chắc chắn không nằm trong phạm vi xem xét của nhóm khảo sát A Phi, nhưng tớ đảm bảo! Nếu để tớ tham gia đấu thầu, tớ chắc chắn sẽ dùng 100% sự chân thành, để có phương án tốt nhất, lợi nhuận thấp nhất để phục vụ cho bên A!”

Lộ Phân Phân ăn đến hai má phồng lên, ngẩng đầu: “Lão Cốt Đầu, cậu có hiểu làm gì không?”

Lão Cốt Đầu gãi đầu: “Nếu không tiện thì thôi, xin lỗi, tớ cũng không nên đề cập chuyện này, uống canh đi, coi như hôm nay tớ chưa nói gì cả.”

Lâm Phồn Tư: “Ý của cậu ấy là cậu ấy không hiểu cậu nói gì.”

Lộ Phân Phân: “Cậu nói đơn giản chút được không?”

“.....”

Nghe xong “phiên dịch” của Lâm Phồn Tư, Lộ Phân Phân đã hiểu được ý của Lão Cốt Đầu.

“Cậu muốn hợp tác với chủ nợ nhà tớ sao?”

“Đúng vậy!” Lão xương gật đầu: “Chỉ xin một cơ hội tham gia đấu thầu, những thứ khác không phiền cậu nữa, được không?”

“Cậu làm phiền tớ, tớ cũng chưa chắc có thể giúp được a.” Lộ Phân Phân nói thật, đều là bạn học cũ, cũng không có lý do gì không

giúp: “Để tớ hỏi anh ấy thử. Nếu bị từ chối, cậu đừng cười nhạo tớ đó. Hợp đồng kết hôn của tớ và anh ấy, quan hệ thực sự không thân mật như mọi người nghĩ.”

“Tớ làm sao có thể chê cười cậu được, chị đại à!”

Cậu Trần gầy gò: “Tuy rằng hy vọng mong manh, nhưng Lão Cốt Đầu à, bất luận như thế nào cậu cũng nợ chị đại một ân tình. Nếu Minh tổng không đồng ý, cậu cũng không thể trách chị đại được.”

“Mẹ nó, tớ là loại người đó sao?”

“Ai biết được, lúc Lộ Phân Phân nghèo túng thì không ai quan tâm, bây giờ gả cho một đại gia, ai cũng muốn ôm đùi cậu ấy.”

“Cậu Trần gầy gò, mẹ nó cậu bị quái gì vậy? Tớ có gọi cho cậu đến không?”

Hai người này từ nhỏ đã không đội trời chung, nhiều năm trôi qua vẫn như cũ, vừa gặp mặt đã cãi lộn.

Lâm Phồn Tư trấn an Cậu Trần gầy gò: “Quên mất cậu tới đây làm gì vậy? Ăn nhanh đi, ăn xong mang theo máy quay phim của cậu đi quay phim với tớ.”

Cậu Trần gầy gò quay đầu: “Tur Tur à, cậu làm về tin tức tài chính, cậu chắc chắn biết, trong công việc Minh tổng là một người nghiêm khắc đến biến thái, hơn nữa tuyệt đối sẽ không vì bất cứ ai mà phá lệ!” Cậu ta chỉ vào Lão Cốt Đầu: “Tên này chạy tới tìm Lộ Phân Phân mở cửa sau cho nó, không phải đang làm khó cậu ấy sao?”

“Tớ cũng không muốn làm cho chị đại khó xử! Bây giờ tớ từ bỏ được chưa? Lộ Phân Phân, cậu coi như tớ chưa nói gì đi!”

Lộ Phân Phân “Hả” một tiếng, móc lỗ tai: “Hay là, hai người vào nhà vệ sinh đánh một trận đi?”

Hai người đàn ông kia không lên tiếng.

Lộ Phân Phân: “Tớ thử xem sao, nhưng không đảm bảo anh ấy đồng ý đâu nhé.”

“Cảm ơn chị đại!”

Lộ Phân Phân bấm số điện thoại di động của Minh Thì Tiết, căng thẳng uống một ngụm nước.

Điện thoại chỉ đổ chuông hai tiếng đã được kết nối.

Đầu kia truyền đến giọng nói trầm thấp gợi cảm: “Thức rồi à?”

“Ừm.”

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

Lộ Phân Phân: “Cũng ổn.” Cô ho một tiếng, ngập ngừng không biết mở miệng như thế nào.

Minh Thì Tiết nghe thấy cô ho: “Cổ họng không thoải mái sao?”

Anh hỏi như vậy, trong nháy mắt đã làm cho Lộ Phân Phân nghĩ ra những hình ảnh mất khống chế, ngượng ngùng trả lời “Ừ” một tiếng.

“Uống nhiều nước vào.” Giọng nam trầm ấm, dịu dàng thông qua tai nghe điện thoại di động chui vào màng nhĩ của cô: “Tối nấu canh gân nhĩ cho em uống.”

Lộ Phân Phân không thể cưỡng lại lời thì thầm bên tai mình, không dám nghe anh nói tiếp nữa, cô quay đầu, liếc nhìn ba gương mặt kì lạ kia, giọng nhẹ nhàng chuyển đề tài: “Em... có chuyện... muốn tìm anh giúp đỡ.”

Minh Thì Tiết: “Hả? Chuyện gì?”

Lộ Phân Phân chuẩn bị mất mặt: “Em có một người bạn, muốn tham dự tập đoàn của anh...”

“Phân Phi khoa học kỹ thuật!” Lão Cốt Đầu nhắc nhẹ bên tai.

Lộ Phân Phân: “Dự án khoa học kỹ thuật của Phân Phi, nhưng mà, quy mô của công ty bọn họ khá nhỏ, anh có thể cho cậu ta một cơ hội không?”

Nói xong, cô nín thở.

Minh Thì Tiết: “Được.”

Chương 17

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Ryn

Beta: Yang

Từ khi cúp điện thoại một lúc lâu sau, Lộ Phân Phân vẫn không thể tin được.

Trong đầu Lộ Phân Phân đột nhiên xuất hiện rất nhiều ý nghĩ kỳ quái, cô thậm chí còn tự luyện mà cảm thấy.

Có phải Minh Thì Tiết có một chút thích mình không?!

Giọng nói của một vài người đang trò chuyện bên cạnh đã kéo cô trở lại. Lộ Phân Phân nâng ly nước lên, trong đầu hiện lên ánh mắt dịu dàng của Minh Thì Tiết.

Có lẽ, do tối hôm qua cô đã hiến thân quá tốt? Anh không đành lòng từ chối, vậy nên trả lại cô cái mác tiểu nhân tình ư?

Không, phải tự tin lên, người Minh Thì Tiết thích chính là mình!

“Phân Phân?” Lâm Phồn Tư tiến lại gần: “Mọi chuyện không phải vẫn rất ổn sao? Sao trông cậu có vẻ rầu rĩ vậy?”

Lão Cốt Đầu lo lắng: “Không phải lại xảy ra chuyện gì nữa chứ?”

Cậu Trần gầy gò cố ý chọc giận Lão Cốt Đầu: “Có khi ngoài miệng Minh tổng nói yêu, nhưng ngài ấy lại không biết vốn đã bị chị đại nhìn thấu.”

Lâm Phồn Tư: “Không thể nào! Tổng giám đốc Minh là người không nói hai lời, tớ đã từng phỏng vấn ngài ấy, tớ có quyền lên tiếng.”

Cậu Trần gầy gò: “Cậu nói chuyện này để làm gì? Làm anh ta lo lắng, sốt ruột rồi kìa.”

Lộ Phân Phân cũng có chút không nắm chắc được trong lòng Minh Thì Tiết có vị trí cho cô hay không, anh cũng không có nói rõ ra.

Một lát sau, Lão Cốt Đầu nhận được một cuộc gọi từ phó chủ tịch công ty khoa học kỹ thuật Phân Phi, yêu cầu anh ta chuẩn bị phương án để đấu thầu.

Cả người Lộ Phân Phân thả lỏng.

Cảm thấy món cua vàng hôm nay đặc biệt ngon, cô cũng mang về cho chủ nợ của mình một phần.

Minh Thì Tiết có một body rất đẹp, anh cũng luôn chú trọng đến việc quản lý vóc dáng. Ở phòng tập thể dục, ở hồ bơi, ở trên đường chạy, mỗi ngày đều xuất hiện bóng dáng của anh.

Minh Thì Tiết nhìn thấy chiếc túi cua vàng mà Lộ Phân Phân mang về nhà, anh hơi đưa tay lên nhìn đồng hồ, lại nghiêng đầu nhìn cô gái đang đứng trong phòng tắm sấy tóc.

Anh cầm đĩa lên.

Lộ Phân Phân sấy tóc xong đi ra ngoài, ánh mắt nhìn lướt qua một vòng, không nhìn thấy Minh Thì Tiết đâu.

Trên bàn ăn, túi cua vàng cô mang về đã bị anh ăn sạch.

Lộ Phân Phân nghĩ có thể anh đang tăng ca.

Minh Thì Tiết có vẻ bận rộn hơn so với những gì cô nghĩ nhiều, còn anh thì cứ ra vẻ như mình không hề bận rộn, dường như vì

muốn ở bên cô, nên đã cố ý sắp xếp thời gian rảnh.

Lộ Phân Phân kéo rèm cửa lại.

Cô quay đầu lại, vô tình nhìn thấy bóng dáng cao lớn trên đường chạy dưới lầu.

Lộ Phân Phân:???

Buổi tối vẫn còn chạy, chẳng trách anh luôn giữ được phong độ tốt như vậy!

Cô cũng có thể!

Lộ Phân Phân nóng lòng muốn thử, kéo tủ quần áo ra, lấy ra một bộ đồ thể thao.

Gần đây cô ăn rất ngon miệng, ăn khá nhiều nên đã tăng vài kg, mặc dù hầu hết đều phát triển ở những nơi Minh Thì Tiết thích chạm vào.

“...”

Hay là thôi đi.

Dù sao anh cũng thích chạm vào.

Nghĩ đến đây, Lộ Phân Phân cất bộ đồ thể thao vào lại tủ quần áo.

Sau đó cô yên tâm thoải mái thả mình xuống giường.

Nửa đêm.

Lộ Phân Phân nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, một lát sau, vị trí bên cạnh lúng xuống, cô bị một bàn tay to kéo qua, mùi hương thân thể quen thuộc chui vào khoang mũi, lồng ngực rần chắc làm

cho người ta đặc biệt có cảm giác an toàn, cô bất giác làm bầm một tiếng, vô thức dựa vào.

Đây áo ngủ vô tình trượt xuống, và sau đó, Lộ Phân Phân bị hành hạ đến mức không ngủ được nữa.

Lộ Phân Phân cảm thấy, gần đây bọn cô làm chuyện vợ chồng thân mật có chút thường xuyên.

Trước kia Minh Thì Tiết cũng không có ham muốn mãnh liệt với chuyện này lắm, lúc trước anh thậm chí còn làm hòa thượng hơn hai tháng, về sau làm trung bình một ngày hai lần, ngay cả tư thế cũng không đổi. Gần đây không chỉ thay đổi đa dạng tư thế, còn khiến hôm sau cô không dậy nổi.

Bao cao su trong nhà đã báo động khẩn cấp, Lộ Phân Phân tự mình mua vài hộp trên mạng.

Cái khác cô không sợ, chỉ sợ anh cố ý dùng hao, sau đó một ngày nào đó nói với cô không còn nữa, rồi lại gieo một hạt giống nhỏ vào trong bụng cô.

Lâm Phồn Tư nhìn Lộ Phân Phân mở gói hàng chuyển phát nhanh, khiếp sợ nói: “Cậu định livestream bán bao cao su à?”

Lộ Phân Phân đóng ngăn kéo lại: “Cái này gọi là lo trước khỏi họa*.”

“Tớ thấy cậu là sợ việc kết hôn sinh con.” Lâm Phồn Tư quá hiểu Lộ Phân Phân, bởi vì ban đầu do nguyên nhân gia đình nên cô mới kết hôn, chứ Lộ Phân Phân vốn không có ý định kết hôn sinh con.

“Minh tổng là người đàn ông tốt như vậy, cậu không có ý định sinh một đứa của riêng mình với ngài ấy sao? Cái khác thì không nói, là GEN, cái này phải tốn bao nhiêu tiền mới có thể mua được bộ gen tốt như vậy!!” Lâm Phồn Tư nói đùa: “Còn có gia sản thừa kế hơn trăm tỷ nữa, chẳng lẽ cậu không động lòng sao?”

“Động lòng.” Lộ Phân Phân ném cây kéo sang một bên: “Vì vậy, tớ dự định tự mình thừa kế tài sản cá nhân của chính mình.”

Lâm Phồn Tư “Ồ” một tiếng: “Không hổ là Lộ chị đại của tớ! Có rất nhiều suy nghĩ đặc sắc!”

Lộ Phân Phân nằm xuống ghế sofa, trên tay thì lật cam, lườm biếng nhấc mí mắt lên: “Hôm nay cậu cố ý tới đây, chỉ muốn nói chuyện này với tớ thôi sao?”

Lâm Phồn Tư thu hồi thái độ đùa cợt của mình, do dự một chút rồi ấp úng nói: “Người phụ nữ kia đã quay về rồi.”

Động tác lật cam của cô dừng lại: “Âu Dĩ Đồng?”

Lâm Phồn Tư gật đầu.

“Sao cậu biết?” Trên mặt Lộ Phân Phân không hiện ra biểu cảm dư thừa nào, nhìn qua giống như thuận miệng hỏi tới.

Lâm Phồn Tư nói: “Cuối tuần trước tớ về thăm bà nội thì gặp phải.”

Lộ Phân Phân “Ồ” một tiếng.

Lâm Phồn Tư thăm dò: “Mấy năm nay, cậu có nhớ tới bà ấy không?”

Lộ Phân Phân cười một tiếng.

Một người phụ nữ cả đời sống dựa vào chồng, mà mới chỉ có chút khổ sở đã không chịu được, chồng vừa phá sản lập tức bỏ rơi con gái đi theo người đàn ông giàu có khác chạy ra nước ngoài tránh nạn, có gì đáng giá để cô nhớ tới đâu chứ.

“Tư Tư nếu tớ nói cho cậu biết,…” Lộ Phân Phân bình tĩnh nói: “Năm đó không phải bà ấy không tìm được tớ, tớ chỉ lừa gạt các cậu thôi. Cậu có ngạc nhiên không?”

Lâm Phồn Tur phản ứng rất nhanh: “Bà ấy bỏ rơi cậu sao?!”

Lộ Phân Phân không thèm để ý: “Ừm.”

Bởi vì gia đình người đàn ông giàu có kia không thể chấp nhận cô, cho nên cô bị Âu Dĩ Đồng bỏ rơi. Chuyện này cô đã nói dối với bạn bè bên cạnh là Âu Dĩ Đồng trước khi lên máy bay đã về nhà tìm cô, cô không muốn đi, cho nên đã trốn đi, Âu Dĩ Đồng không tìm cô, đành phải đi trước, sau đó đã hoàn toàn mất liên lạc.

Tất cả đều là cô bịa ra từ những việc giả dối đó.

Trước khi đi, Âu Dĩ Đồng có nói: “Từ nhỏ mẹ đã được nuông chiều mà lớn lên, cũng quen với cuộc sống sung sướng rồi. Chú ấy không chấp nhận con, con hãy ở nhà bác một thời gian, chờ chú ấy đồng ý, mẹ sẽ đến đón con.”

Sau đó, cô chờ từ mười sáu đến mười tám tuổi. Đợi đến khi tốt nghiệp đại học, Âu Dĩ Đồng cũng không đến đón cô.

Lâm Phồn Tur hỏi: “Cậu có hận bà ấy không?”

Miệng Lộ Phân Phân cắn một múi cam: “Không có cảm giác gì.”

Trước kia Lộ Phân Phân đều xem yêu và hận là một chuyện gì đó rất nhàm chán, lạnh nhạt, không có bất cứ điều gì có thể lay động tới cô.

Bây giờ, người duy nhất có thể khiến cô thay đổi là Minh Thì Tiết.

Sáng thứ Hai.

Cuộc họp đại cổ đông ở trụ sở chính của tập đoàn MSJ vừa kết thúc, một vài quan chức cấp cao mặc âu phục giày da rời đi, sau đó phó chủ tịch của Phân Phi đi vào văn phòng.

Thư ký nâng tay lên: “Lưu tổng mời vào.”

Lão Lưu cười tủm tỉm hỏi: “Thư ký Lãnh, tâm trạng của Minh tổng hôm nay thế nào?”

Thư ký Lãnh buông tay, tỏ vẻ bất lực không thể giúp đỡ: “Nhìn không ra, không khác gì ngày thường.”

Lão Lưu cười nói: “Vất vả rồi.”

Người đàn ông trung niên này, dù đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến trên thương trường, nhưng giờ phút này vẫn phải chờ bên ngoài văn phòng chủ tịch, chỉnh lại vạt áo, ổn định hơi thở, sau đó mới mỉm cười đi vào.

Ông ta hăng hái nói: “Minh tổng, đây là phương án tiến cử của tổ dự án lần này, mời ngài xem qua.”

Minh Thì Tiết ngẩng đầu lên: “Chú chịu trách nhiệm về dự án này, không cần phải đưa cho tôi ký.”

Trước đây khi trụ sở chính của MSJ còn ở nước ngoài, trụ sở trong nước dựa hoàn toàn vào nhóm cựu chiến binh này để ổn định tình hình, Minh Thì Tiết rất tôn trọng bọn họ.

Lão Lưu gật đầu nói: “Vâng. Nhưng lần này có hai công ty thực lực tương đương, mọi người đều tranh luận xem nên chọn bên nào. Các lãnh đạo cấp cao của công ty đã tổ chức một cuộc họp, cuối cùng vẫn cảm thấy để ngài quyết định là thuyết phục nhất.”

Lão Lưu đặt hai bản kế hoạch trên bàn làm việc của anh.

Đầu tiên ông ấy khen ngợi phương án của người bạn học của bà chủ một lần nữa, sau đó nói: “Công ty này rất thành thực về mọi mặt công nghệ, nhưng nó vẫn còn khá mới, có thể là một số lãnh đạo cấp cao của chúng ta không hiểu được suy nghĩ của người trẻ tuổi.”

Minh Thì Tiết: “Bao nhiêu người?”

Lão Lưu cười nói: “Tất cả.”

Một hai lãnh đạo cao cấp phản đối thì không nói, nhưng tất cả các lãnh đạo đều nhất trí bỏ phiếu phản đối. Rõ ràng đây là vấn đề của bên kia.

Minh Thì Tiết: “Ý chú là, vấn đề gây tranh cãi ở chỗ tôi sao?”

Lão Lưu không đi vòng quanh nữa: “Đây là công ty của bạn Minh phu nhân.”

Nhìn qua một chút, công ty nhỏ của bạn Minh phu nhân thực sự rất có ý tưởng, nhưng lại vẽ hóa quá mức, nhiều chi tiết không phù hợp với nhu cầu thị trường.

Minh Thì Tiết cẩn thận xem xét hai phương án.

Một vài phút sau, anh nhìn về phía Lão Lưu nói: “Tôi đã hứa cho họ tham gia đấu thầu, nhưng không có nghĩa họ là người chiến thắng cuối cùng. Chú Lưu, chú là người phụ trách dự án này, chú nên chọn những điều có lợi cho công ty và nhân viên, chứ không phải xem xét về một mối quan hệ không cần thiết.”

Lão Lưu cảm động đến mức suýt nữa lau nước mắt: “Cảm ơn Minh tổng đã ủng hộ công việc của tôi!”

“Chú Lưu vất vả rồi.”

Thư ký Lãnh dùng năng lực quan sát về mặt hạng nhất của mình, liếc nhìn tấm ảnh chụp chung trên bàn làm việc, thấp giọng nói: “Nếu ngài từ chối Thiên Đăng, liệu phu nhân có giận đối ngài không?”

Các ngón tay thon dài của Minh Thì Tiết bay lượn trên bàn phím máy tính.

“Sẽ.”

Thư ký Lãnh: “...”

Vậy sao ngài còn bình tĩnh như vậy!

Thời gian của ông chủ là vàng là bạc, mỗi một phút đều rất trân quý, lịch trình luôn dày đặc, hẳn là tạm thời không có thời gian dỗ ngọt Minh phu nhân.

Nhìn bề ngoài có vẻ anh đang rất bình tĩnh.

Nhưng thực tế, anh đã dành hơn ba giờ để làm cho ra một bảng đối chiếu.

Buổi chiều, Lộ Phân Phân livestream xong, cô đi thay đồ ở nhà, vừa mặc quần áo vào đã nghe thấy tiếng mở cửa bên ngoài.

Cô tắt máy tính, dựa vào khung cửa phòng ngủ thò đầu ra ngoài nhìn.

Minh Thì Tiết đứng ở cửa thay giày, trên tay cầm một bó hoa hồng lớn, nhìn thấy cái đầu xuất hiện ở khung cửa, ánh mắt lạnh nhạt trở nên ôn hòa: “Anh về rồi.”

Lộ Phân Phân chào đón: “Hoa hôm nay thật đẹp.”

“Thích không?”

“Thích.”

Bình thường anh tan làm đều trong giờ cao điểm, hôm nay về sớm hơn một tiếng đồng hồ, Lộ Phân Phân nhận lấy hoa tươi: “Lát nữa, em sẽ đi cắm. Về sớm như vậy, là muốn nấu cơm sao?”

Vừa xoay người, đã đụng phải bức tường thịt sau lưng.

“Phân Phân.” Minh Thì Tiết ôm cô, dịu dàng nhìn thẳng vào mắt cô: “Hôm nay, tâm trạng em có tốt không?”

Lộ Phân Phân mờ mịt gật gật đầu: “Rất tốt á.”

Trong livestream lại tăng thêm lượng hàng, doanh số tháng này của cửa hàng thuê tăng gấp ba lần so với tháng trước, cô còn bảy tháng ba ngày là sẽ trả sạch nợ, bà dì luôn trì hoãn không đúng giờ, ba tháng nay lại đúng giờ đến thăm, khẩu vị ăn cũng rất tốt, tâm trạng sao không tốt được.

Minh Thì Tiết nắm tay cô, đột nhiên nói: “Vậy chúng ta mở một cuộc họp.”

Lộ Phân Phân: “?”

Lộ Phân Phân đi theo Minh Thì Tiết vào thư phòng, bị anh sắp xếp ngồi trên ghế xoay.

Cô đối với ghế xoay có bóng ma tâm lý không thể miêu tả, vừa ngồi lên đã lập tức nhớ đến cảnh tượng lần đó ở phòng làm việc của anh, vành tai Lộ Phân Phân bỗng chốc đỏ lên.

Cô căng thẳng nên nói nhiều: “Chủ đề của cuộc họp là, tâm trạng của em có tốt không sao?”

“Phải là...” Minh Thì Tiết cân nhắc dùng từ: “Không biết việc này có khiến tâm trạng của em còn tốt hay không?”

Lộ Phân Phân thành công bị làm cho choáng váng.

“Phân Phân, nhìn bên kia.” Minh Thì Tiết bật máy chiếu, gõ một vài lần trên bàn phím máy tính, màn hình nháy ra một bảng phân tích dữ liệu dày đặc.

“Em đọc có hiểu không?”

Lộ Phân Phân thành thật lắc đầu: “Đọc không hiểu.”

“Đây là bản mô phỏng phương án của bạn em, phần còn lại là bản đầu thầu thành công công ty kia. Bởi vì kế hoạch của dự án được

bảo mật nên anh không thể lấy được dữ liệu, nhưng dữ liệu chung này cũng khá là chính xác.”

Lộ Phân Phân bối rối một chút, rất nhanh đã hiểu ra, ý của anh là phương án của Lão Cốt Đầu đã bị đào thải.

Cô nhìn kỹ vào các kí tự lớn dưới cùng của màn hình.

Minh Thì Tiết rất hiểu cô, biết cô sẽ không hiểu, cho nên ngoài việc bản thảo được trình bày vô cùng chi tiết, mà cuối cùng còn có một câu tóm tắt.

– Số tiền lỗ cụ thể được áp dụng cho phương án 2 là:
175.483.330.000 nhân dân tệ.

Lộ Phân Phân nhìn thấy một chuỗi con số chuẩn xác ở phía sau, ánh mắt cô trợn tròn.

Cô đã hiểu rồi!

Điều này có nghĩa là nếu đầu tư cho phương án này nhất định sẽ lỗ rất nhiều tiền.

Lộ Phân Phân hoàn toàn không ngờ đến hiện tại Lão Cốt Đầu lại có tiền đồ như vậy, lòng ham muốn lớn đến mức ngay cả hạng mục hơn trăm triệu cũng dám nhận. Nghe Lâm Phồn Tư nói tiền vốn đăng ký của công ty bọn họ không vượt quá một triệu, nhân viên công ty cũng chỉ có mười người.

“Những thứ này, đều là anh tính sao?” Lộ Phân Phân hỏi.

“Ngoài anh ra, còn thông qua hai vị quản lý rủi ro cùng nhau tính ra.” Minh Thì Tiết nói nhẹ nhàng.

Lộ Phân Phân ngây ngốc.

Anh dành rất nhiều thời gian và nhân lực chỉ để cho cô một lời giải thích?

“Sự khác biệt giữa công ty nhỏ và doanh nghiệp lớn là thái độ đánh giá sự rủi ro, công ty của bạn cùng lớp của em còn rất trẻ, vì vậy rất chú ý tới sự đổi mới, mà đó chính là điều bọn anh không coi trọng nhất.” Minh Thì Tiết tiếp tục nói: “Ngay cả khi nó lỗ 1 nhân dân tệ, giám đốc tài chính của công ty anh cũng sẽ từ chối.”

Nói đến lĩnh vực mà Minh Thì Tiết am hiểu, anh giống như đang phát sáng, với khí chất tinh anh cùng vẻ trầm tĩnh, không có gì có thể ngăn cản được mị lực của anh.

Lộ Phân Phân nhìn chăm chú vào Minh Thì Tiết vài giây, nhưng cô đã nhanh chóng thu hồi tầm mắt, gật đầu tỏ vẻ mình đã nghe hiểu.

Cô có chút ghét bỏ Lão Cốt Đầu. Sao cậu ta có thể đưa ra một phương án kém cỏi như vậy để lừa gạt anh chứ.

Chờ đã, có phải anh đang nghi ngờ cô vì muốn giúp bạn học cũ, mà mặc kệ anh mất tiền không?

Nghĩ tới đây, Lộ Phân Phân nhếch khóe miệng, thờ dài một tiếng.

Minh Thì Tiết dừng lại, quan sát vẻ mặt của cô.

Lộ Phân Phân nghiêng đầu, len lén liếc mắt nhìn vào bảng phân tích dày đặc số liệu trên màn hình lớn, nhiều trang như vậy, có phải anh làm rất lâu không?

Bởi vì cô giúp đỡ người khác, đã để cho anh làm nhiều công việc như vậy.

Trong lòng Lộ Phân Phân cảm thấy rất có lỗi, không dám nói chuyện, yên lặng cúi đầu suy nghĩ lại chính mình.

Minh Thì Tiết: “Không vui sao?”

Lộ Phân Phân khẩu thị tâm phi(1), giọng nói khàn khàn: “Không.”

Minh Thì Tiết nắm lấy tay cô, quỳ gối trước mặt cô, thì thầm: “Những tổn thất này là tài sản chung trong hôn nhân của chúng ta, mặc dù không nhiều, nhưng anh cảm thấy cần phải cho em biết.”

Gần hai trăm triệu, cái này gọi là Không! Nhiều! Sao!

Nếu mà không tìm thấy vấn đề, có thể anh sẽ sử dụng phương án này, rồi tiêu phí mất rất nhiều tiền.

Lộ Phân Phân nghĩ thôi cũng đau lòng, hiện tại cô thậm chí có chút hoài nghi Lão Cốt Đầu, có phải sau khi cậu ta biết quan hệ giữa cô và Minh Thì Tiết thì ỷ lại nên không làm tốt văn bản đấu thầu không.

Và cô là đồng phạm! Một con chim non ngu ngốc giúp đỡ tân binh trẻ đi mổ tiền của chồng mình!

“Nếu em nhất định muốn giúp bạn cùng lớp này...” Anh thỏa hiệp: “Cũng không phải là không thể.”

Lộ Phân Phân không thể tin được mà ngẩng đầu lên.

Rõ ràng anh có thể trực tiếp từ chối, căn bản không cần phải vòng vo tam quốc để giải thích cho cô như vậy.

Bị đối xử khắc nghiệt trong một thời gian dài, cô dường như đã quên mất hai từ “tôn nghiêm”. Nhưng bây giờ, cô đã tìm lại được cảm giác được quan tâm, được tôn trọng mà mình đã đánh mất rồi.

Hốc mắt của Lộ Phân Phân đỏ lên.

“Sao lại khóc?” Đôi mắt sâu thẳm không sợ hãi của anh hiện lên một vẻ hoảng loạn: “Anh sẽ gọi điện thoại cho họ, sử dụng phương án của bạn học của em.” Anh có hơi luống cuống tay chân: “Đừng khóc, Phân Phân.”

“Không khóc.” Lộ Phân Phân mím môi, ngẩng đầu: “Bụi bay vào mắt.”

Tất nhiên Minh Thì Tiết sẽ không biết được, cô đang cố ý nói như vậy để làm dịu bầu không khí, anh ngăn người, tự động dịch ra câu nói theo nghĩa đen, sau đó nâng hàm của cô lên, cẩn thận kiểm tra mắt.

“Mắt nào?”

Lộ Phân Phân bị dáng vẻ nghiêm trọng của anh chọc cười: “Con mắt thứ ba.”

Minh Thì Tiết xoa xoa đầu cô: “Nghịch ngợm.” Ngón tay anh lướt qua đuôi mắt cô, bàn tay ấm áp khẽ khề sát má, nhẹ giọng hỏi: “Chỗ nào?”

Lộ Phân Phân bị nghẹn nước mắt: “Trong lòng.” Cô chỉ vào vị trí trái tim: “Ở đây.”

Minh Thì Tiết: “...”

Lộ Phân Phân thấy dáng vẻ căng thẳng của anh, nhịn không được mà muốn trêu chọc anh một chút.

Đuôi mắt cô nâng lên, cười xinh đẹp quyến rũ, nắm lấy tay anh: “Nếu không anh chạm vào thử.”

Minh Thì Tiết kinh ngạc nhìn cô, cánh tay bỗng cứng đờ, nhẹ giọng dỗ dành: “Phân Phân, đừng đùa giỡn.”

Ánh mắt của cô trở nên u oán, buông cánh tay anh ra, rũ mí mắt xuống: “À.”

Robot này không hiểu!

Cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Vừa mới xoay người, đã bị người đàn ông phía sau kéo trở về.

Minh Thì Tiết nhìn vào vẻ mặt của cô, kết luận: “Tức giận rồi.”

Lộ Phân Phân không phủ nhận, dù sao phủ nhận cũng sẽ bị anh nhìn ra.

Một giây sau, Lộ Phân Phân cảm giác vạt áo đã bị kéo một chút, cô không thể tin được chuyện xảy ra, trợn to hai mắt, chậm rãi cúi đầu.

Bàn tay to của chủ nợ thật sự đã đặt lên, nhẹ nhàng dán vào vị trí chính giữa ngực cô.

Lộ Phân Phân: “!?!?!?!?”

Tại sao cô lại đùa giỡn với robot chứ!

Trong thế giới của anh chỉ có thực hiện mệnh lệnh! Căn bản không có đùa!

Chỉ có hai ba giây ngắn ngủi, cô cảm thấy dài giống như một vạn năm trôi qua vậy.

Trái tim anh đập điên cuồng, làn da dưới ngón tay thon dài của anh tựa như bị đốt cháy, ngọn lửa lửa bùng lên từ tứ chi, máu toàn thân đều sôi trào.

Pháo hoa nổ đùng đùng trong đầu cô, ngay cả hơi thở cũng bị đình trệ.

“Chạm vào.” Minh Thì Tiết thu tay lại: “Sẽ không tức giận nữa.” Anh giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Mặt Lộ Phân Phân đỏ bừng thành tôm hùm đất cay: “Em...Em không tức giận.”

Tầm mắt của Minh Thì Tiết dừng lại ở nơi anh vừa chạm qua, giọng nói khàn khàn: “Chuyện của bạn học, cũng không tức giận?”

Lộ Phân Phân cố gắng duy trì một tia lạnh nhạt còn sót lại, ra về bình tĩnh, gạt đầu một cái, rồi lén lút kéo cổ áo lên.

Cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng đã bình tĩnh lại: “Lần này, em không nên nhúng tay vào.” Bởi vì cô là người ngoài nghề, cách hành như cách sơn(2), đối với nhân sĩ mà chỉ vẽ giang sơn vốn là một loại sai lầm lớn.

“Thực xin lỗi, đã gây thêm phiền phức cho anh.”

Tầm mắt của Minh Thì Tiết còn dừng ở nơi anh vừa chạm qua.

Lộ Phân Phân cúi đầu, nhận thấy được ánh mắt nồng nhiệt kia, đoán rằng anh đang nhìn mình, cuối cùng sự hoảng sợ không yên lại quét nhanh qua sự tỉnh táo còn lại của cô.

Cô liếm môi: “Anh nhìn em thế này, làm cho em cảm thấy mình trong lòng anh, là một người không biết phải trái vậy.”

Minh Thì Tiết không nói gì.

Lộ Phân Phân cho rằng anh thừa nhận, có chút tủi thân: “Em là loại người không phân biệt được phải trái mà.”

“Không phải.” Minh Thì Tiết cúi người, dịu dàng hôn lên đỉnh tóc cô: “Em rất hiểu chuyện.”

(1) Khẩu thị tâm phi 口是心非 kǒu shì xīn fēi có nghĩa là miệng thì nói vậy nhưng tâm lại không phải vậy, ngoài miệng nói một đằng trong lòng lại nghĩ một nẻo.

(2) Cách hành như cách sơn: Là một thành ngữ, hàm ý: Không phải là người chuyên môn trong một nghề nghiệp sẽ cảm thấy xa lạ đối với nghề nghiệp ấy giống như thuộc vào một thế giới khác, hoặc

bị ngăn cách, che lấp bởi một rặng núi to, không thể thấy được những chuyện trong lãnh vực ấy.

Chương 18

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: MoonMi

Beta: Yang

Chương 19: Uống rượu

Lộ Phân Phân không chắc Minh Thì Tiết đang nói gặp vào vài ngày trước hay là lúc trước từng gặp, tư duy của hai người dường như không giống nhau. Mà anh lại là người kiêu lời, cô không hỏi thì anh cũng không nói.

Cô hỏi thêm một câu: “Gặp nhau khi nào? Ý em là, lần gặp mặt đầu tiên.”

Minh Thì Tiết trả lời: “Khoảng 10 năm trước.”

Năm lớp 12? Lộ Phân Phân kinh ngạc đến mức cả giọng nói cũng bất giác to hơn: “Lúc học lớp 12 anh gặp Âu Dĩ Đồng? Gặp ở đâu vậy?”

“Gặp qua một lần.” Minh Thì Tiết bị hỏi lập tức trả lời: “Tiểu khu Thính Phong ở Lâm Giang.”

Lộ Phân Phân nuốt thức ăn trong miệng, bụng rượu vang đỏ lên, ngửa đầu uống một ngụm lớn, sau đó mở to đôi mắt lấp lánh: “Sao trước đây không nghe anh nhắc tới?”

Minh Thì Tiết đưa tay ra, lấy ly rượu vang đỏ từ tay cô: “Uống chậm một chút, sẽ say đó.”

“Anh cũng sống ở bên kia sao?” Lộ Phân Phân hỏi. Thính Phong là khu phòng học, tỷ lệ gặp cựu sinh viên rất cao, “Nhà anh ở tòa nào, đơn vị mấy?”

“Tòa nhà thứ ba, đơn vị một.”

“Thật trùng hợp, nhà em cũng vậy!” Lộ Phân Phân không khỏi có chút hưng phấn, có lẽ ngôi nhà cũ đã để lại cho cô nhiều ký ức đẹp, đến nỗi nghe thấy có người từng sống ở đó, cô sẽ không nhịn được mà muốn hỏi thêm vài câu: “Tầng mấy?”

“Tầng mười bảy.”

Lộ Phân Phân: “Nhà em ở tầng 15.”

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm vào cô.

Không biết là do rượu quá mạnh hay là vì quá hưng phấn, hai má cô nổi lên một màu đỏ ửng mỏng manh, vẻ mặt cũng vui tươi hơn bình thường.

Lộ Phân Phân cũng quan sát anh.

Cô đột nhiên có chút tin vào duyên phận mà Cậu Trần gầy gò đã nói.

Người đàn ông cô gặp được, không chỉ là cựu sinh viên, mà còn cùng lớp với cô, sống trong cùng một khu phố.

Cũng chỉ có người trầm mặc ít nói như Minh Thì Tiết mới có thể bình tĩnh, nếu đổi lại là cô, đã lập tức chạy tới hỏi đông hỏi tây rồi.

“Vậy anh đã gặp em chưa?” Lộ Phân Phân đặc biệt tò mò duyên phận giữa cô và anh rất cuộc sâu đậm bao nhiêu, nhất thời quên già bộ dùi dằng, giơ hai tay lên, mỗi tay nắm lấy một nắm tóc ở hai bên: “Như thế này nè, lúc đó em buộc hai chùm đuôi ngựa, trông rất đặc biệt, thấy qua chưa?”

Khóe môi Minh Thì Tiết khẽ nhếch, ánh mắt sáng quắc nhìn nụ cười vui tươi tự nhiên nở rộ của cô, thấp giọng nói: “Gặp qua rồi.”

“Anh còn nhớ sao?” Khuôn mặt Lộ Phân Phân lộ vẻ không thể tin được, cô buông hai chùm tóc xuống, nửa người lướt qua mặt bàn tiến đến trước mặt Minh Thì Tiết, cẩn thận nhìn mặt anh vài giây, trong miệng nói thầm: “Sao em lại không có ấn tượng.”

Cô nghĩ ra một khả năng.

“Anh đã phẫu thuật thẩm mỹ?”

“Ban đầu cũng muốn đi.” Minh Thì Tiết nói, “Sau đó vì sợ đau, nên đã từ bỏ.”

Anh đang đùa với cô phải không? Đẹp như vậy còn phẫu thuật thẩm mỹ làm gì chứ.

Lộ Phân Phân run rẩy, trò đùa của anh nhạt thật.

Lộ Phân Phân giống như mở máy hát, hết một đĩa bé tò mò, nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp của Minh Thì Tiết, nói: “Người phụ nữ đó nói ánh mắt của anh rất lạnh lùng, anh có xung đột với bà ta không?”

Minh Thì Tiết rũ mắt xuống, nhìn ngón tay: “Không.”

Lộ Phân Phân nghĩ rằng có.

Cô thường không hài lòng thái độ của Âu Dĩ Đồng đối với bạn bè của mình, người phụ nữ đó đặc biệt sắc bén, cũng không cho các bạn nam đến nhà chơi, càng không nể mặt với những nam sinh khác. Bạn học nam mà liếc mắt nhìn cô một cái, Âu Dĩ Đồng đều cảm thấy cô muốn yêu sớm, như thế sẽ phá hủy kế hoạch đẩy cô đi cưới chồng sớm của bà ấy

“Anh gặp khi nào vậy?”

Truyện_chi_đăng_tại_đuy_nhất_trên_wp_watt: YinYang'sHouse

Minh Thì Tiết nhìn cô, giọng nói rất thấp: “Giữa tháng hai.”

Lộ Phân Phân khựng lại, sinh nhật của cô cũng là giữa tháng hai.

Ngày lễ tình nhân hàng năm chính là sinh nhật của cô, mỗi năm vào thời điểm này Âu Dĩ Đồng đều giận dữ với ba. Trong trí nhớ, Lộ Phân Phân chỉ tổ chức sinh nhật hai lần. Một lần là mười tuổi, cha mời tất cả người quen đến khách sạn 5 sao để tổ chức sinh nhật cho cô, tổ chức trong cả hai ngày.

Một lần khác chính là năm mười sáu tuổi, cô lên trường cấp 3 tốt nhất thành phố Lâm Giang, kết bạn nhiều bạn mới như, Tư Tư, cậu Trần gầy gò, Lãng Việt, Lão Cốt Đầu, cũng nhờ đó mà bọn họ quen biết nhau.

Năm đó cũng là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời cô.

Cha cô qua đời, mẹ bỏ đi với người khác. Trong một đêm, cô từ công chúa trở thành tù nhân, phải nghỉ học ở trường quý tộc, rời khỏi nơi cung điện hoa lệ, rơi vào vực sâu thẳm.

Kể từ đó, dù cô có làm gì đi chăng nữa cũng bị chối bỏ.

Sự tự tin của cô là quá phô trương, ý chí cầu tiến của cô trở thành sự tự tin thái quá.

Mãn Hồng Ngọc nói như thế, bác cũng nói y như vậy.

Ngay cả bà nội thân yêu mà cô kính trọng nhất cũng nói: “Bác gái con nói những điều đó đều là vì muốn tốt cho con, bây giờ không nói, tương lai con gả đến nhà người khác thì chỉ biết khóc than.”

Bác trai nói: “Ba nó chiều chuộng nó quá mức, bây giờ quen rồi, con gái không thể quá cá tính.”

Trước kỳ thi tuyển sinh đại học, Mãn Hồng Ngọc nói: “Thi không đậu thì đi làm thuê, một đứa con gái như con đọc nhiều sách như vậy

làm gì? Tương lai cũng phải gả chồng sinh con thôi. Học cách làm việc nhà tốt là được, kéo tương lai gả đến nhà chồng bị người ta ghét bỏ. Con cũng đừng hận bác, bác chỉ muốn tốt cho con nên mới nói vậy thôi.”

Cô nhịn không được bắt đầu nghi ngờ, có phải thật sự vấn đề do một mình cô hay không.

Có phải ba thật sự đã quá nuông chiều cô, chiều hư cô, hư đến mức coi trời bằng vung, người người đòi đánh.

Lúc đó cô còn không xác định mình có làm sai hay không, cũng không ai dạy cô cái gì là đúng cái gì sai.

Cuối cùng, cô bị buộc phải từ bỏ trường đại học yêu thích nhất.

Cho đến sau này khi cô trưởng thành bắt đầu đi làm việc, bị mọi người nhìn với một ánh mắt kỳ lạ. Mặc kệ cô đạt được thành tích gì, mặc kệ cô cố gắng như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng đều bị người ta gắn mác ngủ với đàn ông để thăng chức.

Vào thời điểm đó, cô đặc biệt tức giận và bất lực.

Cũng từ lúc đó trở đi, cô tin mọi thứ thật sự là lỗi của cô.

Từ từ, cô thu mình lại, từng chút từng chút trói buộc Lộ Phân Phân tự tin kia, cho đến khi hoàn toàn bị mắc kẹt.

Lộ Phân Phân đoạt lấy ly rượu từ tay Minh Thì Tiết, ánh mắt mang theo chút cầu xin: “Cho em uống một chút.”

Minh Thì Tiết nhận thấy sự bất thường của cô, đưa ly rượu qua.

Lộ Phân Phân buồn bực uống hết nửa chai rượu vang đỏ.

Mỗi một lần say rượu, cô đều giải phóng tính cách của Phân Phân bị mắc kẹt kia. Thật sự rất nhớ nó, cho nên cứ cách một khoảng thời gian, cô sẽ cho phép mình bung lụa một chút.

Bây giờ có người sống chung, cô ngại làm trò con bò trước mặt chủ nợ, cho nên mỗi lần sinh ra ý nghĩ này, cô lập tức gạch đi.

Đêm nay, bữa tối dưới ánh nến thật tuyệt vời, người đàn ông ngồi đối diện cũng quá quyến rũ.

Cô uống không quá nhiều, nhưng lại có cảm giác rất phiêu.

Lộ Phân Phân ngơ ngác nhìn Minh Thì Tiết, mặt anh lúc đầu là hai, sau đó biến thành ba cái đầu, chồng lên nhau.

Cô cười khúc khích: “Chồng nhiều quá đi.”

Minh Thì Tiết cùng cô phát điên: “Mấy người?”

Lộ Phân Phân dựng lên ba ngón tay, suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, lại giơ thêm: “Năm người.”

Dường như Minh Thì Tiết nở nụ cười: “Còn em là bốn người đó.”

Lộ Phân Phân không tin, đưa mắt sát vào tay đếm, ngẩng đầu nhìn anh, ghen một giây, cười to: “Còn có một ngón tay út, giấu ở đây.”

“Ở đâu?”

Lộ Phân Phân đứng lên, lão đảo đi đến bên cạnh Minh Thì Tiết, giống như một học sinh tiểu học đã hoàn thành bài tập toán chuẩn bị nộp bài tập về nhà, vui vẻ đưa tay đến trước mặt anh: “Đây.”

Minh Thì Tiết ấn ngón tay của cô trở về, tiếp tục ấn ngón áp út của cô, ấn ngón giữa, chỉ để lại một ngón trỏ.

“Em chỉ có một người chồng.”

Lộ Phân Phân cảm thấy anh nói đúng.

Cô chỉ có một người chồng, là Minh Thì Tiết.

“Em ghét sinh nhật quá.” Lộ Phân Phân nghĩ một đặng nói một nẻo, sau đó tự hỏi tự trả lời: “Bởi vì mỗi lần sinh nhật, ba mẹ đều cãi nhau.”

“Vì sao.”

Lộ Phân Phân thừa nước đục thả câu, đắc ý nâng cằm lên, liếc anh một cái: “Không biết chứ gì? Bởi vì sinh nhật của em là ngày Valentine!”

Không nhận được câu trả lời, Minh Thì Tiết tiếp tục hỏi: “Tại sao.”

Lộ Phân Phân đứng mệt rồi, ôm lấy cổ anh, ngồi trên đùi anh nghỉ ngơi.

Minh Thì Tiết giơ tay ôm lấy cô, tránh cho cô rơi xuống đất.

Cô ngửa đầu, đôi mắt say xỉn, ánh mắt rời rạc cố gắng tập trung, giống như đã nhận ra anh, cô mím môi, thẹn thùng cười một cái, ngoắc ngón tay với anh.

Minh Thì Tiết là hiểu ý, cúi đầu chú ý nghe.

Lộ Phân Phân ôm lấy cổ anh, môi dán vào vành tai anh, thì thầm: “Bởi vì, có một năm valentine nọ, người phụ nữ của cha em đã ngoại tình!”

Cô ngẩng đầu lên với một khuôn mặt bí ẩn: “Em sẽ không cho anh biết người phụ nữ của cha em là ai đâu.”

Minh Thì Tiết: “Người phụ nữ kia tên là Âu Dĩ Đồng, phải không?”

Lộ Phân Phân hít sâu một hơi, giống như bí mật của cô đã bị phát hiện, sắp lộ tẩy, cô đẩy anh ra, xoay người muốn chạy.

Sau đó lại bị người đàn ông phía sau kéo trở về.

Minh Thì Tiết kéo cô về lại đùi của mình, ngón tay của anh giữ sau gáy của cô, khẽ thì thầm bên tai: “Anh không nói ra.”

Sao anh lại biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì chứ!

Lộ Phân Phân cảm thấy người đàn ông này không đơn giản. Cô mặc kệ anh nghĩ gì, nhẹ nhàng cẩn thận quan sát ngũ quan của anh, giống như đang cố gắng đánh giá cái gì đó.

Sau đó nháy ra một câu: “Mười điểm.”

Minh Thì Tiết: “Cái gì?”

“Đẹp trai.” Sau khi đánh giá, cô đột nhiên hỏi: “Anh là ai?”

Minh Thì Tiết hỏi ngược lại cô: “Em là ai?”

“Em,” Lộ Phân Phân quyết định nói với anh, “Em là công chúa điện hạ.”

Cô có một lâu đài do chính tay cha xây dựng cho. Nhưng cô không thể nói với bất cứ ai, nếu không nó sẽ bị phá hủy mất.

Nhưng cô không ngại nói cho Minh Thì Tiết.

Minh Thì Tiết: “Còn anh thì sao?”

“Đối với công chúa, anh là...” Lộ Phân Phân suy nghĩ về nó, đặt cho anh một vị trí: “Hiệp sĩ!” Sau đó, nói với anh một cách chắc chắn, “Anh là một hiệp sĩ bảo vệ công chúa!”

Minh Thì Tiết nói, “Được rồi.”

Lộ Phân Phân nghi ngờ nhìn anh, kéo cánh tay anh ra, đứng lên, vịn bàn xoay người, đi ra hai bước, sau đó lại trở lại bên cạnh anh.

Cô tiến lại gần và hỏi: “Anh có biết những hiệp sĩ sẽ làm gì khi công chúa bị mắc kẹt không?”

Minh Thì Tiết: “Om công chúa đi ngủ.”

“Anh thông minh thật!” Lộ Phân Phân dang hai tay cầu ôm, “Anh bế em đi ngủ đi, em không muốn đi bộ.”

“Được.”

Hiệp sĩ của cô giống như một chuyên gia dỗ ngủ được đào tạo bài bản, giúp cô thay đồ ngủ, còn giúp cô tẩy trang nữa.

Lộ Phân Phân muốn hôn anh, nhưng lại bị anh né tránh.

Cô không hài lòng, quay mặt đi giận dữ.

Hiệp sĩ nói trên đầu cô, “Công chúa, em đang say rượu.”

Cô nói năng hùng hổ đầy lý lẽ: “Cho nên mới chỉ thị một người chồng tới để thị tẩm đó.”

“Em chỉ có một người chồng.”

“Được, chỉ có anh thôi.”

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp dán sát vào lưng cô, cô vui vẻ cởi bỏ đồ ngủ. Kỵ sĩ của cô lấn tới, trên người anh tỏa ra mùi hương dễ chịu.

Cô rất buồn ngủ, anh lại liên tục cắn cô, cắn từ đầu đến cuối.

Cắn cô thoải mái đến mức ngủ thiếp đi.

Lộ Phân Phân đã mơ cả một đêm.

Từ ướt át đến kinh dị, từ hoảng hốt đến cảm động.

Cô mơ thấy mình quay lại căn hầm ở ngôi nhà cũ, và đào lên tất cả các đồ cổ bị chôn vùi bên dưới.

Giấc mơ quá mức chân thật, ngay cả câu nói của ba cũng thế: “Ba để lại một búp bê ma thuật cho con gái ngoan, lúc nhớ ba thì đi đào ra.” Hoàn toàn giống với những gì đã xảy ra trong thực tế.

Nhưng ba chẳng để lại cho cô con búp bê ma thuật nào cả, món đồ ông để lại còn giá trị hơn hết thảy, nhất là trong mắt những người chơi đồ cổ.

Lộ Phân Phân ngồi dậy, đột nhiên sợ hãi.

Tối qua cô đã khoe khoang với ai?

Lộ Phân Phân cố gắng nhớ lại, tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô ăn tôm hùm, ăn bít tết, sau đó...

Sau đó dường như chưa từng bước ra cửa, trong nhà cũng không có khách.

Nghi phạm duy nhất chỉ có Minh Thì Tiết.

Chủ nợ biết trong tay cô có một giỏ đồ cổ, liệu sẽ nghĩ cô là người nợ dai không chịu trả hay không?

Lộ Phân Phân xoay người bước xuống giường.

Vừa mới đi được hai bước, dưới chân đã mềm nhũn. Cô ngồi trở lại, cúi đầu kiểm tra váy ngủ trên người, lại nhìn sang những nơi khác. Trên người và chân không có dấu vết, tối qua Minh Thì Tiết không có ngủ với cô.

Thế sao lại cảm thấy mệt mỏi như này?

12 giờ trưa Minh Thì Tiết mới tan làm, Lộ Phân Phân ngại đi quấy rầy anh, cũng không còn cách nào để xác nhận tối hôm qua mình đã làm gì.

12:30 trưa.

Minh Thì Tiết trở về, đúng giờ đón cô đi ăn cơm. Lộ Phân Phân liếc mắt nhìn anh, xem chút đã trọ luôn cả cổ.

Anh bị thương rồi!!

Lộ Phân Phân thăm dò: “Anh...đi đánh nhau với người ta à?”

Minh Thì Tiết mặc âu phục giày da, khuôn mặt vô cảm không hợp với băng keo cá nhân màu hồng tí nào.

Nhìn có chút không nói nên lời.

Lộ Phân Phân ghen cười, dùng giọng điệu quan tâm hỏi: “Ai đánh vậy?”

Minh Thì Tiết: “Không ai đánh.”

Lộ Phân Phân: “VẬY MẶT ANH...”

Tầm mắt của Minh Thì Tiết dừng trên móng tay cô, “Do bị cào.”

“.....”

Lộ Phân Phân nhìn theo ánh mắt của anh, sau đó lại cúi đầu nhìn móng tay mình, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

Không phải là...do cô cào chứ. Phải không vậy?

Lộ Phân Phân do dự giơ tay phải lên: “Nó sao...”

Minh Thì Tiết giữ bàn tay trái của cô, rồi lại nắm lấy ngón áp út mảnh mai: “Do nó.”

Lộ Phân Phân: “...”

“Không, không phải,” Lộ Phân Phân rút “thủ phạm” về, “Tại sao em lại cào vào mặt anh?” Theo lý thuyết, cho dù cô uống say cũng

không nở ra tay tàn nhẫn với mặt của anh.

Minh Thì Tiết khẽ mím môi, bình tĩnh nói: “Do anh muốn bay.”

Lộ Phân Phân: “???”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: “Anh không
nhịn được, em đại diện mặt trăng tiêu diệt anh.”

“.....”

“Sau đó lập tức dùng pháp trượng của em mà biến anh thành ra
như này.”

“.....”

Chương 19

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lộ Phân Phân không chắc Minh Thì Tiết đang nói gặp vào vài ngày trước hay là lúc trước từng gặp, tư duy của hai người dường như không giống nhau. Mà anh lại là người kiêu lời, cô không hỏi thì anh cũng không nói.

Cô hỏi thêm một câu: “Gặp nhau khi nào? Ý em là, lần gặp mặt đầu tiên.”

Minh Thì Tiết trả lời: “Khoảng 10 năm trước.”

Năm lớp 12? Lộ Phân Phân kinh ngạc đến mức cả giọng nói cũng bất giác to hơn: “Lúc học lớp 12 anh gặp Âu Dĩ Đồng? Gặp ở đâu vậy?”

“Gặp qua một lần.” Minh Thì Tiết bị hỏi lập tức trả lời: “Tiểu khu Thính Phong ở Lâm Giang.”

Lộ Phân Phân nuốt thức ăn trong miệng, bụng rượu vang đỏ lên, ngửa đầu uống một ngụm lớn, sau đó mở to đôi mắt lấp lánh: “Sao trước đây không nghe anh nhắc tới?”

Minh Thì Tiết đưa tay ra, lấy ly rượu vang đỏ từ tay cô: “Uống chậm một chút, sẽ say đó.”

“Anh cũng sống ở bên kia sao?” Lộ Phân Phân hỏi. Thính Phong là khu phòng học, tỷ lệ gặp cựu sinh viên rất cao, “Nhà anh ở tòa nào, đơn vị mấy?”

“Tòa nhà thứ ba, đơn vị một.”

“Thật trùng hợp, nhà em cũng vậy!” Lộ Phân Phân không khỏi có chút hưng phấn, có lẽ ngôi nhà cũ đã để lại cho cô nhiều ký ức đẹp,

đến nỗi nghe thấy có người từng sống ở đó, cô sẽ không nhin được mà muốn hỏi thêm vài câu: “Tầng mấy?”

“Tầng mười bảy.”

Lộ Phân Phân: “Nhà em ở tầng 15.”

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm vào cô.

Không biết là do rượu quá mạnh hay là vì quá hưng phấn, hai má cô nổi lên một màu đỏ ửng mỏng manh, vẻ mặt cũng vui tươi hơn bình thường.

Lộ Phân Phân cũng quan sát anh.

Cô đột nhiên có chút tin vào duyên phận mà Cậu Trần gầy gò đã nói.

Người đàn ông cô gặp được, không chỉ là cựu sinh viên, mà còn cùng lớp với cô, sống trong cùng một khu phố.

Cũng chỉ có người trầm mặc ít nói như Minh Thì Tiết mới có thể bình tĩnh, nếu đổi lại là cô, đã lập tức chạy tới hỏi đông hỏi tây rồi.

“Vậy anh đã gặp em chưa?” Lộ Phân Phân đặc biệt tò mò duyên phận giữa cô và anh rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu, nhất thời quên già bộ điệu dàng, giơ hai tay lên, mỗi tay nắm lấy một nắm tóc ở hai bên: “Như thế này nè, lúc đó em buộc hai chùm đuôi ngựa, trông rất đặc biệt, thấy qua chưa?”

Khóe môi Minh Thì Tiết khẽ nhếch, ánh mắt sáng quắc nhìn nụ cười vui tươi tự nhiên nở rộ của cô, thấp giọng nói: “Gặp qua rồi.”

“Anh còn nhớ sao?” Khuôn mặt Lộ Phân Phân lộ vẻ không thể tin được, cô buông hai chùm tóc xuống, nửa người lướt qua mặt bàn tiến đến trước mặt Minh Thì Tiết, cẩn thận nhìn mặt anh vài giây, trong miệng nói thầm: “Sao em lại không có ấn tượng.”

Cô nghĩ ra một khả năng.

“Anh đã phẫu thuật thẩm mỹ?”

“Ban đầu cũng muốn đi.” Minh Thì Tiết nói, “Sau đó vì sợ đau, nên đã từ bỏ.”

Anh đang đùa với cô phải không? Đẹp như vậy còn phẫu thuật thẩm mỹ làm gì chứ.

Lộ Phân Phân run rẩy, trò đùa của anh nhạt thật.

Lộ Phân Phân giống như mở máy hát, hết một đĩa bé tò mò, nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp của Minh Thì Tiết, nói: “Người phụ nữ đó nói ánh mắt của anh rất lạnh lùng, anh có xung đột với bà ta không?”

Minh Thì Tiết rũ mắt xuống, nhìn ngón tay: “Không.”

Lộ Phân Phân nghĩ rằng có.

Cô thường không hài lòng thái độ của Âu Dĩ Đồng đối với bạn bè của mình, người phụ nữ đó đặc biệt sắc bén, cũng không cho các bạn nam đến nhà chơi, càng không nể mặt với những nam sinh khác. Bạn học nam mà liếc mắt nhìn cô một cái, Âu Dĩ Đồng đều cảm thấy cô muốn yêu sớm, như thế sẽ phá hủy kế hoạch đẩy cô đi cưới chồng sớm của bà ấy

“Anh gặp khi nào vậy?”

Truyện_chi_đăng_tải_đầy_nhất_trên_wp_watt: YinYang'sHouse

Minh Thì Tiết nhìn cô, giọng nói rất thấp: “Giữa tháng hai.”

Lộ Phân Phân khựng lại, sinh nhật của cô cũng là giữa tháng hai.

Ngày lễ tình nhân hàng năm chính là sinh nhật của cô, mỗi năm vào thời điểm này Âu Dĩ Đồng đều giận dữ với ba. Trong trí nhớ, Lộ Phân Phân chỉ tổ chức sinh nhật hai lần. Một lần là mười tuổi, cha

mời tất cả người quen đến khách sạn 5 sao để tổ chức sinh nhật cho cô, tổ chức trong cả hai ngày.

Một lần khác chính là năm mười sáu tuổi, cô lên trường cấp 3 tốt nhất thành phố Lâm Giang, kết bạn nhiều bạn mới như, Tư Tư, cậu Trần gầy gò, Lãng Việt, Lão Cốt Đầu, cũng nhờ đó mà bọn họ quen biết nhau.

Năm đó cũng là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời cô.

Cha cô qua đời, mẹ bỏ đi với người khác. Trong một đêm, cô từ công chúa trở thành tù nhân, phải nghỉ học ở trường quý tộc, rời khỏi nơi cung điện hoa lệ, rơi vào vực sâu thẳm.

Kể từ đó, dù cô có làm gì đi chăng nữa cũng bị chối bỏ.

Sự tự tin của cô là quá phô trương, ý chí cầu tiến của cô trở thành sự tự tin thái quá.

Mã Hồng Ngọc nói như thế, bác cũng nói y như vậy.

Ngay cả bà nội thân yêu mà cô kính trọng nhất cũng nói: “Bác gái con nói những điều đó đều là vì muốn tốt cho con, bây giờ không nói, tương lai con gả đến nhà người khác thì chỉ biết khóc than.”

Bác trai nói: “Ba nó chiều chuộng nó quá mức, bây giờ quen rồi, con gái không thể quá cá tính.”

Trước kỳ thi tuyển sinh đại học, Mã Hồng Ngọc nói: “Thi không đậu thì đi làm thuê, một đứa con gái như con đọc nhiều sách như vậy làm gì? Tương lai cũng phải gả chồng sinh con thôi. Học cách làm việc nhà tốt là được, kẻo tương lai gả đến nhà chồng bị người ta ghét bỏ. Con cũng đừng hận bác, bác chỉ muốn tốt cho con nên mới nói vậy thôi.”

Cô nhin không được bắt đầu nghi ngờ, có phải thật sự vấn đề do một mình cô hay không.

Có phải ba thật sự đã quá nuông chiều cô, chiều hư cô, hư đến mức coi trời bằng vung, người người đòi đánh.

Lúc đó cô còn không xác định mình có làm sai hay không, cũng không ai dạy cô cái gì là đúng cái gì sai.

Cuối cùng, cô bị buộc phải từ bỏ trường đại học yêu thích nhất.

Cho đến sau này khi cô trưởng thành bắt đầu đi làm việc, bị mọi người nhìn với một ánh mắt kỳ lạ. Mặc kệ cô đạt được thành tích gì, mặc kệ cô cố gắng như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng đều bị người ta gắn mác ngủ với đàn ông để thăng chức.

Vào thời điểm đó, cô đặc biệt tức giận và bất lực.

Cũng từ lúc đó trở đi, cô tin mọi thứ thật sự là lỗi của cô.

Từ từ, cô thu mình lại, từng chút từng chút trói buộc Lộ Phân Phân tự tin kia, cho đến khi hoàn toàn bị mắc kẹt.

Lộ Phân Phân đoạt lấy ly rượu từ tay Minh Thì Tiết, ánh mắt mang theo chút cầu xin: “Cho em uống một chút.”

Minh Thì Tiết nhận thấy sự bất thường của cô, đưa ly rượu qua.

Lộ Phân Phân buồn bực uống hết nửa chai rượu vang đỏ.

Mỗi một lần say rượu, cô đều giải phóng tính cách của Phân Phân bị mắc kẹt kia. Thật sự rất nhớ nó, cho nên cứ cách một khoảng thời gian, cô sẽ cho phép mình bung lụa một chút.

Bây giờ có người sống chung, cô ngại làm trò con bò trước mặt chủ nợ, cho nên mỗi lần sinh ra ý nghĩ này, cô lập tức gạch đi.

Đêm nay, bữa tối dưới ánh nến thật tuyệt vời, người đàn ông ngồi đối diện cũng quá quyến rũ.

Cô uống không quá nhiều, nhưng lại có cảm giác rất phiêu.

Lộ Phân Phân ngơ ngác nhìn Minh Thì Tiết, mặt anh lúc đầu là hai, sau đó biến thành ba cái đầu, chồng lên nhau.

Cô cười khúc khích: “Chồng nhiều quá đi.”

Minh Thì Tiết cùng cô phát điên: “Máy người?”

Lộ Phân Phân dựng lên ba ngón tay, suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, lại giơ thêm: “Năm người.”

Dường như Minh Thì Tiết nở nụ cười: “Còn em là bốn người đó.”

Lộ Phân Phân không tin, đưa mắt sát vào tay đếm, ngẩng đầu nhìn anh, ghen một giây, cười to: “Còn có một ngón tay út, giấu ở đây.”

“Ở đâu?”

Lộ Phân Phân đứng lên, lao đảo đi đến bên cạnh Minh Thì Tiết, giống như một học sinh tiểu học đã hoàn thành bài tập toán chuẩn bị nộp bài tập về nhà, vui vẻ đưa tay đến trước mặt anh: “Đây.”

Minh Thì Tiết ấn ngón tay của cô trở về, tiếp tục ấn ngón áp út của cô, ấn ngón giữa, chỉ để lại một ngón trỏ.

“Em chỉ có một người chồng.”

Lộ Phân Phân cảm thấy anh nói đúng.

Cô chỉ có một người chồng, là Minh Thì Tiết.

“Em ghét sinh nhật quá.” Lộ Phân Phân nghĩ một đặng nói một nẻo, sau đó tự hỏi tự trả lời: “Bởi vì mỗi lần sinh nhật, ba mẹ đều cãi nhau.”

“Vì sao.”

Lộ Phên Phên thừa nước đục thả câu, đắc ý nâng cằm lên, liếc anh một cái: “Không biết chứ gì? Bởi vì sinh nhật của em là ngày Valentine!”

Không nhận được câu trả lời, Minh Thì Tiết tiếp tục hỏi: “Tại sao.”

Lộ Phên Phên đứng mệt rồi, ôm lấy cổ anh, ngồi trên đùi anh nghỉ ngơi.

Minh Thì Tiết giơ tay ôm lấy cô, tránh cho cô rơi xuống đất.

Cô ngửa đầu, đôi mắt say xỉn, ánh mắt rời rạc cố gắng tập trung, giống như đã nhận ra anh, cô mím môi, thẹn thùng cười một cái, ngoắc ngón tay với anh.

Minh Thì Tiết là hiểu ý, cúi đầu chú ý nghe.

Lộ Phên Phên ôm lấy cổ anh, môi dán vào vành tai anh, thì thầm: “Bởi vì, có một năm valentine nọ, người phụ nữ của cha em đã ngoại tình!”

Cô ngẩng đầu lên với một khuôn mặt bí ẩn: “Em sẽ không cho anh biết người phụ nữ của cha em là ai đâu.”

Minh Thì Tiết: “Người phụ nữ kia tên là Âu Dĩ Đồng, phải không?”

Lộ Phên Phên hít sâu một hơi, giống như bí mật của cô đã bị phát hiện, sắp lộ tẩy, cô đẩy anh ra, xoay người muốn chạy.

Sau đó lại bị người đàn ông phía sau kéo trở về.

Minh Thì Tiết kéo cô về lại đùi của mình, ngón tay của anh giữ sau gáy của cô, khẽ thì thầm bên tai: “Anh không nói ra.”

Sao anh lại biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì chứ!

Lộ Phên Phên cảm thấy người đàn ông này không đơn giản. Cô mặc kệ anh nghĩ gì, nhẹ nhàng cẩn thận quan sát ngũ quan của anh,

giống như đang cố gắng đánh giá cái gì đó.

Sau đó nháy ra một câu: “Mười điểm.”

Minh Thì Tiết: “Cái gì?”

“Đẹp trai.” Sau khi đánh giá, cô đột nhiên hỏi: “Anh là ai?”

Minh Thì Tiết hỏi ngược lại cô: “Em là ai?”

“Em,” Lộ Phân Phân quyết định nói với anh, “Em là công chúa điện hạ.”

Cô có một lâu đài do chính tay cha xây dựng cho. Nhưng cô không thể nói với bất cứ ai, nếu không nó sẽ bị phá hủy mất.

Nhưng cô không ngại nói cho Minh Thì Tiết.

Minh Thì Tiết: “Còn anh thì sao?”

“Đối với công chúa, anh là...” Lộ Phân Phân suy nghĩ về nó, đặt cho anh một vị trí: “Hiệp sĩ!” Sau đó, nói với anh một cách chắc chắn, “Anh là một hiệp sĩ bảo vệ công chúa!”

Minh Thì Tiết nói, “Được rồi.”

Lộ Phân Phân nghi ngờ nhìn anh, kéo cánh tay anh ra, đứng lên, vịn bàn xoay người, đi ra hai bước, sau đó lại trở lại bên cạnh anh.

Cô tiến lại gần và hỏi: “Anh có biết những hiệp sĩ sẽ làm gì khi công chúa bị mắc kẹt không?”

Minh Thì Tiết: “Ôm công chúa đi ngủ.”

“Anh thông minh thật!” Lộ Phân Phân dang hai tay cầu ôm, “Anh bế em đi ngủ đi, em không muốn đi bộ.”

“Được.”

Hiệp sĩ của cô giống như một chuyên gia đồ ngủ được đào tạo bài bản, giúp cô thay đồ ngủ, còn giúp cô tẩy trang nữa.

Lộ Phân Phân muốn hôn anh, nhưng lại bị anh né tránh.

Cô không hài lòng, quay mặt đi giận dữ.

Hiệp sĩ nói trên đầu cô, “Công chúa, em đang say rượu.”

Cô nói năng hùng hổ đầy lý lẽ: “Cho nên mới chỉ thị một người chồng tới để thị tẩm đó.”

“Em chỉ có một người chồng.”

“Được, chỉ có anh thôi.”

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp dán sát vào lưng cô, cô vui vẻ cởi bỏ bộ đồ ngủ. Kỵ sĩ của cô lấn tới, trên người anh tỏa ra mùi hương dễ chịu.

Cô rất buồn ngủ, anh lại liên tục cắn cô, cắn từ đầu đến cuối.

Cắn cô thoải mái đến mức ngủ thiếp đi.

Lộ Phân Phân đã mơ cả một đêm.

Từ ướt át đến kinh dị, từ hoảng hốt đến cảm động.

Cô mơ thấy mình quay lại căn hầm ở ngôi nhà cũ, và đào lên tất cả các đồ cổ bị chôn vùi bên dưới.

Giấc mơ quá mức chân thật, ngay cả câu nói của ba cũng thế: “Ba để lại một búp bê ma thuật cho con gái ngoan, lúc nhớ ba thì đi đào ra.” Hoàn toàn giống với những gì đã xảy ra trong thực tế.

Nhưng ba chẳng để lại cho cô con búp bê ma thuật nào cả, món đồ ông để lại còn giá trị hơn hết thảy, nhất là trong mắt những người chơi đồ cổ.

Lộ Phân Phân ngồi dậy, đột nhiên sợ hãi.

Tối qua cô đã khoe khoang với ai?

Lộ Phân Phân cố gắng nhớ lại, tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô ăn tôm hùm, ăn bít tết, sau đó...

Sau đó dường như chưa từng bước ra cửa, trong nhà cũng không có khách.

Nghi phạm duy nhất chỉ có Minh Thì Tiết.

Chủ nợ biết trong tay cô có một giỏ đồ cổ, liệu sẽ nghĩ cô là người nợ dai không chịu trả hay không?

Lộ Phân Phân xoay người bước xuống giường.

Vừa mới đi được hai bước, dưới chân đã mềm nhũn. Cô ngồi trở lại, cúi đầu kiểm tra váy ngủ trên người, lại nhìn sang những nơi khác. Trên người và chân không có dấu vết, tối qua Minh Thì Tiết không có ngủ với cô.

Thế sao lại cảm thấy mệt mỏi như này?

12 giờ trưa Minh Thì Tiết mới tan làm, Lộ Phân Phân ngại đi quấy rầy anh, cũng không còn cách nào để xác nhận tối hôm qua mình đã làm gì.

12:30 trưa.

Minh Thì Tiết trở về, đúng giờ đón cô đi ăn cơm. Lộ Phân Phân liếc mắt nhìn anh, xem chút đã trọ luôn cả cổ.

Anh bị thương rồi!!

Lộ Phân Phân thăm dò: “Anh...đi đánh nhau với người ta à?”

Minh Thì Tiết mặc âu phục giày da, khuôn mặt vô cảm không hợp với băng keo cá nhân màu hồng tí nào.

Nhìn có chút không nói nên lời.

Lộ Phân Phân nghẹn cười, dùng giọng điệu quan tâm hỏi: “Ai đánh vậy?”

Minh Thì Tiết: “Không ai đánh.”

Lộ Phân Phân: “Vậy mặt anh...”

Tầm mắt của Minh Thì Tiết dừng trên móng tay cô, “Do bị cào.”

“.....”

Lộ Phân Phân nhìn theo ánh mắt của anh, sau đó lại cúi đầu nhìn móng tay mình, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

Không phải là...do cô cào chứ. Phải không vậy?

Lộ Phân Phân do dự giơ tay phải lên: “Nó sao...”

Minh Thì Tiết giữ bàn tay trái của cô, rồi lại nắm lấy ngón áp út mảnh mai: “Do nó.”

Lộ Phân Phân: “...”

“Không, không phải,” Lộ Phân Phân rút “thủ phạm” về, “Tại sao em lại cào vào mặt anh?” Theo lý thuyết, cho dù cô uống say cũng không nở ra tay tàn nhẫn với mặt của anh.

Minh Thì Tiết khẽ mím môi, bình tĩnh nói: “Do anh muốn bay.”

Lộ Phân Phân: “???”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: “Anh không nhìn được, em đại diện mặt trắng tiêu diệt anh.”

“.....”

“Sau đó lập tức dùng pháp trượng của em mà biến anh thành ra như này.”

“.....”

- -----oOo-----

Chương 20

Tài ebook: dtv-ebook.com

Một lần nữa Lộ Phân Phân lại cảm nhận được sự khốn khổ của xã hội.

Không thể tưởng tượng được cô có thể ném hết mặt mũi để đóng vai công chúa trước mặt Minh Thì Tiết.

Còn đại diện cho mặt trăng tiêu diệt anh.

Không phải là diễn vai công chúa sao! Làm sao lại chuyển sang vai chiến sĩ nữa vậy!

Tại Lộ Phân Phân nóng lên, chuyển đề tài một cách lúng túng: “Cái đó, công ty của anh không có băng cá nhân sao? Hay là, em mua cho anh một ít nhé?”

Minh Thì Tiết: “Ừm.”

Người lái xe dừng lại bên đường, Lộ Phân Phân xông vào hiệu thuốc, nhanh chóng mua một hộp băng cá nhân thông thường.

Minh Thì Tiết đứng ở cửa chờ cô.

Lộ Phân Phân lắc lắc túi nilon trên tay: “Giúp anh dán nhé?”

“Được.”

Minh Thì Tiết đột nhiên hỏi: “Phân Phân, cửa hàng này đang khuyến mãi à?”

Lộ Phân Phân mờ mịt: “Hả?”

Minh Thì Tiết: “Em đã mua 30 hộp Durex.”

Lộ Phân Phân: “.....”

Lộ Phân Phân một bên mở hộp, nói dối: “Ừ, đúng vậy. Mua 20 hộp tặng 10 hộp, nên em mua hơi nhiều.”

Không phải chứ, sao anh lại đi đếm!

Lộ Phân Phân cảm giác hai má nóng hổi, xé gói băng ra, nhón chân lên, muốn giúp anh thay.

Có chút với không tới.

Cô lâu bầu: “Anh cúi xuống một chút.”

Minh Thì Tiết nghe lời cúi người xuống.

Lộ Phân Phân cẩn thận, động tác nhẹ nhàng, từng chút từng chút xé miếng dán cũ trên mặt anh.

Nhìn thấy vết máu trên làn da anh mà giật mình, chột dạ giúp anh thổi thổi.

Minh Thì Tiết rũ mắt, nhìn chăm chăm vào đôi môi cô, yết hầu khẽ động, sau đó mới rời mắt ra chỗ khác.

Sau khi làm xong, Lộ Phân Phân giả vờ lơ đãng hỏi: “Tối qua, em có nhắc tới lâu đài với anh không?”

“Có.”

“...” Lộ Phân Phân giải thích: “Những đồ cổ kia đều là thứ ba em thích nhất khi còn sống, cho dù nghèo đến mức đập nồi bán sắt em cũng không nghĩ tới việc bán chúng. Cô thì thầm: “Không phải có ý nợ mà không trả.”

Minh Thì Tiết: “Em có đồ cổ sao?”

??? Bộ cô không nhắc đến chuyện này sao!

“.....”

Lộ Phân Phân hận không thể tự cắn đứt lưỡi của mình.

Minh Thì Tiết đi phía sau Lộ Phân Phân, đầu ngón tay chạm vào nơi cô thổi lúc nãy, tảng băng trong đáy mắt tan chảy.

Bữa trưa hôm nay ăn món Tứ Xuyên.

Lộ Phân Phân vốn tưởng rằng Minh Thì Tiết không thích ăn món có khẩu vị nặng nầy, nhìn anh ăn liên tục ba miếng cá hầm ớt cũng không uống nước, cô phát giác chủ nợ hình như không thích ăn thức ăn nhẹ. Trước đây, Minh Thì Tiết cùng cô ăn đồ ăn Quảng Đông cũng không thấy anh động đũa, ngược lại mỗi lần ăn cay anh đều ăn có vẻ không tệ.

Lộ Phân Phân cắn đũa: “Mẹ cũng rất thích ăn cay đúng không?”

Minh Thì Tiết trả lời: “Mẹ là người Lâm Giang.”

Cô và mẹ chồng là đồng hương! Lộ Phân Phân không hiểu sao lại cảm thấy khá thân thiết: “Vậy mẹ biết nói tiếng Lâm Giang không?”

“Biết.” Minh Thì Tiết gắp một miếng cá hầm ớt bỏ vào bát của cô: “Sau khi kết hôn thì cùng ba rời khỏi quê hương.”

Ánh mắt Lộ Phân Phân sáng lên: “Vậy mẹ có thích ăn thịt xông khói không? Em sẽ làm, lần sau chúng ta mang cho mẹ nhé.”

Minh Thì Tiết dường như không tin cô sẽ làm được món thịt xông khói, bởi vì cô chưa bao giờ vào bếp kể từ khi sống chung.

Anh rất nể mặt: “Được.”

Nhân viên phục vụ đem ra một món thịt bò cay, Lộ Phân Phân nếm thử hai miếng, bị tê đến uống nước điên cuồng.

Minh Thì Tiết giống như không có việc gì xảy ra, thấy cô uống nước mới buông đũa xuống, hỏi: “Có sao không?”

“Không có việc gì đâu.” Hai tay Lộ Phân Phân quạt gió trước miệng: “Em đi súc miệng.” Cô thè lưỡi của mình chạy vào nhà vệ sinh.

“.....”

Lộ Phân Phân súc miệng xong đi ra, nghe thấy hai nữ sinh ngồi ở ghế đầu đang dùng tiếng Lâm Giang thảo luận về Minh Thì Tiết.

“Anh ấy có phải là ngôi sao không?”

“Không biết nữa, cậu nói người này ăn cái gì lớn vậy, ngũ quan quá tuyệt vời!”

“Lông mi thật dài, mắt anh ấy hình như là màu xanh nhạt? Đẹp quá! Không phải là đeo lens đấy chứ?”

“Con lai cũng đâu phải màu này?”

“Chẳng lẽ đây chính là tuyệt sắc giai nhân trong truyền thuyết!”

Lộ Phân Phân trở lại chỗ ngồi, quay đầu thân thiện cười với hai em gái kia. May mắn các cô không phát hiện vết thương trên mặt phải anh, bằng không thủ phạm như cô sợ là sẽ bị xử phạt công khai.

Nữ sinh thấy anh chàng đẹp trai đã có bạn gái, người ta còn cười với cô, lúng túng quay đầu đi tiếp tục ăn cơm.

Lộ Phân Phân cảm thấy vui vẻ: “Cô bé thật đáng yêu.”

Minh Thì Tiết ngẩng đầu nhìn cô: “Không đáng yêu bằng em.”

Lộ Phân Phân thiếu chút nữa lại bị sặc.

An được một hồi lâu, Minh Thì Tiết hỏi: “Hôm nay Tú Trang phát lương phải không?”

“Ừm, đúng.” Lộ Phân Phân cúi đầu gửi tin nhắn cho Lâm Phồn Tư: “Em gọi Tư Tư qua đây.”

“Nếu bạn không qua được thì anh bảo tài vụ qua giúp em.”

“Không cần đâu.” Nhận một mức lương mà phải làm hai công việc, nhân viên chắc chắn sẽ có thành kiến. Hơn nữa trong công việc Minh Thì Tiết là một người rất có nguyên tắc, Lộ Phân Phân không muốn phá vỡ nguyên tắc của anh.

Minh Thì Tiết không kiên trì nữa: “Buổi chiều anh đón em nhé?”

“Dạ.”

Lộ Phân Phân phát xong tiền lương vừa lúc 5 giờ rưỡi.

Cậu Trần gầy gò lái xe đến ven đường, kéo cửa kính xe xuống, thò đầu ra lôi kéo ai đó: “Chị đại, sếp, hai ngài vất vả rồi, em đến lãnh người ạ.”

Lâm Phồn Tư so đo với anh ta: “Đón thì đón đi, còn lãnh này nọ.”

Cậu Trần gầy gò tháo kính râm ra: “Bà chủ Lâm, cậu dám nhìn thẳng mắt tớ ba giây hay không?”

Lâm Phồn Tư: “Nhìn cái đầu cậu, bốn cung đói chết rồi này, bả giá quán lẩu.”

Cậu Trần gầy gò: “Sếp à, mắt cậu cậu tinh như ngọn đuốc, cậu xem xem, xem trong mắt tớ có cái gì.”

Lộ Phân Phân nhìn đôi mắt nhỏ nhắn như khe hở của anh: “Trước sau như một không nhìn thấy.”

Cậu Trần gầy gò: “Tớ kẻ eyeliner!”

“.....”

Chẳng trách nhìn giống một đường thẳng.

Cậu Trần gầy gò đẩy cửa xe bước xuống: “Hôm nay tớ đi xem mắt, mẹ kiếp, em gái kia là thợ xăm, nhất định đòi xăm lông mi cho tớ, tớ nói mắt tớ chỉ có chút diện tích như vậy, vẽ lông mi không phải là lãng phí sao? Cô ta liền trực tiếp kẻ eyeliner cho tớ.”

“Phốc!” Lâm Phồn Tư trợn to hai mắt lại gần: “Đúng là giống một sợi dây, được đấy anh bạn, anh đã bắt đầu xem mắt rồi.”

“Chỉ xem cho có lệ thôi. Mợ hai tớ ầm ĩ đòi tớ đi, không đi chính là không cho bà ấy mặt mũi, mẹ tớ cũng lắm bầm mấy ngày nay, phiền chết đi được.”

Cậu Trần gầy gò quay đầu, nhìn người đàn ông đẹp trai nâng cằm đi sang bên đường, vẻ mặt hâm mộ: “Nếu tớ có thể đẹp như anh ấy, tớ sẽ tử thân như này sao? Ông trời cũng quá bất công, cho anh ta vẻ ngoài đẹp bẩm sinh, còn cho một gia thế khủng.”

Lộ Phân Phân theo ánh mắt của hắn nhìn qua.

“Vớ lại chị đại thích kiểu người như nào?” Cậu Trần gầy gò cà lơ phát phơ nói: “Tớ sẽ đi dò tìm thử xem, tránh việc cậu không nở rời xa chủ nợ khi hết hạn hợp đồng hôn nhân.”

Lộ Phân Phân nhìn người đàn ông bên kia đường: “Lông mày rậm, đôi mắt trong, con ngươi màu xanh nhạt, sống mũi cao, môi mỏng, thích mặc áo gió màu đen.”

Cậu Trần gầy gò: “Hình dáng mà cậu nói, không phải là đang nói đến anh chàng đẹp trai bên kia chứ? Chị đại à, thẩm mỹ của cậu cao quá, hạ thấp tiêu chuẩn xuống chút được không?”

Lâm Phồn Tư: “Cái gì vậy chứ, đó là chồng cậu ấy mà.”

Cậu Trần gầy gò: “Trời? Vậy người đó là Minh Thì Tiết sao?”

Minh Thì Tiết ngẩng đầu, nhìn về phía bọn họ, ánh mắt lướt qua Cậu Trần gầy gò, rồi nhìn sang Lộ Phân Phân.

Cậu Trần gầy gò biểu cảm giật mình nhìn Lộ Phân Phân, lúc này mắt đã mở to.

Minh Thì Tiết chủ động mời bọn họ cùng ăn cơm, có lá chắn như Cậu Trần gầy gò, Lâm Phồn Tư mới dám đi theo.

Trên bàn ăn.

Lúc đầu tất cả mọi người đều rất câu nệ, khách khí, cũng không động đũa, về sau mới phát hiện Minh Thì Tiết rất hiền hòa. Anh chỉ là ít cười nói, ăn mặc đều là tiền làm ra tới, khí thế có chút bữ người, nhưng khi tiếp xúc trực tiếp, dường như cũng không khó ở chung như trong tưởng tượng.

“Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, Minh tiên sinh quả nhiên trẻ tuổi tài năng.” Luôn độc mồm độc miệng, Cậu Trần gầy gò xem thường người khác hôm nay miệng lại dẻo như mật ong: “Ngài trẻ hơn tôi tưởng tượng rất nhiều!”

Minh Thì Tiết: “Tôi và Phân Phân bằng tuổi.”

” y dô? Vậy ngài và tôi cũng cùng tuổi rồi, chúng ta đều sinh năm 95! ” Cậu Trần gầy gò nói chuyện với Minh Thì Tiết, rất nhanh đã làm cho không khí nóng lên.

Minh Thì Tiết: ” Đúng vậy.”

Minh Thì Tiết thường rất dễ dàng cắt đứt cuộc trò chuyện, cũng may Cậu Trần gầy gò nói khá nhiều, anh ta lập tức tiếp lời: “Chị đại suốt ngày khen ngài ở trước mặt chúng tôi, nói ngài nhẹ nhàng, chu đáo, đối với cô ấy vô cùng tốt! Còn nói gả cho một người chồng như ngài là nhờ kiếp trước cậu ấy đã cứu cả Ngân Hà!”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu nhìn về phía Lộ Phân Phân: ” Đúng không.”

Lộ Phân Phân nghiêng đầu, một tay chống cằm, cố gắng chặn ánh mắt dò hỏi, chột dạ nở một nụ cười: “Ít lắm, nhắc đến rất ít.”

Trước khi Cậu Trần gầy gò tiếp xúc với Minh Thì Tiết, cậu ta luôn nghĩ thầm người này nhất định rất biết giả vờ, dù sao địa vị xã hội chênh lệch rõ ràng đến vậy, nói không chừng không những xem thường chị đại của bọn họ, còn xem thường đám bạn xấu như họ đây.

Không nghĩ tới vị đại gia này không chỉ chủ động mời bọn họ ăn cơm, còn đặc biệt có thành ý, mất 1 tiếng để trở bọn họ đến nhà hàng Lâm Giang.

Từ lúc vào phòng ăn, ánh mắt Minh Thì Tiết đều đặt trên người chị đại.

“Không ít!” Bộ dáng Cậu Trần gầy gò trông ngơ ngác, nhưng kỳ thật EQ của anh ta là cao nhất trong nhóm này, rất có tâm làm mai mối: “Thường xuyên khen lắm, còn nói nếu không phải gặp được Minh tiên sinh, cậu ấy đã sớm bị người khác khi dễ đóng cửa hàng, Minh tiên sinh chính là ân nhân cứu mạng của cậu ấy, nguyện vọng lớn nhất đời này của cậu ấy chính là có thể cùng ngài đầu bạc răng long.”

Lộ Phân Phân: “...”

Minh Thì Tiết thì thầm: “Nhất định.” Tuy rằng không thể hiện cảm xúc, nhưng lời nói ra rất có khí phách, giống như đang hứa hẹn trước mặt mọi người.

“Vậy chúng ta đã nói rồi nhé!” Cậu Trần gầy gò đứng lên, nâng ly: “Chúc hai người sớm sinh con, trăm năm hòa thuận!”

Lộ Phân Phân sợ anh cảm thấy nhạt nhẽo, vội vàng đứng lên, bưng chén rượu lên cụng ly với anh.

Không ngờ Minh Thì Tiết cũng đứng lên theo: “Cảm ơn.”

Cơm nước no nê, Cậu Trần gầy gò nhìn vết thương trên mặt Minh Thì Tiết: “Minh tiên sinh, gương mặt ngài bị sao thế?”

Minh Thì Tiết nhìn về phía Lộ Phân Phân, cười như không cười: “Bị mèo con trong nhà cào.”

Cậu Trần gầy gò trừng mắt: “Yô! Vậy phải tiêm vắc-xin mới được.”

Lộ Phân Phân: “...”

Cậu Trần gầy gò nói chuyện rất cay nghiệt, bộ dạng bình thường nhưng cực kì tự tin, cảm thấy ngoại trừ Lộ Phân Phân ra, cậu ta chính là người giỏi nhất trên đời này, cộng thêm những tác phẩm phim ảnh được mấy giải thưởng, tự cho mình là bất phàm, rất ít khi tự nguyện chăm sóc người khác. Minh Thì Tiết bình thường cũng không nói nhiều, thần kỳ ở chỗ hai người nói chuyện rất ăn ý.

Đề tài của bọn họ rất thống nhất, đều nói về Lộ Phân Phân.

Cậu Trần gầy gò uống say rồi, xưng anh em thân thiết với Minh Thì Tiết, đem quá khứ đen tối của Lộ Phân Phân lúc lên trung học kể ra hết, Lâm Phồn Tư ở bên cạnh ngăn cũng không ngăn được.

Khoác lác đến mức khách sạn đóng cửa cậu ta còn chưa thỏa mãn, hơn nữa sau khi thêm Wechat của Minh Thì Tiết xong, còn vỗ vai anh: “Vợ của ngài đó!”

Minh Thì Tiết: “Ừm.”

Lộ Phân Phân: “...”

Lâm Phồn Tư: “Hí.”

“Hôm khác!” Cậu Trần gầy gò nhiệt tình: “Hôm nào tôi đi tìm anh, tiếp tục nói về thời thơ ấu của chị đại, à không! Chuyện ly kì thời thiếu niên!”

Minh Thì Tiết không hề tỏ ra sốt ruột khi bị người say xỉn lôi kéo, nhìn thoáng qua dường như còn rất vui vẻ nghe cậu ta khoác lác.

“Được.”

Minh Thì Tiết giúp Cậu Trần gầy gò gọi người lái xe thay, lại phái xe đưa Lâm Phồn Tư về nhà. Lộ Phân Phân bởi vì chuyện “chiến sĩ và mỹ nữ” tối qua nên hôm nay không dám uống rượu.

Minh Thì Tiết uống rượu, không thể lái xe, hỏi cô: “Em biết lái xe không?”

Lộ Phân Phân gật đầu: “Biết. Nhưng lấy bằng xong thì chưa từng lái xe. A Phi đâu?”

Minh Thì Tiết: “Không dẫn theo. Anh ngồi bên cạnh trông chừng em.”

“Được không?”

“Được.”

Sau đó, Lộ Phân Phân đã cho Minh Thì Tiết trải nghiệm một đêm kinh hoàng.

Khi về đến nhà.

Bật đèn lên, Lộ Phân Phân mới phát hiện tóc Minh Thì Tiết bị thổi rối tung, tuy rằng vẫn rất đẹp trai, nhưng lúc này cả người anh có vẻ không bình thường chút nào.

Minh Thì Tiết sắc mặt vẫn không thay đổi, nói: “Anh đi tắm.” Rồi đi thẳng vào phòng tắm, ngay cả đồ ngủ cũng quên lấy.

Lộ Phân Phân cảm thấy anh đã bị kỹ năng lái xe của cô dọa cho chấn động.

Cũng có thể tối nay anh đã uống quá nhiều.

Cô tự giác giúp anh lấy đồ ngủ: “Anh cần áo ngủ không?”

Minh Thì Tiết mở cửa, một làn khói trắng bay ra, đột nhiên Lộ Phân Phân nhìn thấy vòng eo rắn chắc của anh bị làn khói bao vây, thoát ẩn thoát hiện.

Cô nuốt nước miếng, kìm nén ý định muốn đi vào sờ sờ, đóng cửa lại, yên lặng đi vào nhà bếp pha cho anh một ly nước mật ong.

Sau đó, cô đã uống tất cả.

Lộ Phân Phân vẫn cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, lại uống thêm một cốc nước nữa.

Buổi tối.

Lộ Phân Phân thỉnh thoảng xoay người, bấp chần luôn “không cẩn thận” đụng phải Minh Thì Tiết.

Lần thứ ba cô không cẩn thận đụng phải anh, bị anh xoay ôm vào lòng.

Nâng cằm cô lên, Minh Thì Tiết hỏi: “Làm không?”

Lộ Phân Phân cố chấp nhận đề nghị của anh.

Lộ Phân Phân thích ngón tay của Minh Thì Tiết nhất, khớp xương rõ ràng lại thon dài, nhất là trong thời điểm này, luôn mang đến sự sung sướng gấp đôi cho cô.

Minh Thì Tiết ngón tay ướm át, thỉnh thoảng chỉ cần cong một cái, giọng nói trầm thấp bên tai cô hỏi có thấy thoải mái không, lòng cô đều tan chảy.

Ngoài cửa sổ ánh trăng như nước, phòng ngủ chỉ còn lại tiếng nước.

Chờ cô chuẩn bị xong, Minh Thì Tiết dùng chính mình thay thế ngón tay, chậm chậm đi vào, toàn bộ lấp đầy cô.

Lộ Phân Phân thỏa mãn ôm lấy anh.

Cả đêm cứ “ừm ừm, a a” không nghỉ.

Bữa cơm hôm qua đã khiến công việc bị trì trệ. Ngày hôm sau, Minh Thì Tiết ở văn phòng tăng ca đến trưa, buổi trưa cũng gọi thư ký mang đồ ăn đến.

Lộ Phân Phân cảm thấy hổ thẹn, buổi tối làm theo video “hướng dẫn làm món tôm phô mai”, đập hai quả trứng gà, cắt một quả cà chua, chuẩn bị chờ Minh Thì Tiết trở về, nấu cho anh một chén mì sợi.

Đợi đến 11 giờ.

Lộ Phân Phân nhắn tin hỏi A Phi: [Sao ông chủ các cậu còn chưa tan làm vậy?]

A Phi trả lời rất nhanh: [Ngài Minh vẫn đang tổ chức hội nghị online.]

Lộ Phân Phân: [Không phải ngày thường anh ấy rất đúng giờ sao?]

A Phi: [Không phải ạ, trước đây ngài Minh thường tăng ca suốt đêm.]

Lộ Phân Phân:??

Cuộc sống của anh trước giờ không phải lúc nào cũng đều có quy luật sao, sao có thể thường xuyên tăng ca được.

A Phi là người ngay thẳng, không biết gạt người, hơn nữa cậu ta đi theo bên cạnh Minh Thì Tiết đã hơn hai năm.

Lộ Phân Phân không hỏi thêm gì, cô ngồi trên sofa, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, rơi vào suy tư.

Rất nhiều thứ, sau thời gian dài sẽ tìm thấy những điểm kỳ lạ. Ví dụ như cháo cho bữa sáng, thật ra anh không thích, anh thích ăn bánh mì sữa hơn. Cô cũng không thích, cô thích bánh bao rau cải.

Tại sao... tất cả mọi thứ anh làm, đều là vì cô gái đó.

Có thể do kỳ kinh nguyệt sắp tới, khiến cảm xúc Lộ Phân Phân ủ rũ, nghĩ đến chuyện này, trong lòng đột nhiên vừa tủi thân lại vừa hoảng sợ.

Ngay cả việc anh tặng ca về muộn, cô cũng không dám hỏi thêm một câu.

Dựa vào đâu cô không hỏi.

Lộ Phân Phân nhẫn nhịn, rốt cuộc không nhịn được nữa.

Cô đứng dậy, cầm lấy điện thoại di động của mình.

Cô muốn nói với Minh Thì Tiết rằng cô không thích ăn cháo, cô thích ăn đồ ăn vặt!

Cô cũng không dụi dằng, sự dụi dằng của cô đều là giả vờ!

Lộ Phân Phân nín thở một chút, dùng sức bấm chữ số một cách dứt khoát.

“Phân Phân.”

Lộ Phân Phân hừ một tiếng bằng mũi để tự trấn an bản thân: “Anh! ...” Chữ tiếp theo bị kẹt.

Minh Thì Tiết nghe ra cảm xúc trong giọng nói của cô, thấp giọng hỏi: “Tối hôm qua làm em đau à?”

Kiều ngạo của Lộ Phân Phân “lạch cạch” một tiếng bị giọng nói ôn hòa của anh đập tan, ngay cả khói cũng không còn.

Khi mở miệng ra nói chuyện lại chuyển sang chủ đề khác: “Anh, có đói hay không?”

“Còn một vài thứ dang dở.” Minh Thì Tiết thì thầm: “Một mình không ngủ được sao?”

Anh quá dịu dàng, cô căn bản không có cách nào nổi giận với anh, Lộ Phân Phân quyết định không nói đạo lý, cố ý cao giọng: “Tại sao không xử lý xong?”

Minh Thì Tiết dừng lại, hỏi: “Chiều hôm qua, hay tối qua?”

Chiều hôm qua, anh ăn tối với bạn bè của cô. Tối anh phục vụ cô.

“.....”

Lộ Phân Phân bĩu môi lải nhải: “Em chuẩn bị cho mì anh, anh không trở về. Em hơi hụt hẫng.”

Minh Thì Tiết dỗ dành cô: “VẬY anh về.”

Lộ Phân Phân đã được dỗ dành ngay lập tức: “VẬY... em đi nấu.”

“Ngoan.”

“.....”

Cúp điện thoại một hồi lâu, Lộ Phân Phân vẫn còn vương vấn hồi ức.

Không phải vừa rồi cô muốn khơi mào chiến tranh sao? Cãi nhau, sau đó nhân cơ hội lật lại chuyện cũ để thể hiện thái độ của mình.

Sao đột nhiên lại bị đổ cho hết giận rồi.

Lộ Phân Phân suy nghĩ một chút, không có đáp án.

Cô lại gửi một tin nhắn cho Minh Thì Tiết: [Vừa rồi thái độ của em có không tốt không?]

Minh Thì Tiết trả lời: [Có chút.]

Lộ Phân Phân lập tức hỏi lại: [Vậy anh có biết tại sao thái độ của em không tốt không?]

Minh Thì Tiết: [Do nhớ anh?]

“.....”

Ngọn lửa trong người Lộ Phân Phân không thể bộc phát, khiến mấy ngày này tâm trạng đều rất u ám.

Minh Thì Tiết nghĩ đến cuộc sống vợ chồng cũng bị cô từ chối.

Lộ Phân Phân biết cô đang làm gì, nhưng cô không thể ngừng suy nghĩ về nó.

Vốn dĩ ngay từ đầu cũng không có gì khó chịu, nghĩ đến việc người cũng đã không còn, cô cần gì phải đi tranh giành với một cô gái đáng thương đã chết, chỉ cần cùng anh sống tốt là được rồi.

Kết quả là cả ba bữa ăn trong ngày của cô cũng phải sống trong cái bóng của người khác.

Mỗi ngày cùng chồng ăn đồ ăn hai người không thích ăn, cùng nhau cúng bạn gái cũ!

Sự ghen tị trong lòng nảy mầm rồi cuộc áp chế không được, sinh sôi nảy nở trong vài ngày ngắn ngủi, giờ đã thành đại thụ che trời. Lộ Phân Phân càng nghĩ càng tủi thân, càng nghĩ càng khó chịu.

Nhưng cô không dám hỏi.

Ngay từ đầu cô đã chạy theo tiền của Minh Thì Tiết, bây giờ hỏi những thứ đó, cái này cùng với ngoài miệng cô nói mình không ham hư vinh, quay đầu lại tìm kim chủ nói tình cảm thì cùng với loại người giả thanh cao kia có cái gì khác nhau.

Lộ Phân Phân hoàn toàn tự bế.

Minh Thì Tiết yên lặng chăm cô vào kì sinh lý, nấu nước đường nâu cho cô, giúp cô chườm bụng. Anh càng dịu dàng chăm sóc, Lộ Phân Phân lại càng cảm thấy tủi thân, cả ngày rầu rĩ không vui.

Chờ cho đến khi kỳ sinh lý của cô kết thúc, Minh Thì Tiết giúp cô mua khoai tây chiên, cocacola, hỏi: “Phân Phân, ăn lẩu không?”

Lộ Phân Phân vẫn tự bế, giọng nói rầu rĩ: “Không ăn.”

Minh Thì Tiết tính tình tốt nói: “Muốn ăn cái gì? Hải sản, hay đồ cay?”

Lộ Phân Phân không có khẩu vị: “Không ăn.”

“Muốn ăn gì?” Anh đi nấu.”

Lộ Phân Phân trút giận lên anh: “Không cần anh làm.”

Minh Thì Tiết im lặng, tay ôm cô.

Lộ Phân Phân giãy giụa: “Anh đang làm gì vậy?”

“Nghe lời.” Minh Thì Tiết đặt cô vào xe: “Đi ăn cơm.”

Lộ Phân Phân bị buộc phải đi nhà hàng.

Tất cả những món Minh Thì Tiết gọi đều là món cô thích, nhưng một miếng cô cũng không động.

Minh Thì Tiết biểu tình chịu đựng, thanh âm lạnh xuống: “Tại sao lại tức giận.”

Lộ Phân Phân nhìn sữa nóng trên bàn ăn, quay mặt đi: “Không muốn uống.”

Minh Thì Tiết đẩy sữa bò đi, nhần nhịn: “Muốn uống cola?”

“Không uống.”

Cô cố ý gây sự, giống như dùng việc này để kiểm tra địa vị bản thân trong lòng anh, cực kỳ trẻ con, nhưng lại không thể khống chế.

Ánh mắt Minh Thì Tiết hướng về phía cô, con ngươi sáng màu trong suốt lạnh lùng, giống như đại dương thần bí sâu không thấy đáy.

Lộ Phân Phân thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm từng con tôm anh lột cho cô, cảm thấy hình như mình thật sự có chút quá đáng.

Minh Thì Tiết nhìn cô gái càng ngày càng xa lánh anh, mỗi một dây thần kinh đều rất căng thẳng, anh thấp giọng hỏi: “Phân Phân, em? Em muốn ly hôn sao?”

Trong nháy mắt anh dứt lời, Lộ Phân Phân nghe thấy vậy, trong lòng cô như có thứ gì đó vỡ vụn.

Minh Thì Tiết: “Anh không đồng ý.”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên.

Minh Thì Tiết nhìn vào đôi mắt của cô: “Trừ khi, em cho anh một lý do hợp lý.”

Nếu cô muốn ly dị, tất cả các lý do đều là một cái cớ.

Lộ Phân Phân theo bản năng hỏi: “Anh? Tại sao anh lại nghĩ em muốn...ly hôn với anh?”

Môi Minh Thì Tiết dần dần mím lại: “Từ lần cuối cùng kỳ sinh lý của em kết thúc, đã 9 ngày 17 tiếng không cười với anh.”

Đáy mắt anh mơ hồ hiện ra sự mất mát: “Nếu gạt bỏ những cảm xúc bình thường của con gái, chỉ có một lý do để em lạnh lùng với anh, vì muốn anh chủ động mở miệng. Nhưng anh không thể xác nhận được em muốn anh nói điều gì, đây là thứ duy nhất anh có thể nghĩ đến.”

Lộ Phân Phân vừa chua xót vừa cảm thấy mình là người vô lý, bị anh nghi ngờ một phen, nhưng cô không trả lời được.

Nếu nhất định cứ phải nói về chuyện người đã mất, cô vốn dĩ là người đui lý, hơn nữa có vẻ cô đã mong muốn quá nhiều.

Vừa muốn tiền lại muốn tình cảm, trên đời sao có chuyện tốt như vậy.

Sợ vài ngày nữa lại mất đi dũng khí, Lộ Phân Phân tận dụng cơ hội này hỏi: “Không gửi được thư tình... Anh có hối tiếc không?”

Minh Thì Tiết hơi sửng sò, sau đó biểu cảm nghiêm túc, trả lời: “Hối tiếc.”

Giờ khắc này đây, tất cả lý trí của Lộ Phân Phân đều bị chìm đắm trong sự phản bội và tức giận.

Anh đối với cô gái đó còn nhưng nhớ không quên, vậy cô là gì?

Sự ghen tuông trong lòng khiến cô phát điên, Lộ Phân Phân thốt lên: “Vì vậy, anh cần tìm một người thế thân, phải không?”

Cô tủi thân đến khóe miệng kéo xuống, đem toàn bộ buồn bực trong lòng nói ra: “Nhưng anh có nghĩ tới, làm như vậy chính là vấy bẩn những chuyện vui trước đây. Đừng bắt đầu một mối quan hệ khác khi anh mượn danh hiệu của người yêu cũ, cả đời người đầu

phải chỉ yêu một lần, tái hôn cũng không phạm pháp. Anh rõ ràng... có thể sống tốt với em.”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô nói không ngừng, mắt bắt đầu rơi lệ, nỗi buồn bao phủ con người đen nhánh, luống cuống nhưng lại mạnh mẽ.

Minh Thì Tiết yên lặng lắng nghe cô nói, dây thần kinh căng thẳng đã buông lỏng, anh bình tĩnh lại, xác nhận với cô: “Thế thân là... anh xem em, như người khác?”

“Đúng vậy!” Lộ Phân Phân không có tâm trạng tự hỏi mình có tư cách chất vấn anh hay không, cổ vũ nói: “Chữ ‘Fen’ đó, chính là chỉ cô gái tên Phân Phân phải không? Mối tình đầu của anh...” Cô cúi đầu: “Lần trước em nói không để tâm... là giả.”

Minh Thì Tiết không nói gì.

Lộ Phân Phân ngẩng đầu nhìn trộm, lập tức đụng vào đôi mắt đang cười ấy.

Cũng không biết Minh Thì Tiết nghĩ cái gì, khóe môi cười nhẹ, biểu cảm có chút vui mừng.

Lông mi dài của anh rũ xuống một nửa, giọng nói trầm thấp, giống như lẩm bẩm: “Ngày hôm đó, không phải từ chối anh?”

Nhìn thấy bức thư tình, cô lập tức chuyển đề tài, là hiểu lầm cái đó dành cho người khác.

Cô nói không quan tâm, có nghĩa là không quan tâm đến những người anh thích. Nhưng không phải không quan tâm anh có thích cô khi còn trẻ không.

Cô không từ chối anh.

Lộ Phân Phân không hiểu anh đang nói cái gì.

Là không từ chối chuyện làm thế thân sao?

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm vào cô, nhìn một lúc lâu.

Anh giống như ngộ ra, tự mình kết luận: “Đây chính là nguyên nhân làm cho em giận dữ mấy ngày qua sao.”

Lộ Phân Phân nghĩ thầm nguyên nhân này đủ lớn đủ khiến lòng người tan vỡ chứ? Sao anh có thể bình tĩnh và nhẹ nhàng như vậy được!

Minh Thì Tiết đột nhiên đưa tay, đầu ngón tay nhéo má cô, hai tròng mắt ẩn chứa nụ cười nhạt: “Em ngốc à.”

Lộ Phân Phân bị anh mắng trọn tròn cả mắt.

Cô ngu ngốc ở đâu? Tiền lãi của một triệu nhân dân tệ cũng đâu có ít, lễ phục của anh mặc cũng mấy trăm ngàn, tính như thế nào cô cũng không lỗ.

Dù sao cô cũng không thể lỗ.

“Anh từng hôn chưa?” Lộ Phân Phân đột nhiên hỏi không đầu không đuôi.

Minh Thì Tiết: “...”

Anh lảng tránh đôi mắt của cô, biểu cảm không được tự nhiên nói: “Từng hôn em thì có tính không?”

“Không tính.” Lộ Phân Phân trong lòng ghen một hơi, không thèm để ý đến việc vì sao anh lại hỏi về chuyện hôn cô. Cô nhìn chăm chăm vào đôi môi của Minh Thì Tiết, một bộ dạng háo hức: “Nếu anh đã có người anh thích, vậy chúng ta hãy hôn nhau đi.”

Lời bày tỏ này của cô khiến anh tưởng rằng tiếng Trung của anh đã bị thụt lùi: “Cái gì?”

Lộ Phân Phân: “Hôn tạm biệt.”

Lộ Phân Phân chuẩn bị dẫn anh vào trong xe để hôn.

Minh Thì Tiết rất phối hợp, theo cô rời khỏi phòng ăn, ngồi vào trong xe.

Anh kéo cửa xe lên, nghiêng đầu nhìn về phía cô: “Nhưng Phân Phân à, chuyện của chúng ta hình như vẫn chưa được giải quyết. Em có chắc là em muốn hôn anh bây giờ không?”

Lộ Phân Phân ấp ủ cơn giận hết chín ngày, đã bị cơn giận bao phủ, thái độ đàm phán cực kỳ không công bằng: “Hôn xong em đi liền.”

“Đi đâu?”

Lộ Phân Phân quay mặt đi: “Dù sao, em không muốn làm thế thân nữa.” Cô không hề che giấu kế hoạch muốn băng qua sông rồi phá cầu: “Em sẽ không để anh chịu thiệt, số tiền nợ em sẽ tính lãi cho anh.”

Minh Thì Tiết dường như rất bất ngờ vì cô có thái độ như vậy, tỏ ra khá kinh ngạc.

Lộ Phân Phân không muốn lừa gạt anh nữa: “Thật ra...em không dượng. Anh cũng thấy...đây là bộ mặt thật của em.”

“Ừm.” Minh Thì Tiết chẳng những không tức giận, ánh mắt nhìn cô lại càng thêm nóng rực.

Anh dường như muốn nói gì đó với cô, lại có chút bần khoản, cuối cùng lại không mở miệng.

Lộ Phân Phân nghĩ rằng anh tức đến hồ đồ rồi, người này vui buồn đều như nhau, cô không phân biệt được.

Cô ngược mắt nhìn vào ánh mắt Minh Thì Tiết: “Có phải anh...rất muốn măng em?” Sau đó nhin trở lại.

“Không muốn.” Ánh mắt khế động, mặt mày lạnh lùng bị phai nhạt, biểu cảm của anh có chút căng thẳng: “Về nhà hôn có được không, Phân Phân?”

Lộ Phân Phân không hiểu, đến nước này anh còn tâm trạng chọn chỗ hôn.

Minh Thì Tiết giúp cô thắt dây an toàn, khởi động xe, đi thẳng về phía nhà.

Đọc theo đường đi, tâm trạng của Lộ Phân Phân khá phức tạp, trước nay chưa từng bị như thế.

Cô đột nhiên không muốn hôn nữa.

Khi về đến nhà.

Minh Thì Tiết muốn kéo tay cô, Lộ Phân Phân lập tức né tránh, anh thu tay lại, đi vào thư phòng. Khi anh đi ra, có thêm một cái hộp trên tay.

“Mở ra xem đi.”

Lộ Phân Phân hỏi: “Đây là cái gì?”

“Phân Phân.”

Lộ Phân Phân không muốn nhìn, cô liếc mắt về phía anh, trong mắt tràn ngập sự tủi thân.

Minh Thì Tiết xoa xoa tóc cô: “Nhìn đi.”

Lộ Phân Phân không chịu nổi sự cảm dỗ của anh, lại thêm lòng hiếu kỳ thúc đẩy, cô hơi chần chờ một chút, vẫn mở cái hộp ra.

Có một con búp bê ma thuật nằm trong hộp.

Áo choàng nhỏ màu tím, khuôn mặt tươi cười, môi bị người nào đó dùng bút màu sơn thành màu tím giống như màu áo choàng.

Chính là con trên ộp điện thoại của cô.

Nhịp tim đập nhanh hơn, ngón tay run rẩy.

Tại sao.

Minh Thì Tiết lại thu thập những con búp bê 10 năm trước cô lỡ đánh mất.

Lộ Phân Phân đột nhiên phản ứng lại, như bị sét đánh.

Giống như bị ấn nút làm chậm, cô chậm chạp ngẩng đầu lên.

Biểu cảm như không thể tin được, hỏi anh: “Của em sao?”

Ánh mắt của Minh Thì Tiết có chút chờ mong: “Của em đó.”

Không khí dường như bị đóng băng.

“Anh, chờ em một chút.” Dường như không thể tiếp nhận chuyện này, Lộ Phân Phân xoay người chạy vọt vào phòng.

Cánh cửa đóng lại “rầm” một tiếng.

Minh Thì Tiết: “...”

Lộ Phân Phân cầm búp bê ma thuật nhốt mình trong phòng.

Cô cần một chút thời gian để giải quyết vấn đề.

Lộ Phân Phân gọi điện thoại, giọng nói run rẩy: “Tu Tu.”

“Chị đại có gì cần dặn dò! Ể?”

Giọng của cậu sao vậy?”

Lộ Phân Phân: “Có thể...tớ không phải thế thân.”

Lâm Phồn Tư: “Hả!?”

Lộ Phân Phân: “Hơn nữa, rất có thể, tớ vẫn luôn nguyên rủa chính mình chết đi.”

- -----oOo-----

Chương 21

Tải ebook: dtv-ebook.com

Điện thoại bên kia im lặng hai giây.

Tiếng của Lâm Phồn Tư thét chói tai: “A a a a, ý của cậu... là người mà Minh tổng thích trước giờ vẫn luôn là cậu!”

Ngược lại, Lộ Phân Phân cực kì bình tĩnh, giống như là vẫn chưa trở lại bình thường: “Ừm.”

Lâm Phồn Tư hưng phấn nói: “Cho nên từ trước tới giờ, cậu tưởng làm bản thân là thể thao sao!?”

Lộ Phân Phân: “Ừm.”

Sự im lặng ngắn ngủi.

“Không đúng.” Lâm Phồn Tư tra hỏi: “Hai người quyến rũ nhau khi nào vậy? Không đúng không đúng, phải nói là hai người quen nhau từ khi nào vậy? Hay là... do cậu không biết anh ta?”

Lộ Phân Phân nghe hiểu được nửa câu, ngẩn ngơ trả lời: “Không quen biết.”

“Không phải.” Lâm Phồn Tư nghi ngờ nói: “Đẹp trai như vậy, người thì ở trước mặt cậu, còn thích cậu, không lẽ một chút ấn tượng cũng không có sao? Đây không phải là phong cách của cậu!”

“Đúng rồi.” Lộ Phân Phân đồng ý gật gù đầu: “Cho nên, tớ cần phải suy nghĩ lại một chút.”

Nói xong, không đợi Lâm Phồn Tư phản ứng gì, Lộ Phân Phân liền cúp điện thoại.

Giống như vở kịch “Hoàng đế tai lừa”, khi có ai đó chú ý lắng nghe, thì cây đã trưởng thành.

Cô nghiêng đầu, tiếp tục ngẩn người.

Điện thoại di động kêu “ring ring” không ngừng thông báo tin nhắn của Lâm Phần Tư.

[?????]

[Loại chuyện tốt như này cậu còn nghĩ cái gì!! Đè hấn luôn!!]

[Thời khắc máu chót cậu đừng bỏ lỡ!!!]

[Lúc cá mẶn xoay người! Chính là ngày được con người hưởng thụ!! Hãy để Minh tổng ăn cậu!!]

“.....”

Thấy bạn tốt hưng phấn như vậy, Lộ Phân Phân nghĩ thầm, có phải cô cũng nên hưng phấn một chút hay không?

Nhưng bây giờ cô hưng phấn không nổi. Cô rất buồn bã, lo lắng, tràn đầy vui sướng và thấp thòm.

Máu toàn thân đang sôi trào, trái tim cũng đang đập thành thịch, nhưng đầu óc cô như là mất đi khả năng cảm giác, giống như chứa một bể hồ nhão, vô cùng mơ hồ.

Cô luôn cảm thấy không thích hợp, cụ thể ở chỗ nào thì cô không biết.

Sau khi trống rỗng vài phút, Lộ Phân Phân tìm được đầu mối. Cô lòi manh mối đó ra, rốt cuộc cũng hiểu được bản thân đang lo lắng cái gì.

Minh Thì Tiết thích Lộ Phân Phân nghịch ngợm đáng yêu, không che giấu bất kỳ cảm xúc nào, ánh mắt kiêu ngạo kia như công chúa

điện hạ, ai chọc cô thì đôi mắt hình viên đạn ấy sẽ để lộ sự bất khả xâm phạm.

Hiện tại cô cũng không dám vô tư cứu người nữa, ánh mắt cũng chỉ còn lại một thanh đao mềm dẻo. Cô không thể dọa kẻ xấu nữa, cũng không thể bảo vệ những người xung quanh cô.

Minh Thì Tiết thích Lộ Phân Phân rực rỡ chói mắt kia, mười năm sau gặp lại cô trong tình trạng thảm hại không chịu nổi như vậy.

Lộ Phân Phân vùi đầu dưới gối.

Người vô tư như cô vậy mà cũng lo lắng mình không xứng với anh.

Trong nháy mắt, đột nhiên cô muốn trở thành cá mặ xoay người, cố gắng một chút, làm cho mình trở nên ưu tú hơn nữa.

Cô cư nhiên nảy sinh ý tưởng không thực tế này!

Một giây sau, Lộ Phân Phân từ dưới gối chui ra, thần sắc phức tạp nhìn cửa phòng đang đóng chặt.

Cô không có tâm trạng đi tìm hiểu kỹ vấn đề cá mặ có thể xoay người hay không.

Bởi vì cô đã phát hiện một điều.

Một điều khiến cô trở tay không kịp.

Cô dường như thích Minh Thì Tiết.

Thời gian tự kỷ lần này của Lộ Phân Phân kéo dài hơn 40 phút.

Cô điều chỉnh lại cảm xúc của mình, ra vẻ bình tĩnh mở cửa.

Minh Thì Tiết đứng ở cửa.

Cổ áo anh mở ra, tóc ở trước trán chạm vào đuôi mắt, mất đi sự bình tĩnh thường thấy, hô hấp cũng dồn dập, trên trán chảy ra mồ hôi dày đặc, nhìn giống như vừa chạy bộ về.

Lộ Phân Phân chợt dạ nói: “Sao anh không gõ cửa?”

“Sợ cắt đứt suy nghĩ của em.”

Anh thờ gấp nói.

Lộ Phân Phân “Ồ” một tiếng, kiếm chủ đề để nói: “Anh đi chạy bộ sao?”

“Ừm.” Minh Thì Tiết quan sát biểu cảm của cô.

Lộ Phân Phân hỏi: “Chạy bao nhiêu vòng?”

Minh Thì Tiết trả lời: “Năm vòng.”

“Tại sao lại là năm vòng?”

“Dựa vào lối suy nghĩ của em, ước chừng phải mất ba đến bốn mươi phút, em mới có thể suy nghĩ xong.”

“.....”

Lộ Phân Phân đưa tay gãi tai: “VẬY TẠI SAO ANH KHÔNG XEM TV CHỜ EM.”

Khi cô không thoải mái, cô sẽ có những hành động nhỏ như gãi tai.

Biểu cảm Minh Thì Tiết căng thẳng: “Sợ em không thích.”

Anh đề cập đến việc giữ gìn đồ đạc của cô.

Lộ Phân Phân hiếm khi hiểu được ý của anh, lắc đầu nói: “Không đâu.”

Dường như Minh Thì Tiết sợ rằng mình sẽ hiểu sai, anh xác nhận với cô: “Không đâu, là thích sao?”

Lộ Phân Phân: “Ừm.”

Chỉ cần nghĩ đến anh không thích những người khác, cô cũng không phải thể thân của người nào, Lộ Phân Phân liền cười không ngừng.

Ánh mắt Minh Thì Tiết chuyển động, nhìn cô tràn đầy tình cảm: “Cười cái gì?”

Lộ Phân Phân cố gắng lượm lại 3 phần liêm sĩ: “Cái này...” Cô lắc lắc con búp bê ma pháp trong tay: “Nhặt được ở đâu vậy?”

Minh Thì Tiết: “Lề đường.”

“Là con đường nhỏ mọc xương rồng sao?”

“Ừm.”

Lộ Phân Phân dựa lưng vào vách tường, để cho bản thân tỉnh táo một chút.

Cô ngẩng đầu lên, mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh: “Con búp bê ma thuật này có một câu chuyện.”

Minh Thì Tiết đứng bên cạnh cô, dựa vào cùng một bức tường với cô.

“Chuyện gì?”

Anh có thể đã quen với việc tranh giành từng giây từng phút, không muốn im lặng chờ cô mở cửa trái tim, cho nên phải tìm cách để đánh lạc hướng. Hôm nay có vẻ như anh chạy rất gấp gáp, ngay cả quần áo thể thao cũng không thay, mặc áo sơ mi quần tây, toát hết mồ hôi. Lộ Phân Phân không thích mùi mồ hôi của những người

đàn ông khác, nhưng cô đặc biệt thích hương vị trên người Minh Thì Tiết.

Cô di chuyển chân của mình, nhích lại gần anh nói: “Trước khi em được sinh ra, gia đình em đã mở một nhà máy sản xuất đồ chơi. Câu chuyện liên quan về con búp bê này cũng là chuyện bịa đặt của ba em để quảng cáo bán hàng. Anh có muốn nghe không?”

Minh Thì Tiết di chuyển, nhích đến bên cạnh cô: “Muốn.”

Hai người lớn bỗng chốc biến thành những đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi nghe kể chuyện.

Lộ Phân Phân bắt đầu kể chuyện: “Có một tiểu công chúa, vô tình nhận được một con búp bê ma thuật. Một lần nọ, công chúa nhỏ đi săn ở trong rừng, vô tình đánh rơi búp bê ở bên đường.”

“Mười năm sau, một hoàng tử đẹp trai xuất hiện trước mặt công chúa nhỏ, trên tay cầm con búp bê. Khi đó, đất nước của tiểu công chúa đã sụp đổ, trở thành công chúa mất nước. Nhưng hoàng tử vẫn nguyện ý cưới cô làm vợ, để cô làm vương phi duy nhất, từ đó về sau sống hạnh phúc trong cung điện.”

Có thể là do may mắn, câu chuyện búp bê ma pháp đã lan truyền khắp cả nước, ba của Lộ Phân Phân dùng thùng vàng đầu tiên kiếm được từ việc mở xưởng đồ chơi đăng ký công ty mới, bắt đầu kinh doanh mỏ than, không lâu sau đã trở thành ông chủ lớn.

Sau khi Lộ Phân Phân sinh ra, trên người đã bị gắn mác “Búp bê ma”. Khi còn nhỏ, do thiếu hiểu biết nên không thích bị vây quanh và xem là tiêu điểm, cô luôn cảm thấy bị cười nhạo, cô không thích cái mác này.

15 tuổi là thời kỳ nổi loạn nhất của Lộ Phân Phân.

Mỏ trong nhà xảy ra tai nạn, người đến tận nhà tìm cha đòi tiền càng ngày càng nhiều. Bọn họ quần áo rách rưới, vừa tang thương

vừa đáng thương, miệng mắng gian thương vô lương tâm, quỷ hút máu.

Về sau Lộ Phân Phân mới biết, ba không có lỗi với bất kì người nào. Ông đã trả một khoản bồi thường khổng lồ, nhưng số tiền đó đã bị anh trai tốt của mình nuốt chửng và không trả cho gia đình nạn nhân. Cha phải gánh vác một mình.

Một cô nhóc 15 tuổi chỉ nhìn sự tình bề ngoài, ngay cả người mẹ luôn sùng bái cha cũng bắt đầu quở trách ông, chê ông không biết làm việc, mỗi ngày đều cãi nhau, bà còn dọn ra ngoài ở. Thời gian dài, Lộ Phân Phân cũng bắt đầu đồng tình với đám công nhân kia, cảm thấy ba chỉ là một gian thương vô lương tâm.

Cô cố tình làm mất con búp bê ma thuật, sau đó giấu bên lề đường.

Cô không tin trên đời này có hoàng tử gì, lời người cha gian thương nói cô đều không tin. Cô nghĩ thầm, chỉ cần có người đi nhặt con búp bê, cô sẽ bắt người đó ngay tại chỗ, tốt nhất là nên xấu xí chút, để cho cha biết hậu quả khoe khoang lừa gạt người khác.

Vứt đi không bao lâu, cô lại hối hận, đó là con búp bê do cha tự tay làm. Cô muốn nhặt nó lên.

Khi cô trở lại nơi đó, con búp bê đã biến mất.

“Thật ra cha và u Dĩ Đồng cãi nhau, là vì bà ta ngoại tình. Sau đó nhiều năm sau, em hối hận vì lúc trước đã nổi loạn và không hiểu cha. Con búp bê đó mang theo giấc mơ của cha. Câu chuyện đó là sự khởi đầu giấc mơ của cha, nhưng đã bị em vứt đi như một chiếc giày rách.”

“Mất nhưng tìm lại được, em bắt đầu tin tưởng câu chuyện kia.”

Con búp bê ma thuật thực sự biết ma thuật, mười năm sau, thực sự đã đem một hoàng tử của cô đến bên cạnh. Cha không nói dối ai

cả.

Minh Thì Tiết là một người biết lắng nghe, Lộ Phân Phân đắm chìm trong thế giới của riêng cô.

Không biết qua bao lâu, bàn tay Minh Thì Tiết dán vào tấm lưng lạnh lẽo của cô, ngăn cách mặt tường lạnh như băng.

Sự ấm áp tỏa ra sau lưng, Lộ Phân Phân phục hồi lại tinh thần.

Minh Thì Tiết không đưa ra ý kiến về câu chuyện của cô, cũng không an ủi bằng những lời nói vô ích mà cô không muốn nghe, chỉ nói: “Đừng dựa vào tường lâu quá, dễ bị cảm lạnh.”

Lộ Phân Phân nghiêng người, tiến lên hai bước, nhẹ nhàng ôm lấy lưng Minh Thì Tiết.

“Cảm ơn anh. Anh đã giúp cha em thực hiện ước mơ của ông.”

Minh Thì Tiết giờ tay ôm lấy cô.

Lộ Phân Phân động tác thân mật giúp anh chỉnh cà vạt bị lệch. Cô đã quen với một Minh Thì Tiết tỉ mỉ chỉnh chu, nhìn thấy anh lộn xộn như vậy, trong chốc lát có chút không thích ứng.

“Vì vậy...” cô liếm môi, thăm dò: “Bây giờ anh muốn là một người qua đường không nhặt của rơi, hay là hoàng tử đến tặng búp bê?”

Minh Thì Tiết còn chưa kịp hiểu câu nói của cô.

“Ý em là...” Lộ Phân Phân tự giác tiếp lời, vành tai nóng lên: “Anh còn...” Giọng cô thấp xuống: “Thích em không?”

Cũng không biết Minh Thì Tiết có nghe thấy hay không, hỏi xong cô lập tức vươn một ngón tay đặt trên môi anh.

“Khoan nói đã.”

Ngón tay cô lạnh lẽo, dán lên môi lại mang theo nhiệt độ nóng như sắt thép, Minh Thì Tiết nín thở.

Hai giây sau, anh khàn giọng hỏi: “Tại sao không thể nói?”

“Bởi vì... đây là hai chuyện đại sự.” Ngón tay Lộ Phân Phân xẹt qua cái cằm hoàn mỹ, dừng trên bờ vai rộng của anh: “Em cần giải quyết một chuyện trước, mới có thể tiếp tục đi giải quyết chuyện khác.”

Cô sợ nhận được câu trả lời là sự thất vọng của anh đối với Lộ Phân Phân hiện tại.

Minh Thì Tiết cụp mắt, nhìn chăm chú vào mấy ngón tay trắng nõn đặt trên vai anh: “Được.”

Anh luôn lạnh lùng ít nói, đêm nay lại dường như không nhận được, chủ động hỏi: “Chuyện đầu tiên, cần bao lâu để giải quyết xong?”

“Nhanh thôi.” Lộ Phân Phân tựa đầu lên áo sơ mi Minh Thì Tiết, đếm nhịp tim mạnh mẽ của anh: “Còn thiếu mười giây.”

“.....”

Minh Thì Tiết dừng lại một lúc, nhắc nhở cô: “Mười giây rồi, Phân Phân.”

Lộ Phân Phân như mới tỉnh từ giấc mơ, ngẩng đầu lên, nghĩ đến nên hỏi câu nào trước câu nào: “Lúc đó chúng ta đã gặp nhau sao?”

Biết mình không phải là thế thân gì, Lộ Phân Phân không giả bộ dịu dàng rụt rè nữa: “Anh thích em từ khi nào vậy? Anh yêu thầm em à? Sao anh lại yêu thầm em? Em từng gặp qua anh sao? Anh có quen em không?”

Minh Thì Tiết chỉ trả lời câu hỏi cuối cùng: “Có.”

Lúc đó Lộ Phân Phân là nhân vật làm mưa làm gió ở trường học, người quen biết cô rất nhiều, người mà cô nhớ mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Minh Thì Tiết nắm tay cô đưa cô đến phòng khách, giúp cô rót một ly nước.

“Phân Phân, chúng ta giải quyết từng vấn đề một, đặt câu hỏi theo trình tự, được không?”

Lộ Phân Phân: “...”

“Được.” Lộ Phân Phân quyết định chăm sóc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của anh, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, cầm ly nước, hỏi câu hỏi đầu tiên: “Anh thấy em ở đâu vậy?”

Minh Thì Tiết trả lời: “Sân chơi nhỏ.”

Lộ Phân Phân hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Minh Thì Tiết: “Đánh nhau.”

Không có gì đáng ngạc nhiên về chuyện cô đánh lộn. Lộ Phân Phân gian nan nhớ lại một chút, xem xem lần nào đánh nhau có soái ca vây quanh xem cô.

Không thể nhớ.

Cô quyết định thu hẹp lại một chút: “Mấy đánh mấy?”

“Một đánh năm.” Minh Thì tiết dường như nhớ rất rõ ràng, trả lời rất nhanh.

Năm người.

Đó chính là trận mỹ nữ tập hợp toàn bộ binh đoàn, phạm vi liền được thu hẹp, cơ bản chỉ là đánh cục diện, chưa ai vây xem đã kết thúc trận đấu.

Không đúng, trong ấn tượng, cô không lấy đông hiếp ít.

Đang cố gắng nhớ lại, thì Minh Thì Tiết bổ sung thêm một câu:
“Một mình em, đánh năm người.”

Lần này Lộ Phân Phân đã nhớ ra.

- -----oOo-----

Chương 22

Tài ebook: dtv-ebook.com

Ký ức quay trở lại mùa hè mười năm trước.

Buổi trưa, nhiệt độ trên đường phố cao đến mức chỉ cần đập một quả trứng xuống đường, qua một lát nói không chừng quả trứng đó có thể ăn được luôn.

Lộ Phân Phân đi bộ trên đường bằng chân trần.

Mười lăm tuổi là thời kỳ nổi loạn đỉnh cao của cô, chỗ nào càng nóng chân cô càng đi đến chỗ đó, cho dù có nóng bỏng cô cũng có thể đi được, khuôn mặt không hề biến sắc, như vậy càng làm nổi bật phong cách khác thường của cô.

Dưới ánh mặt trời, đuôi mắt của cô gái nhỏ hơi cong lên, chiếc mũi nhỏ gọn, đôi môi không cần tô son cũng hồng. Cô buộc hai bím tóc đuôi ngựa, cầm nhọn kiêu ngạo nâng lên. Kiểu tóc khoa trương như vậy lại bị nàng khống chế được, không những có vẻ nghịch ngợm đáng yêu mà còn vô cùng xinh đẹp.

Cô hướng về phía một đám nam sinh hư hỏng, tự giới thiệu: “Đúng vậy, tôi chính là, nữ chiến binh xinh đẹp, Lộ Phân Phân!”

“Úi chà! Đây không phải là con nhóc năm nhất (tương đương với lớp 10) kia sao?”

Lộ Phân Phân kiêu ngạo mà nheo mắt lại, dưới làn váy đôi chân thon dài đá một cái, cành cây bên cạnh bị đập gãy “cạch” một tiếng.

“Trời ạ? Con nhóc này biết võ công!” Mấy tên nam sinh sợ tới mức chạy loạn cả lên.

Chờ đám kia chạy đi, Lộ Phân Phân “Tê” một tiếng, nhảy dựng lên nhanh chóng đứng vào trong bụi cỏ: “M* nó, nóng chân.”

Cậu Trần gầy gò vội vàng cầm sách giáo khoa quạt gió giúp Lộ Phân Phân: “Chị đại, sao cậu lại đứng ở đó?” Nhìn thôi cậu cũng cảm thấy rất nóng.

Lộ Phân Phân: “Đó không phải là vì giày tớ bị rơi sao!”

“Vậy cậu cũng không thể để chân mình nóng như vậy chứ!”

Lâm Phồn Tư nhặt giày của Lộ Phân Phân về, lẩm bẩm nói: “Không phải có đường lớn sao, tại sao phải trèo qua bức tường vỡ kia. Nếu không trèo qua nó, giày cũng không bị bay đi, cậu cũng không bị bỏng chân khi giữ tư thế đó.”

Lộ Phân: ” Ngẫu nha. Vả lại, tớ không trèo qua bức tường vỡ kia, cành cây kia cũng sẽ không kịp thời mà gãy nhanh như vậy được! Các cậu còn đi đánh nhau, rồi phải đi tập huấn. Điều này không phải rất tốt sao?”

“Ngẫu thì ngẫu, chân cậu bỏng đỏ hết lên rồi.”

“Sách bài tập đâu? Lão Vương chạy đi mách lẻo với bố tớ, hôm nay tớ phải đến sân thể dục nhỏ để học thêm rồi.”

“Ở đây.” Lâm Phồn Tư lấy bài tập toán từ trong cặp ra: “Thật là, tranh một cái bàn tập đánh bóng bàn thôi mà cậu cũng có thể đánh nhau với người ta.”

“Như một tiểu oán phụ vậy.” Lộ Phân Phân thuận tay cởi d0ng phục học sinh của Lâm Phồn Tư, khoác lên vai: “Tớ mượn đệm tay, ngày mai trả lại cho cậu.”

Ngoại trừ buổi chào cờ vào thứ Hai Lộ Phân Phân sẽ mặc đồng phục học sinh, những ngày còn lại luôn luôn mặc những chiếc váy hàng hiệu xinh đẹp. Phần lớn cơ thể nữ sinh trung học còn chưa

phát triển, cách ăn mặc cũng rất bảo thủ, các nữ sinh làm nền khiến cho Lộ Phân Phân trở nên phá lệ xinh đẹp.

Cô giống như một cô gái hư hỏng phá vỡ kỷ luật, lại giống như một tiểu yêu nữ lạc vào nhân gian của đám yêu tinh mà huyền hóa phi thăng.

Tuyệt đối sẽ không phải là nữ sinh ngoan ngoãn dè dặt nghe lời.

Ngoại trừ cơ thể phát triển nhanh, dậy thì sớm ra, năng lực lãnh đạo của cô cũng rất tuyệt, đánh nhau thì giống như nam tử Lương Sơn, được mọi người đặt cho biệt danh là Lộ Phần Phần(1).

(1) Mọi đặt biệt danh cho nu9 vì đụng đến cô là vào mộ ngòi đó.

Ai chặn đường của cô, người đó vào ngày mai sẽ trở thành một nấm mồ.

Sân thể dục nhỏ rất ít người lui đến, chủ yếu là bị đám giáo bá(2) vừa rời chiếm để hút thuốc. Hiện tại đã bị Lộ Phân Phân đoạt lấy, trở thành căn cứ bí mật của cô để chép bài tập.

(2) Học sinh hư.

Nhưng mà có thể nhận thấy căn cứ bí mật không tên tuổi này của cô còn chưa khai hỏa nên vẫn còn mấy đám giáo bá có thói quen trốn tới đây hút thuốc, làm việc xấu.

Lộ Phân Phân đang hăng say chép bài, thậm chí còn chép ra một chút ý tưởng giải đề, một tiếng động hùng hùng hổ hổ cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Cô không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, nhìn xuống phía sân bóng. Bên cạnh sườn đồi nhỏ phía dưới, có mấy nam sinh hút thuốc đang vây quanh đám đá một nam sinh mập mạp.

Lộ Phân Phân nhận ra một người trong đó tên là Lưu Nhị Ma Tử.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn này, Lộ Phân Phân không có lý do gì mà ngồi yên không để ý tới. Cô xắn tay áo chuẩn bị đi tới, vừa đi hai bước cô đột nhiên bình tĩnh lại.

Một mình cô, khẳng định không đánh thắng được năm người bên đối phương, chẳng khác nào đưa đầu cho địch.

Lộ Phân Phân lấy điện thoại từ trong túi ra, bắt đầu gọi cứu binh. Cô chuẩn bị nơi ẩn núp trước, đàn em của cô chạy đến đây lâu nhất chỉ có năm phút.

Sau khi gửi tin nhắn, cô mang theo túi xách của mình.

Xoay người trong chớp mắt, Lộ Phân Phân vô tình bắt gặp một đôi mắt cách đó không xa.

Màu sắc của đôi mắt kia rất nhạt, nó phát ra cơn thịnh nộ cố chấp mãnh liệt, nhưng khoảnh khắc nhìn về cô lại toát ra vẻ cầu xin hèn mọn.

Ngay lúc đó, Lộ Phân Phân quyết định cứu cậu ta, cho dù cô biết tay không nhất định sẽ đánh không lại mấy tên giáo bá kia.

Lộ Phân Phân ném đồng phục học sinh sang một bên, nhảy xuống sườn đồi.

Cô mặc một chiếc váy trắng, giống như một vệt ánh sáng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất biến hóa huyền ảo thành tiểu tiên nữ.

“Này!” m thanh trong veo mang vẻ kiêu ngạo đến cực điểm: “Solo hay đấu nhóm?”

Tiểu tiên nữ vừa mở miệng, phong cách thay đổi đột ngột.

Là một tiểu mỹ nhân, đáng tiếc là khó lòng kéo lừa gạt. Các giáo bá chỉ thích những cô gái ngoan ngoãn ngốc nghếch một chút, dễ lợi

dụng, cũng dễ lừa gạt. Những tiểu yêu nữ xinh đẹp như Lộ Phân Phân tất nhiên sẽ không phù hợp với thẩm mỹ của bọn họ.

Một nam sinh trên tay cầm điếu thuốc quay đầu: “M* nó mày là ai? Bớt xen vào việc của người khác.”

Lộ Phân Phân mân mê ngọn tóc cột đuôi ngựa, cười tủm tỉm: “Lộ gia của mày.”

“Con m* nó, Lộ Phần Phần đến rồi.” Lưu Nhị Ma Tử cầm cặp sách bỏ chạy.

“M* nó nó là ai?”

“Con gái của ông chủ than mỏ!”

Mấy nam sinh khác không rõ tình huống, nhưng nghe giọng nói run rẩy của Lưu Nhị Ma Tử, cảm giác cô gái nhỏ này rất đáng sợ vì thế cũng chạy theo.

“Xí.” Lộ Phân Phân huýt sáo, khoanh chéo tay lại, trên mặt mang theo vẻ ngạo mạn và khinh thường: “Một đám phế vật.”

Cô quay đầu, nam sinh đang nằm sấp trên mặt đất có thân hình mập mạp, so với Lăng Việt còn mập hơn, trên tóc toàn là bùn, mặt mũi thì bị đánh bầm dập, tay áo đồng phục học sinh trên người đều bị tàn thuốc lá làm thủng ra mấy cái lỗ, lộ ra những vết thương rỉ máu trên cánh tay, nhìn thôi cũng giật mình.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai má cô trắng nõn không tỳ vết, còn khuôn mặt cậu ta thì đầy bùn và vết bầm tím.

Nhìn nhau một giây ngẩn ngui, cậu ta hoảng sợ tránh ánh mắt của cô.

Lộ Phân Phân ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng chọc vào bả vai của cậu ta, nghiêng đầu: “Bạn học, cậu không sao chứ?”

Cậu run rẩy, bùn đất trên khoe miệng bị rơi xuống. Cậu ta không mở miệng.

Lộ Phân Phân tưởng cậu bị dọa sợ đến choáng váng, cô mở to đôi mắt to tiến lại gần: “Này, bạn học, cậu nói chuyện đi.”

Mái tóc đuôi ngựa của cô vô tình lướt qua bả vai cậu, cậu ta sợ hãi né tránh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngọn tóc của cô, cánh tay cậu giật giật, dường như muốn giúp cô phủ đi bụi bặm trên sợi tóc. Cậu nhìn đôi tay bẩn thỉu của mình, trong ánh mắt ẩn giấu sự chịu đựng.

Cậu đột nhiên nhắm mắt lại.

Lộ Phân Phân cho rằng cậu ta muốn ngất đi, cô nhanh tay đỡ bả vai cậu, hoảng hốt đến hoa dung thất sắc(3): “Bạn học! Đừng chết! Nếu cậu chết, tớ là nghi phạm đầu tiên đấy!”

(3)Chỉ khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sơn hã

Nam sinh lập tức mở mắt ra, cúi đầu xuống, gật gật đầu.

Lộ Phân Phân lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ bị đánh nhiều đến mức tự kỷ rồi?!” Cô mắng một tiếng: “Đám Lưu Nhị Ma Tử chó ch*t kia.” Lộ Phân Phân lấy ra từ trong cặp một viên kẹo mềm đưa cho cậu: “Cho cậu.”

Nam sinh do dự một chút, nhận lấy. Cô nhìn chằm chằm vào cậu, ngay lập tức cậu ta thu tay vào tay áo đồng phục.

“Cậu đừng sợ, tớ không đánh người, bọn họ không phải sợ tớ, là sợ tiền của bố tớ.” Lộ Phân Phân ngồi xuống bên cạnh cậu, cũng không để ý đến chiếc váy đã vấy bẩn nhiều bùn đất. Cô nghiêng đầu, nói với cậu ta: “Đối với loại người đó, chính là ăn miếng trả miếng,

nhượng bộ chỉ làm cho bọn họ được một tấc tiến một thước! Sau này bắt được cơ hội nhất định phải báo thù! Nhớ chưa?”

Cậu ta dùng sức gật đầu.

“Nhưng cậu không được phạm tội.” Cô nói thêm: “Bố tớ nói trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ kẻ có tiền, nhưng nếu người có tiền phạm pháp, cũng sẽ không có sự công bằng. Cậu hiểu chưa?”

Cậu gật đầu.

Lộ Phân Phân có cảm giác đạt được thành tựu, cũng theo cậu mà gật đầu: “Ừm! Lần sau lại có người bắt nạt cậu thì hãy nói tên của tớ, tớ tên là Lộ Phân Phân, cậu cũng có thể gọi tớ là Lộ Phần Phần.”

Cậu gật đầu một lần nữa, nắm thật chặt viên kẹo mềm.

Đám người Cậu Trần gầy gò rất nhanh đã chạy tới, đồng tâm hiệp lực đưa nam sinh bị thương đến phòng y tế, lúc xong thì điên cuồng phỉ tay: “Tên tiểu tử mập kia cũng quá nặng, ít nhất cũng phải hai trăm cân* đấy.”

(*) 1kg Trung Quốc = 596,8g Việt Nam

“Đánh rắm, nhiều nhất cũng chỉ một trăm năm mươi cân.”

“Một trăm năm mươi cân chính là gấp đôi cậu đấy! Còn không nặng, sao cậu không thể di chuyển.”

“Tớ thấy cậu là muốn ăn đòn rồi!”

Không quá vài ngày, Lộ Phân Phân nghe thấy bọn Lão Cốt Đầu nói: “Lưu Nhị Ma Tử xong con bê, bắt nạt đến người quen thân thích trong hội đồng nhà trường, bị đuổi học rồi.”

Lộ Phân Phân đang nhai kẹo cao su, vui mừng như tết, cô thổi một cái bong bóng thật lớn.

Bong bóng nổ một tiếng “bốp”, xuất hiện một bóng lưng mập mạp.

Đó là tên tiểu tử gốc không biết đánh trả.

Từ đó về sau, Lộ Phân Phân cảm giác có người nhìn chăm chăm vào cô. Cũng không phải loại theo dõi mang tính nguy hiểm, ngay cả lúc còn ở trường thỉnh thoảng đều có thể nhận ra có một ánh mắt luôn đi theo cô, nhưng mỗi khi cô quay đầu lại nhìn thì không có ai.

Cô rất tự tin vào nhan sắc của mình, nghĩ thềm 80% là có người muốn yêu sớm với cô.

Có thể là hành hiệp trượng nghĩa ở hiền gặp lành, về sau có một đoạn thời gian dài vận khí của cô đều rất tốt.

Cô đi gấp thú bông chỉ cần một lần đã gấp chuẩn, chơi máy đẩy xu thì một lần đã có thể ăn hết toàn bộ xu trong máy đó, bài tập chưa làm cũng không cần mượn chép mà sẽ nhặt được bài tập của người khác. Vào những ngày mưa, cô quên mang theo ô, Lộ Phân Phân luôn nhặt được một chiếc ô mới bên đường.

Vào ngày sinh nhật lần thứ 16 của cô.

u Dĩ Đồng không đến, nhưng cô bất ngờ nhận được một món quà bí ẩn.

Đó là một mặt dây chuyền hình con lợn nhỏ mập mạp.

Cô hoài nghi đó là sự bất ngờ u Dĩ Đồng dành cho cô, nghĩ rằng ngoài mặt mẹ không yêu cô, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ đến cô, cho nên vẫn luôn treo mặt dây chuyền heo con trên cặp sách.

Nhớ lại những trải nghiệm “may mắn” trong quá khứ, Lộ Phân Phân bắt đầu nghi ngờ, người luôn lạnh lẽo nhìn cô, vào ngày mưa tặng ô cho cô, ngày lễ thì tặng quà cho cô, là Minh Thì Tiết.

Lộ Phân Phân hỏi: “Có phải là anh không?”

Cô đoán không ra Minh Thì Tiết, nhưng anh luôn có thể nhìn ra cô đang nghĩ gì.

Anh trả lời: “Ừm.”

Lộ Phân Phân: “Chiếc ô, bánh sôcôla, kẹo sữa, và mặt dây chuyền hình con lợn vào ngày sinh nhật của em, tất cả đều là anh đưa?”

Minh Thì Tiết: “Là anh.”

Thì ra khi cô còn nhỏ, tất cả những gì mong đợi từ mẹ, thật ra đều là một người khác đang lấp đầy những mong đợi đó.

“Bởi vì em đã cứu anh?”

“Lúc đầu là đúng.” Minh thì cũng không quá chắc chắn: “Về sau không biết phải hay không?”

“Về sau?” Lộ Phân Phân hỏi: “Anh theo em lâu vậy sao.”

” Ừm. Phân Phân, đến đây.” Minh Thì Tiết dẫn cô đến phòng thay đồ.

Anh lấy từ một chiếc túi đầy bụi ra một chiếc váy công chúa xinh đẹp.

Đây là món quà vào ngày sinh nhật lần thứ 16 của Lộ Phân Phân. Nó được tạo bởi bàn tay của nhà thiết kế nổi tiếng, chiếc váy nhỏ cao cấp năm đó được cô mang đến cửa hàng cũ để bán.

Lộ Phân Phân cảm động đến mức không biết nên nói cái gì mới tốt.

Cô đè nén giọng nói của mình, lẩm bẫm: “Anh mua nó làm gì?”

Minh Thì Tiết nói: “Đây là váy của công chúa, những người khác không thể mặc nó.”

Hốc mắt của Lộ Phân Phân đỏ lên, nội tâm có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Vào những lúc như vậy, nói nhiều lời cảm kích đều lộ ra vẻ đạo đức giả thế nên cô cũng chỉ biết nói: “Cảm ơn.”

Minh Thì Tiết giơ tay lên, lòng bàn tay dán lên má cô: “Không cần áp lực.”

Lộ Phân Phân biết ý của anh, anh không muốn cô cảm kích, Minh Thì Tiết làm những thứ này bởi vì anh thích khi còn nhỏ, không cầu hời báo. Nói với cô biết những thứ này chứng minh rằng cô không phải là người thay thế.

“Thực ra, em không dũng cảm như anh nghĩ đâu, ngày đó em thiếu chút nữa bỏ chạy.”

“Em dũng cảm hơn anh.” Minh Thì Tiết cúi đầu, chiếc cằm đặt trên đỉnh của cô, khàn giọng nói: “Em là một anh hùng nhỏ.”

Lộ Phân Phân lắc đầu: “Em không phải là một anh hùng nhỏ.”

Minh Thì Tiết kiên trì: “Em là.”

Lộ Phân Phân “Ồ” một tiếng, ánh mắt u oán liếc nhìn anh.

Minh Thì Tiết giật mình: “Sao lại mất hứng rồi?”

“Chẳng lẽ em lớn lên không giống tiểu tiên nữ sao?”

“...”

“Em còn tưởng rằng anh coi em như tiểu tiên nữ.”

“...”

Con búp bê ma thuật và chiếc váy công chúa đã được trả lại bởi hoàng tử của cô.

Lộ Phân Phân rất lâu mới có thể tiếp nhận hết chuyện này.

Một buổi tối, cô nghĩ đến cái gì hỏi cái đó, Minh Thì Tiết cùng cô thức đến hơn một giờ sáng.

Lộ Phân Phân không buồn ngủ, ngồi dậy đánh thức Minh Thì Tiết, cô nằm trên gối, hỏi: “Tại sao anh không đến tìm em? Em về sau cũng không gặp lại anh nữa.”

Minh Thì Tiết chỉ trả lời: “Có tìm” Nhưng những chuyện sau này không nói một chữ.

“Phân Phân.” Minh Thì Tiết ôm lấy cô: “Ngoan ngoan ngủ đi.”

Lộ Phân Phân biết chuyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Cô nắm lấy ngón tay của anh, như thể không nghe thấy mà hỏi tiếp: “Có tìm, vậy tại sao không đưa thư tình cho em?”

Minh Thì Tiết muốn nói lại thôi.

“Nhưng em cũng không dám chắc chắn lúc đó có từ chối anh hay không. Nhưng tám mươi phần trăm là từ chối.” Lộ Phân Phân gối đầu lên cánh tay anh, thở dài: “Bởi vì lúc đó bố mẹ em cả ngày đều cãi nhau, em cũng không muốn yêu đương, cũng không muốn kết hôn.”

Minh Thì Tiết nắm lấy ngón tay của cô hỏi: “Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ thì không nghĩ như vậy nữa.” Lộ Phân Phân ngồi dậy, xoắn chân lên, bật đèn bàn: “Anh xoay người qua, em muốn cởi qu4n áo.”

Minh Thì Tiết hơi bất ngờ, khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ ửng lên: “Làm gì vậy?”

Lộ Phân Phân đứng trong phòng thay đồ, chợt có ý nghĩ: “Em muốn mặc váy công chúa.”

Minh Thì Tiết: "...”

Minh Thì Tiết quay lại, nằm nghiêng một bên, yết hầu chuyển động.

Lộ Phân Phân mặc váy, trở lại phòng ngủ, đẩy Minh Thì Tiết một cái, sau đó xoay người lại, rất tự nhiên sai bảo: “Giúp em buộc nơ.”

Cô trở nên tùy tâm sở dục, làm cho Minh Thì Tiết lúc đầu ở thế chủ động chuyển thành thế bị động.

Một Lộ Phân Phân chân chính luôn luôn nhiệt huyết như lửa.

Minh Thì Tiết vắt đắc dĩ đứng dậy, cầm lấy dây lưng váy của cô, giúp cô buộc nơ.

“Được rồi.”

“Anh đi ngủ đi.” Lộ Phân Phân chạy vào phòng thay đồ: “Ngủ ngon.”

Minh Thì Tiết sao còn ngủ được nữa: “Không sao, ngày mai là ngày nghỉ.”

Lộ Phân Phân: “VẬY anh giúp em chụp ảnh.”

“...”

Minh Thì Tiết: “Được.”

Lộ Phân Phân là dạng con gái dậy thì tương đối sớm, sau mười lăm tuổi căn bản không cao thêm tý nào nữa, lúc đó cô đứng một chỗ trong đám người, cực kỳ nổi bật giữa đám đông, có không ít bạn học đều phải ngưỡng mộ cô, hôm nay mặc váy của năm đó, một chút cũng không ngấn.

Cô mặc váy công chúa. Những kỷ niệm của Minh Thì Tiết được kéo trở lại vào đêm đó.

Trên lầu phát tiếng cười nói vui vẻ, anh đứng ở dưới lầu nhà cô, xuyên qua cửa sổ sát đất, nhìn thấy cô gái xinh đẹp giống như một cô công chúa nhỏ.

Anh si ngốc nhìn cô, dùng khẩu hình miệng nói với cô: “Chúc mừng sinh nhật.”

Lộ Phân Phân xem lại ảnh Minh Thì Tiết giúp cô chụp, chọn hai tấm ánh sáng tốt nhất gửi cho mình. Cô ngửa đầu, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của Minh Thì Tiết, mờ hồ cúi đầu nhìn một chút.

Cô đứng trước gương toàn thân, xách váy đi một vòng: “Em càng lớn càng thấp phải không?”

Minh Thì Tiết chăm chú nhìn vào cô, đôi mắt sâu thẳm nổi lên một tia sáng nhỏ: “Không thấp.”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu, dùng ánh mắt vẽ ra một đường cong chên lệch chiều cao giữa hai người.

“Rõ ràng là rất thấp.”

Một giây sau, cô được Minh Thì Tiết ôm ngang vào phòng.

Lộ Phân Phân cho rằng anh muốn làm, cô chuẩn bị tự mình cởi váy công chúa ra trước. Ngón tay vừa mới đụng vào dây kéo sau lưng, đã bị Minh Thì Tiết nắm lấy.

Lộ Phân Phân hơi bất ngờ, lắp bắp nói: “Làm... làm sao?”

“Em muốn làm điều đó?”

“Cũng không phải rất muốn.”

“Vậy thì không làm.”

“...”

Lộ Phân Phân phát hiện cô vẫn không thể làm mấy điều xấu hổ trước mặt Minh Thì Tiết, chỉ là nói mấy câu ngắn ngủi, mặt anh không đổi sắc, nhưng tâm cô đã rối bời.

Minh Thì Tiết nâng cô lên cao, đặt lên ghế sofa.

Chênh lệch chiều cao của hai người thay đổi bất ngờ.

Cô đứng ở thế cao, còn anh ở thế thấp hơn.

Cô cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt của anh ở cự ly gần. Nhìn gần hơn, mỗi sợi lông mi của anh trở nên vô cùng rõ ràng. Làn da của Minh Thì Tiết rất đẹp, cho dù là ở khoảng cách như vậy cô cũng không nhìn thấy lỗ chân lông đâu, ngũ quan tuấn lãng đến mức khiến người ta rung động.

Ánh mắt Lộ Phân Phân từ sống mũi cao thẳng của anh, di chuyển xuống bờ môi mỏng, tầm mắt đi xuống, rơi xuống yết hầu sắc bén gợi cảm của anh, lại đi xuống nữa...

Cô không dám nhìn xuống nữa.

Minh Thì Tiết ngẩng đầu, giống như thời điểm mười năm trước nhìn cô từ trên trời giáng xuống, ánh mắt mang theo sự khát vọng mãnh liệt.

Anh không kìm chế ánh mắt của mình được nữa, tính chiếm hữu rất mạnh, tất cả sự khát vọng như nước lũ tràn ra, trái ngược với vẻ bình tĩnh thường ngày của anh.

Lộ Phân Phân khấn trương đến mức luống cuống tay chân.

“Phân Phân.” Minh Thì Tiết đột nhiên nói: “Hôm nay là ngày mừng 1.”

Lộ Phân Phân: “???”

Mùng một.

Chuyện gì xảy ra vào ngày mừng 1?

Ồ.

Mùng 1 là một ngày lễ đặc biệt.

Lộ Phân Phân vốn muốn làm chuyện chiếm tiện nghi của anh, vừa lúc nó cho cô một cái cơ hợp lý.

Cô đỏ mặt, không biết xấu hổ mà ôm lấy cổ của Minh Thì Tiết, lại có chút chột dạ: “Vậy em, muốn hôn anh nha.”

“Ừm.”

Lộ Phân Phân siết chặt cánh tay, cô ở trên cao nên hơi nghiêng người, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều rơi xuống trên người anh.

Ánh mắt anh hơi trầm xuống, cố gắng áp chế hô hấp.

Lộ Phân Phân dán vào cổ anh, có thể cảm nhận được rõ tần suất mạch đập bên gáy anh, ngay cả nhịp tim của cô cũng trở nên nhanh hơn.

Cô dựa vào lòng Minh Thì Tiết, cúi đầu, chạm vào cằm anh.

Khóe miệng Lộ Phân Phân nhếch lên, đáy mắt hiện lên vẻ giao hoạt khi gian kế thực hiện được, muốn ngoan ngoãn trở về vị trí, hai ngón tay của Minh Thì Tiết đặt ở sau gáy cô, dùng lực nhẹ nhàng giam cầm cô.

Lộ Phân Phân chạy không thoát, chỉ đành giương mắt nhìn anh.

Đôi mắt anh giống như biển cả sâu không thấy đáy, luôn yên ả bình tĩnh như mặt biển, giờ phút này đang quay cuồng sóng to gió lớn.

Giống như là không thoải mãn với việc cô chỉ chạm nhẹ vào đã rời đi, Minh Thì Tiết nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô, chậm

rãi cúi đầu.

Đôi môi mềm mại của anh từng chút từng chút lướt qua chóp mũi, cảm, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống môi cô.

- -----oOo-----

Chương 23

Tài ebook: dtv-ebook.com

Khoảnh khắc đôi môi anh chạm vào, dòng điện từ cánh môi lan rộng đến tứ chi, Lộ Phân Phân kinh hãi đến nỗi quên cả thở.

Cô cúi đầu, anh ngẩng đầu lên.

Cô chiếm ưu thế trước, nhưng sau cùng lại trở thành người yếu thế.

Cô mở to đôi mắt mơ hồ, đối mặt với Minh Thì Tiết.

Lông mi của anh đen dày rậm rạp, như cánh quạt lông phủ lên mí mắt dưới, một gương mặt tuấn tú, nhưng lại có cả đường nét tinh xảo.

Đôi mắt của anh cong ra ngoài, ngày thường luôn như có như không mang theo một chút sắc bén hùng hổ bức người, nhưng giờ phút này, đôi mắt này lại ôn nhu thâm tình đến mức khiến người ta nhìn không được muốn đến gần.

Đôi môi của Minh Thì Tiết chỉ chạm vài giây.

Mấy giây này lại đặc biệt kéo dài.

Hơi thở ấm áp phả lên má cô, hơi thở nhàn nhạt được phóng đại thành thiên lôi câu động địa hỏa*.

(*) Thiên lôi câu động địa hỏa: là sấm sét bị hấp dẫn bởi lửa đất. Chỉ trạng thái k1ch tình nóng bỏng giữa hai người.

Tính hiếu thắng của Lộ Phân Phân trong nháy mắt bị kích động.

Cô đột nhiên cúi đầu, cắn môi anh.

Chỉ một cái là buông ra.

Mức độ khoan khoái lần này không hề kém hơn một chút nào so với buổi tối kia.

Hơi thở của Minh Thì Tiết rối loạn.

Ngón tay đang đặt sau gáy cô tăng thêm lực, Lộ Phân Phân bị ép cúi đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Minh Thì Tiết ngửa đầu lên, nuốt chửng tiếng nức nở của cô.

Anh hôn rất dịu dàng, mang theo sự quý trọng, giống như đang nếm sơn hào hải vị nào đó, từng chút một, cẩn thận tỉ mỉ thường thức.

Ngày hôm sau.

Lộ Phân Phân lấy điện thoại di động từ bên gối ra, ấn một cái, không mở được, đã tự động tắt máy.

Cô vươn tay, thò đầu ra, đôi mắt đảo quanh một vòng mà không nhìn thấy Minh Thì Tiết đâu.

Đồng hồ không đeo, chắc anh đi tập thể dục buổi sáng.

Tối hôm qua làm hai lần còn chưa đủ để anh mệt mỏi, sáng sớm nay lại đi luyện tập thể dục. Lộ Phân Phân nghĩ thầm cô cũng nên rèn luyện cơ thể, nếu không một ngày nào đó cô sẽ không chịu nổi long tinh hổ mãnh của anh mất.

Bộ sạc điện thoại di động chỉ cách tay cô một mét, nhưng cô hoàn toàn không muốn di chuyển.

Lộ Phân Phân chỉ giầy dựa ba giầy liền bỏ cuộc, nằm liệt ra đó chờ Minh Thì Tiết lên lầu lấy giúp cô.

Minh Thì Tiết đứng giờ lên lầu.

Lộ Phân Phân mở to hai mắt, nhìn anh đi vào phòng tắm. Vài phút sau, anh tắm rửa xong đi ra, thay một bộ đồ giản dị, áo đen quần đen, eo hẹp chân dài, vô cùng đẹp mắt.

Anh còn chưa nhận thức được cô đã tỉnh, cố ý nhẹ nhàng bước đến.

Lộ Phân Phân cũng làm bộ mình chưa tỉnh dậy, chí khí hùng hồn nhắm mắt lại nằm ì trên giường.

Hơi thở ấm áp chui vào cổ cô, đôi môi Minh Thì Tiết nhẹ nhàng chạm một cái lên má cô.

Bị hôn trộm.

Lộ Phân Phân không biết lúc này cô có nên tỉnh hay không.

Hai má cô bị véo một cái, giọng nói Minh Thì Tiết vang lên bên tai cô: “Phân Phân, mau dậy ăn sáng.”

Lộ Phân Phân: “...”

Robot độc quyền của cô đã được nâng cấp! Bây giờ đã có chức năng phân biệt ngủ thật giả và đánh thức.

Lộ Phân Phân ngồi dậy, còn chút buồn ngủ, buột miệng thốt ra: “Anh ném đồ lót của em đi đâu rồi.”

Minh Thì Tiết: “...”

Lộ Phân Phân nhớ hình như là cô tự mình ném đi, xấu hổ đến mức thiếu chút nữa lại tự kỷ.

Tâm trạng Minh Thì Tiết tốt nên nhìn quanh cô một vòng, tìm thấy rồi.

Anh duỗi tay đưa cho cô.

Lộ Phân Phân không nhận.

Minh Thì Tiết hơi ngạc nhiên: “Muốn anh giúp em mặc sao?”

Anh nói rất tùy ý, Lộ Phân Phân nhìn thấy sợi ren nhỏ màu đen buông thõng trên ngón tay thon dài của anh, vành tai ửng hồng: “Không cần.”

Minh Thì Tiết đứng tại chỗ, không có ý muốn rời đi. Lộ Phân Phân giấu mình trong chăn: “Anh muốn nhìn em thay quần áo sao?”

Vẻ mặt Minh Thì Tiết nghiêm túc, hỏi: “Quần lót không cần lấy sao?”

“...”

Lộ Phân Phân hận không thể nổ tung tại chỗ.

Sau 45 phút.

Lộ Phân Phân rời giường thành công.

Điện thoại di động vừa bật lên, đã bị vô số tin nhắn WeChat tấn công dồn dập.

Nhóm “Nữ chiến binh xinh đẹp” tin nhắn mới 500+.

Lâm Phồn Tư nói cô ấy mở tiệc chúc mừng, bảo Lộ Phân Phân buổi chiều qua sớm một chút.

Lộ Phân Phân nghiêng đầu nhìn về phía Minh Thì Tiết, anh đúng lúc cũng đang nhìn cô.

Minh Thì Tiết nói: “Đi.”

“VẬY anh phải làm sao? Không phải hôm nay là ngày nghỉ sao?”

“Trình Nhượng hẹn anh khá lâu, vừa lúc có thời gian nói chuyện với cậu ấy.”

Lộ Phân Phân nhin không được mà hỏi: “Quan hệ giữa anh và chồng của Anh Anh không tốt sao?”

“Sao vậy?”

“Em thấy bình thường anh cũng không bận, cậu ta hẹn anh sao còn vất vả như vậy. Anh không muốn gặp cậu ta à?”

Minh Thì Tiết: “...”

Chỉ có cô nghĩ rằng anh không bận rộn.

Minh Thì Tiết cầm bánh bao trước mặt cô đi, đẩy ly sữa qua.

Lộ Phân Phân nhấp môi, ngẩng đầu lên, trịnh trọng nói: “Có một điều em phải nói.”

Vẻ mặt Minh Thì Tiết căng thẳng: “Cái gì.”

Lộ Phân Phân nói ra một câu cô muốn nói nhất hơn nửa năm qua: “Em không thích uống sữa.”

“...”

Minh Thì Tiết: “Trước đây không phải rất thích sao?”

Trước đây mỗi lần uống cô đều uống từng ngụm từng ngụm lớn.

“Đó là không phải em...” Lộ Phân Phân gãi tai: “Chuyên nghiệp sao?” Cô rất tận tâm làm một người đóng thế tốt.

“...”

“Phân Phân.” Minh Thì Tiết đột nhiên hỏi cô: “Nếu em gặp người khác vào ngày hôm đó, em cũng sẽ đồng ý kết hôn sao.”

Lộ Phân Phân không trả lời, khéo léo ném câu hỏi trở lại cho anh: “Anh có hy vọng em đồng ý không?”

Minh Thì Tiết im lặng, nói: “Hy vọng.”

Trong lòng Lộ Phân Phân trầm xuống: “Vì sao?”

“Ít nhất...” giọng điệu của Minh Thì Tiết rất nghiêm túc: “Sẽ có một người đàn ông sẵn sàng cho em vay một triệu, cung cấp cho em một cuộc sống chất lượng, sẽ không để em bị bắt nạt.”

Lộ Phân Phân không cao hứng cúi đầu “À” một tiếng.

Anh không ghen sao? Cô ở với một người đàn ông khác, anh không hề ghen tuông!

Cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, Lộ Phân Phân cho anh một ví dụ rất tẻ: “Vậy nếu bây giờ em đi tìm một người đàn ông có thể cung cấp cho em một cuộc sống chất lượng, có thể bảo vệ tốt cho em, anh cũng đồng ý sao?”

Minh Thì Tiết gần như ngay lập tức trả lời: “Không đồng ý.”

Tâm trạng của Lộ Phân Phân trở nên tốt hơn, đôi mắt sáng lên: “Tại sao?”

“Anh có thể bảo vệ em.”

“Anh thẳng cấp sao?” Lộ Phân Phân nói đùa với anh: “Học được cách nói lời âu yếm, lãng mạn.”

Minh Thì Tiết dờn mắt: “Không.”

“Không thẳng cấp?” Lộ Phân Phân ngừng cười, đột nhiên cảm thấy trêu chọc anh rất thú vị.

“Phân Phân, em còn chưa trả lời anh.”

Lộ Phân Phân không trêu chọc anh nữa, mở mắt lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của anh, nghiêm túc nói: “Sẽ không có ai giống như anh, vì vậy cũng không có ai thay thế được anh.” Nói xong, cô lập tức cảm thấy hối hận.

Buồn nôn quá.

Ánh mắt Minh Thì Tiết cố định trên mặt cô, cảm xúc quay cuồng hiện trong đồng tử của anh.

Không biết có phải cũng bị cô làm cho buồn nôn rồi hay không?

Lộ Phân Phân: “Em, em đi thay quần áo.” Cô muốn chạy trốn khỏi đây.

Tầm mắt của Minh Thì Tiết đuổi theo cô, khóe môi vô thức nhếch lên.

Lộ Phân Phân chỉ riêng phần chọn quần áo thôi đã mất hơn một tiếng đồng hồ, hơn nữa trang điểm, chọn giày, kéo dài đến lúc Trình Nhượng đến rồi mà cô còn chưa ra khỏi cửa.

Miệng lưỡi Trình Nhượng ngọt ngào nói: “Hôm nay chị dâu rất đẹp, chuẩn bị ra ngoài sao?”

“Đúng vậy.” Lộ Phân Phân bị thổi phồng đến mức cảm thấy kì quái ngược ngùng: “Uống chút gì không?”

“Không cần phiền phức như vậy, anh họ mà biết em sai bảo chị chắc là sẽ trở mặt với em mất.”

“Không đâu.” Lộ Phân Phân cười nhạt chỉ chỉ trên lầu: “Anh ấy ở trong thư phòng, cậu đi đi.”

“Vâng.”

Hai tay Trình Nhượng đút vào trong túi đi đợc vài bước thì dừng chân lại, đột nhiên nói: “Khó trách em vẫn cảm thấy chị dâu quen mắt.”

Lộ Phân Phân: “Hả?”

“Em đã từng thấy ảnh của chị ở trong nhà anh họ.” Trình Nhượng đột nhiên hiểu ra: “Thì ra hai người quen nhau lâu như vậy.”

“Anh ấy có ảnh của tôi trong nhà sao?”

Trình Nhượng từ biểu cảm của cô đọc ra đáp án: “Xem ra là trái tim anh họ đã rung động trước. Thảo nào, ngày hôm đó anh ấy rất lo lắng cho chị.”

“Ngày nào?”

“Ngày hai người xem phim cũng là ngày em tặng ca.”

Trình Nhượng kéo dài giọng: “Anh ấy gửi tin nhắn cho chị, chị không trả lời, anh ấy liền nhắn tâm bỏ lại đối tác trong phòng thương mại chạy về tìm chị.” Cuối cùng vẫn là cậu giải quyết mấy vị đối tác kia.

.....

Đọc theo đường đi Lộ Phân Phân nhớ lại những lời vừa rồi của Trình Nhượng.

Hôm đó sau khi cô nhìn thấy bức thư tình kia, trong lòng vô cùng rối loạn, cô không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn của anh.

Lúc Minh Thì Tiết trở về cũng không có một chút bất ngờ khi cô phát hiện ra bí mật của anh, ngược lại càng giống như lo lắng chờ đợi phản ứng kế tiếp của cô.

Cô cho rằng anh không vui vì người khác làm loạn đồ đạc của anh, cho nên mới có vẻ mặt ngấm ngầm chịu đựng.

Thì ra không phải vậy.

Anh lo lắng là vì sợ rằng cô sẽ từ chối anh?

Minh Thì Tiết hỏi cô có gì muốn nói với anh không, chính là đang chờ một đáp án sao?

Cô trả lời như thế nào?

— — Hồi trẻ ai cũng có một người mình thích mà...

— Chuyện này em không để tâm.

“...”

Này không phải giống như là khéo léo từ chối sao! Phiên dịch lại là “Hồi trẻ ai mà chưa nghĩ tới một lần yêu sớm, tôi cũng không để tâm, anh cũng đừng nói nữa, hơn nữa tôi cũng sẽ không dụ dằng với anh.”

Lộ Phân Phân: “...”

Cho nên bây giờ có thể Minh Thì Tiết cho rằng cô chỉ coi trọng việc anh có tiền làm việc tốt, thật ra trong lòng căn bản cũng không thích anh.

Lộ Phân Phân chán nản dán mặt vào cửa sổ xe.

A Phi nói: “Phu nhân, đến rồi ạ.”

Lộ Phân Phân quay đầu trừng mắt nhìn cậu ta một cái: “Biết rồi.”

A Phi không hiểu tại sao mình lại bị khinh bỉ một trận, chột dạ mà cụp đuôi làm người.

Lần trước cậu ta mách lẻo với Minh tiên sinh, nhất định là đã bị phu nhân phát hiện.

Lộ Phân Phân đi tuần sát một vòng trong cửa hàng trước, đi gặp người quản lý cửa hàng thuê, sau khi phát sóng trực tiếp trong cửa hàng mới đi đến chỗ hẹn Lâm Phồn Tư.

Đến địa điểm mới biết, chủ đề của bữa tiệc lần này là chúc mừng cô tạm biệt danh phận “thế thân”.

“Người ta đều là tạm biệt độc thân, chị đại thì ngược lại, tạm biệt danh phận thế thân!”

“Cậu thì biết gì? Đây gọi là dẫn đầu xu hướng hiện đại đấy.”

Lâm Phồn Tư không hổ là tiểu thư tin tức, tốc độ nhiều chuyện bát quát thật kinh người, lần này tất cả mọi người đều biết Minh Thì Tiết viết thư tình cho Lộ Phân Phân, từ hồi trung học đã bắt đầu thăm mến cô, là một tuyển thủ hạt giống yêu sớm.

Cậu Trần gầy gò: “Chị đại, hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Phồn Tư: “Chính là, ngay cả người mà tớ cũng chưa từng gặp qua, sao lại thăm mến cậu được nhỉ?”

Lộ Phân Phân: “Các cậu còn nhớ, chúng ta đã cứu một tên tiểu tử mập mập ở sân thể dục nhỏ kia không?”

Cậu Trần gầy gò lập tức giơ tay lên: “Mãi mãi không bao giờ quên! Quá nặng rồi, cánh tay của tớ mỏi rừ trong nhiều ngày.” Nói xong, cậu chợt ý thức được: “Không, không phải chứ? ‘Cô vợ trẻ’ của chị đại, là tiểu tử mập kia?”

Lộ Phân Phân: “Không thể tưởng tượng được đúng không? Tớ cũng không nghĩ đến.”

Anh mắt Lâm Phồn Tư trũng lên như chuông đồng: “Học sinh nam bị Lưu Nhị Ma Tử bắt nạt kia? M* kiếp! Hồi trung học Minh Tổng mập như vậy sao?” Cô ấy kích động đến mức tát vào bụng bia của Cậu Trần gầy gò: “Cái này đúng thật là sự thay đổi lớn đối với một người đàn ông, càng ngày ngài ấy càng đẹp trai!”

Cậu Trần gầy gò hất cánh tay của cô ấy ra: “Có gì mà phải shock như vậy, Lãng Việt lúc còn nhỏ không phải cũng siêu mập sao? Lúc này không phải cũng trở thành một người đẹp trai sao. Lúc trước tớ gầy thế nào, bây giờ bụng tớ trông giống mang thai được mấy tháng? Phải được 5 tháng ấy chứ.”

“Tớ thấy cậu sắp sinh rồi.”

“Còn có cậu, lúc nhỏ cậu nhả nhận, mới nói một câu với người khác thôi đã thẹn thùng đỏ mặt, hiện tại thì sao? Giống như người phụ nữ lưu manh! Nhìn chị đại đi, năm đó đẹp trai biết bao, bây giờ mặc sườn xám, mang giày cao gót, thùy mị như nước, khiến ‘cô vợ trẻ’ của chị đại mê mết đến choáng váng cả đầu óc.”

“So sánh như vậy, hình như mỗi người đều có sự trái ngược rất lớn.”

“Cho nên á, thế hệ trước nói cái gì nhìn từ nhỏ đến lớn cũng chưa chắc chính xác, cái này nghĩ kĩ, vẫn là phải xem tạo hóa.”

Lộ Phân Phân hỏi: “Các cậu còn nhớ không, đêm sinh nhật lần thứ mười sáu của tớ, chính là lúc chúng ta từ khách sạn trở về nhà tớ Tiểu Dương Lâu, sau đó các cậu có thấy ai tới tìm tớ không?”

Cậu Trần gầy gò: “Khi đó tớ đi tìm nhà vệ sinh ở sân sau nhà cậu, thấy dì mắng người có tính không?”

Lộ Phân Phân: “Mắng người?” Đêm đó u Dĩ Đồng đã trở về sao.

“Chỉ là, châm chọc khiêu khích thôi, không khác gì mấy nam sinh chúng ta nói lúc trước.” Cậu Trần gầy gò bị U Dĩ Đồng chế giễu đến

mức quen thuộc, mỗi lần nghe thấy giọng nói của bà ấy đều đặc biệt cảnh giác, cho nên nhớ khá rõ ràng: “Nói cái gì mà cậu cũng xúng với con gái tôi các thứ, cái gì mà quý bệnh, xấu xí như vậy, giảm cân đi lại còn tặng quà linh tinh nhằm nhí.”

Cậu cảm thấy là đang nói Lãng Việt, về sau vẫn rất đau lòng tên nhóc kia.

Lộ Phân Phân nghĩ đến bức thư tình không gửi được của Minh Thì Tiết, còn có váy công chúa của cô, trừ khi ngày đó anh đến tìm cô, nếu không không có khả năng anh biết được cô mặc gì hôm đó.

Cô nắm lấy điện thoại di động của mình, sắc mặt trở nên khó coi: “Tớ đi gọi điện thoại.”

Lộ Phân Phân đứng bên cầu, giọng nói còn lạnh lẽo hơn so với gió đêm nay: “Năm đó bà đã làm gì anh ấy.”

U Dĩ Đồng nói đông nói tây một lát, mãi cho đến khi Lộ Phân Phân nói muốn cúp điện thoại, bà mới đáp ứng: “Con muốn hỏi về Thì Tiết sao? Mẹ nhớ là, lúc đầu mẹ muốn nói với con nhưng không thể gọi cho con, con đã kéo mẹ vào danh sách đen.”

Lộ Phân Phân không chút lưu tình: “Đừng nói về mấy cái này nữa được không? Bà đã nói gì với anh ấy vào đêm đó, đêm sinh nhật của tôi, bà không đến dự tiệc sinh nhật của tôi.”

U Dĩ Đồng nói: “Bé Ngoan, con không biết tình huống lúc đó, tình huống lúc đó rất phức tạp, chỉ là tiểu mập mập kia... Mẹ không biết bây giờ nó lại lặn lội tốt như vậy, nếu mẹ biết cũng sẽ không ném đồ đạc của nó ra ngoài.”

“Bà ném đồ đạc của anh ấy ra ngoài?”

“Con nghe mẹ giải thích. Chuyện là như vậy, tiểu tử mập kia từ nước ngoài trở về chữa bệnh, ở trên lầu nhà chúng ta, lại là một người câm, cả ngày uống thuốc ăn ngon, còn có nhiều người kỳ quái

ở quanh cậu ta, cũng chưa từng thấy qua người nhà cậu ta, cũng không biết là từ đâu tới.

Mẹ sợ cậu ta bị bệnh truyền nhiễm nên mới vứt bỏ đồ đạc của nó ra ngoài.”

“Cho dù miệng mẹ nói khó nghe, nhưng trong lòng luôn hướng về con, chỉ hy vọng tương lai con sống tốt. Lúc đó cậu ta bệnh thành như vậy, ngay cả nói cũng không nói, chỉ có làm liên lụy đến con. Hơn nữa lúc ấy con mới mười sáu tuổi, cho dù bố con biết cũng không cho phép con yêu sớm.”

Lộ Phân Phân áp chế sự nóng nảy: “Vậy bà có thể nói xấu anh ấy, làm tổn thương một người bệnh, ném đồ đạc của anh ấy ra ngoài sao? Bố tôi nói bà là vợ ông ấy, vì vậy ông ấy có trách nhiệm cho bà sống một cuộc sống tốt đẹp, ông ấy nói bà tính tình không tốt vì trầm cảm sau sinh, nói bà nói năng chua ngoa nhưng mềm yếu. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy, đó đều là bố đang vì tôi mà bịa đặt về dáng vẻ vốn có của người mẹ ruột của tôi, ông ấy nói bà không phải là người phụ nữ ác độc.”

Lộ Phân Phân không thể chịu đựng được nữa: “Từ nhỏ đến lớn, mỗi một bạn nam ở bên cạnh tôi, mỗi một người, đều bị bà dùng những lời lẽ cay đắng nhất để sỉ nhục. Bà xem thường bọn họ không phải vì muốn tốt cho tôi, mà bà chỉ là muốn khống chế tôi, muốn tôi gả cho những người giàu có để củng cố địa vị của bà trong giới phu nhân.”

U Dĩ Đồng khóc nức nở nói: “Mẹ biết sai rồi. Bé Ngoan, mấy năm nay mẹ luôn cố gắng thay đổi, làm cho mình trở nên ôn hòa hơn, không nên quá gay gắt. Mẹ biết mẹ có lỗi với bố con, cũng có lỗi với con, nhưng mẹ không thể chấp nhận sống những ngày khó khăn từ thiên đàng xuống thẳng địa ngục. Mẹ chỉ hy vọng lúc còn sống sẽ có được sự tha thứ của con.”

Lộ Phân Phân kéo số này vào danh sách đen một lần nữa.

Cô thật sự có một người mẹ thiện lương, nhưng người mẹ đó chỉ tồn tại trong những câu chuyện năm xưa mà bố cô đã tạo ra.

Biết được những hành vi năm đó của u Dĩ Đồng đối với Minh Thì Tiết, Lộ Phân Phân cảm thấy nhục nhã hổ thẹn, bỗng nhiên không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Trong khoảng thời gian khó khăn nhất của bệnh tật, anh nhất định đã lấy hết dũng khí mới dám đi tìm cô, kết quả gặp phải điều nhục nhã như vậy.

Khó trách anh cũng không dám tới gần cô nữa, chỉ dám nhìn từ xa.

Lộ Phân Phân nghĩ thầm, nếu như Minh Thì Tiết còn thích cô, thì lần này, cô sẽ chủ động.

Lộ Phân Phân không chắc Minh Thì Tiết thích Lộ Phân Phân trước kia hay không, hay là có một chút thích cô bây giờ.

Thế nhưng, anh không thích ăn thức ăn thanh đạm, cũng không thích ăn cháo, trước kia còn thường xuyên làm việc suốt đêm, vì cô, anh làm việc và nghỉ ngơi trở nên có quy luật. Để cùng cô dưỡng dạ dày, anh đã từ bỏ tất cả sở thích của mình.

Có phải chứng tỏ, anh vẫn rất thích cô?

Trong lòng có người thích, dường như tinh thần người ta càng trở nên đặc biệt miễn cảm đa nghi, rõ ràng chỉ vấn đề rất đơn giản, Lộ Phân Phân thế nào cũng không tìm được đáp án.

Điều duy nhất cô có thể chắc chắn là Lộ Phân Phân trước đây xứng đáng được yêu hơn. Chỉ cần cô trở về là chính mình, trở về thành Lộ Phân Phân dũng cảm kia, Minh Thì Tiết sẽ tiếp tục thích cô.

Lộ Phân Phân gửi tin nhắn trong nhóm, nói có việc nên đi trước.

Cô hít một hơi thật sâu, cất điện thoại đi.

Khi quay người lại, cô đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc bên kia cầu.

Minh Thì Tiết đứng ở đầu cây cầu, chiếc áo gió màu đen bị gió thổi phồng lên, hình bóng của anh bị đèn đường kéo dài, ngã xuống dưới chân cô.

Lộ Phân Phân bước nhanh về phía anh, đi đến vị trí cách anh nửa thước thì mới dừng lại, chậm rãi tới gần, thẳng đến khi bóng hai người đổ chồng lên nhau.

Minh Thì Tiết nhìn thấy chiếc khăn choàng mỏng manh trên vai cô, đang muốn cởi áo khoác ra cho cô, nhưng một giây sau đã bị cô nhào vào lòng.

Cánh tay của anh dừng lại trong không khí, sau đó trầm tĩnh lại, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Lạnh?”

“Ừm.” Lộ Phân Phân vùi mặt vào trong ngực anh, hít hít mũi: “Anh ôm chặt một chút.” Cô rất thích vòng tay của anh, mạnh mẽ, rộng rãi, đặc biệt khiến cô có cảm giác rất an toàn.

Minh Thì Tiết quấn cô vào trong áo gió, che kín mắt cái đầu nhỏ nhỏ.

Lộ Phân Phân nằm sấp trên ngực Minh Thì Tiết, đầu chui ra ngoài, cô ngẩng đầu: “Em có chuyện muốn nói cho anh biết.”

Minh Thì Tiết rũ mắt nhìn thẳng vào mắt cô, ôn thanh nói: “Được.”

“Em hình như...” Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, giọng nói của cô ấm áp, dịu dàng, lại có một chút sự kiêu ngạo: “Thích anh.”

Minh Thì Tiết rõ ràng có chút ngẩn ngờ trong chốc lát, giống như không thể tin được những gì mình nghe thấy.

Anh đè ép hơi thở của mình: “Nói lại lần nữa.”

“Em hình như... Dường như cũng không phải hình như. Chính là, em thích anh.” Lộ Phân Phân thoải mái thừa nhận: “Chính là...” Cô nhìn anh, đôi mắt đen nhánh sáng như một bầu trời đầy sao: “Bây giờ em,...em vẫn không thể theo đuổi anh.”

Đôi mắt Minh Thì Tiết tỏa ra ánh sáng, tinh tế như băng tuyết, khoe miệng anh nhếch lên, thì thào nói: “Theo đuổi anh sao.”

“Ừm!” Lộ Phân Phân hoàn toàn loại bỏ hết sự trói buộc đối với mình.

Cô phải quay trở lại là Lộ Phân Phân thẳng thắn dũng cảm đó.

“Chờ em trả hết toàn bộ số tiền em đã nợ anh.” Cô đảm bảo: “Em sẽ thổ lộ với anh.”

Minh Thì Tiết nói: “Được.”

Không biết có phải vì gió đêm quá lạnh hay không, giọng nói của anh nghe có chút run rẩy.

“Anh cũng có thể từ chối em.” Trong lòng Lộ Phân Phân có chút thấp thỏm, nhưng cô đã không còn đường lui rồi:

“Nhưng em vẫn sẽ giữ đúng lời hứa.”

Minh Thì Tiết nói: “Được.”

Lộ Phân Phân lưu luyến rời khỏi vòng tay của Minh Thì Tiết, dặn dò anh: “Anh nhất định phải chờ em.”

“Được.”

Như là một loại cảm xúc phóng thích, Lộ Phân Phân lùi lại hai bước, hét lớn lên: “Hứa với em, anh không được chấp nhận những người khác!”

Giọng nói có chút run rẩy của Minh Thì Tiết bị gió đêm cuốn vào lỗ tai của Lộ Phân Phân.

“Anh chờ em.”

- -----oOo-----

Chương 24

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trong lúc Minh Thì Tiết không phát biểu ý kiến, Lộ Phân Phân xác định anh là người cô sẽ theo đuổi trong tương lai.

Nhưng cô vẫn lo lắng: “Chắc chắn vậy nhé, anh nhất định phải chờ em.”

“Vâng. Anh sẽ không ngoại tình đâu.” Sau khi Minh Thì Tiết cùng cô chơi xong trò chơi tình ái, nhắc nhở cô: “Phân Phân, chúng ta đã kết hôn rồi.”

“.....”

Minh Thì Tiết phán đoán, nhất định bây giờ cô không muốn nghe lời từ chối, nếu không để cho cô trả lại tiền, cô có thể cảm thấy anh khinh thường khả năng cá nhân của cô.

Nhìn cô đứng trên cầu với đôi chân trần, Minh Thì Tiết đưa tay ra, giọng điệu giống như đang dỗ dành những đứa trẻ mẫu giáo: “Vì vậy bây giờ... có phải chúng ta nên về nhà và đi ngủ không?”

Lộ Phân Phân gạt sợi tóc bị gió thổi bay, cảm thấy vừa rồi mình có chút khoa trương. Cô ngượng ngùng ngửa đầu cười ngây ngô, kéo tóc xuống che nửa khuôn mặt, bước từng bước nhỏ chạy tới ôm lấy cánh tay Minh Thì Tiết.

Minh Thì Tiết nghiêng đầu, cô gái từng tỏ vẻ cẩn thận trước mặt anh, bây giờ đáng yêu như một đứa trẻ được nuông chiều.

Anh cởi áo khoác của mình và che cho cô: “Cẩn thận bị cảm lạnh. Áo khoác đâu?”

Trên lưng có thêm một bộ áo gió, trong nháy mắt cơn gió lạnh đã bị sự ấm áp ngăn cách, Lộ Phân Phân nắm chặt cổ áo: “Em quên mang theo.”

“Trước khi anh đi, em có nói chuyện với Trình Nhượng vài câu, quên nhắc cho anh.”

Lộ Phân Phân phát hiện Minh Thì Tiết rất thích nhận hết sai lầm lên người anh, thời gian ở chung này cô dường như chưa từng phạm sai lầm, tất cả đều là anh.

Người có tính tình tốt như vậy, không hiểu vì sao vẫn có người sử dụng bạo lực đối với anh.

Mặc dù chủ đề này nhằm chán, Lộ Phân Phân muốn biết tất cả mọi thứ về Minh Thì Tiết: “Tại sao đám học sinh trung học hư hỏng kia bắt nạt anh.”

Minh Thì Tiết sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi của cô: “Anh không quan tâm bọn họ.”

“Lúc đó anh vừa mới nhập học sao?” Lộ Phân Phân biết đám nam sinh xấu xa kia chuyên môn khi dễ người mới tới.

“Đúng vậy.”

“Anh không để ý bọn họ, là bởi vì không thể mở miệng nói chuyện sao?” Lộ Phân Phân đau lòng, muốn ôm anh.

“Ừm.”

“Sau đó thì sao? Họ vẫn bắt nạt anh?”

Minh Thì Tiết: “Không có.”

Trong buổi học lễ phép, giáo viên nói nếu muốn trở thành người thuyết phục được mọi người, trước tiên phải biết bao dung nhường nhịn. Sinh ra trong một gia đình lớn đầy quy củ như Minh Thì Tiết, từ

nghi thức bàn ăn đến giao tiếp giữa các cá nhân đều có tiêu chuẩn nghiêm ngặt, động tác tay chân quý phái là yêu cầu cơ bản nhất.

Lộ Phân Phân đã phá vỡ các quy tắc.

Không ai nói với anh sử dụng bạo lực để kiểm soát bạo lực, cô là người ít quy tắc nhất mà anh từng gặp.

Mái tóc dài của cô bị giấu vào áo khoác, làm nổi lên chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Minh Thì Tiết.

Lộ Phân Phân nhéo nhéo ngón tay cái của anh: “Bệnh của anh chữa khỏi khi nào vậy?”

Minh Thì Tiết giơ tay lên, kéo tóc cô ra khỏi quần áo, dùng tay giúp cô chải vuốt lại, vén tóc dư thừa ra sau tai, bình tĩnh nhìn gương mặt xinh đẹp của cô.

Áo gió của anh mặc trên người cô rất dài, làm nổi bật thân hình nhỏ nhắn của cô, anh nhịn không được kéo cô vào khuỷu tay che chở, sợ một cơn gió sẽ thổi cô đi.

Giống như cô đã từng bảo vệ anh.

Lộ Phân Phân kéo mái tóc từ phía sau tai xuống, lẩm bẩm: “Kiểu tóc này dành cho tóc mái, để lộ khuôn mặt nhỏ, sao anh lại vén tóc lên?”

Minh Thì Tiết: “...”

Cô gạt mái tóc lên má, đuôi tóc dán ở hai bên cằm, trông quyến rũ hơn hẳn.

“Bộ dạng này thật xinh đẹp.” Lộ Phân Phân không cho Minh Thì Tiết đụng vào cô, bởi vì anh thích chinh lại tóc của cô khi có gió thổi.

Minh Thì Tiết “ừm” một tiếng: “Rất đẹp.” Sợ cô bị cảm lạnh, không cố ý chậm lại bước chân.

Ao gió của anh vừa nặng vừa dài, Lộ Phân Phân mang giày cao gót đi rất chậm.

Minh Thì Tiết đi được hai bước lại dừng lại nhìn cô, chờ cô đến gần, lại tiếp tục đi về phía trước.

Đoạn đường xuống dốc, tay Lộ Phân Phân lặng lẽ từ khe hở áo gió vươn ra, cầm ngón tay anh.

Bàn tay to kia lập tức nắm lấy tay cô, đưa bàn tay cô vào lòng bàn tay của anh rồi nắm chặt.

Minh Thì Tiết rất thích nắm tay, ngón tay của cô rất nhỏ, mềm mại như không có xương, nắm rất thoải mái.

Lộ Phân Phân dùng khuỷu tay nhẹ nhàng ghẹo người đàn ông bên cạnh, chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: “Anh cảm thấy... tỷ lệ thổ lộ thành công của em là bao nhiêu?”

Hỏi xong, cô lại dường như hối hận nên rút tay lại, biểu cảm không được tự nhiên, tự giải thích: “Anh đừng nói dối về xác suất chỉ vì sợ em tổn thương, cho dù xác suất bằng không em cũng sẽ trả nợ.”

Minh Thì Tiết đột nhiên bật cười ra tiếng.

Lộ Phân Phân nháy mắt mấy cái, cho rằng mình nhìn nhầm.

Dưới ánh đèn đường, đường nét thanh tú của Minh Thì Tiết vô cùng tuấn mỹ, đuôi mắt anh hướng lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Trong nháy mắt, Lộ Phân Phân cảm giác mình đã chết.

Thì ra, một nam nhân cười rộ lên cũng có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Lộ Phân Phân ngửa đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm anh, biểu cảm giống như một tiểu hoa si.

(Tiểu hoa si: chỉ người con gái mê trai đẹp đến mất hết lý trí, rớt luôn cả não.)

“Em có thể, hôn đối tượng tỏ tình của em trước được không?”

Mắt Minh Thì Tiết nhìn cô, trong mắt lưu lại ý cười còn chưa phai đi, anh nói: “Có thể.”

Anh vừa đưa áo gió cho cô, trên người chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi. Góc áo ghim vào quần tây, vải mỏng bao bọc lấy vóc dáng người kia, lộ ra vài chỗ không cần thiết, vừa thích hợp để giải thích cái gì gọi là càng cấm càng dục.

(Càng cấm càng dục: càng tiết chế, h4m muốn t1nh dục càng cao.)

Lộ Phân Phân hướng tầm mắt xuống, dừng lại trên thắt lưng Minh Thì Tiết.

Cô tưởng tượng, tự tay mình cởi bỏ nó, phá tan khí chất quý phái đứng đắn của anh.

Còn về thân hình kia, chỉ cần nghĩ đến thôi đã đủ khiến người ta huyết mạch tắc nghẽn.

Lộ Phân Phân dững cảm đã được thả tự do, Lộ Tà Ác kia cũng theo đó mà xuất hiện.

“Bíp bíp — —”

Tiếng còi xe điện của anh giao cơm hộp đã đánh thức Lộ Phân Phân. Dưới chân cô lao đảo, bị Minh Thì Tiết kéo nhào vào trong lòng.

Lấy lại tinh thần, Lộ Phân Phân tức giận vì bị cắt ngang trí tưởng tượng. Sau đó, khuôn mặt của cô đỏ bừng.

Trên đường phố ... cô tự nhiên!

Lại muốn giở trò lưu manh trong lòng.

“.....”

Cái cô tiểu hoa si vừa rồi không phải là Lộ Phân Phân.

Là cô cũng không thừa nhận!

Lộ Phân Phân kéo khăn choàng trên vai xuống, tâm hoảng loạn đưa cho Minh Thì Tiết: “Nè.”

Minh Thì Tiết nhận lại, vắt lên cổ tay.

Lộ Phân Phân: “Không phải muốn anh cầm, muốn anh khoác lên.”

Minh Thì Tiết: “...”

“Em không lạnh sao? Lạnh thì mặc nhiều hơn một chút.”

Minh Thì Tiết đánh giá một chút, nếu anh mặc cái áo choàng lông xù này, cơ hội bị hiểu lầm thành bi3n thái là khoảng 100%.

Anh trái lương tâm nói: “Không lạnh.”

Lộ Phân Phân kéo áo sơ mi của anh, cầm đặt lên ngực anh, ánh mắt nhìn mặt anh, tâm tư đang phiêu bạt khắp nơi.

Cô câu có câu không nói chuyện phiếm với anh, cô cũng không cố ý, dường như đột nhiên không có gì để nói với anh.

Có những mâu thuẫn còn tồn tại giữa hai người như nịnh nọt khách sáo, hay là mặt nạ giả dối của cô, mọi thứ đều do sự xuất hiện của váy công chúa và búp bê ma thuật mà biến mất.

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm hai ngón tay trắng nõn kia, muốn ủ ấm cho cô.

Lộ Phân Phân hỏi: “Anh sẽ thích những cô gái theo đuổi anh sao như thế nào?”

Minh Thì Tiết: “...”

Không đợi anh trả lời, cô lại có câu hỏi mới: “Thích nhiệt tình chủ động hay rụt rè hướng nội?”

Minh Thì Tiết trả lời: “Nhiệt tình.”

“Anh khó chịu à?” Lộ Phân Phân có chút bất ngờ về sở thích chọn vợ của anh.

Minh Thì Tiết phủ nhận: “Không có...”

“Cái gì?”

“Anh ổn.”

“.....”

Lộ Phân Phân thiếu chút nữa đã trẹo chân.

Có thể là do biểu hiện của anh trước sau như một, nên chữ này từ trong miệng anh nói ra liền bị thay đổi, không hiểu sao lại xấu hổ.

“Đúng, đúng rồi, anh ngây thơ.”

Đường viền môi của Minh Thì Tiết mím chặt, giống như đang quyết định việc gì gian nan, anh nhìn cô hai giây: “Nếu em thích, anh có thể học.”

“Khụ! ——” Lộ Phân Phân sắc nước miếng của mình.

“Minh tiên sinh, anh thật sự rất biết nói chuyện phiếm nha.”

Minh Thì Tiết thông qua biểu hiện của cô để phán đoán: “Em nói trêu.”

Lộ Phân Phân sắp bị bộ dạng của anh làm cho cười sặc sụa.

Minh Thì Tiết nói ít, nhiều người nhầm lẫn rằng anh thích sự im lặng. Chính anh cũng nghĩ bản thân mình như vậy, cho đến lần thứ hai anh gặp lại Lộ Phân Phân.

Những lời nói nhỏ nhặt giữ trong lòng, Minh Thì Tiết có chút không quen: “Sao không nói lời nào? Phân Phân.”

“Hả?” Lộ Phân Phân mờ mịt: “Nói xong rồi.” Cô rời khỏi vòng tay của anh: “A Phi bỏ bê công việc à?”

“Đây là đường một chiều, xe dừng hơi xa.” Minh Thì Tiết giải thích: “Nếu em lạnh, thì dựa gần anh.”

Lộ Phân Phân một lần nữa nằm trong lòng anh sưởi ấm, cũng không biết thân thể của anh làm bằng cái gì, trời lạnh như vậy, anh mặc ít quần áo nhưng trên người vẫn rất ấm áp.

Khóe miệng cô nhếch lên: “Nếu anh lạnh, hãy ôm chặt em.”

Minh Thì Tiết ôm chặt lấy cô.

Suy nghĩ của Lộ Phân Phân vẫn dừng lại ở vấn đề vừa rồi.

Cô phân tích một chút, thời gian Minh Thì Tiết đi học trung học, bởi vì ảnh hưởng hormone của thuốc dẫn đến béo phì, sau khi ngừng thuốc mới về nước điều trị, vậy lúc đó anh hẳn là chưa từng yêu đương.

Lúc trước nghe Tiêu Nhuyễn nhắc tới bệnh của anh chữa khỏi từ thời trung học, chắc hẳn là từ giai đoạn cuối lớp 11 đến hết lớp 12. Chính là lúc phấn đấu muốn mạnh mẽ, hẳn là cũng không có tâm tư gì yêu đương.

Vậy chỉ còn giai đoạn ở trường đại học.

Ảnh hồi đại học của anh cô đã nhìn thấy khi cô ở London, đẹp trai đến nghẹt thở.

Lộ Phân Phân chọn một lứa tuổi có nhiều khả năng yêu đương nhất của Minh Thì Tiết đặt câu hỏi: “Lúc anh học đại học có nhìn trúng cô nào không?”

“Không.”

“Vậy, sau khi tốt nghiệp thì sao?”

“Không.”

“Mấy năm đó, anh chưa từng gặp qua nữ sinh xinh đẹp sao?”

Không có ấn tượng gì trong Minh Thì Tiết: “Có thể do không chú ý.”

Lộ Phân Phân: “Anh lớn lên đẹp như vậy, không có nữ sinh nào tỏ tình với anh à?”

Minh Thì Tiết thành thật nói: “Có.”

Lộ Phân Phân lập tức cảnh giác: “Có mấy người? Nhiều không? Anh trả lời họ như thế nào?”

“Ngài Minh.” A Phi mở cửa xe, thúc giục: “Thưa phu nhân, mau lên xe đi, chỗ này không cho dừng xe.”

Minh Thì Tiết thở phào nhẹ nhõm.

Lộ Phân Phân ghét bỏ nói: “Cậu không phải là tài xế kiêm vệ sĩ của ông chủ sao? Còn sợ bị trừ điểm à.”

A Phi chia sẻ: “Đây là xe của ngài Minh.”

Lộ Phân Phân: “...”

Ngồi vào trong xe, Lộ Phân Phân vẫn chưa nguôi ngoai, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Mấy người?”

Minh Thì Tiết đỡ trán, nắm lấy tay cô, biểu cảm mang theo một tia bất đắc dĩ khó nói: “Không nhớ rồi.”

Lộ Phân Phân không biết xấu hổ hỏi: “VẬY... từng thổ lộ qua mấy người còn nhớ không?”

“.....”

Sau khi bệnh xong thì Minh Thì Tiết chỉ mất nửa năm để gầy đi. Sau đó, anh tiếp tục tập thể dục và giữ thân thể thật tốt.

Lúc anh lột xác có lẽ là lúc anh học năm nhất đại học.

Từ đó về sau, nữ sinh có thiện cảm với anh rất nhiều, tỏ tình cũng nhiều.

Đặc biệt là sau khi anh tiếp quản công việc làm ăn của ông nội, không hiểu sao con gái vây quanh anh nhiều vô số kể.

Những lời tỏ tình điên cuồng, nhưng trái tim anh không rung động. Lễ nghi quý tộc học từ nhỏ, khoảnh khắc đó đều trở thành gông xiềng, bị đám con gái nhiệt tình phóng khoáng dùng những từ ngữ trêu chọc.

Anh lựa chọn tiếp tục câm và điếc.

Minh Thì Tiết tránh ánh mắt của Lộ Phân Phân, dỗ dành cô: “Không có.”

Lộ Phân Phân lần này yên tâm.

Anh chưa từng được các cô gái khác tỏ tình, có nghĩa là anh chưa có khả năng miễn dịch! Vậy... tỷ lệ thành công của cô có thể

được cải thiện rất nhiều.

Lộ Phân Phân gần đây rất cố gắng. Ngoại trừ kỳ thi tuyển sinh đại học, cô chưa bao giờ cố gắng như bây giờ.

Người khác tức giận đùng đùng vì hồng nhan, cô là vì trai đẹp.

Trai đẹp này còn là một người đàn ông thẳng, robot thiếu cảm xúc, khó nắm bắt.

May mắn thay, cô là người vợ công khai của anh, ngay cả khi theo đuổi thất bại cũng có thể dựa vào kế hoạch mà tính toán. Ngoài ra, Lộ Phân Phân không thể nghĩ được bất kỳ ưu thế nào của cô.

Lộ Phân Phân tạo một nhóm nhỏ, thêm Lâm Phồn Tư và Cậu Trần gầy gò vào để nói chuyện cầu cứu.

Cậu Trần gầy gò nói: “Hóa ra hôm đó chị đại bỏ trốn, là bởi vì phải làm cô dâu cho ông chủ sao!”

Lâm Phồn Tư: “Không phải người cũng ở bên cậu rồi sao? Cậu vẫn còn theo đuổi à?”

Cậu Trần gầy gò: ” Theo đuổi đã đành, còn cần phải thấp thòm lo sợ thế kia?”

Lộ Phân Phân đặt điện thoại di động lên bàn, hai tay chống cằm, thờ dài: “Nếu có thể xác định anh ấy 100% thích tớ, tớ cần phải lo lắng như vậy sao?”

Cậu Trần gầy gò: “Hiểu rồi. Cậu sợ anh ta tìm cậu kết hôn chỉ để thực hiện ước mơ, nhưng mà khi chính thức ở chung, phát hiện cảnh còn người thì mất, mười năm trước yêu cậu như nữ thần, mười năm sau lại tỉ mỉ quá, phát hiện nữ thần cũng chỉ có như thế. Vì vậy, vào một ngày mưa buồn, cả hai cậu sẽ kết thúc cuộc hôn nhân này với nhạc nền buồn. Phải không?”

Lộ Phân Phân: "... Phải, nhưng bọn tớ sẽ không ly dị."

"Vậy tớ biết rồi." Cậu Trần gầy gò kết luận: "Cậu tự ti, vì không đủ tự tin."

Lâm Phồn Tư: "Tại sao cậu ấy không tự tin?"

Lộ Phân Phân: "Bởi vì tớ nợ anh ấy tiền."

"Được rồi! Vấn đề đã được giải quyết, trả lại tiền, trả hết nợ, hai cậu sẽ bình đẳng."

"Không phải lần trước cậu lừa được rất nhiều tiền từ tên Vương Chí Lâm kia sao? Sao rơi vào túi cậu vẫn không đủ trả tiền à?"

"Còn một bia của ba tớ, cộng lại gần hai trăm vạn đó, đâu có đủ."

"Không phải cậu bán thân an táng cha sao? Tiền nghĩa trang không được tính."

"Vậy không được, tớ và anh ấy là tình cảm trong sáng! Tổng cộng là 169 vạn nhân dân tệ. "Lộ Phân Phân chột dạ bỏ bớt 1 con số 0: "Vậy... tớ góp 160 vạn?"

"Cái cậu này, cậu cho luôn 9 vạn tệ đi."

Lộ Phân Phân giả ho một tiếng.

Lâm Phồn Tư: "Được, cậu tính xem còn thiếu bao nhiêu, các chị em góp lại cho cậu."

Lộ Phân Phân ôm máy tính tính toán.

Sau khi thanh toán tiền hoa hồng, tiền lương của cô không còn bao nhiêu, Tú Trang nửa năm nay kiếm được tiền đều đầu tư vào tuyên truyền và livestream tặng quà. Tuy nhiên, mỗi tháng Minh Thị Tiết đều cho cô tiền tiêu vặt vào ngày 15 hằng tháng.

Cộng lại cũng gần 100 vạn.

Lộ Phân Phân đem toàn bộ tài sản cộng lại với nhau.

“Còn kém 12 vạn.”

“Mẹ ơi! Phú bà! Cậu cũng giỏi kiếm tiền nhỉ?”

Lộ Phân Phân có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Trong đó 120 vạn, là chủ nợ nhà tớ cho tớ tiền tiêu vặt.”

“Mẹ ơi, giết tớ rồi đem đi trả nợ đi!”

Lâm Phồn Tư vừa thế chấp để mua nhà: “Tớ có 8 vạn, phải để lại chút tiền xe tiền nhà, cho cậu 7 vạn.”

Cậu Trần gầy gò rất sáng khoái: “Ở đây tớ có 10 vạn.”

Lộ Phân Phân biết hai người này đều là người mới đến, vừa mới đổi nghề, lại vừa thế chấp mua xe mua nhà.

“Không cần, các cậu giữ lại đi, tớ có biện pháp kiếm tiền.” Cô cố gắng làm cho lời này của mình nghe có vẻ tràn đầy tự tin.

“Không lẽ cậu tính livestream bán đồ gì đó ngoài sườn xám à? Đừng, người hâm mộ khó khăn lắm mới tích lũy được đấy, cậu phải trân trọng họ!”

“Chỉ bán sườn xám thôi.”

Lộ Phân Phân dẫn theo một nhóm người tuổi đã xế chiều đi tham quan Tú Trang.

Là Tiêu Nhuyễn đề cử cho cô, hầu hết họ đều là cán bộ về hưu của các doanh nghiệp trong nước, rất thích nghề thủ công truyền thống của tổ quốc, hơn nữa thương hiệu Tú Trang đã có tiếng tăm, con cái của họ cũng đều nghe qua, có người còn là fan của anh phát ngôn viên.

Lộ Phân Phân có cơ sở fan ổn định, còn có anh phát ngôn giúp sức, những đợt đoàn xuống tham quan, thu nhập tương đối khả quan.

Chỉ trong 1 tháng, Lộ Phân Phân có thể kiếm đủ một nửa.

3 giờ chiều.

Lộ Phân Phân bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Mặt cô không chút thay đổi, vẻ mặt cao quý lạnh lùng, được mười mấy người già vây quanh, sinh ra được yêu thương nhưng lại cực kì chuyên nghiệp, dùng thanh âm không chút phập phồng của cô nhắc nhở: “Chú ý dưới chân, cẩn thận bậc thang nha, sơn chưa khô, vị tỷ tử kia ngực ưỡn lên một chút.”

“.....”

Phần bình luận tất cả đều là “Ha ha ha ha ha” đầy màn hình.

“Người dẫn chương trình thật tài năng, vừa nhìn đã thấy không nuôi nổi.”

“Chị Phân Phân, chị chân thành một chút đi ha ha ha!”

“ Vì cái gì mà những người già này lại thích bộ dáng của cô ấy, ha ha cười chết tôi mất!”

“Bởi vì cô ấy trông rất đẹp!!”

Bác gái kia quay đầu lại: “Con gái, đang trực tiếp sao? Có ai coi không? Cháu gái bà có ở đó không?”

“Tiện thể giúp bà hỏi cháu gái bà có ở đây không!”

Thiếu chút nữa Lộ Phân Phân bị nhóm người nhiệt tình thời thượng này ép ra khỏi ống kính.

Sau khi tham quan Tú Trang, Lộ Phân Phân dẫn theo nhóm người già tham quan phòng triển lãm.

Cuối cùng cũng có thể lười biếng, nghỉ ngơi một lát.

Lộ Phân Phân tắt livestream, mua một ly trà sữa uống.

Bác gái đeo túi LV cười tủm tỉm nói: “Con gái, con có thể chụp ảnh với bác không? Cháu gái bác rất thích xem con phát sóng trực tiếp, trước khi đi đặc biệt nhắc nhờ bác chụp ảnh với con làm kỷ niệm!”

Lộ Phân Phân: “... Được ạ.”

“Cháu gái bác nói con rất đẹp trai, đặc biệt là...ừm...à... Cái gì ta, ôi, lạnh lùng! Ta thấy con là một cô gái rất dịu dàng, đúng là nói bậy mà.”

Một bác gái khác cũng tham gia náo nhiệt: “Còn cháu trai của bà! Cũng rất thích con, hôm nay nó cũng ở đây!” Nói xong liền kéo theo Lộ Phân Phân, nhiệt tình mời: ” Phân Phân, con cũng chụp ảnh chung với gia đình bà nhé?”

Tình huống khó từ chối, Lộ Phân Phân chỉ có thể đồng ý: “Được.”

Kết quả là có sáu bảy thằng nhóc.

Lộ Phân Phân chụp chung từ nhà này sang nhà khác.

Lúc chụp ảnh, fan nhút nhát ngượng ngùng đặt tay lên vai, không quá đáng, hơn nữa quý ông kia cũng không nắm tay cô, không đụng phải cô. Bà cứ ở bên cạnh nhìn, cũng không tiện làm nản lòng người già, Lộ Phân Phân cố nén tâm lý mâu thuẫn, chụp ảnh xong liền nhanh chóng chuồn đi.

Giao họ cho chị hướng dẫn viên du lịch, Lộ Phân Phân thì về khách sạn nghỉ ngơi.

Hôm nay Lộ Phân Phân mặc sườn xám màu xanh nhạt thêu lá trúc, mẫu mới độc nhất vô nhị, tơ lụa thượng hạng khoác lên người cô, trước hờ sau vểnh lên, không nhìn thấy một miếng thịt thừa.

Mái tóc đen xoắn nhẹ nhàng rơi xuống vai phải, phía trên tai trái có một cái kẹp tóc nhỏ, lộ ra đuôi mắt xinh đẹp cùng gương mặt trắng nõn.

Vẻ đẹp lạnh lùng, ngạo mạn hòa chung dịu dàng tươi sáng, tỏa ra trên người cô không hề xung đột.

Giống như Lâm Phồn Tư, chỉ cần Lộ Phân Phân không mở miệng nói chuyện, nhất định xứng đáng là tuyệt sắc mỹ nhân của cổ điển phương Đông.

Khu thắng cảnh náo nhiệt nhất, Lộ Phân Phân xuất hiện chính là một cảnh quan, tỷ lệ ngoảnh đầu lại nhìn là cực kỳ cao, thỉnh thoảng có vài nhiếp ảnh gia lấy cô làm tiêu điểm chụp ảnh.

Điện thoại di động hiện số của “chủ nợ”.

Lộ Phân Phân trả lời điện thoại, vui vẻ nói: “Đoán xem em là ai?”

Minh Thì Tiết: “Bé Ngoan.”

Lộ Phân Phân sững sốt một chút, nhếch môi cười rộ lên: “Đoán đúng rồi, giỏi quá.”

Giọng của Minh Thì Tiết có chút buồn bực: “Ừm, anh còn biết em mặc một thân màu xanh lá.”

Lộ Phân Phân ý thức được điều gì đó, bất ngờ ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua đám người, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Minh Thì Tiết đứng ở ngoài cửa lớn.

Đầu tiên là cô thấy ngạc nhiên một chút.

Nhưng chỉ vồn vện trong hai giây.

Mấy phút trước khi chụp ảnh chung, có thể đã bị anh nhìn thấy không?

Minh Thì Tiết không thích người đàn ông khác chạm vào cô, lần trước bởi vì Lăng Việt cùng cô ngồi cùng một chiếc xe, anh còn giận dữ một trận.

Lần này đến sáu hoặc bảy người.

Lộ Phân Phân trong lòng “lộp bộp” một tiếng, căng thẳng li3m miệng một cái.

Giả vờ không có gì xảy ra.

Cô đi tới trước mặt Minh Thì Tiết, kéo cánh tay anh, nháy mắt mấy cái, ngữ điệu ra vẻ thoải mái: “Cái gì mà màu xanh lá cây, rõ ràng là màu xanh.”

Đôi mắt lạnh lùng của Minh Thì Tiết thản nhiên liếc về phía vai phải của cô, đường nét trên gương mặt anh tuấn chuyển sang căng thẳng: “Rõ ràng là màu xanh lá cây.”

Lộ Phân Phân giả vờ không hiểu được câu nói của anh.

Cũng không biết anh học được loại giễu cợt này từ đâu ra.

Nhưng mà biểu cảm lúc này của anh nhìn qua, gương mặt quả thật có chút xanh.

Minh Thì Tiết mặt không chút thay đổi nắm lấy tay cô, siết chặt mười ngón tay cô, lạnh nhạt hỏi: “Không phải nói muốn theo đuổi anh sao.”

Lộ Phân Phân hơi sững sờ.

“..... Ừm, phải.”

Cô đã cố gắng hết sức rồi, gần đây cô đã xài hết ba chai kem chống nắng.

Biểu cảm chịu đựng, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Quên đi.”

Đây là đòn giáng mạnh vào cô.

Trái tim Lộ Phân Phân trầm xuống: “... Vì như thế mà anh bỏ em sao? Minh Minh.”

Minh Thì Tiết đối diện với ánh mắt tủi thân của cô, rốt cuộc nhin không được, thốt lên: “Thôi để anh theo đuổi em vậy.”

Lộ Phân Phân cảm thấy bị hạ thấp: “Tại sao?”

Hai giây sau.

Lộ Phân Phân: “?”

Anh vừa nãy...đã nói..cái gì.

Anh theo đuổi cô...sao?

Ý anh là anh đến để theo đuổi cô sao!?

Không đợi cô phản ứng, Minh Thì Tiết hỏi: “Điện thoại di động đâu?”

Lộ Phân Phân ngoan ngoãn đáp: “Ở trong túi xách.”

“Xem tin nhắn đi.”

Trong lúc này Lộ Phân Phân cảm giác mình thật sự trở thành một bình hoa không não, trong đầu tràn đầy hai chữ “mờ mịt”, mất cả trí tuệ và tri thức.

Cô chậm chạp lấy điện thoại ra.

Thực sự có một tin nhắn văn bản chưa đọc.

Đó là một lời nhắc chuyển khoản ngân hàng.

Lộ Phân Phân giật mình, ngẩng đầu: “Hôm nay là...”

“Mùng một.”

“.....”

Thì ra lời tỏ tình trước đó của cô, đã trôi qua một tháng rồi.

Lộ Phân Phân mở tin nhắn, thấy rõ số tiền chuyển là một chuỗi số không.

“..... Tại sao là 100 vạn?”

Minh Thì Tiết nói: “Tiền tiêu vặt của em đã tăng lên.”

“.....”

“Gom đủ chưa?” Anh lấy tay búng nhẹ trán cô: “Nhanh trả lại tiền đi.”

- ----oOo-----

Chương 25

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Đủ.” Lộ Phân Phân phải dùng đến bộ não của mình để giải bài toán khó này.

“Còn 800 mấy vạn nữa.”

Minh Thì Tiết vòng tay qua ôm lấy đầu cô, nheo mắt nhìn về phía đám người đang chụp ảnh cách đó không xa.

Ở ban làm việc của chính phủ, người dân đang đứng biểu tình, Minh Thì Tiết bèn dắt Lộ Phân Phân rời đi.

Anh vốn dĩ không phải người rộng lượng sao có thể để phóng viên chụp ảnh của anh với Lộ Phân Phân được?

Minh Thì Tiết ở trước mặt cô không hề che giấu cảm xúc của mình.

Lộ Phân Phân nghĩ “nợ nần” là phải trả, nên cũng không để ý tới hành động khác thường vừa rồi của Minh Thì Tiết.

Cô là người sòng phẳng rõ ràng.

“Thẻ em bị giới hạn mỗi lần chuyển được 50 vạn thôi, nên là em chia ra bốn lần chuyển nhé.” Cô định ấn nút chuyển khoản thì đột nhiên bị một bàn tay đàn ông nắm lấy.

“Không cần phiền phức như vậy đâu, em có thể đưa thẻ của mình cho anh cũng được.”

Lộ Phân Phân cảm thấy có lý, lập tức đồng ý.

“Vậy thì em sẽ ra ngân hàng xin cấp lại thẻ khác.”

“Không cần đâu.” Minh Thì Tiết nói, “Em dùng của anh đi.”

“.....”

“Sao vậy?” Minh Thì Tiết khẽ nhắc lông mày, lộ ra gương mặt không góc chết, đẹp đẽ mà sinh động “Không nở cho anh à?”

Số dư trong thẻ của Minh Thì Tiết chỉ sợ còn nhiều hơn con nợ là cô đây, cô sợ mình đang chiếm hời từ anh.

Mà anh đã nói như vậy rồi, cô còn không chịu đổi chắc anh sẽ nghĩ cô keo kiệt mất

Lộ Phân Phân gật đầu:”Anh nói cũng đúng.”

Minh Thì Tiết lấy từ trong túi quần tây ra một tấm thẻ đen, đưa cho cô:” Của em đâu?”

Lộ Phân Phân:”... Em không mang theo.” Từ khi được thanh toán bằng điện thoại, cô đã không mang theo thẻ bên người vài năm nay rồi.

Vậy mà Minh Thì Tiết lại còn cầm theo tấm thẻ đen Citi Black Gold nữa chứ!

Nhưng so với việc mang ảnh chụp giấy hôn thú dán ở văn phòng, thì chuyện này chỉ nhỏ như con thỏ thôi.

Vậy nên Lộ Phân Phân cất thẻ vào túi xách.

“Mật mã là...” Anh cúi đầu, ghé vào tai cô nói:”615520”

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, có chút ngứa ngứa.

Lộ Phân Phân nhin không được mà rụt cổ lại, ngẩng đầu nói:” Em không nhớ kỹ, anh nói lại đi.”

“.....”

Minh Thì Tiết cúi đầu, dán vào mang tai cô nói:”615520”

“Nhớ kỹ chưa?”

Lộ Phân Phân bị anh chọc cho choáng váng, đầu óc trống rỗng, không xác định được mình có nghe đúng hay không nữa?

Cô chớp chớp mắt, nhón chân lên, ôm lấy cổ anh.

Minh Thì Tiết ngằm hiểu, nhẹ vòng tay ôm lấy cô, đưa đầu tiến tới.

Lộ Phân Phân ở bên tai anh xác nhận lại:”6 cái gì 520?”

Minh Thì Tiết quay đầu, môi áp sát bên tai cô, thấp giọng nói”
Một, năm”

Cô nghe xong, bảo anh cúi người đưa tai lại gần.

Minh Thì Tiết nghiêng tai.

Lộ Phân Phân ở bên tai anh nói:”Mùng 5 tháng 6, và anh yêu em đúng không?”

Minh Thì Tiết:” Không đúng”

Lộ Phân Phân nhăn mặt, ngửa đầu nói:” Vậy là có ý nghĩa gì?”

“Ý là,” Anh nhìn sâu vào mắt cô nói:”Ngày 15 tháng 6, anh yêu em”

Lộ Phân Phân đứng hình mất hai giây.

Gương mặt cô hồng lên, giọng nói cũng có chút tức giận:”Ngày 15 tháng 6 là ai vậy?”

Minh Thì Tiết:”.....”

“Có phải là bạn qua mạng không?” Cô buông tay anh ra: “Trong trò chơi nào vậy, giọng của cô ta có hay hơn em không?”

“Phân Phân.....”

Lộ Phân Phân nổi tính trẻ trâu: “Anh không cần giải thích với em đâu.”

“.....”

Anh không nói một lời, cô cũng cảm thấy mình hơi quá đáng một chút, chuyện quá khứ

Giọng cô hoà nhã nói: “Sao anh không nói lời nào vậy?”

“Không dám nói”

“?”

Minh Thì Tiết nghiêm trang: “Anh sợ tiểu công chúa sẽ tức giận.”

Lộ Phân Phân được nịnh bợ, nâng cằm nói: “Anh nói xem, vì sao tiểu công chúa lại tức giận?”

“Vì ăn dấm ngày 15 tháng 6.”

Lộ Phân Phân: “.....”

“Em không có” cô không thừa nhận, thậm chí còn cảm thấy rất khó hiểu hành vi của bản thân vừa rồi.

“À”. Minh Thì Tiết cười cười nói: “Vậy do anh nhìn lầm rồi.”

Lộ Phân Phân cười rộ lên: “Em đã biết mật khẩu của tấm thẻ đen này, nếu anh không nói ra người liên quan tới ngày 15 tháng 6 này, thì em sẽ tiêu hết tiền của anh đó.”

“Không sao.” Minh Thì Tiết đánh giá một lượt “Chỉ cần anh chăm chỉ kiếm tiền, sẽ tiêu không hết được.”

“.....”

Logic của người máy quá lợi hại, cô nói không lại.

Lộ Phân Phân đành từ bỏ điều tra.

“Đó là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau” Anh đột nhiên cất tiếng nói.

Lộ Phân Phân ngẩng đầu nhìn anh.

“Ngày đó là ngày 15 tháng 6.” Minh Thì Tiết hai mắt sáng lên, trong mắt anh bây giờ chỉ có một mình Lộ Sôi Nổi: “Em từ trên trời rơi xuống, cho anh một viên kẹo.”

Lộ Phân Phân bị anh làm cho ngây người.

Khôi phục lại tinh thần “Vây là con số bên cạnh viên kẹo là cùng một ý nghĩa sao.”

“Ừm”

Lộ Phân Phân cảm giác mình sắp bị tâm thần phân liệt rồi, tự mình điên cuồng chán ghét quá khứ của bản thân.

Nhưng ngày lập tức cô bị một thứ khác thu hút: “Như vậy có bị lộ mật khẩu không? Hay anh thay đổi ảnh đại diện đi.”

Minh Thì Tiết muốn tham khảo ý kiến của cô: “Vây em muốn đổi thành cái gì?”

Lộ Phân Phân: “Ảnh chụp cơ bụng của anh?” Nói xong cô lập tức hối hận.

Không được, không thể để người khác thấy được.

“Đổi thành... Sailor Moon?”

Minh Thì Tiết:”.....”

“Có vẻ hình ảnh đó không hợp với tính cách của anh lắm.” Lộ Phân Phân cúi đầu xuống, nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau.

Sau đó, cô giơ tay của hai người lên, “Đừng nhúc nhích.” Rồi lại lấy điện thoại ra chụp: “Hay chúng ta lấy tấm này được không?” Vừa hay ngón áp út của anh có đeo nhẫn cưới.

Minh Thì Tiết nói: “Có thể”

Lộ Phân Phân chỉnh ảnh một chút, rồi gửi sang cho anh. Lúc cô đang chuẩn bị đổi ảnh đại diện thì lại phát hiện anh đã đổi mất rồi.

Cô nhấn vào ảnh đại diện mới của anh.

Minh Thì Tiết có ngón tay thon dài, nắm lấy những ngón tay xinh đẹp, tinh tế của cô.

Một lớn một nhỏ, bầu trời hoàng hôn đẹp đẽ, tạo nên một khung cảnh yên tĩnh mà ấm áp.

Lộ Phân Phân rất vừa lòng với tấm ảnh chung này, cô ôm lấy cánh tay của Minh Thì Tiết ngẩng đầu nói: “Thật đẹp.”

“Ừm”

Lộ Phân Phân: “Anh theo đuổi em sao?”

Minh Thì Tiết: “....”

“Nói chuyện”

Minh Thì Tiết: “Ừ.”

“VẬY, còn muốn em theo đuổi anh nữa không?” Minh Thì Tiết biết tính cách của Lộ Phân Phân, tuy ngoài mặt có chút lạnh lùng, nhưng bên trong vẫn là một cô gái nhỏ, không đạt được đích sẽ không từ bỏ.

Anh đỡ cô nói:”Muốn”

Lộ Phân Phân cong mắt cười:” Bây giờ em sẽ đi mua quà tặng cho anh.”

“Em muốn tặng quà cho anh sao?”

“Vâng.” Cô không biết tại sao phải tặng quà cho người yêu, nhưng tại cô từng thấy Lâm Phồn Tư mỗi lần có bạn trai mới đều sẽ nhận được quà, sau đó cậu ấy còn chia sẻ với cô nữa.

Cô nghĩ mình tặng quà cho Minh Thì Tiết, chắc là anh sẽ rất vui.

Lộ Phân Phân không biết nên tặng Minh Thì Tiết cái gì, dường như anh chả thiếu thứ gì cả.

Cô nghĩ một lúc lâu, rồi nói:”Lúc nào anh rảnh, em với anh cùng đến cửa hàng chọn đồ nhé.”

Cô có một cửa hàng nên Minh Thì Tiết cũng không lấy làm lạ.

Cũng không biết có phải đêm kia cô uống say nói khoác lác cái gì không nữa.

Minh Thì Tiết giống như kẻ thất nghiệp không cần điều chỉnh lịch trình công việc, cứ thế mà nói:”Bất cứ lúc nào cũng được.”

“Vậy thì ngày mai chúng ta đi.” Lộ Phân Phân nhớ tới cái gì đó, rồi lại nói tiếp:”Từ núi Thanh Sơn đi qua thành phố Lâm Giang, buổi trưa là tới nơi.”

Minh Thì Tiết đưa mắt lên nhìn cô nói:”Ừm.”

Quê Lộ Phân Phân là thành phố Lâm Giang, nên là cửa hàng cũng ở đó.

Máy bay chậm chạp đáp xuống, những toà nhà cao tầng dần hiện lên trong tầm mắt.

Lộ Phân Phân kéo tay Minh Thì Tiết nói: "Anh nhìn xem kia chính là ngôi trường chúng ta theo học ấy."

Minh Thì Tiết nhìn theo hướng cô chỉ, ngậy người nói: "Đại học Lâm Giang."

Đấy không phải là đại học Hoằng Hà.

Bảo sao, hồi ấy bất kể anh có tìm kiếm thế nào cũng không thấy cô.

Bởi vì cô căn bản không hề đến đại học Hoằng Hà báo danh.

Lộ Phân Phân rơi vào trạng thái im lặng.

Tuy rằng đại học Lâm Giang không thể bằng với trường top 5 như Hoằng Hà được, nhưng cô vẫn luôn yêu quý trường cũ của mình.

Chú ý thấy Minh Thì Tiết vẫn trưng ra bộ mặt vô cảm.

Trong lòng Lộ Phân Phân có chút không yên, sợ Minh Thì Tiết chán ghét mình bằng cấp thấp.

Anh tốt nghiệp đại học danh tiếng bậc nhất thế giới, bằng cấp của cô đương nhiên chỉ là một tờ giấy lộn thôi.

Cô buông anh ra, vô thức mà bóp bóp ngón tay: "Điểm của đại học Hoằng Hà rất cao...Nhưng...". Lộ Phân Phân chỉ ra vài vấn đề chính: "Học phí của Hoằng Hà quá đắt, bên đại học Lâm Giang lại có thể lấy được học bổng, hơn nữa đại học Lâm Giang cũng gần nhà, rất tốt."

"Phân Phân" Minh Thì Tiết vòng tay ôm lấy cô, cho cô cảm giác an toàn, nhẹ cúi người xuống hôn lên trán cô: "Em rất giỏi."

Anh biết chứ.

Vào ngày có kết quả thi đại học, anh thấy trong nhóm của ban 5 đang bàn tán về cô rất sôi nổi.

Có người nói cô sẽ thi đậu đại học Hoàng Hà.

Anh còn hỏi thêm bạn cùng lớp của cô, đối phương cũng nói như thế.

Ngày khai giảng ấy, anh đã ở chỗ ghi danh của đại học Hoàng Hà đợi cả một ngày.

Không đợi được cô, sợi dây liên kết cuối cùng của cả hai cũng không còn nữa.

Minh Thì Tiết mở màn hình điện thoại, Lộ Phân Phân nhanh chóng chớp lấy thời cơ liếc nhìn một chút.

Cô nhìn thấy cái tên nhóm chat quen thuộc trong wechat của anh.

“Gì cơ?” Lộ Sôi Nổi hỏi dò anh “Tại sao anh lại có trong nhóm lớp ban 5 của bọn em chứ?” Nhưng mà thần kì ở chỗ, nhóm lớp này vẫn còn sống nữa cơ.

Dường như anh còn quen biết hết mọi người trong này ấy.

Minh Thì Tiết nói: “Cô Trương đã cho anh vào.”

“Anh quên biết Cô Trương sao?”

“Ừm”

Đôi khi Lộ Phân Phân cảm thấy duyên phận thật kì diệu.

Như thể cô đi đến đâu, anh đều có thể gặp được cô vậy.

Trở lại thành phố quen thuộc, mọi thứ vẫn như trước, chỉ khác là bên cạnh còn có thêm một người nữa.

Cùng thêm một cái bóng đèn 500W.

A Phi đi cùng máy bay với cô, thế mà cô chẳng hề thấy con người này trong cả chặng đường đi luôn.

A Phi đã gọi xe ở sân bay: “Phu nhân có khát nước không? Trong xe có nước ạ.”

Đột nhiên Lộ Phân Phân cảm thấy A Phi này cũng có chỗ tốt ấy chứ.

Ở trên xe nghỉ ngơi một lúc, cô mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ hiện lên cảnh vật rất đổi quen thuộc. Xe chạy qua con đường cũ, là con đường tắt mà chỉ có người dân địa phương mới biết, trước kia học tiểu học Lộ Phân Phân đều đi học về trên con đường này mỗi ngày.

Nhìn thấy toà nhà Tiểu Dương Lô, tài xế dùng tiếng địa phương nói: “Quý khách ở toà nhà nào thế?”

Lộ Phân Phân ngáp một cái, nói: “Anh dừng lại ở toà nhà số 8 nhé.”

“Đây chả phải nhà của ngài Lộ sao?” Anh tài xế vui mừng nói tiếp: “Cô là cháu gái của ngài Lộ à?”

Lộ Phân Phân nói: “Anh biết ông tôi sao?”

“Ừm, lúc trước tôi sống ở gần đấy, nhớ lại hồi ấy tôi thường đến nhà ông Lộ để xin kẹo ăn. Sau này đi làm rồi, lúc quay lại thì cô cũng đã đi học mất. Nhà họ Lộ năm ấy nhộn nhịp vô cùng, bây giờ thì lặng im trầm lắng, tôi cũng thấy hơi buồn lòng.”

Anh tài xế nhận ra mình nói quá nhiều, anh ta lập tức cười ngược ngùng nói: “Bây giờ nhà họ Lộ cũng tốt, cũng tốt rồi nhỉ. Đây là bạn trai em sao? Tôi vừa nhìn đã thấy không giống người thường, đã tính kết hôn chưa?”

Lộ Phen Phen: “Đã kết hôn rồi ạ.”

“Thật tốt, nhìn hai người có tướng phu thê, cô thật có phúc quá.”

Minh Thì Tiết đứng bên cạnh cô, nói tiếng địa phương: “Cảm ơn anh.”

Lộ Phen Phen “....”

Rất tuyệt vời, không sai một từ luôn.

Lộ gia là toà nhà đầu tiên xây được một cái hoa viên xinh đẹp trong khu.

Ông nội Lộ cũng nổi danh là đại sư “phong thủy” ở địa phương, liếc mắt một cái lập tức nhìn trúng miếng đất này, chưa tới hai năm đã xây xong Tiểu Dương Lâu. Nhà hàng xóm bên cạnh thì chuyển đi, sau này nơi ấy còn mọc thêm một cái trường học và toà nhà cao ốc, vì thế mà giá nhà cũng dần tăng theo thời gian.

Trước khi qua đời, ông nội Lộ đã trao cho Lộ Phen Phen.

Ông nội Lộ không tin cả nhà bác cô, biết rằng nếu giao nhà cho ông ta, thế nào căn nhà ngàn vàng này cũng sẽ bị hạ giá bán đi.

Lộ Phen Phen cũng không làm ông nội thất vọng, bởi vì cô không bị cuộc đời vui dập quá tàn nhẫn, vậy nên cũng không bán căn nhà này đi.

Lộ Phen Phen chỉ về hoa viên phía trước nói: “Đó là hoa ông nội em trồng đấy, hàng xóm còn giúp em chăm sóc nữa, mà người Trung Quốc có câu, anh em xa không bằng láng giềng gần. Anh xem, có khi người thân thích với mình còn chẳng bằng mấy người hàng xóm nữa?”

Minh Thì Tiết: “Ừ.”

“Ông nội là bậc thầy phong thủy chân chính đấy, không phải lừa đảo đâu. Ông giỏi nhất là nhìn người, dì hàng xóm nói cho em biết, lần đầu tiên Âu Dĩ Đồng tới nhà, ông đã nói bà ấy có tướng khắc chồng, chắc chắn sẽ hại chết ba em.”

“Vậy sao ba em vẫn muốn ở bên bà ấy.”

“Vì ông ấy ngốc.”

“Không ngốc.” Minh Thì Tiết nắm chặt lấy tay cô, không biết đang khen hay là đang tự giễu mình: “Nếu là anh anh cũng sẽ làm như vậy.”

Lộ Phân Phân sửng người một lúc rồi mới hiểu được ý của anh.

Biết rõ ở bên cạnh cô sẽ chết, nhưng anh vẫn lựa chọn ở bên cô.

Lộ Phân Phân cảm động suýt rơi nước mắt, sau đó lại cảm thấy mình hơi có chút làm màu.

Cô hát cảm đặc ý nói: “Em không có khắc chồng đâu, ông nội nói em rất vượng phu. Vừa rồi anh không nghe tài xế nói sao, em là danh tiếng vang xa đó.”

Minh Thì Tiết nhìn cô với ánh mắt yêu chiều: “Đúng vậy.”

**

Bởi vì trở về quá đột ngột, cô lại không mang theo chìa khoá, đành phải sang nhà bà hàng xóm bên cạnh lấy.

Cô gõ cửa vài cái.

“Hình như không có ai ở nhà.”

Minh Thì Tiết kéo tay cô nói: “Đi theo anh.”

Lộ Phên Phên nhìn bức tường cao lớn, nghi ngờ hỏi: “Leo vào kiểu gì chứ?”

“Leo được.”

“?”

Lộ Phên Phên khó tin nhìn người đàn ông điềm tĩnh nho nhã trước mặt.

Anh thế mà.

Hoang dại như vậy saoo!!

Minh Thì Tiết ngoảnh đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên, khế cười: “Không muốn vào nhà sao?”

Lộ Phên Phên bị sắc đẹp làm mê hoặc, quyết định leo vào chính căn nhà của mình: “.....muốn.”

A Phi chỉ đứng cách có 1 mét, trên tay cầm hai túi đồ ăn, yên lặng nhìn ông chủ dắt theo bà chủ làm một việc mà chỉ có ăn trộm mới làm.

Nhất thời cũng không rõ là ai làm hư ai nữa.

Minh Thì Tiết tay chân dài, chân anh dẫm lên cành cây, nhảy vọt qua, thành công leo qua bức tường bên kia.

Động tác liền mạch lưu loát, thuần thục đến mức làm người ta khiếp sợ.

Khiến cho Lộ Phên Phên có chút bất ngờ.

Trong ấn tượng, Minh Thì Tiết im lặng, thâm trầm, hai chữ “tự phụ” dường như đã được dính chặt trên người anh vậy.

Nhưng mà anh đã làm loại chuyện, còn khiến cô khâm phục hơn.

Lộ Phân Phân khi còn nhỏ cũng thường xuyên trèo tường, nên chuyện này không thể làm khó cô được.

Nhưng lúc ở trên tường nhảy xuống, cô vẫn còn chút do dự.

Hôm nay cô lại mặc sườn xám, có hơi bất tiện, hai tay hai chân gắt gao ôm lấy bức tường. Cô liếc mắt nhìn xuống Minh Thì Tiết, nói: "Hay thôi, để em suy nghĩ lại..."

Minh Thì Tiết: "....."

Anh xoay người đi vào trong, từ vườn hoa lô ra một cái thang gấp: "Phân Phân, xuống nào."

"....Vâng."

Lộ Phân Phân chậm chạp bò xuống.

Sau khi xuống dưới.

Cô nhìn anh nghi ngờ hỏi: "Nhìn anh có vẻ rất quen thuộc với nhà em nhỉ?"

Minh Thì Tiết ho vài tiếng, nói: "Anh từng đến nhà em mấy lần."

"Nhưng mà...."

Không chờ cô nói xong, Minh Thì Tiết đã nói: "Cái thang vẫn luôn được đặt ở chỗ đó."

Lộ Phân Phân nghi ngờ hỏi: "Trước kia anh thường xuyên tới nhà em sao?"

Hàng lông mày Minh Thì Tiết khẽ run lên: "Thỉnh thoảng anh mới đến."

Lộ Phân Phân đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Ngày trước lúc học cao trung có một người thường xuyên nhìn lên cô, người đó chính là Minh Thì Tiết.

Anh mắt cô chứa đầy hàm ý mà nhìn anh một cái.

Khuôn mặt Minh Thì Tiết cũng dần ửng đỏ cả lên.

Chìa khoá dự phòng được đặt phía dưới chậu hoa. Quanh nhà có rất nhiều cameras, không một góc chết, trị an rất tốt, vậy nên tầng hai cũng không cần phải khoá cửa.

Lộ Phân Phân lấy chìa khoá mở cửa.

“Vào đi.”

Vừa vào đã có một bức tường chắn, đây là lần đầu tiên Minh Thì Tiết được vào Tiểu Dương Lâu.

Nơi này có hoa có cỏ, có cây có cối, mỗi góc ngóc ngách nhỏ đều là những gì anh chỉ thấy trong mơ.

Cũng không còn sớm nữa, Lộ Phân Phân định ngày mai mới dẫn anh đi xem Tiểu Dương Lâu.

Lộ Phân Phân sắp xếp cho A Phi ở phòng dành cho khách dưới lầu, sau đó cô lên lầu thay ga giường chắn màn mới cho sạch.

Minh Thì Tiết đứng dựa người vào cửa, ánh mắt sâu thẳm.

Mũi chân anh ngay thẳng hướng về phía cạnh cửa, tệp với cửa phòng như một vòng cấm, không được bước qua.

Anh giống như một chàng hoàng tử cao quý, thâm tình bảo vệ công chúa nhỏ đi ngủ, dường như chỉ cần anh bước thêm một bước nữa, thì sẽ xâm phạm đến công chúa vậy.

Lộ Phân Phân cho rằng anh không thích chiếc giường nhỏ của cô, chân anh dài, mà giường này được mua năm cô mới mười tuổi. Lúc

ấy cô vừa cao tới 1m7 thôi, nếu mà anh nằm lên chắc là không có chỗ để chân mất.

“Không thì,..” cô đề nghị:”Anh xuống ngủ với A Phi đi.”

Minh Thì Tiết nhấc mắt lên nhìn cô nói:”Anh không thể ngủ với em sao.”

Lộ Phân Phân:”..... Có thể.”

Hai người vốn dĩ là vợ chồng, ở chung phòng là lẽ đương nhiên.

Mang tai Lộ Phân Phân ửng đỏ, thấp giọng nói:” Em đưa anh đi ăn tối.”

Minh Thì Tiết nhìn nàng, trầm giọng nói:” Anh không ăn.”

Dưới cái nhìn chăm chăm của anh, Lộ Phân Phân vô cớ có chút căng thẳng, làm bộ mắt đíếc tai ngơ nói:”Anh muốn ăn gì? Cháo, sủi cảo, hay mì?”

Minh Thì Tiết bước lên hai bước, tiến vào căn phòng nhỏ của cô.

Anh có thân hình cao lớn mà căn phòng lại bé, khiến cô cảm nhận rõ hơi thở mạnh mẽ xâm lược của anh.

Ngoài cửa sổ có một nhánh cây Phi Dương đang đung đưa trước gió, cũng bởi cơn gió đó mà “rầm” một cái, cánh cửa phòng bị đóng lại.

Bên eo cô bị ôm lấy, sau đó đột nhiên trời đất quay cuồng.

Đáp lại là tiếng đóng cửa vang lên.

Lộ Phân Phân cũng bị đẩy ngã xuống giường.

- -----oOo-----

Chương 26

Tài ebook: dtv-ebook.com

Ngoài cửa sổ, những bông hoa cam quýt nở thành từng chùm, bị gió cuốn vào, xen lẫn cùng với hương thơm nhàn nhạt trong phòng ngủ.

Hơi thở của anh mạnh mẽ, lấn át đi hương thơm mùi mấy năm qua mà cô đã lưu lại.

Bên trái bức tường màu xanh nhạt, những con búp bê màu hồng nhạt chen chúc xếp thành một hàng.

Bên phải, các tác phẩm nghệ thuật đầy màu sắc được treo trên kệ gỗ đàn hương.

Phòng ngủ đối lập nhau, giống như chủ nhân của chúng vậy.

Lộ Phân Phân nằm nghiêng, lòng bàn tay của Minh Thì Tiết đặt phía sau đầu cô, tựa như đang dùng một cách khác để giam cầm cô, cô không thể động đậy chút nào, buộc phải ngửa đầu để đón lấy nụ hôn của anh.

Dường như đã thực hiện được giấc mộng nhiều năm qua, Minh Thì Tiết hung hăng cắn môi cô.

Nút của chiếc sườn xám xen giữa các ngón tay anh từng viên từng viên một tách ra.

Làn váy xẻ tà được đẩy lên đỉnh điểm.

Đôi bàn tay với ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng như đang đánh đàn trên người cô.

Khều, nhấn, xoa, nắn RAW: 勾, 挑, 抹, 剔.

Một bản nhạc tuyệt vời tràn ra từ “môi” cô, một hương vị khác biệt.

Minh Thì Tiết niết khoá nội y của cô, nốt nhạc liền trở nên dày đặc và dồn dập hơn.

Chờ cô “ngâm nga” đủ rồi.

Minh Thì Tiết dừng động tác lại, ngón tay ướm nhẹp, anh dùng khăn giấy lau sạch vết nước trên đầu ngón tay.

Anh thì thầm nói: “Anh đi tắm.”

Lộ Phân Phân không dám nhìn tay anh.

“Anh không muốn sao?”

Cô vội vàng chạy, cô đặc một thùng bao cao su nhưng lại không mang theo một hộp nào.

Minh Thì Tiết nắm lấy tay cô, đặt lên bên môi: “Giúp anh?”

Lộ Phân Phân đỏ mặt gật đầu.

*

Gió bên ngoài càng lúc càng lớn, đúng lúc che lại một ít âm thanh rất nhỏ.

Thật lâu sau đó, mùi thơm của hoa được trộn lẫn với các hương vị khác, nồng đậm chiếm lấy căn phòng đầy hương thơm ngọt ngào của cô gái nhỏ.

Lộ Phân Phân cảm thấy tay cô đang bốc cháy.

Trước bồn rửa tay.

Dòng nước chảy qua các khe hở ngón tay, nước lạnh đột nhiên trở nên nóng bỏng như dung nham.

Minh Thì Tiết giúp cô rửa sạch sẽ, dùng khăn lông lau khô nước. Tóc anh hơi loạn, con người trong suốt phủ lên một tầng đục vờng còn chưa tan đi.

Sườn mặt rõ ràng, đường cong quai hàm tuyệt đẹp, sự quyến rũ của anh không chỉ xuất hiện ở những khu vực quen thuộc.

Nó cũng xuất hiện trong một số khu vực mới lạ, cần phải khám phá.

Trên người cô lây dính hơi thở của anh, từ đầu đến chân.

Lộ Phân Phân được ôm lên bồn rửa tay.

Cô cúi đầu, nhìn mái tóc dày của Minh Thì Tiết.

Cơ thể cô bị đôi môi anh lợi dụng đến cực hạn, không bỏ qua bất kỳ khe hở nào. Sự khiêu khích mềm mại, tinh tế kéo dài đã cho cô một trải nghiệm chưa từng có trước đây.

Vòi nước quên tắt, tiếng nước chảy bên tai không dứt.

Lộ Phân Phân tựa vào vách tường, ánh mắt rã rời dần dần trấn tĩnh, hô hấp cũng dần bình ổn lại.

Cô cúi đầu suy nghĩ, thì thầm nhắc nhở anh: “Anh nhớ đánh răng.”

Minh Thì Tiết nắm lấy đầu ngón tay của cô: “Ừm.”

Giọng nói của anh gợi cảm đến mức có thể khiến người ta quên hết tất cả, tựa như vừa rời, vô cùng trầm ấm, xuyên thấu màng tai, gợi cảm từ trong xương cốt.

Lộ Phân Phân nghiêng đầu tránh ánh mắt chăm chú của anh, nói gần nói xa: “Em đi gọi đồ ăn, bên ngoài gió rất lớn, không muốn ra ngoài ăn.”

Minh Thì Tiết nói: “Được.”

Lộ Phân Phân không hỏi anh muốn ăn cái gì, giống như ở lại thêm một giây cũng cảm thấy xấu hổ.

Chờ cho đến khi cô đi.

Minh Thì Tiết giơ tay lên, ngón cái xoa qua khóe miệng, đôi mắt sâu thẳm hiện lên ý cười.

Như còn tư vị ấy.

*

Gần đó có một trung tâm mua sắm, các cửa hàng phục vụ đồ ăn rất nhanh.

A Phi đảm nhiệm làm cu-li, chờ đến khi hai người xuống lầu, trên bàn ăn đã bày đầy hộp thức ăn ngoài.

Minh Thì Tiết thay quần áo, vẫn là một thân đen, dáng người cao gầy, cùng A Phi một trái một phải, làm nổi bật Lộ Phân Phân ngồi ở vị trí trung tâm đặc biệt trở nên rất nhỏ nhắn.

A Phi lột tôm hùm đất, ăn một cách ngon lành, chú ý tới ánh mắt lạnh lùng bên cạnh, rất biết điều mà bung một hộp tôm lên, tự giác ngồi vào bàn trà bên cạnh.

Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên: “Cậu không ăn gì khác sao?”

A Phi đổi kênh, TV đang phát sóng chương trình hẹn hò: “Không cần không cần, tôi thích vừa xem TV vừa ăn.”

Lộ Phân Phân làm tưởng A Phi không dám ngồi cùng bàn ăn cơm với cô.

Cô nhìn vào bàn ăn, còn lại hai hộp tôm hùm đất, hai hộp đùi gà rán, một hộp ốc xào và hai bát hoành thánh. Cô bung một hộp ốc xào

lên, đặt lên bàn trà.

Xem như là giảng hòa.

A Phi thụ sủng nhược kinh: “Cảm ơn phu nhân.”

Chú ý tới Minh Thì Tiết không đụng đũa, Lộ Phân Phân hỏi: “Tại sao anh không ăn?”

Minh Thì Tiết: “Muốn ăn ốc xào.”

“...”

Âm thanh của TV rất lớn, A Phi không nghe thấy.

Vừa mới bùng quả, bây giờ muốn đòi lại, Lộ Phân Phân cũng xấu hổ: “Ăn gà rán được không?”

Minh Thì Tiết nhìn hướng bàn trà, mặt không đổi sắc: “Anh muốn ăn ốc xào hơn.”

Câu này vừa vặn bị A Phi nghe thấy, cậu lập tức trả lại hộp ốc xào do bà chủ đưa đến: “Suýt chút thì quên, tôi dị ứng với ốc xào.”

Lộ Phân Phân nhìn về đồng vỏ tôm đang chất đống bên kia.

Tôm hùm đất không bị dị ứng, dị ứng với ốc đồng, ai tin.

Có điều đây là lần đầu tiên cô thấy Minh Thì Tiết lại thèm ăn đến như vậy.

Minh Thì Tiết ngoài miệng nói muốn ăn, nhưng qua nửa ngày cũng chưa ăn một miếng nào.

“Anh không biết ăn sao?” Lộ Phân Phân cầm lấy một con ốc, đặt ở bên miệng, lập tức đã lấy ra ốc, đưa cho anh xem: “Như vậy là ra ngay.”

Minh Thì Tiết nghĩ rằng cô đang đút cho anh ăn, cúi đầu ăn.

Cũng không biết anh cố ý hay vô tình, đầu lưỡi anh nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay cô.

Lộ Phân Phân giống như bị điện giật một cái, cô nhanh chóng rút tay về.

Vẻ mặt Minh Thì Tiết tỏ ra như thường, nhìn chăm chăm vào đĩa ốc kia, ánh mắt giống như đang chờ mong cô có thể làm mẫu một lần nữa.

Lộ Phân Phân chịu không nổi ánh mắt chăm chú của anh, ánh mắt sạch sẽ đến mức giống như là thượng thần lạc vào phàm trần, đối với những việc ở nhân gian mọi thứ đều không biết, cần giúp đỡ và che chở.

Cô đưa tay lấy một con khác, đặt nó vào miệng, nhẹ nhàng nuốt một cái, đưa cho anh xem.

Minh Thì Tiết cúi đầu ăn.

Lộ Phân Phân làm mẫu liên tục ba lần.

Tất cả đều bị Minh Thì Tiết ăn hết.

Dáng ngồi của anh thẳng tắp, hai tay ngay thẳng thật thà đặt trên đùi, ngoan ngoãn chờ đợi cô đút cho ăn.

Lộ Phân Phân bắt đầu hoài nghi người này vì lười, chứ không phải thật sự không biết ăn.

Cô giơ tay lên, đẩy hộp ốc xào đến trước mặt anh: “Tự mình lấy ra, hương vị sẽ ngon hơn.”

Minh Thì Tiết: “Em lấy cũng ngon.”

“Cái đó không giống nhau,...” Lộ Phân Phân mut cho anh xem:
“Toàn bộ nước súp đều vào miệng em, anh có thể nếm được vị gì?”

Minh Thì Tiết suy nghĩ một chút, trả lời: “Ngọt.”

“Rõ ràng là cây.” Nói xong, Lộ Phân Phân hậu tri hậu giác*.

(*) Là việc mà mọi người đều biết, chỉ có mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra.

Đây không phải là, cô đã hôn gián tiếp anh sao.

Mặt cô trở nên cùng màu với hộp tôm hùm đất trên bàn.

Lộ Phân Phân không nói nữa, vui đầu ăn đồ ăn.

Minh Thì Tiết nhìn cô ăn.

Anh đối với mỗi một bữa ăn đều rất nghiêm khắc kiểm soát, kỷ luật rất cao, tuyệt đối không đụng vào đồ ăn vặt, so với cô còn để ý vóc dáng hơn, Lộ Phân Phân có chút ngưng ngưng khi ăn uống thỏa thích trước mặt anh.

Gấp cho anh một cái đùi gà rán.

Minh Thì Tiết không nhúc nhích.

Lộ Phân Phân: “Không hợp khẩu vị sao?”

Minh Thì Tiết: “Không phải.”

Lộ Phân Phân: “Sao anh không ăn?”

Minh Thì Tiết: “Em thích cơ bụng.”

Lộ Phân Phân: “...”

“... Sao anh biết?”

Mỗi lần anh bước ra khỏi phòng tắm, mắt cô dường như muốn mọc giữa eo bụng của anh, cô còn nghĩ rằng mình đã che giấu rất tốt. Khi làm chuyện đó, tay cô cũng không rời khỏi phía trên người anh.

Minh Thì Tiết: “Đoán.”

*

Chờ cô ăn xong, Minh Thì Tiết đứng dậy thu dọn hộp cơm.

Lộ Phân Phân dựa vào sofa, mở trang web chính thức của cửa hàng thuê xem bình luận.

Vừa mới rời khỏi, liền nhận được tin nhắn thoại của Lâm Phồn Tư. Bên dưới là một link “Một nghệ sĩ thần tượng nào đó ngoại tình”.

Lâm Phồn Tư: “Nhà của tớ sập rồi!!! Mẹ kiếp!!!!!”

Hai người đàn ông đang dọn dẹp cùng lúc quay đầu lại.

Minh Thì Tiết: “Bạn thân của em không có nơi ở sao? Khách sạn của chúng ta có phòng trống.”

Lộ Phân Phân muốn giải thích, mấp máy môi của mình, cô quyết định từ bỏ: “Có.”

A Phi nhìn về hướng bầu trời bên ngoài: “Gió này cũng thật là lớn, ngay cả cái nhà cũng có thể thổi sập.”

Lộ Phân Phân đột nhiên cảm thấy, cô có thể bị ngắt mạng bởi hai người tối cổ này.

*

Nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau, Lộ Phân Phân dậy rất sớm. Hôm nay cô không mặc sườn xám, chỉ mặc một bộ đồ thể thao màu đen cộng với giày thể thao.

Minh Thì Tiết ngồi trong phòng chờ, anh lật xem ảnh lúc nhỏ của cô.

Khi còn bé, tính cách của Lộ Phân Phân bộc lộ ra ngoài rất rõ, trời không sợ đất không sợ, trong ánh mắt đều hiện lên ánh sáng tự tin. Sau đó, cô càng ngày càng trầm lặng, đối con đường phía trước trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, ảnh chụp cũng càng ngày càng ít.

Cô không thể quay về bộ dạng ly Kinh phản Đạo (1) trước đây.

(1) Ly Kinh phản Đạo: thành ngữ ý chỉ, coi thường luân lý, không theo khuôn phép.

Gần đây cô vui vẻ hoạt bát, so với cô gái ảo não ít nói sau khi thành niên đã hoàn toàn cắt đứt.

Tất cả các hành vi bất thường của Lộ Phân Phân đều là muốn lấy lòng Minh Thì Tiết.

Cô buộc tóc lên, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Minh Thì Tiết đặt album ảnh về vị trí cũ, nhìn cô, muốn nói lại thôi.

“Ừm.”

Nơi Lộ Phân Phân muốn dẫn đi là hầm của ngôi nhà cũ, bố Lộ đặt tên lâu đài cho căn hầm, vì muốn dỗ cho Lộ Phân Phân vui vẻ.

Ngôi nhà cũ nằm cách tòa Tiểu Dương hơn 40 phút lái xe, dựa vào núi.

Xung quanh chim hót hoa nở, là một vùng đất non xanh nước biếc.

Đến nơi được đánh dấu.

Lộ Phân Phân kéo tấm ván gỗ ra, chui vào: “Em vào xem đồ cổ trước, anh chờ em một chút.”

Cô giơ tay lên, lối vào hầm bị đóng lại.

Minh Thì Tiết: “...”

Chờ bên ngoài vài phút.

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, cô gái này nghĩ làm thế nào để theo đuổi anh, nói dẫn anh đến chọn lễ vật, kết quả là để anh phơi nắng ở bên ngoài.

Dường như hoàn toàn quên mất còn có một người đang sống chưa được vào.

Lo lắng không khí bên trong ngột ngạt làm cô khó chịu, Minh Thì Tiết không đợi nữa, kêu A Phi kéo vách ngăn căn hầm ra, giẫm lên thang dây đi xuống.

Đây là một tầng hầm được cải tạo thành một lâu đài, cứ đi vài bước lại có một cửa sổ trên mái nhà, sẽ không cảm thấy ngột ngạt. Hai bên vách tường khám vô số ngọn đèn nhỏ thủy tinh xinh đẹp, mặt trên đã tích nhiều bụi, có cái sáng, có cái không.

Lộ Phân Phân đi vào trước không phải thật sự muốn xem trước đồ cổ của cô, cô là vì muốn bật tắt cả đèn, để cho Minh Thì Tiết một bất ngờ.

Lộ Phân Phân đứng ở lối vào chờ anh.

Cô giơ tay lên, làm tư thế mời.

Dưới ánh đèn pha lê, trong mắt cô có ánh sáng: “Welcome to my castle, my prince.” (Chào mừng đến với lâu đài của tôi, hoàng tử của tôi)

Minh Thì Tiết: “Pleasure, my little princess.” (Rất vinh dự, công chúa nhỏ của tôi)

Lộ Phân Phân không nói dối, trong lâu đài của cô thật sự có rất nhiều bảo vật.

Minh Thì Tiết nhìn thấy đồng hồ cổ được chất đồng với nhau, cô nói một thùng, đúng thật là một thùng.

Chẳng qua cái thùng này lớn đến mức có thể chất đồng nửa căn nhà.

Bên cạnh cái giỏ trúc là chiếc giường đá, nơi Lộ Phân Phân chơi trò gia đình khi còn bé, góc cạnh mài mòn, lau chùi sáng đến phản quang, phía trên đặt gậy phép thuật, vòng hoa, còn có vương miện công chúa nhỏ.

Ông nội Minh Thì Tiết cũng thích sưu tầm đồ cổ, từ nhỏ đã nhìn đến quen mắt, anh đối với mấy thứ này có một chút hiểu biết.

“Những đồ cổ này đều có giá trị lớn, để lâu trong tầng hầm, nhiệt độ có thể ảnh hưởng đến màu sắc. Anh có biết một số nhà sưu tập và có thể yêu cầu họ hỗ trợ xử lý.”

Lộ Phân Phân tạm thời không quan tâm đến điều này, ánh mắt cô chân thành, hỏi anh: “Anh muốn cái gì? Em đưa cho anh, cái gì cũng đắt tiền. Nếu anh không thích, em sẽ bán đồ cổ mua cái khác cho anh.”

Minh Thì Tiết hơi bất ngờ, lập tức hỏi cô: “Đây đều là những vật bố em thích nhất lúc còn sống. Em sẵn lòng đưa nó cho anh sao?”

Lộ Phân Phân không ngần ngại nói: “Anh cũng là điều em yêu thích nhất.”

Đôi mắt Minh Thì Tiết bừng sáng như bầu trời đầy sao vô cùng tinh khiết, trái tim của anh cũng bị tan chảy.

Anh giơ tay lên, lòng bàn tay phủ sau đầu cô, ánh mắt ôn nhuận:
“Anh không muốn bất kỳ lễ vật nào, chỉ muốn em.”

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Một tháng không gặp, Lộ Phân Phân cũng rất muốn Minh Thì Tiết, đương nhiên theo lý thường sẽ nghe lời này của anh thành ám chỉ nào đó.

“Ở chỗ này?”

Lộ Phân Phân một bên nóng đến hoảng, một bên đưa tay ra, đầu ngón tay đặt ở nút kim loại trên thắt lưng của anh.

Cô thì thầm nói: “Vậy anh nhanh lên một chút.”

Minh Thì Tiết: “...”

- -----oOo-----

Chương 27

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dưới tầng hầm trống trải.

Tiếng “két” của ròng rọc kim loại phát ra.

Minh Thì Tiết bắt lấy bàn tay của Lộ Phân Phân, động tác của cô quá nhanh, nút quần tây của anh vẫn bị mở ra.

Anh cúi mắt nhìn cô, dường như đang kiểm chế, ánh mắt nuông chiều có chút bất lực, nhưng lại có rất nhiều sự dung túng.

“Bé Ngoan, đừng quậy nữa.”

Lộ Phân Phân nghe không quen anh gọi cô là Bé Ngoan.

Có thể là do anh phát âm rất nhẹ, cùng với giọng trầm ấm vô cùng tinh tế, khiến cô nghe đến ngứa ngáy tim gan. Đặc biệt là khi anh dịu dàng, bất cứ điều gì anh nói ra đều giống như đang dỗ dành người ta, mang lại cho người nghe một cảm giác được cưng chiều và dung túng vô đối.

Khi anh nghiêm mặt dỗ dành cô, Lộ Phân Phân hoàn toàn chống đỡ không nổi.

Trong lúc đang ngơ ngác, Minh Thì Tiết hỏi: “Tối hôm qua không đủ sao?”

Gương mặt anh đột nhiên nghiêm nghị, bộ dạng vô cùng nghiêm túc vào câu hỏi, không phải là trêu chọc cô.

Lộ Phân Phân vô cùng xấu hổ: “Không phải anh nói muốn....”

Minh Thì Tiết ngậm ngừng, đôi mắt nhợt nhạt bỗng nhiên tươi vui: “Hửm?” Không biết có phải anh đã biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi hay không: “Muốn cái gì?”

“Muốn...” Lộ Phân Phân nhìn về phía lối ra vào, nhìn thấy bóng người đi tới, liền sửa lại lời nói: “Muốn đi chưa?”

A Phi không đợi ông chủ nữa, lo lắng dưới đây có chướng khí* cho nên xuống kiểm tra, vừa vào đã thấy bà chủ kéo thắt lưng ông chủ, kéo ông chủ lên giường đá.

* Khí độc trong hang, rừng núi

Cậu nín thở lặng lẽ quay lại, giả vờ không nhìn thấy gì cả.

Minh Thì Tiết không thèm để ý đến việc bị người ngoài phá đám, ánh mắt luôn dừng trên tay Lộ Phân Phân.

Lộ Phân Phân theo tầm mắt của anh mà chậm rãi cúi đầu, hậu tri hậu giác(1) mạnh mẽ buông tay ra.

(1) Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Sau một lúc, cô xấu hổ đến mức giọng nói có chút ngắt quãng: “Chúng ta, ra...ra ngoài đi.”

Minh Thì Tiết duỗi tay, chậm rãi sửa sang lại quần áo, ngón tay dài chống ngang thắt lưng.

Hành động này quá mức mê người.

Trong chớp mắt, Lộ Phân Phân tựa như bị hút hết máu.

Quần áo của Minh Thì Tiết dần ngay ngắn, khôi phục lại khí chất quý phái của mình.

Phong cách ăn mặc của anh luôn chỉnh chu, những bộ đồ được thiết kế riêng cùng với chiếc cà vạt phẳng phiu tạo cảm giác xa hoa

và thanh lịch. Chính vì vậy mà Lộ Phân Phân luôn muốn phá nghịch sự nghiêm cẩn này của anh.

Nhưng lại luôn bỏ dở nửa chừng, sau luôn xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng.

Về mặt Minh Thì Tiết như không có chuyện gì xảy ra mà dặt tay cô.

Tuy anh không nói gì, nhưng Lộ Phân Phân lại đọc được trên mặt anh “Sao em lại quan tâm những việc không cớ d0” mấy chữ này.

Cuối cùng Lộ Phân Phân không thể giả vờ nhiệt tình được nữa, chỉ muốn đào một cái hố chôn bản thân xuống đất.

Ra khỏi hầm rượu.

Lộ Phân Phân sánh vai với Minh Thì Tiết đứng ở đỉnh núi, cô chỉ tay về hướng ngoài xa, nhiệt tình giới thiệu quê hương của cô cho Minh Thì Tiết.

Hoàn toàn quên mất chuyện anh từng học trung học ở đây, mẹ anh cũng là người Lâm Giang.

Về mặt của cô trông khá phấn khởi, gương mặt luôn mệt mỏi ưỡ oải ngày nào giờ đã tươi vui như hoa.

Minh Thì Tiết không nhìn phong cảnh, mà chỉ chăm chú nhìn Lộ Phân Phân.

Tuy rằng cô thích nói chuyện với anh, nhưng sức lực của cô có hạn, bình thường ngoài vẽ tranh, may quần áo ra thì đều nằm ngủ, nói chuyện phiếm với anh cũng rất ưỡ oải, chứ không giống ngữ điệu như bây giờ.

Cô không phải là một cô gái trẻ tuổi, không hoạt bát và hiếu động như thế.

Nghe cô nói được một nửa, Minh Thì Tiết nắm tay cô: “Phân Phân, em không cần cố ý đóng vai em của lúc trước nữa.”

Thanh âm của Lộ Phân Phân dừng lại, có lẽ do cô không có sự chuẩn bị trước, thêm sự thẳng thắn quá mức, khiến cô có chút không kịp phản ứng.

“..... Cái gì?”

“Em không giống em.”

Tiếng gió “vù vù” trên đỉnh núi thổi qua bên tai.

Giọng của Minh Thì Tiết hòa vào tiếng gió: “Bé Ngoan cũng phải trưởng thành, Phân Phân à.”

Lộ Phân Phân chột dạ quay sang một bên: “Anh nói cái gì vậy?”

“Mọi người đều phải lớn lên, không ai mãi dừng lại ở tuổi mười sáu.”

Lộ Phân Phân không biết phản biện như thế nào nữa.

Chiếc mặt nạ kia bị chém làm đôi, những mảnh vỡ vụn từ trên mặt cô rơi ra, không cách nào phục hồi như cũ.

Cô từng nói muốn làm chính mình, nhưng thực ra là đang lặp đi những dáng vẻ mà anh thích.

Khi bị vạch trần hai cảm xúc chua xót và xấu hổ hòa lẫn vào nhau, những sợi dây thần kinh trong cơ thể Lộ Phân Phân căng thẳng như muốn đứt đi.

Minh Thì Tiết giơ tay lên, đầu ngón tay dừng lại trên má cô. Anh tự tay xé bỏ lớp mặt nạ giả của cô, lại dịu dàng khâu vết thương cho cô, giống như một bác sĩ quái dị tàn nhẫn.

Lộ Phân Phân ngược mắt lên, không hiểu những hành động của anh đang làm.

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, không để lộ một tý sơ hở nào: “Có điều muốn nói sao?” Anh tự hỏi tự đáp: “Được. Anh sẽ nghe.”

Giờ khắc này, Lộ Phân Phân cảm giác mình hoàn toàn trở thành một người vô hình, nếu như nói dối, nhất định không thể qua được con mắt của anh. Kết cục cuối cùng chỉ có anh có tình nguyện đồng ý để cô lừa gạt hay không.

Cổ họng Lộ Phân Phân khô khan: “Anh thích Lộ Phân Phân dũng cảm và kiêu căng, nhưng em không biết... Em không biết con người thật của em đã đi đâu.”

“Lúc mới đến Hoàng Hà, em bị Vương Chí Lâm quyến luyến, sau khi từ chối làm bạn gái của hắn ta, hắn ta liền theo đuổi đồng nghiệp của em. Cô gái đó vì hắn ta mà trở mặt thành thù với em, hủy bỏ hợp đồng hơn nữa còn tẩy chay em.”

“Cô ấy là người bạn đầu tiên em quen khi đến Hoàng Hà, chúng em sống trong tầng hầm căn nhà sau đó chuyển lên khu dân cư. Cuộc sống càng ngày càng tốt, đột nhiên cô ấy nói cô ấy thích Vương Chí Lâm, hắn vừa giàu lại có địa vị. Bị cái tính kiêu căng, giả thanh cao của em liên lụy, Vương Chí Lâm đã đá cô ấy.”

Minh Thì Tiết yên lặng lắng nghe, không ngắt lời cô.

“Sau đó em đi kéo vốn đầu tư, dám đàn ông kia chuốc rượu em, em không muốn phục vụ nên đã báo cảnh sát. Ngày hôm sau, cửa hàng của em bị đập phá, còn nhân viên duy nhất của cửa hàng cũng bị thương nhẹ. Bọn họ không lưu lại bất kỳ chứng cứ phạm tội nào, em chỉ có thể tự bỏ tiền túi bồi thường tiền thuốc men. Trong tháng đó, ngày nào điện thoại cũng reo vì những tên đòi nợ, khiến em không dám nghe máy.”

“Em suy nghĩ, vì sao em không thể khắc chế lại sự kiêu căng của mình, em đã không còn là con gái của người giàu nhất Lâm Giang nữa, chỉ là một người bình thường, nhún nhịn một chút, ít nhất cũng để cho người bên cạnh tránh được quấy nhiễu. Em đã hủy bỏ hết tất cả các địa chỉ liên lạc của em, không liên lạc với họ, đó là sự bảo vệ lớn nhất cho họ.”

“Vương Chí Lâm đối với anh mà nói chỉ là một con kiến không đáng nhắc đến, nhưng đối với em mà nói, anh ta là một nhân vật lớn, một tay che trời, là người mà cả đời em cũng không thể động đến.”

Ở trước mặt người quyền quý, cô không thể làm được gì, nếu cô kiên trì giữ những tín niệm chính nghĩa, đúng mực cũng vô ích, cũng hư vô không thực tế. Nếu Minh Thì Tiết không xuất hiện thì một câu nói của đối phương cũng có thể khiến cho cô rơi vào vực thẳm.

Khi cô biết Minh Thì Tiết thích cô, cô đã suy nghĩ, làm thế nào để trở lại bản thân của quá khứ, để anh tiếp tục thích mình.

Thật đúng như anh nói, không giống....

Đôi mắt của Minh Thì Tiết rất bình tĩnh, không thể hiện bất kỳ cảm xúc nào.

Lộ Phân Phân bắt đầu sợ hãi: “Em thừa nhận, lúc đầu em tiếp cận anh vì có mục đích. Nhưng tình cảm của em dành cho anh là thật. Ngụy trang chỉ vì sợ hãi... Nhưng đối với anh chỉ một thời gian ngắn.”

Thói quen theo bản năng rất đáng sợ, nếu nhân cách chèn ép chúng ta trong thời gian dài, hoàn toàn có thể sẽ đánh mất bản thân.

Cô không thể ở vị trí thấp kém, bởi vì nó làm dơ bẩn những gì anh thích.

Nhưng khi cô tràn đầy tự tin, trông cô rất giả tạo.

Cuối cùng cô không còn là cô nữa.

Lộ Phân Phân không ngụy biện nữa.

Thật không ngờ, câu chuyện cổ tích mà cô luôn mong đợi cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

“Xin lỗi.” Cô cúi đầu: “Khiến anh thất vọng rồi. Nếu anh muốn ly hôn...”

Minh Thì Tiết kéo cô vào lòng, ngăn cô nói những lời buồn bã: “Đồ ngốc, anh không cần em thay đổi.”

Minh Thì Tiết bình thường khá ít nói, anh cảm thấy có những lời không cần thiết phải nói ra.

Nhưng anh không ngờ cô lại lo lắng đến vậy.

“Nếu em thay đổi từng chút, anh sẽ đi theo bước chân của em, tìm hiểu em từng phần.” Minh Thì Tiết nói: “Quên những gì anh đã nói với em rồi sao? Em không cần phải cố tình lấy lòng bất cứ ai, kể cả anh. Em muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, cứ là chính mình, em sẽ trong trạng thái tốt nhất.”

Cảm xúc của Lộ Phân Phân đột nhiên tan vỡ, nước mắt vỡ bờ.

Lúc trước, cô nghĩ rằng những kẻ rơi nước mắt thật khác người, người nhu nhược mới tỏ ra yếu đuối. Trước mặt bạn bè, cô ra vẻ kiên cường, trước ống kính cô làm theo những gì người khác sắp xếp.

Không một ai nói với cô rằng hãy làm chính mình.

Minh Thì Tiết giơ tay lên, lau đi nước mắt của cô: “Anh không thích Lộ Phân Phân lúc mười sáu tuổi, hay Lộ Phân Phân hai mươi lăm tuổi.” Anh nắm lấy tay cô, có chút xấu hổ, hai giây sau, anh thì

thầm: “Điều anh thích...chính là toàn bộ con người của Lộ Phân Phân.”

Anh thích tất cả những gì cô có.

Trước khi hiểu rõ tâm lý của cô, anh không dám nói những lời này vì sợ dọa cho cô bỏ chạy.

Anh dự định tiếp cận từng bước một, theo đuổi cô, làm cho cô thích anh.

Sự khác thường gần đây của cô như cố ý nói bừa, chứng minh rằng cô không chỉ muốn tìm một người có thể dựa vào.

Anh không còn là tình yêu đơn phương nữa.

Trong lúc đợi anh thổ lộ tình cảm, thì cô gái ngốc này đã chủ động nói muốn theo đuổi anh.

Còn dùng phương pháp vụng về đến như vậy.

Đột nhiên Lộ Phân Phân không biết nên đáp lại tình cảm này như thế nào, nội tâm tự ti đang giằng xé với tấm mặt nạ giả kia.

Cô véo đầu ngón tay, cảm nhận được nỗi đau thực sự. Những gì cô nghe được là sự thật.

Mắt cô đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh vì đã sẵn sàng bao dung một cô gái đánh mất chính mình, có một đạo đức giả như vậy.

Minh Thì Tiết không muốn nghe cô nói “Cảm ơn”.

Anh muốn nghe cô nói “Em yêu anh”.

Trong tiềm thức của Minh Thì Tiết, từ “yêu” không phải là mơ mộng, nó rất to lớn, anh không dễ dàng nói ra.

Bất luận có gặp bao nhiêu sự giả dối trong thương trường, thì trong tình cảm, Minh Thì Tiết thừa nhận, cả đời anh chỉ yêu một người duy nhất.

“Bé Ngoan, em có yêu anh không?”

Lộ Phân Phân nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia, bỗng nhiên muốn chạy trốn.

Cô sống trong một gia đình không hạnh phúc, từ nhỏ thiếu tình yêu từ mẹ, tình yêu của bố dành cho cô rất đầy đủ, nhưng cũng rất xa cách, con gái không thể tâm sự những điều thầm kín với bố được.

Lộ Phân Phân cảm thấy cô độc, rất sợ bóng tối, pháp thuật của tiểu công chúa là thứ duy nhất an ủi tâm lý của cô, cô không có cảm giác an toàn, cho nên mới tưởng tượng mình có pháp lực vô biên.

Sự trưởng thành rất tàn nhẫn, câu chuyện cổ tích đã kết thúc ở tuổi mười sáu tuổi của cô. Ngay cả những câu chuyện cổ tích mà cô tin tưởng cũng đều là giả dối, cô không biết tình yêu có thể kéo dài bao lâu.

Đến bước đường cùng, ngay cả tự yêu bản thân cô cũng không làm được, cho nên cô không dám thề non hẹn biển cùng với bất kỳ ai.

Cô có yêu anh không? Tất nhiên là yêu. Nếu không, một tháng qua cô làm lụng vất vả vì cái gì.

Nhưng cô không dám nói.

Minh Thì Tiết thấp giọng gọi cô: “Phân Phân, anh không biết cách bày tỏ, nhưng những lời em muốn nghe, anh có thể nói cho em nghe.”

Không đợi cô mở miệng, Minh Thì Tiết cúi đầu hôn cô.

Một nụ hôn không mang theo bất kỳ h4m muốn nào khác, bờ môi mềm mại của anh xẹt qua gò má cô, dừng ở bên tai cô.

Anh cắn nhẹ vành tai cô, thì thầm: “Anh yêu em.”

Không chờ được lời thổ lộ của cô, vậy cứ để anh là người bắt đầu vậy.

Ba chữ “Anh yêu em”, từng chữ từng chữ nặng nề va vào lòng cô.

Tuyến phòng ngực trong nội tâm của Lộ Phân Phân hoàn toàn sụp đổ, nước mắt giống như một chuỗi hạt ngọc bị đứt, từng viên lớn lăn ra ngoài, tay cô run rẩy, nén lại cơn nghẹn ngào, cúi đầu đáp: “Xin lỗi, em yêu anh.”

Xin lỗi, chỉ vì cô không có lòng can đảm.

Cảm xúc tuôn ra bên ngoài, cô càng khóc càng lớn, đem hết sự tủi thân của bao năm nay cùng nhau trút hết ra ngoài.

Gió trên núi rất mạnh, kéo theo những cơn mưa phùn.

Lộ Phân Phân được bao bọc trong áo gió của Minh Thì Tiết.

Đột nhiên có một người che mưa cho cô, tất cả những bất hạnh dường như đã trở thành một thử thách trên con đường hạnh phúc.

Cô đã vượt qua.

Lộ Phân Phân khóc đủ rồi, tựa vào trong vòng tay ấm áp của Minh Thì Tiết không chịu rời đi.

Minh Thì Tiết cũng không thúc giục, để cho mưa phùn làm ướt tóc anh.

Anh cúi đầu, đột nhiên diễn một màn ảo thuật, biến ra một viên kẹo.

Minh Thì Tiết mở lòng bàn tay ra, cười hỏi: “Tiểu công chúa đồng ý mặc áo cưới không? Nếu đồng ý sẽ cho được kẹo ăn.”

Anh hiếm khi cười, nhưng nụ cười của anh dường như chữa lành hết mọi thứ.

Lộ Phân Phân chần chờ nửa giây, đã hiểu được câu nói của anh.

Anh đang hỏi cô có sẵn sàng tổ chức đám cưới và làm cô dâu của anh không.

Lộ Phân Phân rưng rưng, dùng sức gạt đầu: “Em đồng ý.” Không chút do dự vươn tay, nắm lấy lòng bàn tay anh.

Nhanh chóng mở giấy gói của viên kẹo, bỏ vào miệng, vừa khóc vừa cười.

Biểu cảm của Minh Thì Tiết thả lỏng, ngón tay đặt vào gáy cô, kéo cô về phía anh.

Lộ Phân Phân bị bao phủ bởi hơi thở lạnh lẽo của anh.

Giây tiếp theo.

Minh Thì Tiết cúi đầu, dùng môi của mình đặt lên môi cô, cạy răng cô ra, kéo viên kẹo kia ra, cắn bẻ nửa viên.

Nửa viên còn lại ở trong miệng cô tan ra, thấm vào kẽ răng, đầu lưỡi dính đầy hơi thở của anh, ngọt ngào đến tận trái tim.

- -----oOo-----

Chương 28

Tài ebook: dtv-ebook.com

— — — —

Trước khi trở về Hoảng Hà, Minh Thì Tiết thuê người, vận chuyển những món đồ cổ trong lâu đài của Lộ Phân Phân về.

Anh gửi một bản vẽ cho thư ký Lãnh.

Thư ký Lãnh dựa theo kiến trúc của lâu đài, liên hệ với nhà thiết kế, tham khảo bản vẽ để xây dựng lại một tòa nhà bên cạnh khu vườn của biệt thự.

Minh Thì Tiết là một người thiết thực, muốn xây dựng lâu đài để làm cho Lộ Phân Phân ngạc nhiên, nhưng lại giấu diếm cô.

Mỗi ngày đều hỏi cô thích vật liệu gì, hỏi cô thích trồng hoa gì bên ngoài lâu đài, loại đèn pha lê nào, giường công chúa thích tròn, vuông hay phẳng.

Lộ Phân Phân không cảm thấy phiền chút nào, ngược lại rất thích như thế. Cô bị dáng vẻ nghiêm túc của Minh Thì Tiết thu hút, cẩn thận lựa chọn mỗi một bản vẽ, đôi khi không hài lòng thì tự mình vẽ lại.

Vẽ tới vẽ lui, có thêm một hoàng tử anh tuấn đang nằm nghiêng trên chiếc giường công chúa.

Giọng của Minh Thì Tiết đột nhiên vang lên: “Không vẽ quần áo sao?”

Hành động của Lộ Phân Phân chậm lại, vành tai ửng đỏ: “Không phải... đang chuẩn bị đi ngủ sao?”

Minh Thì Tiết lấy cây cọ vẽ từ trong tay cô, phác thảo một vài nét trong lòng bàn tay của hoàng tử.

Trong lòng bàn tay hoàng tử có thêm một khối kẹo dẻo.

Lộ Phân Phân ngẩng đầu lên: “Anh biết vẽ à? Vậy anh biết vẽ lòng mày không?”

Minh Thì Tiết: “Không biết.” Anh giơ tay vuốt ve hàng lông mày thanh tú của cô, hỏi: “Không muốn tự vẽ sao?”

“Không phải.” Lộ Phân Phân buông bảng vẽ xuống: “Dạo gần đây có chút nhàm chán e có đọc một cuốn tiểu thuyết, nam chính giúp nữ chính trang điểm, trông rất lãng mạn.”

Minh Thì Tiết im lặng, nói: “Anh biết.”

Lộ Phân Phân không tin: “Vừa rồi anh mới nói không biết mà.”

“Bây giờ thì biết rồi.”

Trông anh có vẻ rất chắc chắn, Lộ Phân Phân cũng bán tín bán nghi, đưa bút kẻ lông mày cho anh.

Minh Thì Tiết nhận lấy, giơ tay nâng gáy cô lên, đầu ngón tay đặt lên má cô, nhẹ nhàng kẻ lông mày cho cô.

Lộ Phân Phân thoải mái tựa vào sofa.

Thỉnh thoảng liếc trộm anh một cái, ánh đèn hắt lên lông mi anh một lớp lông tơ trắng, ánh mắt anh dừng lại trên lông mày cô, vẻ mặt vô cùng chăm chú. Anh luôn kiên nhẫn và cố gắng hoàn hảo trong bất cứ điều gì anh làm.

Vẽ xong bên phải, Minh Thì Tiết tiếp tục giúp cô vẽ phía bên trái.

Xung quanh toàn hơi thở lạnh lẽo của anh, Lộ Phân Phân rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm đôi môi mỏng của anh.

Cô nuốt nước miếng, thân thể hơi tiến về phía trước, níu lấy chiếc áo sơ mi của anh, trong lòng rục rịch muốn nhân cơ hội lén hôn anh.

Minh Thì Tiết đột nhiên đưa tay, nâng cằm cô lên, tiến lại gần quan sát lông mày bên trái của cô.

Lộ Phân Phân lập tức rụt móng vuốt nhỏ về.

Giả vờ như không có gì xảy ra.

Minh Thì Tiết tinh tế nhận ra động tác nhỏ của cô: “Tư thế ngồi không thoải mái sao?” Không đợi cô trả lời, anh đỡ eo cô, nâng cô lên, chỉnh cô ngồi tư thế đoan trang ngay ngắn.

Lộ Phân Phân: “...”

Mỗi một giây sau đó đối với Lộ Phân Phân đều là dày vò.

Khoảng cách mặt đối mặt, hơi thở của anh không xua tan đi được.

Trong lòng Lộ Phân Phân nghĩ, chẳng lẽ anh không muốn hôn cô sao? Trong tiểu thuyết, nam chính vẽ lông mày cho nữ chính còn nhân cơ hội hôn trộm môi nữ chính.

Chú ý tới biểu cảm cố gắng nhẫn nhịn của Lộ Phân Phân, Minh Thì Tiết đã vẽ xong mấy nét cuối cùng.

“Được rồi.”

Lộ Phân Phân cầm lấy gương, sau khi xem xong.

Yên lặng.

Minh Thì Tiết: “Không thích sao?”

Lộ Phân Phân dịu dàng nói: “Rất tốt, rất có khí chất anh hùng.” Để chứng minh bản thân thật sự rất thích, cô gior điện thoại lên chụp ảnh tự sướng.

Minh Thì Tiết dường như được khích lệ, chọn một thỏi son môi trong túi trang điểm của cô: “Giúp em tô nhé?”

Lộ Phân Phân không muốn phá vỡ sự nhiệt tình của anh, gắng gượng mỉm cười mà gật đầu: “Được a.”

Lộ Phân Phân đăng ảnh tự sướng lên nhóm nhỏ.

[Chủ nợ nhà tứ vẽ đó, có giống ông chủ Đồng không?]

Lâm Phồn Tư và Cậu Trần gầy gò “ha ha ha ha ha ha” hơn chục lần.

Lâm Phồn Tư giúp Lộ Phân Phân đem ảnh chụp tự sướng tạo ipg: “Hôm nay lại là một ngày tràn đầy sức sống!.jpg” (1)

Lộ Phân Phân: “Miễn cưỡng cười thích thú.jpg” (2)

(1) (2) (.jpg: tin nhắn kèm hình ảnh.)

Cậu Trần gầy gò: “Sao tớ lại cảm thấy rất đẹp?”

Lâm Phồn Tư: “Thẩm mỹ của đàn ông là nguy hiểm nhất!”

Sau đó lại gửi một đoạn thoại: “Đúng rồi Phân Phân, nghe nói mẹ chồng của cậu sẽ về dự đám cưới của hai người? Lần đầu tiên gặp bố mẹ chồng, có căng thẳng không?”

Cậu Trần gầy gò: “Không phải năm tới mới tổ chức đám cưới sao? Sao lại về nước sớm hơn một năm?”

“Minh tổng lần đầu tiên yêu đương sao? Mẹ chồng cậu cũng quá lo lắng rồi!”

“Người khác gả vào nhà hào môn quyền thế đều phải khổ sở với cửa ải mẹ chồng này, cậu gả cho gia đình quyền quý đình cấp như này, phải chuẩn bị thật tốt, lưu lại ấn tượng tốt với mẹ chồng.”

“Đừng dọa cậu ấy sợ! Kẻo lại khiến cậu ấy sợ tới mức không muốn kết hôn, sợ rằng Minh tổng sẽ đuổi giết cậu đến chân trời góc biển.”

“Lão đại, cậu ngàn vạn lần không thể hủy bỏ hôn ước! Chúng ta làm người phải giữ chữ tín!”

Lộ Phân Phân: “... Nhưng tớ rất lo lắng.”

Lúc trước đi Luân Đôn cô không sợ gì cả, bởi vì chưa để tâm lắm với cuộc hôn nhân này, đối với Minh Thì Tiết cũng rất xa lạ, tất nhiên cũng không quan tâm đến cha mẹ chồng nghĩ về cô như thế nào, dù sao nếu bất hòa thì có thể ly hôn.

Bây giờ càng thích, càng quan tâm, lại càng lo lắng mình làm không tốt, sợ bản thân không ở được với người nhà của anh, làm cho anh khó xử.

Minh Thì Tiết vốn định xếp ngày cưới vào ngày 15 tháng 6 năm nay, nhưng váy cưới của Lộ Phân Phân thiết kế rất tốn thời gian, nhanh nhất cũng phải nửa năm mới có thể làm xong, nên anh phải đẩy hôn lễ đến năm sau.

Lộ Phân Phân không nghĩ tới mẹ chồng cô lại vội vàng như vậy, về nước tham gia hôn lễ của bọn họ sớm một năm.

Sở trường của cô không phải là giao tiếp với người lạ, cũng không biết cách sống hòa thuận với bậc trưởng bối, càng không biết cách khiến mẹ chồng vui vẻ. Trước đây ở trước mặt bố và ông nội, cô coi trời bằng vung, không cần làm họ vui thì họ cũng tự vui vẻ, bây giờ xem ra cô phải đối mặt với chuyện này.

Trước kia Lộ Phân Phân rất ghét những người phụ nữ hèn mọn chuyên lấy lòng bố mẹ chồng.

Bây giờ cô hiểu rồi.

Không phải là chuyện hèn mọn hay không hèn mọn, mà bởi vì quá quan tâm đến người đàn ông này.

*

Gần đây Minh Thì Tiết rất bận rộn, Lộ Phân Phân thì ăn không ngồi rồi.

Vì muốn bố mẹ chồng có ấn tượng tốt về mình, Lộ Phân Phân chuẩn bị trước một số công việc, làm cho bản thân trông rất bận rộn, tránh việc mấy ngày nữa mẹ chồng đến, cô không tìm được việc gì để làm.

Nghe nói trường bố đều thích con dâu hiền huệ, Lộ Phân Phân quyết định học nấu ăn trước.

Lộ Phân Phân hẹn Tiêu Nhuyễn đến nhà, hai người là đối tác của Tú Trang, vốn đã rất thân thiết, không cần che giấu sự thật rằng cô không biết làm việc nhà.

Mẹ Tiêu Nhuyễn là em gái ruột của Minh Đình Phong, vì qua đời sớm nên Minh Đình Phong đối xử Tiêu Nhuyễn như con gái ruột thịt, nếu không phải năm đó do thầy của Tiêu Nhuyễn – lão gia tử Trình cực lực mời ở lại, Minh Đình Phong sớm đã dẫn người đi.

Muốn biết sở thích của mẹ chồng, hỏi Tiêu Nhuyễn nhất định sẽ không sai sót gì.

Tiêu Nhuyễn giúp cô liệt kê một danh sách: “Các món dì cả thích ăn đều ở đây. Chị dâu xem qua một chút.”

“Ok.” Lộ Phân Phân nhận lấy danh sách, cẩn thận đọc, xong gật đầu nói: “Rất tốt.”

Tiêu Nhuyễn: “Chị làm được hết không?”

Lộ Phân Phân lắc đầu: “Không.”

Tiêu Nhuyễn: “Không phải chị vừa nói rất tốt sao?”

Lộ Phân Phân: “... Bởi vì tất cả đều là những món chị thích.”

“...”

Tiêu Nhuyễn nói: “Thật ra con người của dì cả rất tốt, có thể nhìn ra dì ấy rất thích chị, bằng không khi vẫn chưa gặp mặt đã tặng nhà cho chị. Lần trước chưa kịp gặp mặt vì không kịp trở về, không phải cố ý trốn tránh không gặp chị. Những gì anh họ thích, dì cũng đều thích hết, thật đấy.”

Lần trước Lộ Phân Phân quả thật đã hiểu lầm, cho rằng bố mẹ chồng không chấp nhận cô, cho nên cố ý giả vờ rất bận rộn tránh không gặp mặt. Đối với việc tặng nhà, có thể là muốn Minh Thi Tiết hạnh phúc.

Cô vẫn không yên tâm: “VẬY, tính tình của mẹ có tốt không?”

“Vô cùng tốt! Tính tình của anh họ giống mẹ, đối với người ngoài khá lạnh lùng, nhưng rất bao dung đối với người thân.”

Tính cách của Tiêu Nhuyễn thẳng thắn, có cái gì nói cái đấy, cô ấy nói tính tình tốt, vậy hẳn là sẽ không quá kém, Lộ Phân Phân yên tâm.

Tiến Tiêu Nhuyễn ra về.

Lộ Phân Phân chọn mấy món ăn đơn giản trong danh sách, làm thí nghiệm ở trong nhà bếp.

Nếu có món nào làm thành công, xem như đó là “món ăn sở trường” của cô dùng để tặng cho mẹ chồng.

Sau một buổi chiều thử nghiệm, chỉ thành công được món bánh bà xã.

(Bánh bà xã: một món bánh HongKong)

Lộ Phân Phân nếm thử một miếng, thật khó ăn.

Lần thứ ba, cuối cùng cũng thành công.

Lộ Phân Phân cảm thấy hương vị của bánh xem như đã thành công, lập tức dùng hộp đựng cơm bỏ bánh vào, mang cho Minh Thì Tiết nếm thử.

Bởi vì trước đây Lộ Phân Phân ăn uống không đủ, bữa đói bữa no khiến cơ thể rất yếu, dạ dày cũng không khỏe, Minh Thì Tiết không có ý định rời khỏi Trung Quốc nữa.

Hoạt động kinh doanh chính của tập đoàn MSJ cơ bản đã chuyển về nước trong vòng nửa năm nay, vì vậy thời gian gần đây ngày nào cũng phải họp.

Các cuộc họp lớn nhỏ, lãnh đạo các chi nhánh của công ty đều chạy tới chạy lui không ngừng, nhân viên bận rộn đến mức như chiến tranh loạn lạc.

Nhưng tất cả mọi người đều rất vui vẻ trong khoảng thời gian bận rộn này, ngay cả tăng ca cũng vô cùng nhẹ nhàng. Bởi vì tổng bộ tập đoàn đã chuyển về nước, cũng có nghĩa là bọn họ không cần phải công tác nước ngoài nữa, không cần xa người nhà.

Lộ Phân Phân lên lầu, cảm thấy cứ tay không đến công ty thì không ổn. Cô quay lại, đi xuống siêu thị mua một bao lớn đồ ăn vặt, trái cây mang đến cho nhân viên.

Các nhân viên nhìn thấy bà chủ phong tình vạn chủng*, kích động như fan nhí gặp thần tượng.

*Phong tình vạn chủng: không cần lúc nào cũng phải cố tỏ ra quyến rũ mà chỉ cần một hành động nhỏ cũng đủ khiến bao người cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc. Đây chính là sự quyến rũ toát ra từ trong cốt cách chứ không phải vẻ bề ngoài.

“Minh phu nhân, chiều hôm qua tôi đã xem qua livestream của ngài!”

“Tôi cũng xem rồi, tôi còn mua hai bộ sườn xám!”

Trưởng nhóm: “Khụ khụ.”

Bận rộn như vậy còn rảnh xem livestream, muốn bà chủ khen các người đấy à!?

“Cám ơn.” Cách phản ứng của bà chủ khác hẳn so với suy nghĩ của mọi người, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, thật lòng khen ngợi họ: “Không hổ là nhân viên tài năng, mọi người thật có mắt thẩm mỹ.”

Trưởng nhóm: “...”

Lộ Phân Phân bảo A Phi đem đồ ăn vặt cùng trái cây chia cho mọi người: “Gần đây tăng ca vất vả, tôi có đặt trà sữa cho mọi người, lát nữa sẽ giao đến.”

“Cảm ơn Minh phu nhân!”

Thật khó có thể tưởng tượng được, một bà chủ dịu dàng, hiền lành như vậy, sao có thể chinh phục được ông chủ lớn máu lạnh vô tình như người máy đó được.

Lộ Phân Phân mang theo hộp cơm bước đến gõ cửa.

Âm thanh nhẹ nhàng của Minh Thì Tiết truyền đến: “Mời vào.”

Lộ Phân Phân đẩy cửa đi vào,

Minh Thì Tiết đang tập trung làm việc, không ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

Lộ Phân Phân: “Mang cho anh đồ ăn nè.”

“Phân Phân?” Minh Thì Tiết lập tức ngẩng đầu lên, đứng dậy đi nhận hộp cơm: “Món gì vậy?”

Lộ Phân Phân mở hộp cơm ra: “Bánh bà xã.”

Minh Thì Tiết dừng lại: “Bánh gì?”

Lộ Phân Phân sớm biết anh sẽ tò mò: “Bánh bà xã. Không phải bánh làm từ bà xã.”

Minh Thì Tiết: “Vợ tự tay làm bánh à?”

Anh hiểu như thế cũng không sai, nhưng anh đột nhiên kêu một tiếng “vợ”, tuy rằng ở trong tình huống bình thường, Lộ Phân Phân vẫn cảm thấy tim đập thình thịch.

Cô đỏ mặt gật đầu: “Anh muốn nếm thử không?”

Minh Thì Tiết xác nhận một lần nữa: “Em làm sao?”

Lộ Phân Phân: “... Ừm. Có phải... Anh không dám ăn đúng không?”

“Không có, chỉ hỏi thế thôi.” Minh Thì Tiết do dự một chút, cầm lấy một miếng đưa vào miệng.

Không có khó ăn như anh nghĩ.

“Ngon lắm.”

Lộ Phân Phân: “Thật sao?” Cô lấy lại hộp cơm: “Vậy em về trước đây.”

Minh Thì Tiết nắm lấy cổ tay cô, kéo cô trở lại: “Không đợi anh tan làm sao?”

“Bây giờ em đang có hứng, muốn làm thêm mấy cái nữa.”

“.....”

Minh Thì Tiết buông cô ra, đưa tay lấy hộp cơm.

Lộ Phân Phân nắm lấy không buông.

Minh Thì Tiết: “Không phải cho anh à?”

“Không.” Lộ Phân Phân thành thật giải thích: “Cái này là để cho mẹ ăn.”

Minh Thì Tiết thu tay lại, hỏi cô: “Vợ phải làm bánh cho chồng ăn, sao phải cho mẹ?”

Lộ Phân Phân: “... Bởi vì vợ cũng yêu mẹ.”

“Ôi chao, lời này nghe thật sự rất ngọt ngào.” Một âm thanh nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến.

Hai người đồng thời quay đầu qua nhìn.

Năm ngoái Lộ Phân Phân cùng Minh Đình Phong ăn tết thông qua gọi video, liếc mắt một cái đã nhận ra người phụ nữ xinh đẹp ngay trước mặt.

Chính là mẹ chồng của cô! Về nước sớm hơn dự định!!

Lộ Phân Phân căng thẳng đến mức không biết làm gì.

Minh Thì Tiết cũng cảm thấy hơi bất ngờ, nắm lấy tay cô, kéo cô qua đó, nghiêng đầu nói: “Phân Phân, chào mẹ đi.”

“...”

Lộ Phân Phân vốn nghĩ trong lòng rằng Minh Thì Tiết và mẹ đã gần một năm không gặp nhau, chắc sẽ qua chào hỏi nhau trước, cùng lắm cô sẽ có vài phút để chuẩn bị tâm lý.

Kết quả là cô cũng bị kéo vào cuộc.

Anh giống như đang dạy trẻ em vậy, kêu cô gọi “mẹ”.

Lộ Phân Phân vốn đang rất căng thẳng, nhưng khi mẹ chồng đột nhiên xuất hiện vào lúc này lại có một loại cảm giác thuyên đến đầu cầu đột nhiên chìm, vò đã mẻ lại sứt, thật sự muốn chạy trốn nhưng không được. Nhưng ngược lại rất thoải mái.

Cô ngoan ngoãn kêu: “Mẹ.”

Minh Đình Phong tươi cười rạng rỡ: “Ng Sloan.” Bà nhìn chiếc hộp trên tay Lộ Phân Phân: “Cái này là làm cho mẹ à?”

“À, đúng vậy.” Lộ Phân Phân vội vàng mở hộp cơm ra: “Mẹ nếm thử xem có thích không?”

Minh Đình Phong nhìn chiếc bánh tròn đều, nhìn thoáng qua đã nhận ra: “Bánh bà xã? Con cũng biết làm món này sao, mẹ rất thích ăn đó.”

Lộ Phân Phân căng thẳng nói: “Nghe nói mẹ thích nên con lập tức đi học làm ngay. Không ngờ mẹ trở về sớm, cái này con vừa mới học được lúc chiều, hương vị có thể... sẽ tệ một chút.”

“Để mẹ nếm thử.” Minh Đình Phong đưa tay ra, lấy một miếng bánh từ trong hộp. Ngón tay bà trắng nõn, sơn móng tay sáng lấp lánh, trên mặt không có một chút nếp nhăn, hoàn toàn không nhận ra đã có đứa con trai lớn như vậy.

“uhmm, ngon quá!”

Đạt được sự công nhận của mẹ chồng, Lộ Phân Phân thả lỏng: “Vây ngày mai con sẽ làm thêm cho mẹ.”

“Được, con dạy mẹ đi, mẹ cũng học làm.”

“Mẹ không biết làm điểm tâm ạ?”

“Mẹ không biết nấu ăn.”

Lộ Phân Phân nghĩ thầm, vậy là tốt quá rồi. Nếu không cô đã biến thành kẻ múa rìu qua mắt thợ(1).

(1) Múa rìu qua mắt thợ: trước mặt người có chuyên môn mà ra vẻ ta đây, không biết tự lượng sức mình.

Minh Thì Tiết: “Sao mẹ về nước sớm thế?”

Minh Đình Phong thừa dịp buông bánh bà xã xuống, cười nói: “Mẹ muốn cho các con một bất ngờ.”

Lộ Phân Phân ngược lại cảm thấy đây là một sự kinh sợ.

Cô sợ muốn chết.

Minh Thì Tiết: “Mẹ đến khi nào?”

“Đến sau Lộ Phân Phân một chút.”

Minh Thì Tiết: “Tại sao không vào?”

Minh Đình Phong nhìn Lộ Phân Phân cười nói: “Sợ hai vợ chồng son các con có lời thì thầm muốn nói, nên ở bên ngoài chờ vài phút.”

Lộ Phân Phân đột nhiên cảm thấy mẹ chồng này thật đáng yêu.

Minh Thì Tiết: “Bố đâu?”

Minh Đình Phong: “Mẹ không đi với bố, lần đầu tiên gặp Phân Phân, gương mặt của bố con tê liệt, trông rất đáng sợ, tốt nhất là đừng nên về đây.”

Lộ Phân Phân: “...”

Minh Thì Tiết: “Lá gan của cô ấy không nhỏ đâu. Bố không tức giận à?”

“Tức chết mẹ rồi, còn giận dữ không thêm trả lời tin nhắn của mẹ. Thôi không nhắc bố con nữa, khi nào con xong việc? Mẹ dẫn Phân Phân đi mua sắm trước, con xong việc thì gọi điện thoại cho mẹ.”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu hỏi: “Phân Phân, em có rảnh không?”

Lộ Phân Phân là một người nhàn rỗi, sao lại không có thời gian rảnh được chứ, Minh Thì Tiết hỏi như vậy là vì lo lắng cô không muốn đi cùng mẹ chồng một mình, nên muốn giúp cô giải vây sao?

Sớm muộn gì con dâu cũng phải đối mặt với mẹ chồng.

Lộ Phân Phân: “Có.”

Minh Đình Phong đưa tay: “Bây giờ có thể giao vợ con cho mẹ rồi chứ?”

Minh Thì Tiết nhéo nhéo đầu ngón tay, giao cô cho Minh Đình Phong.

“Mua đồ thì quẹt thẻ của anh.”

Lộ Phân Phân gật đầu: “Được.”

Minh Đình Phong đối với Hoảng Hà rất quen thuộc, sành đường hơn Lộ Phân Phân rất nhiều.

Lộ Phân Phân theo mẹ chồng lên lầu 5.

Tầng này đều bán những món xa xỉ, bình thường cô tuyệt đối sẽ không lui tới.

Minh Đình Phong chọn một cái túi, một đôi giày, hỏi: “Đẹp không?”

Lộ Phân Phân vội vàng gật đầu nói: “Đẹp ạ.”

Minh Đình Phong: “Tất cả đều gói lại, bảo bố con đi size bao nhiêu?”

“Dạ?” Tiếng “bảo bối” này khiến Lộ Phân Phân suýt chút nữa không kịp phản ứng: “Dạ size 36.”

Nói xong, cô lập tức ngăn cản: “Mẹ chọn thứ mình thích đi ạ, con có giày rồi ạ.”

Minh Đình Phong nói: “Thích thì mua, giày cũng không phải chỉ để mang không.”

“...”

“Mẹ dẫn con đi xem.”

“..... Cảm ơn mẹ.”

Minh Đình Phong lại chọn một cái túi, một cái khăn lụa cùng một cái khăn choàng đưa cho Lộ Phân Phân.

“Con thích mặc sườn xám, vậy mẹ khỏi mua quần áo cho con nữa nhé. Con có mệt không? Chúng ta đến nhà hàng chờ chồng con tan làm, đi thôi bảo bối.”

Lộ Phân Phân lại bị đối xứng hô.

Trên đường đến nhà hàng.

Minh Đình Phong kéo tay Lộ Phân Phân, nhìn thế nào cũng rất vui mừng.

“Nhiều năm như vậy, con một chút cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp như vậy. Không, đẹp hơn rất.”

Lộ Phân Phân kinh ngạc ngẩng đầu: “Mẹ từng gặp con rồi ạ?”

Minh Đình Phong cười nói: “Gặp rồi.”

Bởi vì em gái qua đời, Minh Đình Phong trầm cảm rất lâu, thân thể không tốt, tính cách của con trai lại hướng nội nên không chịu nói

chuyện. Dù gia cảnh có tốt đến đâu, sức khỏe yếu thì cũng vô dụng.

Năm Minh Thì Tiết 15 tuổi, thân thể Minh Đình Phong yếu ớt nên không thể cùng anh về nước, bố của anh phải bay đi bay về giữa hai nước để cùng con trai phối hợp trị liệu.

Vì sự kích thích của hormone mà mập lên, ban đầu Minh Thì Tiết không chịu uống thuốc, sau đó không biết vì lý do nào, đột nhiên sẵn sàng phối hợp điều trị.

Minh Đình Phong nghe chồng nói, trong quá trình con trai hồi phục, câu anh nói nhiều nhất là: “Chúc mừng sinh nhật.”

Câu đầu tiên mà Minh Thì Tiết mở miệng cũng là “Chúc mừng sinh nhật”.

Minh Đình Phong nhớ rất rõ ràng, ngày đó là ngày lễ tình nhân.

Minh Thì Tiết cầm một lá thư, miệng lặp đi lặp lại, luyện nói “Chúc mừng sinh nhật” trước khi đi ra ngoài.

Sau khi trở về, anh không nói một lời, liên tục mấy ngày liền cũng không mở miệng nói chuyện nữa.

Học kỳ cuối năm lớp 12, bệnh của Minh Thì Tiết đã được chữa khỏi hoàn toàn. Nhưng anh vẫn mãi buồn bực không vui, cả ngày gần gũi với một con búp bê kì quái.

Về sau, Minh Đình Phong quét dọn thư phòng, trong lúc vô tình biết được nguyên nhân.

Con trai bà thích một cô gái.

Nhưng anh không thể tìm thấy cô gái đó.

Khoảng thời gian đó, Minh Thì Tiết như người mất hồn vậy.

Sau đó anh lên đại học, vóc người và giọng nói khôi phục lại còn mê người hơn so với các nam sinh bình thường, trời sinh chỉ số IQ cao, ngoại hình anh tuấn, các cô gái thích anh rất nhiều, nhưng anh chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với họ.

Minh Đình Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng con trai sẽ độc thân cả đời.

Không ngờ rằng, ngay khi lần thứ hai Minh Thì Tiết về nước không bao lâu, đột nhiên nói anh sắp kết hôn.

Minh Đình Phong vô cùng vui sướng, nghĩ thầm con trai đã thoát được vỏ bọc năm xưa.

Từ khi có Lộ Phân Phân, sự thay đổi của Minh Thì Tiết rất rõ ràng, giống như được sống lại một lần nữa.

Minh Đình Phong cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng khi bà nhìn thấy ảnh chụp của Lộ Phân Phân, lập tức hiểu được nguyên nhân.

Cô chính là cô gái nhỏ A Tiết giấu trong lòng suốt mười năm.

(A Tiết: tên thân mật của Minh Thì Tiết.)

- -----oOo-----

Chương 29

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc gọi món ăn.

Minh Đình Phong quay sang hỏi cô thích ăn cái gì. Lộ Phân Phân nói tên mấy món mà Minh Thì Tiết thích ăn nhất.

Minh Đình Phong lật xem thực đơn, hỏi cô: “Con thấy tôm sốt phô mai này thế nào?”

Lộ Phân Phân từng tới nhà hàng này ăn một lần: “Món này không ngon bằng Minh ... A Tiết làm.”

Minh Đình Phong ngẩng đầu: “Chồng con biết nấu ăn sao?”

Lộ Phân Phân “A” một tiếng, nhất thời không phản ứng kịp.

Thông thường, các bà mẹ chồng đều sẽ nói “Con trai tôi”, nhưng mẹ chồng của cô lập tức vứt bỏ quan hệ.

Lộ Phân Phân: “Vâng, anh ấy làm tôm ăn rất ngon, đặc biệt là tôm sốt phô mai.”

Minh Đình Phong: “Thằng nhóc này, biết nấu ăn từ khi nào mà mẹ không biết?”

Lộ Phân Phân có chút nghi hoặc hỏi: “Trước kia anh ấy không biết nấu ăn sao?”

Minh Đình Phong nói: “Hồi còn đi học, nó chăm chỉ nỗ lực học tập, vừa học tập trên lớp vừa theo ông nội học kinh doanh, sau này bận rộn công việc, có lúc còn không quan tâm đến chuyện ăn uống chứ đừng nói đến việc học nấu ăn”.

Lộ Phân Phân cầm cốc nước lên uống từng ngụm nhỏ.

Minh Thì Tiết không biết nấu ăn, như vậy, anh học nấu ăn là vì muốn giúp dạ dày của cô tốt lên.

Thế mà trước kia cô còn tức giận ghen tuông với anh.

Kết quả là cô ghen với chính mình.

Nếu đã biết được nguyên nhân với kết quả, rất nhiều chuyện cũ đều có thể thông suốt.

Lộ Phân Phân còn nhớ rất rõ vào năm lớp 11, Lâm Phồn Tư còn hỏi cô thích kiểu con trai như thế nào. Lúc đó cô thuận miệng trả lời: “Đương nhiên người ấy phải là tổng tài, tốt nhất là có khả năng kiếm tiền nuôi tớ, còn tớ mỗi ngày sẽ phụ trách dọn phố, làm đẹp và ăn uống nghỉ ngơi.”

Kết hợp những lời mà trước đây Minh Thì Tiết nói với cô.

Đây không phải là nguyên văn cô nói năm đó sao.

Minh Đình Phong đứng dậy đi vệ sinh.

Lộ Phân Phân đợi vài phút, sợ bà quên số phòng, cầm túi xách ra ngoài cửa chờ bà.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, cô lại gặp phải gia đình một nhà ba người Mãn Hồng Ngọc đứng ở cửa chờ.

Lộ Thủ Phú kinh ngạc nói: “Phân Phân? Sao cháu ở chỗ này vậy?”

“Cháu tới đây ăn cơm.” Lộ Phân Phân định rời đi: “Cháu đi trước ạ.”

“Thật trùng hợp.” Mãn Hồng Ngọc kiêu ngạo nói: “Quyên Quyên nhà chúng tôi vừa mới chuyển công tác, chuyển sang làm ở một

công ty khác đãi ngộ vô cùng tốt. Tôi đã bao một phòng ở đây để cảm ơn người giới thiệu công việc tốt này cho con.”

Lộ Thủ Phú nói: “Phân Phân à, nhà hàng này là nhà hàng cao cấp, chi phí bình quân cho một người tầm một ngàn tệ, cháu có thể bảo bạn bè ngồi chung bàn với chúng ta, rồi mỗi người trả một nửa, cũng coi như tiết kiệm được một khoản.”

Lộ Phân Phân: “Không cần.”

Lộ Quyên Quyên nhìn ra đằng sau cô nói: “Chồng cô đâu? Sao không tới đây cùng cô vậy?”

“Một lát nữa anh ấy sẽ tới.”

“Không phải người lớn tuổi không thích ăn đồ ăn bên ngoài sao? Tôi nói này, cô cũng đừng học theo mẹ cô nhé.”

Mãn Hồng Ngọc quở trách: “Sao con có thể nói em gái mình như thế? Mặc dù nó ở trên mạng xã hội livestream lừa tiền trẻ em, nhưng cũng là tự mình kiếm tiền, tốt hơn nhiều so với việc mẹ nó vì tiền mà đi lừa dối đàn ông. Nó tốt nghiệp từ một trường đại học hạng hai như Lâm Giang, được như vậy đã tốt rồi.”

Lộ Phân Phân cố gắng không phát hỏa, cô không muốn náo loạn trước mặt mẹ chồng.

Cô hít một hơi sâu rồi quay người rời đi.

“Sống với người giàu có nên bây giờ kiêu căng vậy sao. Nhớ năm xưa khi ở nhà người ta một tiếng động cũng không dám phát ra cơ mà? Bây giờ ở trước mặt tôi ngông cuồng cái gì? Hà?” Lộ Quyên Quyên lên tiếng hộ bố mẹ mình: “Đây là bác trai bác gái của cô, cũng là người có ơn dưỡng dục cô, ngày thường tôi không ở nhà thì cô đều mắng mẹ tôi, bây giờ tôi ở đây cô cũng thế đúng không? Lộ Phân Phân, tôi nói cho cô biết, tôi tốt nghiệp đại học hàng đầu không cần dựa vào đàn ông để sống, tự tin hãnh diện hơn cô rất nhiều, ở trước

mặt tôi tốt nhất hãy bỏ cái tính công chúa của cô đi, đối xử tốt với bố mẹ tôi một chút.”

“Cháu đừng tức giận với Quyên Quyên, tính tình con bé từ nhỏ đã như vậy, cháu cũng không phải là không biết.”

“Thôi đi bố, bố còn bệnh ả ta, đây chính là bạch nhãn lang*. Tôi nói này bạch nhãn lang, cô chắc sẽ không đi tìm một cái tên nhà giàu mới nổi nào khác đâu nhỉ? Bây giờ làm ông chủ mỏ than không giàu bằng năm đó, không chừng vài ngày nữa lại phá sản mà nhảy lầu tự tử chết đấy.”

*Bạch nhãn lang: chỉ người vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ơn.

“Bốp —- ” một tiếng.

Một cái tát vang dội giáng xuống mặt Lộ Quyên Quyên.

Minh Đình Phong đưa tay ra, vệ sĩ ở phía sau đưa khăn nóng cho bà, bà lau tay rồi cười lạnh nói: “Đồ quê mùa này từ đâu tới vậy, làm cho nhà hàng của tôi bị ô nhiễm thế này.”

Lộ Quyên Quyên bị đánh đến ngất người, Mãn Hồng Ngọc nháy ra la lối khóc lóc om sòm, nhìn hai người vệ sĩ cao to đứng đằng sau Minh Đình Phong, mạnh miệng hét lên: “Cái gì mà nhà hàng của các người, bà là ai chứ!”

Minh Đình Phong trầm tĩnh nói:” Tôi là ai có liên quan gì tới bà không? Bà cũng xứng được biết tên tôi sao.”

Lộ Quyên Quyên nhìn thấy trên tay Minh Đình Phong là chiếc túi Hermes, trên người khoác toàn đồ quý giá, biết người này không thể chọc vào, cũng không rảnh lo báo thù, liền kéo Mãn Hồng Ngọc rời đi.

“Đứng lại.” Minh Đình Phong vừa mở miệng, vệ sĩ lập tức chặn bọn họ lại.

Bà nhắc ngón tay thon dài chỉ: “Cô, lập tức xin lỗi con dâu tôi.”

Lộ Quyên Quyên quay đầu lại, không dám tin nói: “Vị phu nhân này, bà là người đánh tôi, tôi đã không so đo với bà, bà dựa vào cái gì mà bảo tôi xin lỗi con dâu bà?”

“Cô đây là muốn cùng tôi nói đạo lý sao?” Minh Đình Phong như là nghe thấy chuyện gì rất hài hước, cười lạnh nói: “Mười bảy tuổi tuổi tôi đã giúp đỡ ba mẹ xử lý công việc công ty. Hai mươi ba tuổi kế thừa sự nghiệp, con trai tôi đứng trước mặt tôi còn chưa dám cùng tôi giảng đạo lý.”

“Minh phu nhân? Sao ngài lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe thấy tiếng “Minh phu nhân”, sắc mặt Lộ Quyên Quyên trắng bệch: “Trương tổng, anh vừa kêu vị phu nhân kia là gì?”

Lộ Phân Phân nhận ra, Lộ Quyên Quyên đang làm ở bộ phận khoa học kỹ thuật, vị Trương tổng này là giám đốc bộ phận, cũng là người đàn ông BMW mà lần trước cô đi xem mắt.

Hắn vừa nhìn thấy Lộ Phân Phân, lập tức cúi đầu khom lưng xin lỗi.

Minh Đình Phong che chở cho Lộ Phân Phân, nói: “Con dâu tôi không cần anh xin lỗi, anh đứng sang một bên, để cô ta nói.”

“Con dâu... Ngài chính là mẹ của Minh tổng sao?”

Trương tổng vốn có tình ý với Lộ Quyên Quyên, để cô ta thông qua phỏng vấn bằng cửa sau, hôm nay tới đây dùng bữa cũng vì nhà hàng này là sản nghiệp của Minh Thì Tiết, ai ngờ cô ta lại đụng đến hai vị đại Phật này chứ. Không cần nghĩ cũng biết phải chọn bên nào.

Giọng Trương tổng uy hiếp nói: “Cô còn không mau xin lỗi, thời gian thử việc của cô còn chưa qua đâu.”

Lộ Quyên Quyên không ngờ Trương tổng lại cư xử như vậy, vậy mà muốn theo đuổi cô?

“Không phải chỉ là một công việc thôi sao! Ở đây không nhận thì còn chỗ khác nhận, tôi còn phải sợ không tìm được việc sao?” Nói xong Lộ Quyên Quyên cũng không quay đầu lại rời đi luôn.

Minh Đình Phong kéo tay Lộ Phân Phân, an ủi nói: “Không có việc gì, loại người không có tố chất, chúng ta không chấp nhận với cô ta.”

Lộ Phân Phân do dự một chút rồi nói: “Mẹ không để ý những lời cô ta nói về con sao?”

“Đứa nhỏ ngốc. Chúng ta là người một nhà, con không cần sợ người ngoài nói gì trước mặt mẹ, mẹ không để ý những chuyện đó. Chỉ cần con cùng A Tiết sống hạnh phúc, chúng ta lúc nào cũng vui vẻ, thể diện là cái gì, bằng cấp là cái gì, mẹ không để ý những cái đó.”

Vành mắt Lộ Phân Phân ẩm ướt.

“Con cảm ơn mẹ.”

Sau khi Minh Đình Phong tới đây, Lộ Phân Phân không lúc nào ở nhà, mỗi ngày đều cùng bà đi dạo phố.

Mỗi lần Minh Đình Phong mua sắm dường như dọn sạch nửa cửa hàng về nhà, tất cả đều tặng cho Lộ Phân Phân nói đây là quà gặp mặt.

Mỗi ngày bà đều đưa Lộ Phân Phân đi spa, làm tóc, mua đồ, mua mua mua...mua hết.

Ngày thứ tám, Minh phu nhân cuối cùng cũng không đi mua sắm nữa, bà nghỉ ngơi ở biệt thự mua tặng cho Lộ Phân Phân.

Lộ Phân Phân như thỏ phào nhẹ nhõm.

Thật ra cô cũng thích cùng bà đi dạo phố mua sắm, chỉ là có hơi tốn kém. Tuy bà dùng chính tiền của mình để mua, mua nhiều đồ như vậy nhưng tất cả đều đều cho cô. Cô lại không có khả năng mua quà đáp lễ, trong lòng có chút ngại ngùng.

Cuối tuần.

Minh Đình Phong nghỉ ngơi vừa khỏe, đã chạy đến hẹn Lộ Phân Phân đi dạo phố.

Lộ Phân Phân vội vã gọi cho Lâm Phồn Tư, hỏi xem hôm nay cô có rảnh không. Lâm Phồn Tư đang cố gắng lấy được thư mời của một buổi tiệc tối. Lộ Phân Phân không nhiều lời lập tức nói: "Tớ sẽ giúp cậu lấy nó."

Minh Đình Phong nghe nói Lộ Phân Phân muốn tham gia một bữa tiệc tối, liền hủy bỏ kế hoạch đi dạo phố cùng cô.

Lộ Phân Phân vừa mở miệng, buổi chiều Minh Thì Tiết đã bảo thư ký Lãnh đem đến cho cô.

Lộ Phân Phân hỏi: "Ông chủ của các anh có đi không?"

Thư ký Lãnh nói: "Có ạ, Minh tổng nói chắc chắn sẽ đến."

"..."

Lộ Phân Phân cảm thấy thư ký Lãnh nói vậy để dỗ cô vui vẻ. Minh Thì Tiết gần đây bận rộn, không có khả năng sẽ đến, cô cũng không hẳn tin làm phiền anh nữa.

Ở tiệc rượu.

Lộ Phân Phân từ nhà vệ sinh đi ra, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông rất giống Minh Thì Tiết, cô lại bị cận không thể xác định được đúng người, nhìn người đó một lúc lâu.

Đối phương hình như đã nhận ra ánh mắt của cô, nhìn về phía này.

Không phải Minh Thì Tiết, Lộ Phân Phân có chút thất vọng.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người có bóng lưng giống anh đến vậy. Thế nhưng nhìn lâu lại không hề giống. Minh Thì Tiết là hình tượng cao quý chững chạc, người đàn ông kia lại có vẻ tùy tiện, trong ánh mắt của anh ta không có độ ấm nào, trên mặt vẫn luôn tươi cười, làm cho người ta có cảm giác lễ độ nhưng lại xa cách, rất lạnh lùng.

“Chính là ngài ấy.” Lâm Phồn Tư chạy tới cầm lấy tay Lộ Phân Phân kéo cô tới gần người đàn ông đó.

Lộ Phân Phân: “Ngài ấy là Yến Hồi Thời?”

“Không sai, ngài ấy chính là mục tiêu đêm nay của chúng ta.” Đây là nhân vật mà Lâm Phồn Tư chuẩn bị phỏng vấn cho trang bìa của một tờ báo kinh tế.

Sau khi đến gần người đàn ông này, Lộ Phân Phân càng nhìn rõ anh ta hơn.

Người đàn ông này có một đôi mắt phượng, đuôi mắt dài mảnh, khóe miệng tùy ý nhấc lên tạo thành một nụ cười nhạt, liếc mắt một cái đã đủ hại nước hại dân.

Lâm Phồn Tư nói: “Đừng nhìn dung mạo yêu nghiệt ấy, thực tế chính là mỹ nhân xà tinh. Tính cách cực kỳ không tốt, rất tàn nhẫn. Trong vòng hai năm đã đập đổ những đối thủ nặng kí mà nắm giữ trong tay quyền quản lý bộ chip độc nhất vô nhị. Bản lĩnh so với

chồng của cậu không hề kém cạnh, khó trách lại có quan hệ tốt như vậy.”

Sự hiểu biết của Lộ Phân Phân đối với bạn bè của Minh Thì Tiết còn không rõ bằng Lâm Phồn Tư, cô không thích xã giao, Minh Thì Tiết cũng không cưỡng ép cô.

“Bọn họ có mối quan hệ rất tốt sao?”

“Cậu nói chồng cậu với Yến Hồi Thời sao? Bọn họ là bạn đại học, họ còn có tin đồn nữa đó.”

“Tin đồn gì vậy?”

“Bọn họ sống chung trong kí túc xá, thân hình lại cao như nhau. Mỗi lần hai người họ cùng nhau xuất hiện đều tỏa ra ánh hào quang, được mọi người gọi là khang kiêu nhị mỹ, còn bị gán ghép thành một đôi.”

Lộ Phân Phân: “....”

Tính cách của “chủ nợ” nhà cô có chút lạnh lùng, lúc đó lại còn độc thân, cũng khó tránh khỏi bị người khác hiểu lầm về xu hướng giới tính.

“Đứng bên cạnh là con gái của ngài ấy sao?”

“Cậu nghĩ gì vậy? Người ta mới hơn hai mươi tuổi. Ở độ tuổi này làm sao có con gái lớn như vậy được.” Lâm Phồn Tư nói tiếp: “Đó là con gái của bạn ngài ấy.”

Lộ Phân Phân nhìn cô gái xinh đẹp kia: “Sao tớ lại có cảm giác hai người họ rất thân mật nhỉ? Không phải là bạn gái nhỏ chứ?”

“Không phải, ngài ấy vẫn độc thân.” Vì muốn được thăng chức tăng lương mà Lâm Phồn Tư bất chấp tất cả: “Tớ đi qua bắt chuyện thì ngài ấy nhất định sẽ không để ý đến tớ. Cậu là phu nhân của Minh

tổng, mặc dù cậu không biết ngài ấy nhưng ngài ấy nhất định sẽ biết cậu. Chị em, đã đến lúc cậu xuất hiện rồi.”

Lộ Phân Phân sợ người ta không biết mình nên có hơi lo lắng.

Cô dường như không có lí do gì để bắt chuyện với người đàn ông này, cô bèn giả bộ đi ngang qua xem đối phương có để ý đến mình không.

Sắp rời khỏi khu vực tự phục vụ mà đối phương vẫn phớt lờ cô.

Lâm Phồn Tư: “....”

Lộ Phân Phân: “....”

“Minh phu nhân?” Phía sau vang lên âm thanh: “Minh tổng không tới sao?”

Tiếp cận thành công.

Lộ Phân Phân cùng Lâm Phồn Tư trao đổi ánh mắt với nhau, mỉm cười quay đầu nói với anh ta: “Đạo này anh ấy khá bận rộn, đêm nay tôi đến đây cùng bạn của mình.”

Yến Hồi Thời: “Vị này là?”

Lâm Phồn Tư lập tức đưa danh thiếp ra: “Xin chào Yến tổng, tôi ở bên bộ phận tin tức kinh tế tài chính, tên Lâm Phồn Tư.”

Yến Hồi Thời nể tình, cầm lấy danh thiếp đặt lên bàn trà, tiện tay bóc một ít quả hạch đào đưa cho cô gái bên cạnh, cô gái nhỏ ngoan ngoãn cầm lên ăn từng miếng một.

Yến Hồi Thời: “Không chào à?”

Cô gái nhỏ nhìn về phía Lộ Phân Phân lại nhìn sang Lâm Phồn Tư nói: “Chào hai chị ạ.”

Lâm Phồn Tư: “Cô gái này thật là xinh đẹp, em mới mười sáu tuổi thôi à?”

Giọng nói của cô gái nhỏ êm dịu: “Em sắp mười bảy tuổi rồi ạ.”

Lâm Phồn Tư lúng túng cười, đổi đề tài: “Chị em của tôi còn tưởng đây là bạn gái của Yến tổng.”

Yến Hồi Thời cười nói: “Đây không phải là đang nuôi con sao, không có tinh lực mà dụ dỗ các cô gái khác.”

Cô gái nhỏ ngửa đầu nhìn anh ta, nhỏ giọng nói: “Cháu cũng không để chú dỗ nhiều lần.”

Yến Hồi Thời còn cho rằng mình nghe nhầm, khom lưng áp sát vào cô gái: “Cháu gái, cháu nói xấu chú gì đó.”

Cô gái nhấp miệng, biểu tình nhẫn nại, qua hai giây, nghiêm túc nói: “Chú đừng cả ngày đắm chìm trong sắc đẹp nữa hay không.”

“.....”

“Chuyện tình bạn gái, chú không đợi được bố cháu về rồi nói sao.”

Yến Hồi Thời cảm thấy buồn cười: “Chú tại sao phải đợi ba cháu trở về mới tìm đối tượng vậy?”

“Bố cháu sẽ giúp chú nhìn đối tượng.”

“Hắn không phá đám chú đã là tốt lắm rồi, còn giúp chú?”

Cô gái nhỏ thở dài nói: “Chú phải tin tưởng vào bố của cháu.”

Lâm Phồn Tư không chen miệng vào được, xoa xoa tay. Nghiêng người nói với Lộ Phân Phân: “Sao tớ có cảm giác cô gái đó đang coi tớ thành tình địch vậy?”

Vừa nghiêng đầu liền đối mặt với con người không có độ ấm của Minh Thì Tiết.

“....”

Lộ Phân Phân lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay anh hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Minh Thì Tiết: “Anh ta đẹp trai không?”

Lộ Phân Phân chột dạ đáp: “...không đẹp bằng anh.”

Minh Thì Tiết làm việc xong vội vàng chạy từ công ty tới đây. Lúc anh đến, Lộ Phân Phân vừa đi toilet, anh liền đứng bên ngoài chờ cô.

Kết quả cô đi từ toilet ra đôi mắt trực tiếp nhìn chăm chăm vào người đàn ông khác.

Nhìn từ bên này sang bên kia.

Như là nhìn chưa đã mắt, lúc hấn lộn hạch đào còn nhìn không chớp mắt.

Minh Thì Tiết rũ lông mi: “Thích anh ta như vậy sao?”

Lộ Phân Phân: “Anh nói cái gì cơ?”

Minh Thì Tiết khoé miệng nhếch lên, cười lên với cô.

“.....”

Tức khắc Lộ Phân Phân cảm thấy sồn tóc gáy.

“Bạn học cũ, mới có ba ngày không gặp, sao mặt cậu lại tái xanh như vậy?”

Minh Thì Tiết liếc mắt nhìn Yến Hồi Thời, không biểu tình: “Cậu đây là đang vui vẻ sao.”

Yến Hồi Thời nói: “Không thể vì cậu đang mất hứng, mà không cho người khác cười chứ?”

Lộ Phân Phân nhận thấy không khí giữa bọn họ không bình thường, cô còn ngửi thấy mùi thuốc súng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Minh Thì Tiết đang đứng trước mặt, vừa đúng lúc chặn Yến Hồi Thời bên cạnh.

Lâm Phồn Tư cũng bị che mất.

Lộ Phân Phân thăm dò, muốn đi sang bên Lâm Phồn Tư.

Vòng tay người đàn ông đặt trên eo của cô siết chặt, Minh Thì Tiết cúi đầu nhếch môi cười với cô.

Lộ Phân Phân: ””

Hình như cô đã hiểu ra.

Minh Thì Tiết đang ghen.

Thì ra khi anh ghen sẽ thích cười.

Yến Thời Hồi nói: “Minh phu nhân còn đẹp hơn cả trong ảnh nữa. Khó trách A Tiết không thích mấy cô gái kia theo đuổi. Khi còn đi học, rất nhiều cô gái trực tiếp...”

Minh Thì Tiết đưa cho Yến Thời Hồi một ly rượu nói: ”Cậu nói nhiều như vậy không khát sao? Uống nhiều chút.”

- -----oOo-----

Chương 30: Hoàn chính văn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Minh Thì Tiết cắt ngang lời của Yến Hồi Thời, khiến lòng hiếu kỳ của Lộ Phân Phân trỗi dậy.

Nhưng sắc mặt của Minh Thì Tiết lại khá âm đạm, dường như không thể nói chuyện một cách tốt đẹp.

Mặc dù vẻ mặt bình thường và lúc tức giận của anh là như nhau, nhưng hành động lại khác nhau.

Khi tức giận, anh thích véo ở những nơi nhiều thịt nhất trên cơ thể của cô.

Còn rất thích cắn cô.

Lộ Phân Phân tự biết chột dạ nên cũng không dám hỏi nhiều.

Sau đó, tay của Minh Thì Tiết ôm lấy eo cô không buông.

Cô đi đến đâu, anh đi theo đến đó.

Cô nhìn ai, anh cũng nhìn theo ánh mắt cô.

Lộ Phân Phân là một người thức thời, cô cũng tự hiểu rõ chính mình, tuy rằng đã muộn mười phút

Nhưng cô biết rõ nguồn gốc của sự khó chịu trong lòng Minh Thì Tiết.

Vừa rồi ở trước mặt anh, cô ngó đầu ra nhìn chăm chăm người đàn ông khác tận vài phút đồng hồ.

Anh không cắn cô trước mặt mọi người là may lắm rồi.

Nhưng mục đích tối nay cô tới đây là tiếp cận, giới thiệu Lâm Phồn Tư cho Yến Hồi Thời. Lộ Phân Phân lo lắng tiến độ công việc của bạn thân không nhận được mà nhìn trộm sang phía bên kia.

Nhân lúc Minh Thì Tiết cúi đầu trả lời tin nhắn, cô lại nhanh chóng nhìn lướt qua bên kia.

Ánh sáng trong hội trường hoàn toàn không thích hợp cho người bị loạn thị, cô chớp mắt mấy cái.

Đầu bên kia, chắc là Yến Hồi Thời đã nhận lời phỏng vấn nên Lâm Phồn Tư quay đầu nâng ly với cô.

Lộ Phân Phân thu hồi ánh mắt.

Vừa xoay người lại đã sà vào trong ngực Minh Thì Tiết.

Anh nhìn xuống, cũng không biết anh đã nhìn chăm chăm cô bao lâu.

Lộ Phân Phân: "..."

Cô đưa tay lên giúp anh chỉnh lại áo khoác vest: "Em nhìn Tư Tư."

Khóe miệng của Minh Thì Tiết nhếch lên.

Lại cho cô một nụ cười khác.

Lộ Phân Phân sợ chết khiếp: "... Anh đừng cười nữa được không?"

"Không phải em thích anh cười sao?"

Giọng nói của anh ấm áp, không hề có sự trách cứ, giống như đang nói "Em thích xem thì anh cười nhiều hơn cho em xem", hoặc có thể là do chột dạ nên anh cười lên khiến cô cảm thấy sợ hãi.

"Tự nhiên ... em không thích nữa."

Minh Thì Tiết muốn cười nhưng không cười nữa, nắm lấy ngón tay cô chơi đùa, tay kia nhận điện thoại.

“Ai vậy?”

Anh dừng một chút, nghiêng đầu nhìn về phía Lộ Phân Phân.

Cúp máy, Minh Thì Tiết thì thầm: “Anh đi ra ngoài một chút, anh sẽ trở lại ngay. Có đồ ăn ở bên kia, em qua đó đợi anh nhé?”

Lộ Phân Phân: “Được.”

Minh Thì Tiết rời khỏi hội trường.

Trên hành lang, có một người phụ nữ đứng ở góc.

Ngũ quan* rất đẹp, làn da trắng như tuyết, nhưng nét đẹp rất lạnh lùng, không sáng sủa bằng Lộ Phân Phân, khoe mắt cũng có rất nhiều nếp nhăn.

(Ngũ quan: thường chỉ các bộ phận trên gương mặt.)

Nhìn thấy anh, khuôn mặt trắng nõn của người phụ nữ đó trở nên trắng bệch.

“Cậu tới rồi à.”

Minh Thì Tiết nhướng mi, không hề che giấu sự lạnh lùng trong đôi mắt: “Dì có chuyện gì không?”

Âu Dĩ Đồng nói: “Đáng lẽ tôi nên đoán rara, cậu chính là đứa bé năm đó.”

Minh Thì Tiết: “Không dễ đoán đến vậy.”

Lúc đó, anh không thể nói chuyện.

Nhưng anh nhớ những gì bà ta nói.

“Con gái tôi phải kết hôn với người giàu nhất, chồng tương lai của nó chỉ có thể là một người giàu có. Trông cậu như thế này thì không thể mang lại hạnh phúc cho nó đâu.”

Từng lá thư anh viết bị giẫm đạp dưới chân.

Con búp bê lợn con mà anh mang đến tặng cho cô cũng bị ném vỡ thành nhiều mảnh.

Âu Dĩ Đồng: “Thật khó đoán, cậu đã thật sự thay đổi quá nhiều.”

“Có chuyện gì, mời dì nói.”

Âu Dĩ Đồng hạ thấp bản thân: “Tôi đến là muốn nói chuyện với cậu một chút, Phân Phân nhà tôi tính tình đều thẳng thắn, chẳng có tâm tư gì cả, người lại vừa ngoan, dù sao từ nhỏ con bé đã bị bố nó chiều hư, tính tiểu thư, lại không biết làm việc nhà, không chịu được một chút khổ sở nào. Nếu cậu không cần con bé, nó cũng không biết phải làm sao. Cho dù tương lai cậu có người khác, cũng xin cậu hãy xem trọng người mình đã từng thích trong quá khứ, đừng ly hôn với con bé.”

Minh Thì Tiết cười lạnh một tiếng, không tiếp lời.

Anh không biểu lộ vẻ mặt.

Một trong những từ mà ông nội nói nhiều nhất với anh là “Thận trọng”.

Chỉ có không hiển sơn lộ thủy*, không thích để lộ tâm trạng bản thân, khiến đối thủ không thể dò xét bất kỳ cảm xúc nào thì mới có thể khống chế cục diện.

(Hiển sơn lộ thủy: Chỉ người cố ý che giấu những hành vi và cách suy nghĩ của bản thân để người khác không phát hiện ra, tỏ vẻ tốt bụng, ăn nói khéo léo.)

Đây là lần đầu tiên anh không che giấu được mà chế giễu người khác: “Bà vốn dĩ chẳng hiểu gì về cô ấy.”

Những món đồ cổ trong hầm, cô tùy ý lấy một cái ra ngoài bán cũng đủ để tiêu xài. Tòa nhà Lâm Giang Tiểu Dương đáng giá ngàn vạn, cô làm công việc lương ba ngàn tệ mỗi tháng cũng bị người ta chỉ trích, lúc nghèo túng nhất cũng chưa từng nghĩ đến việc bán sạch đất đai hay các di vật của tổ tiên để lại.

Cô nói muốn trả nợ, anh nghĩ rằng qua vài ngày cô sẽ không chịu được sẽ ngoan ngoãn trở về. Kết quả là cô bỏ anh và rời khỏi nhà trong một tháng. Cô không bao giờ nhắc đi nhắc lại ưu nhược điểm của một việc gì đó, không phải là không thể, mà vì cô chưa bao giờ tính toán với những người ở cạnh mình cả.

Anh không cho phép ai đó nói cô ngu ngốc, vụng về và lười biếng.

Dù anh bằng lòng chiều hư cô thành dáng vẻ đó đi chẳng nữa.

Âu Dĩ Đồng than thở: “Tôi biết. Mấy năm nay, trong lòng tôi vẫn luôn áy náy với con bé, tôi luôn muốn tìm cơ hội để bù đắp, nhưng tôi lại không làm được, haizzz.”

Minh Thì Tiết: “Cha mẹ tôi cùng tôi về nước chữa bệnh, bên ba giữa hai nước trong thời gian dài. Mẹ tôi bị bệnh nhưng vẫn quản lý công ty, cha tôi giảng dạy tại Harvard, xin hỏi gánh nặng của ai lớn hơn?”

Một người không cần làm việc, mỗi ngày đều ngâm mình trên bàn mặt chược, sao có thể nói bản thân lại không làm được. Chẳng qua bình thường không có ai đi vạch trần lời nói đạo đức giả này mà thôi.

Âu Dĩ Đồng á khẩu không nói nên lời, đành phải chuyển đề tài: “Bây giờ làm ăn không dễ, đặc biệt là ở nước ngoài, chúng tôi cũng rất khó khăn.”

Minh Thì Tiết rất thẳng thắn: “Muốn tiền sao?”

“Không phải...”

“Năm trăm vạn kia còn không đủ trả nợ sao, thật không thể nói nổi.” Minh Thì Tiết nói: “Tôi không khó khăn, có đủ khả năng chăm sóc tốt Bé Ngoan. Không phiền bà bận tâm.”

“Ý tôi là...”

Minh Thì Tiết không cho bà ta cơ hội mở miệng mặc cả: “Còn nữa, thay tôi gửi lời chào đến chú Vương kia.”

Âu Dĩ Đồng đột nhiên ngừng đầu, sắc mặt tái nhợt, dường như hiểu được cái gì đó: “...Là cậu? Là cậu không chịu ký tên cho vay, làm cho tài chính của lão Vương gặp vấn đề, khiến ông ấy nhất thời hồ đồ đi sai hướng. Tất cả những điều này đều là cậu làm?”

Minh Thì Tiết không tỏ rõ ý kiến.

Âu Dĩ Đồng run rẩy năn nỉ: “Minh tiên sinh, cậu tha cho ông ta đi, tôi cam đoan, sau này sẽ không bao giờ đến quấy rầy hai người nữa.” Lần này bà ta tới, vì muốn mượn tiền của Minh Thì Tiết để giúp người đàn ông của bà ta vượt qua khó khăn.

Nói cách khác là muốn lấy tiền sính lễ của Lộ Phân Phân đi giúp người đàn ông kia.

“Bà nói quá lời rồi.” Nụ cười của Minh Thì Tiết biến mất: “Nếu hai người khó khăn như vậy, lần sau gặp lại, tôi nhất định sẽ tận tay giúp chú Vương.” Nếu còn có lần sau, anh sẽ không nhẹ tay nữa.

“Chúng tôi sẽ... tôi sẽ không bao giờ làm phiền cậu nữa. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền, tôi sẽ đi ngay.”

“Chờ một chút.”

Âu Dĩ Đồng quay đầu lại, gương mặt đều là sự sợ hãi. Nếu không có chữ ký của Minh Thì Tiết thì người đàn ông của bà ta sẽ phá sản,

nói không chừng sẽ bị bỏ tù.

Minh Thì Tiết: “Cảm ơn bà đã sinh ra cô ấy.”

“Ý của cậu là...”

“Tôi đã ký vào phiếu cho vay. Ngoài ra, cô ấy không muốn gặp bà nữa.”

*

Minh Thì Tiết đứng bên ngoài một lúc, tự điều chỉnh cảm xúc.

Năm đó người đàn bà này rất ác độc, làm cho anh bị đả kích sâu sắc, nói không để tâm thì là nói dối.

Nhưng người đàn bà này đã sinh ra người phụ nữ trong lòng anh.

Vì Bé Ngoan của anh, sự tàn nhẫn của trong anh đã biến mất.

Minh Thì Tiết quay đầu, nhìn thấy cô gái ở phía sau.

Anh sừng sờ một chút, đưa tay về phía cô: “Bé Ngoan, lại đây.”

Giọng của anh rất ấm áp, dường như con người lạnh lùng uy hiếp Âu Dĩ Đồng vừa rồi như hai người khác nhau.

Lộ Phân Phân giả vờ như chưa nghe thấy gì, đi đến đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Minh Thì Tiết nắm tay cô, dẫn cô đi xuống hồ.

Thảo nào Tiêu Nhuyễn luôn nói: “Dì cả và anh họ chỉ lạnh lùng tàn nhẫn với người ngoài.”

Cả mẹ chồng và chồng cô đều không phải là những người dễ chọc.

Sự bao dung, ấm áp của họ chỉ dành cho những người xung quanh.

Đi chung với hổ khiến cô cảm thấy rất an toàn.

Cảm giác an toàn như vậy, trong mười năm qua cô chưa từng có.

Gió đêm hơi lạnh, Lộ Phân Phân dựa vào Minh Thì Tiết.

Anh cởi áo khoác ra, khoác lên vai cô, động tác tự nhiên nâng cằm cô lên, cúi đầu chạm nhẹ một cái lên môi cô.

“Về nhà nhé?”

Lộ Phân Phân gật đầu nói: “Vâng.” Cô liếm môi một cái, lúc này anh đã uống rượu vang đỏ, bờ môi có vị rượu, “Vừa rồi, anh và người phụ nữ kia nói cái gì vậy?”

Minh Thì Tiết: “Rất nhiều.”

“Tại sao bà ta lại tìm anh?”

“Muốn tiền.”

“Anh cho rồi à?”

“Không cho.” Minh Thì Tiết nhìn về phía cô: “Không phải em không muốn cho sao? Ngoại trừ những chuyện trên giường, những chuyện cô cấm thì anh đều không làm.”

Lộ Phân Phân kéo cánh tay anh, khen ngợi: “Minh Minh nhà chúng ta thật ngoan.”

Minh Thì Tiết nghe vậy, nghiêng mắt cười nhạt, nụ cười này làm điên đảo chúng sinh.

Anh nói: “Bé Ngoan là ngoan nhất.”

*

Trên đường về nhà.

Lộ Phân Phân do dự một chút, hỏi: “Những cô gái kia đều đến nhà tìm anh sao?” Cô vẫn còn nhớ những chuyện Yến Hồi Thời nói.

Minh Thì Tiết nghi ngờ cô là người hay lo lắng.

Anh không muốn để ý đến cô nữa.

Bình thường anh lạnh lùng ít nói, Lộ Phân Phân không nhận ra sự khác thường, rầu rĩ nói: “Không phải anh nói không có cô gái nào tỏ tình với anh sao.”

Minh Thì Tiết im lặng.

“Anh sợ em có quá nhiều tình địch sẽ cảm thấy tự ti sao?”

Minh Thì Tiết vẫn không nói lời nào.

Đây chính là gương mặt mê sắc đẹp, dáng dấp của ai lớn lên xinh đẹp thì cô rất thích nhìn chăm chăm vào người đó, từ nhỏ đã như vậy.

Có một lần, cô đi theo sau bạn cùng phòng của anh, đuổi theo hai con phố, chỉ vì muốn hỏi người ta có bạn gái hay không.

Cô đáng yêu như vậy, lại nhiệt tình chủ động theo đuổi, ai lại nhẫn tâm không đồng ý chứ.

Ngày đó, anh nóng lòng đến nỗi muốn đánh chết người bạn cùng phòng của mình.

Cũng may cô chỉ hỏi han, nghe đối phương nói không, cô lập tức xoay người bỏ chạy.

Anh thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảnh giác hơn.

Anh ghét những người yêu sớm.

Nhưng anh đã phá vỡ các nguyên tắc và giới hạn của mình, chuẩn bị sẵn sàng để tỏ tình với cô. Vì không thể nói chuyện, anh đã viết từng nét một những lời tỏ tình lên quyển sổ.

Vì sợ viết sai tên cô nên anh đã cố ý dùng phiên âm.

Kết quả là cô không nhìn thấy anh.

Cô chỉ quan tâm đến bạn cùng phòng của anh.

Lộ Phân Phân liếc trộm người đàn ông bên cạnh một cái, thấy sắc mặt của anh vẫn u ám.

Cô không dám lên tiếng.

Cô quay đầu lại, khuỷu tay chống cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhếch khóe miệng, nhìn sơ qua có vẻ hơi buồn.

Minh Thì Tiết dựa vào cô, càng ngồi càng gần.

Lộ Phân Phân bị anh chen lấn đến nỗi sắp ngồi lên đùi anh.

Cô đá vào chân anh và lầm bầm: “Anh vẫn còn bao nhiêu chuyện chưa nói với em.”

Vừa rồi cô đã nghe hết tất cả. Số tiền nợ bốn trăm vạn đó, không phải Âu Dĩ Đồng trả.

Anh lấy danh nghĩa Âu Dĩ Đồng trả hết nợ, cho bà ta một chút thể diện, điều kiện là Âu Dĩ Đồng không được quấy rầy cô nữa.

Nhưng Âu Dĩ Đồng cũng không có ý định dừng lại.

Cho nên Minh Thì Tiết ra tay khiến cho tài chính chồng bà ta gặp vấn đề.

Nếu không phải vừa rồi vô tình nghe được, có lẽ cả đời này cô cũng không biết được chuyện này.

Anh vẫn không nói lời nào, vẻ mặt âm trầm.

Lộ Phân Phân tức giận nói: “Sao anh cứ như vậy, cái gì cũng lặng lẽ làm, anh không nói cho em biết, sao em có thể cảm động được.”

Cô vừa dứt lời, bị anh choàng qua bả vai, Minh Thì Tiết hung hăng hôn lên môi cô.

Lộ Phân Phân bị ép ngẩng đầu lên, mặc cho anh bá đạo cướp đi hô hấp trong miệng cô.

Đôi môi của cô bị cắn.

Đôi môi nhỏ đầy kiêu hãnh của cô bị cắn đến đau đớn.

Giọng nói của Minh Thì Tiết khàn khàn: “Trong mắt của anh chỉ có em, không thể chứa thêm bất kì ai khác.”

Lộ Phân Phân bị hôn đến thiếu oxy, đã không còn tâm trạng hỏi han những cô gái theo đuổi anh, ghé vào bả vai anh hít vào thở ra.

Bên tai vang lên giọng nói nặng nề của anh: “Cho nên, em chỉ có thể nhìn anh được không?”

Lộ Phân Phân: “...”

Thì ra không chỉ có một mình cô để ý những chuyện nhỏ nhặt, cô chỉ ngấm nhìn bóng lưng tựa như bóng hình của anh thôi mà anh đã ghi nhớ cả buổi tối.

Sự đau nhói trên tai kéo cô trở lại hiện thực.

“Anh đừng cắn tai em.” Lộ Phân Phân nói xong, lập tức che miệng lại, chỉ lộ ra một đôi mắt đen láy: “Sao anh lại như vậy chứ. Em chỉ

cảm thấy bóng lưng của ngài ấy rất giống anh, tưởng là anh nên mới nhìn.”

“Không phải bởi vì anh ta thích cười sao?”

“Đương nhiên là không.” Miệng thì bị rách da, không thể ăn món lẩu thơm ngon, Lộ Phân Phân tủi thân: “Những người đẹp trai thích cười có rất nhiều, em chẳng yêu người nào, chỉ đặc biệt yêu người không thích cười như anh thôi. Không được sao?”

Minh Thì Tiết: “Được.”

Trong vài giây.

Anh nắm lấy tay cô và dỗ dành: “Đừng giận nữa.”

Lộ Phân Phân lộ ra ánh mắt thù hận, nhìn chăm chăm vào môi anh: “Vậy anh phải để em cắn lại cơ.”

Minh Thì Tiết nghiêm mặt, nhìn trước mặt còn có tài xế, nói nhỏ vào tai cô: “Ngoan, về nhà rồi cắn.”

Lộ Phân Phân không thể nhịn được cười khi thấy anh như vậy. Bộ dạng vương tử, cao quý, kiêu ngạo hạ mình đi dỗ dành người khác của anh thật sự nhìn rất tức cười.

*

Buổi tối, Lộ Phân Phân bị Minh Thì Tiết làm đến khô cả họng.

Người này không biết uống rượu.

Nhưng khi uống vào thì rất hăng hái.

Kích thích khiến người khác phải sợ hãi, hơn nữa còn rất mạnh, ngay từ đầu Lộ Phân Phân sáng khoái đến mức phải khen anh.

Sau đó mệt đến nói làm bầm.

Cô thì thầm oán trách: “Chuyện gì đang xảy ra với anh vậy, sao không dừng lại?”

Minh Thì Tiết khàn khàn: “Anh thích làm với em.”

Trước kia Lộ Phân Phân thích anh nhẹ nhàng, nhưng bây giờ lại thích anh thế này hơn.

Mỗi khi anh dùng sức ôm cô, mồ hôi chảy trên người cô, cô có thể nhìn thấy sự say đắm ẩn giấu trong mắt anh.

Bình thường Minh Thì Tiết phải làm rất lâu mới đủ, Lộ Phân Phân cũng có thể phối hợp.

Nhưng tối nay anh làm lâu hơn bình thường.

Liên tục bị anh đè lên người. Phía dưới dù có mạnh mẽ đến đâu, cũng không chịu nổi cơn buồn ngủ của đại não.

Lộ Phân Phân kêu mệt mỏi, đầu nghiêng một cái, ngủ thiếp đi.

Trong đêm, cô bị đánh thức nhiều lần.

Minh Thì Tiết lúc thì gọi cô: “Bé Ngoan.”

Lúc sau lại gọi cô là: “Cô bé lẳng lơ.”

Ngủ cũng không cho người ta ngủ ngon, rốt cuộc ai mới lẳng lơ chứ.

*

Cuộc sống trôi qua nhẹ nhàng, thời gian cũng trôi qua nhanh chóng.

Chớp mắt đã đến tháng Sáu.

Nửa năm trước lâu đài đã được sửa sang xong.

Bức tường màu hồng nhạt, mái nhà màu xanh được bao phủ bởi đèn pha lê đầy màu sắc. Rực rỡ lấp lánh, mơ mộng và lãng mạn.

Ngày 15 tháng 6.

Lộ Phân Phân và Minh Thì Tiết tổ chức hôn lễ ở lâu đài.

Cô lấy một món đồ cổ của gia đình làm của hồi môn.

Minh Thì Tiết lấy 50% cổ phần tập đoàn MSJ làm sính lễ.

Coi như vì cô mà cả đời viết nên một câu chuyện cổ tích cho cô, Minh Thì Tiết cũng muốn cho cô công chúa nhỏ của anh sự bảo đảm chân thực nhất.

Tình yêu lãng mạn không cần vật chất và tiền bạc chỉ là một câu chuyện cổ tích trong sách.

Sự kết hợp giữa tiền bạc, vật chất và tình yêu có thể biến thành một câu chuyện cổ tích có thật.

Lộ Phân Phân không từ chối sính lễ khổng lồ của anh.

Cô không cảm thấy tầm thường, ngược lại còn rất hưởng thụ người đàn ông thực dụng này.

Đây là mục tiêu phấn đấu của Minh Thì Tiết trong cả thập kỷ qua.

Anh thích kiếm tiền để nuôi cô.

*

Bạn bè và gia đình tụ tập bên ngoài lâu đài, chờ đợi cô dâu và chú rể.

Chiếc bánh công chúa cao bằng một con người được trang trí bằng hoa hồng đỏ, bên cạnh là kẹo dâu tây được sắp xếp gọn gàng thành hai trái tim khổng lồ.

Hương vị ngọt ngào của bánh ngọt, mùi hương của cánh hoa, cùng với âm nhạc du dương của nhóm nghệ sĩ diễn tấu, tất cả đều góp phần vào hạnh phúc của cặp đôi.

Lộ Phân Phân mặc bộ váy cưới lộng lẫy, những viên kim cương được đính trên vương miện cùng với đèn pha lê trên lâu đài giao nhau, đẹp đến chói mắt.

Cô nắm lấy bàn tay của Minh Thì Tiết, váy cưới trải dài trên thảm đỏ, cùng anh sánh vai bước trên thảm đỏ, đi về phía lâu đài của hoàng tử và công chúa.

Cô đã từng thu mình lại, từng tự đeo gông xiềng xích cho bản thân, trốn trong địa ngục u ám ẩm ướt, cho rằng như vậy có thể rời xa chốn đông người.

Anh đã dùng đôi tay của mình giúp cô tạo ra một con đường giữa chốn nhân gian, nắm tay cô và đưa cô trở lại lâu đài.

Tiếp tục làm cô công chúa nhỏ của anh.

— HOÀN CHÍNH VĂN —

- -----oOo-----

Chương 31: Phiên ngoại 1: Mang thai

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi hôn lễ kết thúc.

Trò chơi đầu tiên được tạo ra để não động phòng là xoay đĩa quay.

Lộ Phân Phân xoay đầu, quay tới phần đặt câu hỏi, theo quy tắc là bạn bè thân thích phía chú rể ra đề.

Lúc này, đương nhiên phải ra đề cấp độ khó mới góp vui, mà người dám ra đề khó cho Minh Thì Tiết thì không có ai ngoài Trình Nhượng.

Thời điểm báo thù tới rồi.

Trình Nhượng hỏi: “Nếu năm đó anh tỏ tình nhưng bị chị dâu từ chối thì anh sẽ làm thế nào?”

Một đám người hóng hớt dựng lỗ tai lên.

Minh Thì Tiết: “Giảm béo.”

Lộ Phân Phân nói: “Anh không hề mập”. Hồi cao trung anh cao gần mét tám mươi nặng gần 130 cân*(tương đương với gần 78kg)nhiều lắm được xem là hơi có thịt. Đám người cậu Trần gầy gò nói anh béo là bởi vì lúc đó bọn họ lùn như bí đao, miễn cưỡng mới chạm mét sáu mươi, mà Minh Thì Tiết lại vóc dáng cao lớn, so với mọi người đương nhiên to lớn hơn.

Cậu Trần gầy gò: “Chị đại. Năm đó cậu không có nói như vậy.”

Lúc này Lộ Phân Phân đã thay bộ váy cưới đỏ thắm trên người, đôi giày thêu đá đá chân giường, mạnh miệng giải thích: “Lúc ấy tớ

nói anh ấy béo bởi vì mặt anh ấy bị đánh sưng lên nên nhìn béo.”

Mọi người đều cười ồ lên.

Lâm Phồn Tư trêu ghẹo hỏi: “Vậy ý của cậu là cho dù như thế nào cũng sẽ đồng ý lời tỏ tình hả?”

Minh Thì Tiết quay đầu nhìn Lộ Phân Phân, tò mò muốn biết câu trả lời của cô.

Lộ Phân Phân suy nghĩ cẩn thận hai giây rồi nói: “Sẽ không.”

“Tại sao vậy?”

“Vì tớ sẽ không yêu sớm.”

“.....”

“Khụ khụ! Chúng ta tiếp tục lượt chơi tiếp theo đi.”

Lần này đến lượt Minh Thì Tiết xoay đĩa.

Câu hỏi là: Người đầu tiên bạn thích.

Lộ Phân Phân không chút do dự nói: “Anh ấy.”

Minh Thì Tiết không hề tin tưởng hỏi: “Thật à?”

Ánh mắt anh mang đầy thâm ý, làm Lộ Phân Phân cũng bắt đầu hoài nghi bản thân: “.....Không phải à?”

Minh Thì Tiết nêu tên một người đàn ông: “Lăng Cường.”

Lộ Phân Phân thấy quen quen.

Đột nhiên nhớ tới một người cô đã từng đuổi theo mấy con phố để hỏi người ta đã có bạn gái hay chưa.

Cô ngạc nhiên: “Làm thế nào mà anh biết chuyện này?”

Minh Thì Tiết nheo mắt, khoe miệng giương lên thành độ cong nhất định: “Em muốn anh nói?”

Lộ Phân Phân ngửi thấy mùi của sự toan tính, bèn kéo tay Lâm Phồn Tur để làm sáng tỏ bản thân: “Em hỏi giúp Tur Tur! Cậu ấy thích anh ta.”

Lâm Phồn Tur lập tức thừa nhận: “Đúng vậy Minh tổng, cậu ấy hỏi giúp tôi, Phân Phân với ngài chính là mối tình đầu! Ngài chính là người đầu tiên của cậu ấy.”

Tâm trạng của Minh Thì Tiết trở nên tốt hơn: “Ừm”.

Lộ Phân Phân cảm thấy cảm xúc của người máy này bắt đầu biến đổi, càng ngày càng nhân tính hóa.

Câu hỏi lần này là ngày lễ yêu thích nhất.

Cả cô dâu và chú rể đều phải trả lời.

Lộ Phân Phân: “Mùng một.”

Minh Thì Tiết: “Mùng một..”

Mọi người ồn ào: “Một gì cơ?”

“Ha ha ha, đừng hỏi, đừng hỏi nữa, nói không chừng chính là ngày đầu tiên hai vợ chồng làm chuyện xấu hổ.”

Minh Thì Tiết: “Ừm.”

Lộ Phân Phân: “....???”

Ngày thường Minh tổng ít khi cười nói, không hòa nhập với tập thể, bữa nay cả đám người này chơi hơn hai giờ vẫn chưa ngừng.

Minh Thì Tiết không thích náo nhiệt, nhưng anh lại có thể vì Lộ Phân Phân mà làm theo các yêu cầu, bất kể khó hay dễ do bạn cô đưa ra trong hai tiếng này.

Đã 9 giờ tối.

Minh Thì Tiết đưa tay xem giờ, trầm giọng nói: “Mọi người, đến giờ đi ngủ rồi.”

Giọng điệu y hệt lúc anh xử lý công việc, giống như lên tiếng sau khi cuộc họp lớn kết thúc.

Lộ Phân Phân dùng khuỷu tay hích nhẹ anh!

Đây là náo động phòng, náo động phòng!!

Anh không cần phải nghiêm trang như vậy!!!

Minh Thì Tiết ghé đầu sát cô, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lộ Phân Phân: “.....”. Cô quay đầu cười gượng: “Xấu hổ rồi, anh ấy có thói quen đi ngủ sớm.”

Mấy người khác không ngại chút nào, ngược lại càng cười to hơn. Người bình thường nếu nói vậy sẽ làm mất hứng, nhưng đây lại là Minh Thì Tiết lúc nào cũng nghiêm khắc và cứng nhắc, anh không hạ lệnh “Tiễn khách” đã là có thành ý với bọn họ lắm rồi.

“Minh tổng mong được vào động phòng lắm rồi, mọi người đừng quấy rầy nữa, dọn đồ đi!”

“Về thôi, tân hôn vui vẻ!”

Lâm Phồn Tư bước lại gần nói bên tai Lộ Phân Phân: “Đêm tân hôn, không cần gượng ngừng! Cố gắng lên!”

Lộ Phân Phân nghe xong mặt đỏ bừng.

Đêm nay cô mặc áo cưới màu đỏ thẫm, nếu không để ý kỹ sẽ không nhìn thấy mặt cô đã đỏ đến tận mang tai.

Minh Thì Tiết nhìn chăm chăm cô, cảm thấy như thế nào cũng không đủ.

Trong lâu đài, ánh đèn thủy tinh lập lòe trên nóc nhà.

Ánh lửa leo lắt trong tấm điện công chúa.

Từng nút gài áo cưới đỏ thẫm trên người Lộ Phân Phân được tháo ra.

Mái tóc đen dài xõa tung trên gối, tựa như thác nước chảy ra từ kẽ ngón tay người đàn ông.

Dưới bầu không khí như vậy, cho dù là nam nhân lý trí nhất cũng sẽ cảm lòng không được muốn đem lại hạnh phúc cho mỹ nhân.

Quần ren của Lộ Phân Phân nằm trên bàn.

Đồ lót vương vãi trên thành ghế.

Minh Thì Tiết: “Không có bao, em thích dùng tay hay dùng miệng.”

Lộ Phân Phân rời mắt, cúi đầu nói: “Anh.”

Minh Thì Tiết thấp giọng: “Kỳ an toàn?”

“Ừmm.”

Lộ Phân Phân chỉ nhớ thời khắc ấy thoải mái muốn chết.

Bức tường màu hồng nhạt hiện lên bóng dáng hai người đang đè lên nhau phập phồng.

Ban đầu, Minh Thì Tiết nằm trên.

Sau đó Lộ Phân Phân Phân được anh bế đặt trên người mình.

Một lúc sau, cô lại ghé sát cửa sổ dưới đất ngắm nhìn khu vườn lâu đài dưới bầu trời đêm.

Chàng hoàng tử phía sau cô tuổi trẻ khí thịnh, sức mạnh tựa như vô tận.

Cô như cánh lục bình* (bèo) trôi theo dòng nước, bị từng đợt, từng đợt sóng đánh đi.

Trên bàn, hai ngọn nến đỏ thắm trái phải cháy đến nửa đêm.

Lộ Phân Phân nghĩ thầm, nếu đang ở lâu đài, Minh Thì Tiết lại chịu ảnh hưởng của văn hóa phương Tây, có lẽ sẽ thích cô phóng túng hơn.

Vì vậy đêm nay, cô buông thả bản thân mặc sức kêu ra tiếng.

Nghe tiếng cô, Minh Thì Tiết càng mất khống chế.

Mà lần kêu này của cô, ngay cả bảo bảo cũng kêu ra luôn.

Lộ Phân Phân cũng không đoán được, đêm tân hôn đó vậy mà hoài thai luôn.

Hôm đó vốn dĩ là kỳ an toàn, nếu không cô cũng không dám làm càn như vậy.

Cô làm càn không tính, ngay cả người lý trí như Minh Thì Tiết cũng không đến mức mất khống chế theo cô.

Lộ Phân Phân nghi ngờ que thử thai có vấn đề, liền lôi kéo Lâm Phồn Tư đến bệnh viện kiểm tra lại.

Lâm Phồn Tư: “Chuyện này tại sao cậu không mang theo chồng cùng đi?”

Lộ Phân Phân nói lời trái lương tâm: “Lỡ may không có thì sao? Tớ không muốn làm anh ấy kích động vô ích.”

Thời điểm nhận được kết quả xét nghiệm, ba chữ “Đã mang thai” hiện rõ.

Lộ Phân Phân cực kỳ kinh ngạc, thiếu chút nữa vò nát phiếu xét nghiệm.

Cả người đờ ra.

Lâm Phồn Tư nôn nóng chịu không được: “Rốt cuộc có hay không vậy? Tớ có phải được làm mẹ nuôi rồi không? Cậu nói gì đi!”

Mà Minh Thì Tiết bên kia nhặt được que thử thai cũng cấp tốc chạy đến.

Anh vừa mới đến dãy hành lang siêu âm khu B, liền nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Lộ Phân Phân: “Người máy vậy mà làm tớ mang thai rồi!”

Người máy?

Anh đỡ trán, chân mày giật giật: Anh thực sự nhầm chán đến vậy à?

“Tớ, tớ thấy sợ”. Mặt Lộ Phân Phân tái nhợt, cảm thấy trời đất như sụp đổ: “Tớ không nghĩ đến việc sẽ sinh con.....”

Nghe thấy lời này, bước chân sắp tiến lên của Minh Thì Tiết liền dừng ngay ngã rẽ.

Cảm giác vui sướng như ở trên thiên đường nháy mắt ngã thẳng xuống địa ngục.

Hai phút sau.

Lộ Phân Phân nhận được tin tức của Minh Thì Tiết, liền đại kinh thất sắc* (sợ hãi đến mặt biến sắc): “Anh ấy đến bệnh viện, cậu nhất định phải thay tó giữ bí mật, đừng nói anh ấy biết.”

Cô đem kết quả xét nghiệm mang thai nhét vào túi.

Lâm Phồn Tư chưa thấy bộ dạng thất thố của Lộ Phân Phân như vậy bao giờ, cô luôn luôn bình tĩnh, mang thai vào đêm tân hôn không phải chuyện tốt sao?

“Vì sao vậy? Không phải cậu yêu Minh tổng à, sao không nghĩ đến việc mang thai con ngài ấy?”

Lộ Phân Phân lắc đầu nói: “Là bởi vì yêu nên mới không nghĩ đến chuyện sẽ sinh con.”

Minh Thì Tiết chờ ở cổng bệnh viện.

Lộ Phân Phân ổn định tâm trạng, làm như không có chuyện gì mà đi đến.

Minh Thì Tiết mở cửa xe.

Lộ Phân Phân ngồi vào rồi hỏi: “Sao anh lại đến đây?”. Hơn nữa còn tự mình lái xe, tài xế cũng không mang theo, “Không phải anh nói buổi chiều sẽ có cuộc họp à?”

Minh Thì Tiết “Ừ” một tiếng, sắc mặt nhìn có vẻ không tốt lắm.

Anh đang lái xe, có lẽ là không muốn phân tâm, nên không nói chuyện. Lộ Phân Phân tâm tình phức tạp, cũng không mở miệng nữa.

Cô nhìn sườn mặt Minh Thì Tiết. Trong một khoảnh khắc, cô đã muốn nói cho anh, anh đã làm bố rồi.

Nhưng giây tiếp theo, cô lại nhớ tới lời ba nói.

“Tính cách mẹ con trước kia rất hiền lành, sau khi sinh con mới biến đổi.”

Âu Dĩ Đồng mắc chứng trầm cảm sau sinh nghiêm trọng.

Lúc ấy, ba Lộ bận rộn kiếm tiền không có thời gian bầu bạn bên vợ, lúc cảm xúc của Âu Dĩ Đồng sa sút, lại nghe mấy lời quan tâm của bạn trai cũ liền bí mật ngoại tình.

Vượt rào không phải là việc nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất chính là không ai biết bà bị bệnh, bà mới phóng túng ngoại tình để trốn tránh hiện thực.

Ba Lộ về sau phát hiện cũng không bỏ rơi mà bồi bà trị liệu, bỏ hết công việc, kiên nhẫn khuyên bảo. Sau khi hết bệnh, Âu Dĩ Đồng lại không sửa được tật xấu, vượt rào thành nghiện, không khống chế được tâm tư.

Ba Lộ luôn tự trách năm đó vô tâm, nên trước lúc lâm chung vẫn nhắn nhủ Lộ Phân Phân nhớ chăm sóc bà.

Lộ Phân Phân không chắc chắn chứng trầm cảm sau sinh có di truyền hay không, cô sợ mình cũng sẽ biến thành dáng vẻ của Âu Dĩ Đồng, từ một mỹ nhân ôn nhu trở thành bên trong thiếu thốn, làm như toàn bộ thế giới đều thiếu nợ cô.

“Bé Ngoan, em không muốn có đứa nhỏ này à?”

Lộ Phân Phân đột nhiên ngẩng đầu.

“Nếu không muốn, thì không cần nữa. Không sao hết”. Minh Thì Tiết nắm tay cô, mười ngón đan vào, xiết chặt: “Nhưng có thể nói anh nguyên nhân được không? Nếu anh có chỗ nào không đủ tốt, khiến em có cảm giác không an toàn, anh sẽ sửa lại.”

“Là vấn đề ở em, không liên quan đến anh.”

“Được.”

Minh Thì Tiết cũng không hỏi nhiều, anh luôn tôn trọng quyết định của cô.

Anh giúp Lộ Phân Phân hẹn bác sĩ khoa phụ sản làm phẫu thuật.

Bác sĩ đề nghị bọn họ mang thai năm tuần sau lại đến.

Cũng có nghĩa là đứa nhỏ này sẽ lưu lại trong bụng Lộ Phân Phân hơn một tháng nữa.

Trong khoảng thời gian này, Lộ Phân Phân không hiểu sao có chút lo lắng.

Ban đêm, Minh Thì Tiết thường chờ sau khi cô ngủ, đem lòng bàn tay áp nhẹ lên bụng cô.

Lòng bàn tay anh mang theo độ ấm, trong lúc lơ đãng để lộ tình yêu của người ba tốt đối với con cái.

Kết quả siêu âm màu của thai nhi, toàn bộ anh đều trộm giấu.

Có thể nhìn thấy, anh rất mong có đứa nhỏ này.

Nhưng anh cũng nghĩ đến mong muốn của cô, lựa chọn từ bỏ.

Anh cũng không bắt cô phải làm gì, cô chưa chuẩn bị tốt để làm mẹ, anh có thể chờ đến ngày cô muốn sinh em bé.

Nếu cô quyết định không sinh, anh cũng đồng ý.

Thời gian phẫu thuật được xếp vào ngày 20 tháng 7.

Minh Thì Tiết cả đêm không ngủ, đặt lòng bàn tay trên bụng nhỏ của Lộ Phân Phân.

Anh không phải nhất định muốn cô sinh đứa nhỏ, chỉ là trước khi tạm biệt nó, anh muốn cảm nhận đứa nhỏ một chút.

Minh Thì Tiết hôn lên trán Lộ Phân Phân, thấp giọng: “Bé Ngoan, dậy đi, hôm nay có hẹn với bác sĩ Châu.”

Sau khi Lộ Phân Phân mang thai rất thích ngủ, lười nhác, không muốn động.

Bữa nay cô không thể ăn sáng, phải để bụng rỗng để kiểm tra, Minh Thì Tiết sợ cô đói bụng sẽ không vui, lại thấy cô muốn ngủ tiếp, bèn xoa đầu cô: “Anh bế em đi rửa mặt?”

Dạ dày Lộ Phân Phân không thoải mái, dựa vào vai anh lẩm bẩm: “Mang quần áo giúp em luôn đi.”

Minh Thì Tiết cười cô: “Lười như vậy, ngay cả bản thân cũng không tự chăm sóc tốt, cũng may.”

Lộ Phân Phân vẫn còn buồn ngủ, lẩm bẩm: “May cái gì?”

“May vì em không muốn sinh”. Minh Thì Tiết mặc đồ lót giúp cô xong, liền nắm tay cô mang sơ mi vào, “Nếu không anh phải chăm hai đứa nhỏ.”

Lộ Phân Phân sững sốt, hoảng sợ đến tỉnh ngủ, hôm nay phải phẫu thuật.

Minh Thì Tiết dường như đã tiếp nhận được chuyện này, đi vào phòng để đồ chọn giúp cô bộ váy dài rộng thùng thình, ngồi xổm xuống giúp cô buộc dây giày.

Lộ Phân Phân cúi đầu nhìn gương mặt tuấn tú bình tĩnh của anh, mũi đột nhiên phấm hồng.

Có lẽ là làm mẹ rồi, nên dễ bị xúc động.

Cô nghĩ thầm, người đàn ông này quả thật rất yêu cô.

Nhà trẻ ở gần đó tổ chức trại hè, trên đường đi đến bệnh viện, Lộ Phân Phân ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Những đứa trẻ mang cặp sách xếp thành hàng, ngoan ngoãn mà nắm lấy góc áo đồng phục của bạn phía trước, giống một đoàn kiến con chuyển nhà trên đoạn đường dài.

Cô nghĩ thầm, nếu cô dũng cảm hơn, mấy năm sau, bảo bảo của cô cùng Minh Thì Tiết cũng có thể lưng mang cặp sách, cùng các bạn nhỏ đi học.

- -----oOo-----

Chương 32: Phiên ngoại 2: Sợ vợ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tới bệnh viện.

Vừa mới vào cổng, Lộ Phân Phân đột nhiên đổi ý: “Em không muốn làm phẫu thuật.”

Minh Thì Tiết đã quen với việc hay thay đổi thất thường của cô dạo gần đây. Đêm khuya cô lúc nào cũng kêu gào đòi ăn sủi cảo, nhưng khi anh mua về, cô đã ghé đầu lên bàn ngủ mất. Buổi sáng lại muốn ăn cháo thịt nạc, anh vừa nấu xong, cô mới ăn được miếng liền buồn nôn, chuyển sang muốn ăn mì sợi.

Cho nên giữa đường cô đột nhiên đổi ý, Minh Thì Tiết chỉ cho là cô sợ hãi, thấp giọng dỗ: “Đừng sợ, anh sẽ ở bên cạnh em.”

Lộ Phân Phân kéo ống tay áo anh: “Ý của em là em không làm phẫu thuật nữa”. Cô ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt anh: “Em muốn sinh, đây là con anh, em muốn sinh nó.”

Minh Thì Tiết cho rằng anh nghe nhầm cảm thấy không thể tin được.

Lộ Phân Phân ôm lấy anh nói: “Em muốn sinh cho anh một đứa con. Con của chúng ta.”

Không phải vì nổi dỗi tông đường, cũng không phải muốn có người chăm lúc về già, chỉ là muốn một đứa bé kêu anh là cha, gọi cô là mẹ.

Mắt Minh Thì Tiết phấp hồng, ánh lên tia nước, anh cất giọng khàn khàn: “Là hai đứa.”

Lộ Phân Phân sững sốt nửa ngày rồi mới phản ứng lại: “Em mang thai đôi?”

Lúc trước cô nhìn thấy ba chữ “Đã mang thai” thì cực kỳ sợ hãi, căn bản không chú ý đến nội dung khác trên giấy khám thai. Vì không muốn sinh ra tình cảm gì với đứa bé, cho nên cô không hề nhìn đến kết quả siêu âm màu của bào thai. Cô trốn tránh theo bản năng, mọi chuyện đều do Minh Thì Tiết sắp xếp cùng với bác sĩ.

Cô vậy mà mang thai hai đứa sao?

“Ừm, trong bụng em có hai bảo bảo.”

Lộ Phân Phân không nhin được mà cảm động, nước mắt chảy ra: “Tại sao anh lại đồng ý bỏ nó? Anh vậy mà lại dung túng em làm càn.”

Minh Thì Tiết: “Đương nhiên là không nữa”. Nhưng anh càng không nỡ ép buộc cô.

Lộ Phân Phân đuối lý, vẫn ngoan cố nói: “Vậy tại sao anh không khuyên bảo em, khuyên vài câu nói không chừng em sẽ.....” giọng cô càng ngày càng nhỏ: “sẽ đáp ứng thì sao.”

Minh Thì Tiết: “Là anh không đúng.”

“Không” lúc này Lộ Phân Phân lại ôm hết trách nhiệm: “Là em sai. Em nhút nhát, sợ rằng sau khi sinh con bản thân sẽ biến thành oán phụ, mất đi nét nữ tính, không có sức sống, trở thành người trừ bỏ đứa trẻ ra chỉ còn hai bàn tay trắng, làm một kẻ tầm thường. Em sẽ trở nên giống như Âu Dĩ Đồng, cùng đứa bé tranh giành tình cảm, trở thành kẻ điên dùng đứa bé như một lợi thế trong hôn nhân.

“Em không muốn sinh con là bởi vì chuyện này?”

Lộ Phân Phân gật đầu, không giấu diếm anh: “Âu Dĩ Đồng sau khi sinh em xong mắc chứng trầm cảm, có lần đã ôm em đi tự sát, may có ông nội thấy đem cứu. Xảy ra một lần lúc hai tuổi, một lần lúc bảy

tuổi. Em muốn sống không muốn chết, vì chuyện ấy mà em đã bị dọa sợ, gặp ác mộng trong thời gian dài.”

Cô ngẩng đầu: “Cả nhà chúng ta, sẽ không trở nên tệ như vậy chứ?”

“Đúng vậy”. Minh Thì Tiết hứa: “Về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Lộ Phân Phân hỏi: “Về sau, có thể đảm bảo trong bao lâu chứ?”

Minh Thì Tiết không lập tức cho cô đáp án chính xác: “Anh dùng cả đời mình để chứng minh cho em thấy, được không?”

Đối với Lộ Phân Phân mà nói đây quả thực là đáp án làm cô hài lòng, cô dựa vào lòng anh: “Được.”

Sắc mặt Minh Thì Tiết vẫn bình tĩnh, nhưng chỉ có anh mới biết, bây giờ trong lòng anh đang mừng rỡ như điên.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Bé Ngoan, vì sao đột nhiên lại thay đổi ý định?”

“Bởi vì” Lộ Phân Phân nhón chân, hôn lên cằm anh, cười nói: “Anh yêu em.”

Minh Thì Tiết khẽ cười, nâng mặt cô: “Ừm, anh yêu em.”

*

Kiểm tra thai nhi xong.

Lộ Phân Phân lần đầu cẩn thận đọc báo cáo kết quả siêu âm đơn.

Đọc đi đọc lại kích thích phôi thai.

Cô nhìn chăm chăm tờ phiếu, hỏi Đông hỏi Tây, Minh Thì Tiết hiển nhiên đã học đủ kiến thức, cô hỏi gì, anh đều có thể đáp.

Trong thời gian này, Minh Thì Tiết đem văn phòng dọn về nhà. Công ty mời một giám đốc mới đảm nhận chức vị, mỗi ngày Minh Thì Tiết chỉ bớt một ít thời gian để xem văn kiện quan trọng, còn lại đều ở bên chăm sóc Lộ Phân Phân.

Có anh bên cạnh, tâm trạng Lộ Phân Phân tốt hơn nhiều.

Nhưng có lại bắt đầu có mối lo lắng khác.

Gần đây cô ăn nhiều, lỡ may sinh bảo bảo xong trở nên béo phì thì làm sao giờ?

Nửa đêm.

Lộ Phân Phân lay Minh Thì Tiết tỉnh, hỏi: “Hồi trước anh giảm béo có bí quyết gì không?”

Minh Thì Tiết ôm cô vào trong chăn, gác cằm trên đỉnh đầu cô: “Tập thể dục.”

“Không cần ăn uống điều độ à?”

“Không cần.”

“Nếu em không gầy lại, anh vẫn sẽ yêu em chứ?”

“Sẽ.”

“Nếu như có nữ nhân xinh đẹp đáng người hoàn hảo câu dẫn, anh cưỡng lại được cám dỗ sao?”

Minh Thì Tiết nâng cằm cô lên, nhìn chăm chăm mặt cô: “Em nói xem nữ nhân đó có phải gọi là Bé Ngoan không?”

Phản ứng của Lộ Phân Phân chậm nửa nhịp, nhin không được cười nói: “Học được lời ngon tiếng ngọt từ nơi nào vậy?”

Minh Thì Tiết nghiêm túc nói: “Người máy thăng cấp.”

Lộ Phân Phân: “???”

Anh nghe thấy!!

Lộ Phân Phân chợt dạ chui vào trong chăn, kéo cao trùm qua đầu.

“Không ngạt à?”. Minh Thì Tiết kéo chăn, lôi người ra.

Lộ Phân Phân vừa mới nói “Ngủ ngon” được vài phút lại đột nhiên thèm ăn: “Em muốn ăn thịt nướng, bỏ nhiều chanh, ít thì là, nhưng đừng dùng thịt đông lạnh”. Nói xong tâm huyết dâng trào: “Chúng ta đi chợ mua cho tươi đi? Hay là về nông thôn mua cũng được.”

Minh Thì Tiết: “.....”

Minh Thì Tiết: “Được.”

Lộ Phân Phân nhìn ngoài trời thăm dò: “Quên đi, bên ngoài trời còn chưa sáng, ăn đùi gà cũng được.”

“Được.”

Cô ngồi dậy, cảm thấy bả vai có chút mỏi: “Anh bóp giúp em một chút.”

Minh Thì Tiết làm theo.

*

Là ông chủ của tập đoàn MSJ, tuy rằng làm nô lệ cho vợ, nhưng dưới trướng Minh Thì Tiết còn có một đoàn đội.

Sau đó, đoàn đội cũng biết thành hậu viện cho nô lệ của vợ.

Nguồn cung thịt gà, vịt, cá không ngớt, có máy bay chuyên chở, tất cả đều tươi sống.

Còn thuê thêm ba đầu bếp, cùng với chuyên gia dinh dưỡng và nhân viên tể hàng đầu, Lộ Phân Phân muốn ăn gì, trước giờ đều không quá hai tiếng là đến miệng.

Tròn thời gian mang thai, tính tình Lộ Phân Phân không được tốt, luôn nghĩ ra cái gì là thèm thường, muốn ăn, Minh Thì Tiết không có một câu oán hận.

Lộ Phân Phân một bên cảm động, nỗ lực khống chế cơn thèm ăn, không muốn làm phiền anh, lại một bên nhịn không được mà miệng nhỏ phân phó xuống dưới.

Thỉnh thoảng cô sẽ yên tĩnh trong chốc lát, tĩnh tâm ngồi xuống nghĩ về nhân sinh.

Liên phát hiện, cô giống như gả vào hào môn.

*

Năm sau.

Lộ Phân Phân thuận lợi sinh mổ long phượng thai.

Có nhân viên y tế cùng bảo mẫu chuyên nghiệp chăm sóc hai bé, Lộ Phân Phân ngoại trừ vết sẹo trên bụng, còn lại không khác gì lúc trước.

Làm mẹ, cô đối với tiếng khóc cực kỳ miễn cảm, nửa đêm chỉ cần bé con vừa khóc, Lộ Phân Phân sẽ giật mình tỉnh dậy.

Minh Thì Tiết mang cô đi tĩnh dưỡng ở khu nghỉ dưỡng một tháng, sau khi trở về, phòng ngủ chính được anh lắp thêm một tầng cách âm.

e

Lộ Phân Phân ăn ngon ngủ ngon, sau khi sinh sắc thái hồng hào, hơn nữa có bác sĩ cùng chuyên gia dinh dưỡng làm đồ ăn hợp lý,

dáng người của cô trước và sau sinh không khác gì mấy.

Người lười cái gì cũng không để ý, chỉ có thể dục tập không ngừng.

*

Lúc hai bé con được một tuổi.

Lộ Phân Phân đã khôi phục hiện trạng như lúc trước.

Buổi tối, Lộ Phân Phân sang phòng bọn nhỏ nhìn thoáng qua, hai bé con đều đã ngủ.

Minh Thì Tiết đi nơi khác công tác bàn chuyện làm ăn, hai ngày sau mới có thể trở về.

Vì chăm cô, một năm nay anh hầu như đình chỉ công tác, gần đây trạng thái cô đã khôi phục, Minh Thì Tiết mới khởi động lại các hạng mục đã gác lại được một năm.

Lộ Phân Phân chụp ảnh lúc bọn nhỏ đang ngủ.

Gửi cho Minh Thì Tiết: [Sơ Nhất với Thập Ngũ đều ngủ rồi, anh thế nào? Công việc xong chưa?]

Con gái Lộ Phân Phân tên Minh Thiên, nữ danh là Sơ Nhất (Mùng Một).

Con trai tên Lộ Quá, nữ danh là Thập Ngũ (Mười Lăm).

Bé trai là anh, bé gái là em. Nhưng thật ra bé gái được sinh trước, Lộ Phân Phân sợ đứa em sẽ bắt nạt chị nên quyết định nói dối em trai là anh.

Hơn nữa họ của hai đứa, được quyết định bởi khuôn mặt giống ai.

Sơ Nhất lớn lên giống ba, nên theo Minh Thì Tiết họ Minh.

Thập Ngũ lớn lên giống mẹ, nên theo Lộ Phân Phân họ Lộ.

Minh Thì Tiết click vào ảnh, phóng to lên ngắm hai đứa nhỏ, cúi đầu trả lời: [Em đâu?]

Lộ Phân Phân đang mặc váy ngủ: [Muốn nhìn em à?]

Minh Thì Tiết: [Muốn].

Lộ Phân Phân chạy nhanh như bay về phòng ngủ, đổi bộ đồ hóa trang đã chuẩn bị chụp cho anh xem.

Chưa quá vài giây, Minh Thì Tiết gửi yêu cầu gọi video qua.

Lộ Phân Phân chấp nhận.

Gương mặt Minh Thì Tiết xuất hiện rõ trên màn hình.

Lộ Phân Phân đem điện thoại dịch sát phía dưới cổ trở xuống.

Cô còn chưa trang điểm đấy!

Minh Thì Tiết nhìn hình ảnh xinh đẹp câu dẫn trên màn hình, đưa tay kéo cà vạt, khàn giọng hỏi: “Em cho anh xem cái này?”

Lộ Phân Phân cúi đầu, gơ tay che lại theo bản năng, dời điện thoại lên trên mặt mình.

Cho dù là qua ống kính cũng nhìn thấy rõ tai cô đã đỏ rục.

Minh Thì Tiết nhìn không chớp mắt: “Gầy.”

“Thật à?” Lộ Phân Phân vui vẻ nói: “Gần đây cái gì em cũng không ăn”. Vừa nói xong liền hối hận.

Minh Thì Tiết: “Tại sao lại không ăn gì?”

Lộ Phân Phân: “..... Còn không phải vì sợ béo sao?”

*

Minh Thì Tiết lo cho cô, kí xong hợp đồng liền chuẩn bị về Hoàng Hà vào cùng ngày.

Máy bay ba giờ chiều xuất phát, thư kí Lãnh nói: “Nửa năm trước Vương tổng đã nhiều lần hẹn ngài, vừa lúc hai giờ nữa mới anh, ngài có muốn gặp một lần hay không?”

Minh Thì Tiết: “Được.”

Trong bữa tiệc, Minh Thì Tiết không ngừng đưa tay lên xem giờ.

Biết bà xã Minh Thì Tiết vừa mới sinh con xong, đối tác vô cùng “Tri kỷ” cho gọi hai người ra tiếp khách.

Cả hai nữ nhân đều trẻ tuổi xinh đẹp, cả dáng người lẫn khí chất đều không thể bắt bẻ.

Trong đó một người dung mạo kiêu diễm, dáng người nóng bỏng.

Mỹ nhân khác mặc bộ sườn xám, tóc dài xõa trên vai, yên tĩnh ngồi bên cạnh.

Minh Thì Tiết liếc qua nữ nhân đang mặc sườn xám.

Đây là phiên bản giới hạn bán chạy nhất gần đây, thiết kế của cô cô càng ngày càng vượt trội. Đáng tiếc nữ nhân này mặc vào, không có đẹp bằng cô.

Ông chủ đối tác nói: “Còn không nhanh rót rượu cho Minh tổng”.

Minh Thì Tiết giơ tay từ chối: “Không cần.”

“Minh tổng hình như không hài lòng?”

“Đúng vậy”. Ngón tay thon dài của Minh Thì Tiết cầm chén rượu, lộ ra nhẫn cưới đeo trên ngón áp út, anh nâng mắt, vẻ mặt không chút gợn sóng: “Cổ đông lớn nhất của tập đoàn MSJ là bà xã tôi.”

Dụ anh ngoại tình hoặc là muốn anh phá sản, hoặc là người này quá ngu xuẩn. Người thông minh làm sao lại không biết cổ đông lớn nhất của đối tác.

“Thật xin lỗi Minh tổng, là tôi hồ đồ rồi! Còn không mau đi ra!”. Đối phương lấy lòng nói: “Tôi tự phạt mình ba ly. Hy vọng ngài chớ trách!”

Giọng điệu Minh Thì Tiết bình thản: “Tôi là một người sợ vợ, tôi nghĩ chúng ta không thích hợp để hợp tác.”

Trợ lý nhỏ đi theo bên cạnh Lãnh thư ký sợ ngây người.

Trước kia hẳn vì đi xã giao khắp nơi theo ông chủ kia, thường gặp dịp thì chơi, làm cô vợ ở nhà suốt ngày tỏ vẻ đáng thương, chỉ trích hẳn, cuối cùng nháo thành ly hôn với nhau.

Đã không gặp dịp thì chơi, ông chủ lớn sợ vợ ngược lại nhìn càng tự hào là sao?

*

Lúc Minh Thì Tiết về đến nhà, đã là chín giờ.

Nhìn nam nhân tây trang phẳng phiu, Lộ Phân Phân ngạc nhiên, không kịp vào phòng trang điểm đã lập tức nhào vào lòng anh ôm ấp, nhón chân hôn anh.

Một tuần không gặp, cảm giác như xa nhau đã lâu, từng giây từng phút đều nhớ đến anh.

Minh Thì Tiết không ngờ cô lại nhiệt tình như vậy, nâng cằm cô lên: “Trong nhà không có ai à?”

Lộ Phân Phân mặc bộ sườn xám nhìn bàn tay anh, đỏ mặt nói:
“Sơ Nhất với Thập Ngũ đến nhà bà nội.”

Minh Thì Tiết bế cô lên, toàn bộ sự kiềm chế đều về không, sự
lạnh lùng kiêu ngạo trước mặt người khác không sót lại gì.

Lộ Phân Phân bị đề lên cánh cửa, sườn xám vẫn còn mặc trên
người nhưng chẳng qua đã thành miếng vải vô dụng.

Đầu ngón tay Minh Thì Tiết lướt xuống xương bím của cô, ánh
mắt u ám, gần như si mê khàn giọng gọi: “Bé Ngoan”.

- -----oOo-----

Chương 33: Phiên ngoại 3: Thân thân

Tài ebook: dtv-ebook.com

— — — — —

Minh Thì Tiết đã quen cửa quen nẻo, kỹ thuật ngày càng thành thạo. Cho dù đã lâu rồi chưa thân cận, Lộ Phân Phân cũng rất nhanh bị làm cho mê muội.

Việc hòa hợp thể xác giữa hai người từ lâu đã hình thành sự ăn ý. Trong lòng hiểu rõ, biết trước được đối phương sẽ làm gì tiếp theo.

Minh Thì Tiết thậm chí còn hiểu rõ thân thể cô hơn bản thân cô.

Tuy rằng đã làm mẹ hai đứa nhỏ, Lộ Phân Phân vẫn như cũ không chịu được mà thẹn thùng: “Đừng làm ở chỗ này.”

Lời còn chưa dứt, nam nhân phía sau đã chen vào.

Trong phòng tắm, nước rơi tí tách, tí tách.

Minh Thì Tiết tắm giúp Lộ Phân Phân xong, liền vớt cô lên, bọc khăn vào bế về phòng ngủ.

Lúc trước Lộ Phân Phân không thích cách săn sóc như vậy, cảm thấy xấu hổ, về sau được anh hầu hạ đã quen, sau khi xong việc luôn nằm im bất động.

Trước bụng cô có một cái sẹo, sau đó Minh Thì Tiết mỗi ngày đều bôi kem trị sẹo giúp cô, nên nửa năm trước đã biến mất; nhưng anh vẫn theo thói quen sau khi tắm rửa giúp cô xong liền đắp một tầng kem dưỡng trắng da.

Sau khi sinh có chuyên viên y tế giúp Lộ Phân Phân xoa bóp toàn thân, nên dáng người cô so với lúc trước đầy đặn hơn.

Minh Thì Tiết bơi được một nửa, cúi đầu ngậm miệng cô: “Lại lần nữa?”

Thời điểm này anh quá mê người, Lộ Phân Phân cự tuyệt không nổi.

Vừa mới động vài cái, tiếng chuông điện thoại Minh Thì Tiết vang lên.

Lộ Phân Phân lại gần, giơ tay cầm lấy đưa cho anh, vừa r3n rĩ vừa thở gấp đưa cho anh: “Thư ký Lãnh gọi điện.”

Minh Thì Tiết không muốn rút ra, tay ôm lấy cô, đè lên người, nghe điện thoại: “Có chuyện gì?”

Hiệu quả cách âm phòng ngủ đặc biệt tốt, rất yên tĩnh, Lộ Phân Phân có thể nghe thấy giọng nói trong điện thoại, thư ký Lãnh đang nói về vấn đề hợp tác với đối tác.

Giọng nói của Minh Thì Tiết bình tĩnh, nhất tâm nhị dụng (1) cũng có thể đưa ra ý kiến lý trí.

Lộ Phân Phân vì khẩn trương mà nín thở, cong người đẩy anh ra.

Minh Thì Tiết giơ tay, đầu ngón tay dừng ở đỉnh đầu của cô.

Lộ Phân Phân nhìn chăm chăm ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh, tho dốc vì kinh ngạc.

Anh làm động tác này một cách vô cảm, trên gương mặt tuấn tú bình tĩnh giống như cái gì cũng không làm.

Lúc này anh chính là tinh anh trong thương giới đang bày mưu lập kế, giọng điệu trầm ổn, ngôn ngữ biểu đạt tỉ mỉ, không phải là ông xã ôn nhu ngoan ngoãn như trước mặt cô.

Sự tương phản này quả thực quyến rũ muốn chết.

Lúc Lộ Phân Phân đối mặt với ánh mắt của anh, mới phát hiện anh đã chạm đến mức kiên nhẫn cao nhất, bắt đầu không khống chế được mà lộn xộn.

Thư ký Lãnh bữa nay nói đặc biệt nhiều.

Minh Thì Tiết đã mất hết kiên nhẫn: “Sáng mai nói, tôi đang bận.”
Lời còn chưa dứt đã bắt đầu dùng sức.

Lộ Phân Phân không biết anh đã ngắt điện thoại hay chưa, đành cố nén tiếng kêu trong cổ họng, kéo chặn lên bịt miệng lại.

Cô đẩy, anh chen vào.

Cô lùi, anh lao tới.

Lộ Phân Phân nhắm mắt, hưởng thụ quá trình ăn ý này.

*

Lộ Phân Phân tập yoga xong, lại đi phòng gym tập thể dục thêm nửa giờ.

Lúc trước mỗi lần làm xong cô đều mệt đến chết, bây giờ thường xuyên rèn luyện, cô đã có thể theo kịp tiết tấu của Minh Thì Tiết.

Có một ông xã tinh lực tràn đầy, là người lười cũng sẽ trở nên siêng năng. Lộ Phân Phân cũng không phải thực sự muốn siêng hơn, chỉ là cô sợ eo mõi lưng đau.

Bắt người tay ngắn*, Lộ Phân Phân cầm trăm vạn tiền tiêu vặt của Minh Thì Tiết chỉ thấy chân nhũn ra.

(Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: ăn của người ta thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn)

Hình như cô đã hiểu. Minh Thì Tiết cho cô tiền, là để cô cam tâm tình nguyện mà nghe lời.

Cô tính toán lại quy luật sinh hoạt vợ chồng của Minh Thì Tiết, thứ hai thứ ba thứ tư thứ năm thứ sáu thứ bảy chủ nhật.

Lộ Phân Phân nghĩ thầm, thứ ba chắc là ngày nghỉ của cô.

Kết quả đêm thứ ba hôm đó, cô bị làm hai lần.

*

Chờ khi Minh Thì Tiết tan tầm, Lộ Phân Phân âm ỉ muốn học bơi.

Minh Thì Tiết thấy ngạc nhiên: “Em không phải sợ nước nhất sao?”

Lộ Phân Phân sợ nước là vì lúc nhỏ bị Âu Dĩ Đông mang theo nhảy sông, bị dọa tào thành bóng ma, sau đó cả nhà đi chơi biển cô không bao giờ đi, cũng chưa từng muốn học bơi.

Lộ Phân Phân nói: “Lúc trưa em sang gặp bảo bảo có hỏi qua mẹ, mẹ nói bà không biết bơi.”

Minh Thì Tiết: “Em muốn học để dạy cho mẹ?”

Lộ Phân Phân cầm bộ áo tắm mới mua từ trong tủ: “Không phải, em sợ em với mẹ cùng rơi vào trong nước, anh không biết nên cứu ai trước”. Cô thay áo tắm: “Vậy nên chờ em học được, có thể tự mình lên bờ.”

Minh Thì Tiết cười: “Đồ ngốc.”

Lộ Phân Phân hợp tình hợp lý nói: “Mang thai xong ngốc ba năm, bây giờ mới năm thứ hai anh đã bắt đầu ghét bỏ em.”

Minh Thì Tiết giúp cô sửa sang lại áo tắm, cúi đầu mổ lên miệng cô: “Không chê.”

*

Để Lộ Phân Phân khắc phục bóng ma sợ nước rất khó, dây dưa không dứt, kéo dài tận ba năm mới miễn cưỡng mang phao lượn lơ ở bể bơi trong nhà.

Hai đứa nhỏ bơi giỏi hơn cô nhiều.

Lộ Phân Phân chính thức từ bỏ bộ môn thể thao này.

Trên bờ biển vào mùa hè.

Lộ Phân Phân mặc bikini, nằm liệt trên ghế uống nước trái cây. Dáng người hoàn mỹ, kính râm đặt trên sống mũi cao, môi đỏ căng mọng ngậm lấy ống hút, nhìn qua tưởng là minh tinh nào đang đóng phim.

Một cô nhóc trên đầu cột hai bím tóc nhỏ lon ton chạy đến, đôi mắt lấp lánh, giọng nói trong trẻo gọi: “Mẹ.”

Lộ Phân Phân ngời dậy, tháo kính râm, âm thanh lười biếng: “Sơ Nhất, ba với anh trai đâu?”

Minh Thiên đưa ngón tay lên môi, “Suỵt” một tiếng: “Bọn họ đang đắp lâu đài cho mẹ đó.”

Lộ Phân Phân nhìn theo tầm mắt của con gái, thấy hai ba con đang vui đùa vào cát ở trên bờ, đã xây được nửa tòa lâu đài.

“Ba muốn tạo bất ngờ cho mẹ à?”

Minh Thiên: “Đúng vậy. Nhưng con với mẹ là một phe.”

“Cho nên con lại đây báo tin?”

“Dạ”. Minh Thiên giấu người phía sau Lộ Phân Phân chỉ lộ nửa đầu: “Không thể để ba ba biết, con đã hứa là cùng một phe với ba.”

Lộ Phân Phân: “Ồ?”. Nhóc con này vậy mà là kẻ hai mặt.

Minh Thiên lon ton chạy đến phía sau Minh Thì Tiết, không biết thì thầm gì bên tai ba, sau đó Minh Thì Tiết ngẩng đầu, hướng bên phía Lộ Phân Phân nhìn qua, rồi cầm lấy điện thoại bên cạnh, cúi đầu nhắn tin.

Điện thoại Lộ Phân Phân ting một tiếng.

M: [Sơ Nhất nói em nhớ anh?]

Lộ Phân Phân: “.....”

Lộ Phân Phân không có vạch trần con gái: [Ừm, đúng vậy].

Cô vừa mới nhắn tin xong, liền thấy Minh Thì Tiết thả xẻng xuống, đứng dậy đi về phía cô.

Minh Thì Tiết duỗi tay, kéo cô từ ghế nằm dậy, nắm lấy tay cô: “Anh có mang theo phao, cùng em bơi nhé?”

Lộ Phân Phân mạnh miệng nói: “Em đã không cần tới phao rồi, không tin anh hỏi bé con đi.”

Minh Thì Tiết rũ lông mi, cười nhẹ nói: “Dù sao cũng là đứng bơi.”

“.....” Lộ Phân Phân cảm thấy có chút mất mặt: “Em bơi cho anh xem.”

Nói xong cô “Bùm” một tiếng nhảy vào chỗ nước cạn.

Minh Thiên đột nhiên ngẩng đầu, tinh thần chấn động: “Anh! Mẹ nhảy xuống nước!”

Lộ Qua ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Minh Thì Tiết đang đứng bên bờ, liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục chăm chú xây lâu đài cho ma ma.

Minh Thiên: “Anh, anh không muốn mẹ à?”

Lộ Qua chê em gái ngây thơ, có ba bên cạnh, mẹ không có khả năng xảy ra chuyện.

“Em ồn thật đấy.”

“Xin lỗi....Bởi vì em lo cho mẹ nên mới nói nhiều”. Minh Thiên im lặng hai giây, rồi lo lắng nói: “Mẹ đang quấy đạp”.

Lộ Qua nhìn ba đang ôm mẹ, tiếp tục xây lâu đài.

Minh Thiên: “A___ Em muốn đi cứu mẹ”.

“Ấy?” Minh Thiên hứng phấn kêu lên: “Ba đang hôn mẹ”.

Lộ Qua lập tức che mắt em gái, trầm mặt giải thích: “Là đang hôn hấp nhân tạo.”

Bên kia.

Lộ Phân Phân vừa mới nhảy xuống đã bị một đợt sóng lớn cuốn đi. Đánh lúc nào không đánh lại nhằm vào lúc cô đang muốn chứng minh thực lực đánh.

Cũng không biết cô có bị hai bé con nhìn thấy hay không.

Quá mất mặt!

Lại thêm một đợt sóng khác, phao bơi thoát khỏi sự khống chế của cô, Lộ Phân Phân sợ tới mức nhanh tay ôm lấy Minh Thì Tiết: “A a a a ông xã_____ cứu mạng.”

Minh Thì Tiết vẫn luôn ôm cô không thả: “.....”

Cô đứng trong nước hoảng hốt lo sợ, nhắm mắt hai tay vùng vẫy kêu cứu mạng.

Một đám người bên cạnh cười không khép được miệng.

Minh Thì Tiết đành phải cúi đầu lấp kín miệng cô.

Lộ Phân Phân chậm chạp dừng lại, phát hiện ra bản thân đang đứng trong nước, hơn nữa chỗ này cạn nước chỉ tới quá eo cô.

Xấu hổ.

Cô dán chặt trên người Minh Thì Tiết, giả chết.

Minh Thì Tiết nín cười.

Lộ Phân Phân mở mắt trộm nhìn, đối mặt với đôi mắt đang cười của anh, liền nhanh chóng rời mắt, nhìn phía bên kia.

“Mẹ! Con tới cứu người!”

Minh Thiên mang bộ phao bơi, rất nhanh đã lại gần chỗ Lộ Phân Phân, tay nhỏ túm vào vạt con trên phao cô, nước mặt lưng tràn: “Hu hu mẹ! Mẹ còn nhận ra con chứ?”

Lộ Phân Phân không dám giả chết tiếp: “Nhận ra chứ, đây không phải con gái ngoan của mẹ à?”

Minh Thiên nín khóc mỉm cười, giống như sợ cô bị mất trí nhớ nên quên mất, chỉ vào Minh Thì Tiết: “Còn có ông xã ngoan của mẹ.”

Lộ Phân Phân: “.....”

Lộ Qua cũng bơi lại đây, quan sát sắc mặt Lộ Phân Phân, sau đó yên lặng mà thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Lộ Phân Phân để ý tới biểu tình lo lắng rồi nháy mắt thả lỏng của con trai, xấu hổ mà chui vào lòng ngực Minh Thì Tiết, nhỏ giọng nói: “Anh nói với hai đứa là em ngủ rồi.”

Minh Thiên nghiêm túc gật đầu: “Ồ. Con đã biết.”

Lộ Qua: “Ừm.”

Minh Thì Tiết: “Được.”

Lộ Phân Phân: “???”

Sau khi lên bờ, hai đứa nhỏ vây quanh ghế nằm của Lộ Phân Phân, mở đôi mắt to tò mò, như là đang đoán xem khi nào thì mẹ tỉnh ngủ.

Lộ Phân Phân mở một mắt, sau đó mở mắt còn lại, vươn người, ho nhẹ một tiếng: “Mẹ tỉnh rồi.”

Minh Thiên đặt bàn tay mũm mĩm lên má Lộ Phân Phân, an ủi cô: “Nếu mẹ sợ thì không cần học bơi! Con với anh đã biết rồi, nếu bà nội rơi xuống nước, tụi con sẽ cứu! Đúng không anh?”

Lộ Qua: “Ừm.”

Lộ Phân Phân cảm động nói: “Mẹ thay bà nội cảm ơn hai đứa nha.”

“Không có gì ạ”. Minh Thiên là nhóc con hay làm nhảm: “Anh trai xây cho mẹ một tòa lâu đài, còn có cả đội cứu hộ!”

Lộ Phân Phân nhìn về phía con trai trầm mặc ít nói. Đứa nhỏ mồ hôi nhễ nhại, mặt ửng hồng vì phơi nắng, đường nét rất giống cô, nhưng lại thừa kế biểu tình lãnh đạm của Minh Thì Tiết, đôi mắt dài càng giống hơn, tính cách quả thật giống hệt nhau.

“Phải không?”

Lộ Qua gật đầu.

Minh Thiên lôi kéo tay Lộ Phân Phân: “Mẹ, con mang mẹ đi xem lâu đài.”

Lộ Phân Phân ngồi xổm trên bờ biển, nhìn tòa lâu đài xây bằng cát, phía trên có siêu nhân nhỏ bảo vệ cô, còn có cả cánh hoa hồng

đồ với kẹo sữa cô thích, bên cạnh vẽ một nồi lẩu, bên kia là tên cửa hàng sườn xám của cô.

“Cảm ơn hai cục cưng!”

Minh Thiên nói: “Là anh trai tặng cho mẹ!”

Lộ Phân Phân: “Con trai mẹ giỏi quá đi.”

Minh Thiên ôm lấy đùi Lộ Phân Phân: “Mẹ, con cũng muốn hô hấp nhân tạo.”

Lộ Phân Phân: “.....Hô hấp nhân tạo gì cơ?”

“Chính là thân thân nha!”

Thân trong thân cận, gần gũi, còn có nghĩa là thương yêu, tương thân tương ái.

“.....”

“Nam thân nam, nữ thân nữ, anh trai thân ba, ba thân mẹ”

Dưới ánh hoàng hôn.

Hình ảnh một nhà bốn người chính tề được kéo dài.

- -----oOo-----

Chương 34: Phiên ngoại 4: Cảnh công chúa nhỏ trong mơ

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đêm khuya, Lộ Phân Phân đứng dậy đi toilet, không cẩn thận làm rơi con búp bê thần kì ở trên tủ.

Cô nhặt lên, phúi bụi đi, nhìn con búp bê xấu xí mà anh giữ suốt mười mấy năm, khoe miệng không nhin được mà nhếch lên.

Cô trở lại phòng ngủ, chui vào ổ chăn. Minh Thì Tiết nắm chặt cánh tay, kéo cô vào trong ngực. Lộ Phân Phân gối đầu lên cánh tay anh, ngọt ngào đi vào trong mơ.

.....

Trong mơ có một vị công chúa ma cà rồng nhỏ, cần phải uống máu người thì mới có thể xinh đẹp được, nhưng cô nhát gan, không dám đi bắt người, cho nên cả người vẫn luôn nhỏ gầy, làn da còn ngăm đen.

Chờ đến lúc thành niên, công chúa nhỏ bắt buộc phải bổ sung dinh dưỡng, nếu không cô sẽ không chỉ xấu xí, mà còn bị đói đến chết.

Các anh trai nói cho cô: “Con người cũng có người nhát gan, chỉ cần em lộ ra hàm răng, bọn họ sẽ sợ hãi đến xỉu đi, sau đó em có thể uống máu họ rồi.”

Công chúa nhỏ rời khỏi lâu đài, đi vào rừng, trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng đi vào trấn nhỏ nơi có con người sinh sống.

Người đầu tiên mà cô gặp được là một thiếu niên xinh đẹp.

Anh ngồi bên bờ sông nhỏ, nhìn qua rất cô đơn.

Lộ Phân Phân nghĩ thầm chắc chắn anh ta là kẻ nhát gan, đợi đến lúc trời tối thì cô lại để lộ ra hàm răng để dọa anh ta ngất.

Cô ngồi xỏm đăng sau thiếu niên từ chiều đến khi màn đêm buông xuống.

Thiếu niên đã sớm phát hiện ra cô, quay đầu nhìn cô: “Em không đói bụng sao?”

Lộ Phân Phân theo bản năng trả lời: “..... Có đói.”

“Vậy tại sao em không trở về nhà ăn cơm?”

Cô sợ hãi nói: “Nhà em cách nơi này rất xa.”

Thiếu niên đứng dậy: “Anh đưa em đi ăn cơm.”

Lộ Phân Phân lắc đầu: “Em không ăn cơm.”

Thiếu niên nhíu mày, kiên trì hỏi: “Vậy em muốn ăn cái gì?”

Lộ Phân Phân nhìn chăm chăm vào cổ anh, thềm đến ch4y nước miếng ròn ròn, buột miệng thốt ra: “Em muốn uống — —” sợ dọa anh ngất nên mới nuốt ngược câu nói trở về.

“Uống nước?”

Cô gật đầu qua loa: “Vâng!”

“Đi thôi.” Thiếu niên vươn tới tay cô: “Chỗ đó có nước uống.”

“Được thôi!” Lộ Phân Phân làm bộ tự nhiên mà dắt tay anh.

Từ khi sinh ra cô đã không đến nơi con người sinh hoạt, cho rằng dắt tay là một cách mà con người kết bạn với nhau.

“Anh tên là gì thế?”

“Minh Thì Tiết.” Minh Thì Tiết cũng không biết vì sao muốn dắt tay cô đi, nghiêng đầu hỏi: “Còn em thì sao?”

“Tên em là Lộ Phân Phân, đi ngang qua đây.”

Minh Thì Tiết chăm chú nhìn cô gái nhỏ đáng yêu với gương mặt tươi cười, cũng nói thêm một câu: “Minh trong ngày mai.”

Minh Thì Tiết cao gầy, tay chân đều dài, đi rất nhanh. Còn Lộ Phân Phân tay nhỏ chân nhỏ, đi rất chậm.

Ở bờ sông thường có gió thổi qua, bên cạnh có mùi cơ thể của thiếu niên, mùi máu hỗn độn ập vào khoang mũi khiến cô thèm nhỏ dãi.

Anh quá thơm, cô không nhịn được mà lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ.

Bước chân thiếu niên đột nhiên dừng lại.

“Em muốn uống.....”

“Em không muốn!” Lộ Phân Phân giơ tay che miệng lại, vừa lo vừa sợ, đẩy cánh tay anh ra rồi khóc kêu: “Anh xoay người qua bên khác đi!”

Minh Thì Tiết hơi sửng sốt, xoay người sang chỗ khác.

Anh chỉ muốn hỏi cô thích uống nước trái cây hay nước có ga, thế mà không nghĩ lại dọa người ta khóc.

“Trông anh rất hung dữ à?”

“Rất hung dữ!” Lộ Phân Phân vừa khóc vừa muốn giấu đi răng nanh của mình, ngồi xổm trên mặt đất: “Hu hu hu anh đi nhanh đi.”

Minh Thì Tiết không đi, cũng ngồi xổm xuống giống cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, đột nhiên nói: “Hình như anh từng gặp em ở

đâu đó rồi.”

Lộ Phân Phân giơ tay che mắt anh lại, không cho anh nhìn thấy răng nanh nhỏ của cô.

Minh Thì Tiết không trốn, cúi đầu chỉ vào tay cô: “Cái tên Phân Phân này cũng rất quen thuộc.”

Lộ Phân Phân nhẫn nhẹn, cuối cùng không chịu được, nức nở nói: “Cho em người cổ của anh đi..... Em người thôi chứ không uống đâu.”

Minh Thì Tiết dán vào lòng bàn tay cô: “Cái gì cơ?”

“Đừng có thờ..... Không cù anh đâu. Được không?”

Minh Thì Tiết hơi nghi ngờ, nhưng cũng thỏa mãn yêu cầu của cô.

Cô gái nhỏ khóc đến đáng thương như vậy, cánh tay mảnh khảnh đặt ở trên vai anh, chóp mũi xẹt qua cổ anh, không ngừng ngửi.

Lộ Phân Phân cảm thấy anh thơm quá, thật ngon miệng, răng nanh nhỏ càng ngày càng không giấu được. Cô đành phải dùng răng thật nhẹ nhàng mà cắn, cắn thật thối qua làn da anh cho đỡ ghiền.

Sự yêu thích của hàm răng của cô với cổ anh quá rõ ràng, Minh Thì Tiết đã nhận ra, đây là một ma cà rồng.

Nhưng anh không vạch trần cô.

Cô ngửi rất lâu, ngửi đến nỗi không muốn buông tay.

Minh Thì Tiết ôm lấy đầu cô, không nhìn cô, cánh tay xuyên qua chân mà bế cô lên, vừa đi vừa hỏi: “Em có uống máu gà không?”

Lộ Phân Phân sợ đến mức run một cái, răng nanh nhỏ sắc nhọn mạo hiểm vèo cái mà rụt lại.

“Máu, máu gì cơ?”

“Máu gà.” Minh Thì Tiết nói, “Con người chúng ta đều uống máu động vật. Em không thích à?”

Vì để chứng minh mình cũng là con người, Lộ Phân Phân vội gạt đầu không ngừng chột dạ nói: “Uống, con người chúng ta cũng thích uống mà.”

Tới tiệm cơm rồi, Minh Thì Tiết đưa Lộ Phân Phân một ly nước cà chua.

Cô gái nhỏ ghé vào bàn, đôi mắt mở lớn, như đang nghiêm túc đánh giá xem có độc hay không.

Minh Thì Tiết duỗi tay, bưng lên, tự mình uống trước một ngụm.

Lộ Phân Phân nhận cái ly trong tay anh, xoay xoay tới chỗ anh vừa uống kia, cúi đầu nhấp một ngụm nhỏ. Cô li3m li3m miệng ly, lại nhấp một ngụm, sau đó ngửa cổ ừng ực uống.

“Đã bao lâu em không tới thế giới thực rồi?”

Lộ Phân Phân tính nhẩm, chắc là 180 năm đi.

Vốn là tuổi thọ trung bình của gia tộc các cô là tầm 600 đến 800 năm, nhưng cô thì vẫn đang lớn lên.

Cô chột dạ mà bỏ đi một số lẻ trong tuổi của mình.

“Mười tám năm.”

Lộ Phân Phân cho rằng như vậy là có thể che giấu thân phận của mình, nhưng nói xong thì cô mới nhớ ra rằng các anh trai nói qua, mỗi ngày con người đều phải ăn động vật, không chịu đói được mười tám năm.

Cô sợ hãi ngẩng đầu, không biết vì sao mà đột nhiên sợ rằng anh sẽ sợ hãi, trốn tránh cô.

“Còn muốn ăn cái gì nữa không?” Hình như anh không chú ý tới câu cô vừa nói.

Lộ Phân Phân quay đầu, nhìn sang bên cạnh thấy cả một bàn thức ăn đồ rục của các thực khách bên cạnh.

“Muốn ăn tôm không?”

Lộ Phân Phân gật đầu.

Chờ tôm được bày lên bàn, Lộ Phân Phân lại nhìn vị khách bên cạnh, cô cầm lấy hai thanh gỗ dài mảnh trên bàn, một tay một cây, bắt đầu chọc vào thứ xác động vật gọi là “Tôm” ở trong bát này.

Minh Thì Tiết lột một con, đưa đến bên miệng cô.

Lộ Phân Phân ngửi ngửi, cúi đầu ăn luôn.

Minh Thì Tiết nói: “Không đút cho em nữa.” Anh lại thả một con vào bát của cô, “Tự ăn đi.”

Lộ Phân Phân nhìn chăm chăm vào xác động vật ở trong bát, nhìn thấy màu sắc của nó mà nghĩ tới máu thơm ngào ngạt.

“Quên đi.” Minh Thì Tiết lột xong con tôm thì lại đưa đến bên miệng cô: “Ăn đi.”

Lộ Phân Phân cúi đầu ăn luôn.

Minh Thì Tiết lại đút cho cô một ít cơm.

Vừa mới đi ra khỏi cửa hàng, cả người Lộ Phân Phân lập tức phát run lên, dạ dày như sóng cuộn biển gầm.

Sau khi nôn hết thức ăn trong bụng ra thì cô mới bình thường trở lại.

Cảm giác như cô không thể ăn thức ăn của con người vậy.

Minh Thì Tiết mang cô về nhà.

“Anh đi mua gì đó mà em có thể ăn được, chờ anh.”

Lộ Phân Phân ôm lấy cánh tay anh: “..... Anh đừng đi. Em sợ lắm.”

“Sợ cái gì?”

Chao ôi, cô chính là khắc tinh của con người. Còn bây giờ, tất cả những người sống trong đó đều là con người.

Ở trong lâu đài quanh năm tối đen, cô cũng không sợ bóng tối.

Vậy cô sợ gì? Phải không?

Cô suy nghĩ: “Em không thể rời xa anh.”

Minh Thì Tiết: “Anh đi trong mười phút thôi.”

Cô rung rung nước mắt: “Mười phút cũng không được. ”

“Anh đi tắm rửa.”

“Em cũng muốn đi tắm cùng anh. ”

“.....”

Minh Thì Tiết cũng bất lực với thiếu nữ ma cà rồng đang thành niên này, chỉ có thể đưa cô đến cửa phòng tắm.

Lộ Phân Phân đợi một lúc, nhưng cô không chịu được? Ở nơi này, cô không muốn ở một mình dù chỉ một giây, cô muốn đẩy cửa, một bàn tay to vụt đến, ngăn cản hành động của cô.

Minh Thì Tiết đưa cho cô một túi máu: “Uống đi.”

Lộ Phân Phân ngửi thấy mùi máu thơm ngào ngạt, vì tham ăn mà cô còn quên mà để răng nanh nhỏ cứ thế lộ ra, rồi lại kinh hãi che miệng lại.

Minh Thì Tiết ngăn cô lại, dùng ngón tay chạm vào răng nanh nhỏ của cô: “Không cần che, rất đáng yêu.”

Lộ Phân Phân cho rằng anh sẽ sợ hãi, không nghĩ tới anh sẽ nói đáng yêu, cô bắt đầu nghi ngờ anh trai nói dối để lừa cô đi bắt người.

Hóa ra con người sẽ không bị răng nanh nhỏ bé của cô dọa sợ.

Minh Thì Tiết cầm một ống hút c4m vào túi máu, “Uống đi. ”

Lộ Phân Phân nhìn thấy anh băng bó vết thương, ánh mắt lập tức đỏ lên: “Anh bị thương sao?” ”

“Ừm.”

“Tại sao thế?”

“Không cần thận đập đầu thôi.”

Lộ Phân Phân ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên tay anh, lại uống cạn. Trong tay có một ngụm nhỏ, hương vị giống nhau như đúc.

Cô ấy không uống à?

Đi tới trước mặt anh, ánh mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay bị thương của anh: “Anh...”

Minh Thì Tiết không ngờ tới điều này, sao cô gái này kén ăn thế, không tươi cũng không muốn uống, bảo sao nhỏ bé như vậy.

Anh giơ tay lên, đưa đến bên miệng cô: “Uống đi. ”

Mắt Lộ Phân Phân ướt đẫm lệ, cứ thế liếm vết thương của anh, không uống một ngụm nào.

Minh Thì Tiết kinh ngạc, sau đó lạnh mặt kéo cô: “Em đã ôm ai bao giờ chưa hả?”

Lộ Phân Phân kinh ngạc, đầu lắc như gõ trống: “Em chưa, em chưa thật mà!” Cha cô còn không tìm được cho cô người thích hợp.

“Vậy tại sao em không uống máu của anh?”

Lộ Phân Phân bị giọng điệu vừa rồi của anh dọa sợ, cô cũng không biết vì sao lại sợ con người, hơn nữa còn sợ đến mức này? Cứ thế, cô thoát khỏi vòng tay của anh và chạy trốn.

Cô là ma cà rồng, muốn chạy trốn rất dễ dàng, con người không đuổi kịp cô được.

Lộ Phân Phân chạy đến một góc tối, nơi này cũng khô ráo và thoải mái như ở lâu đài.

Gói máu Minh Thì Tiết đưa cho cô chỉ đủ để uống trong ba ngày. Trời ạ, từ khi uống ngụm đầu tiên xong, cô đã có cảm giác đói, không thể không ăn như trước đây rồi sao?

Cô đi vào một tòa nhà rất cao, ánh đèn bên trong đó rất chói mắt, làm cho cô choáng váng.

Bên cạnh có người bị thương, Lộ Phân Phân ngửi thấy mùi máu, răng nanh nhỏ lập tức lộ ra.

Khi mọi người nhìn thấy răng nanh nhỏ của cô, có người la hét, một số người tỏ ra sợ hãi, một số người chạy trốn.

Lộ Phân Phân đứng ở đầu cầu thang trống trải, thẫn thờ.

Răng nanh nhỏ của cô làm cho rất nhiều người sợ hãi, nhưng Minh Thì Tiết nói rất dễ thương.

Chỉ có anh không sợ cô.

Cô khóc và cố gắng tìm anh, nhưng cô lại bị lạc.

Cô trở lại góc tối, cúi đến chóng mặt.

Có người đến, cô mở mắt ra.

“Xin lỗi em, hôm đó anh không nên hung dữ với em như vậy.” Đó là tiếng nói của Minh Thì Tiết.

Anh khom lưng ôm lấy cô, “Về nhà với anh nhé?”

Lộ Phân Phân khóc “Oa” một tiếng, ầm ức lau nước mắt vào người anh.

Minh Thì Tiết bỏ ngón tay vào trong miệng cô, máu thơm ngào ngạt tản ra giữa môi và răng, Lộ Phân Phân cắn, rồi từ từ hút, chỉ uống mấy ngụm đã nhả ra.

“Không uống à??”

“Anh có đau không?” Cô lo lắng nhìn ngón tay bị thương của anh.

Minh Thì Tiết nói: “Không đau.”

Sau khi về nhà.

Minh Thì Tiết đã làm một bàn thức ăn, mỗi đĩa chỉ nếm thử một chút, giống như đang nấu lần cuối để tạm biệt.

Sau đó ôm cô lên và để cho cô cái ôm đầu tiên trong đời.

Lộ Phân Phân nghe các anh trai nói qua, quá trình dung hợp máu rất đau đớn.

Đau khổ nhất chính là cô cần tự tay giết chết anh, rồi anh sống lại mới được tính là thành công.

Lộ Phân Phân không còn cách nào khác, anh thích ăn thức ăn của con người như vậy, hơn nữa anh còn là một thiếu niên xinh đẹp.

Nếu thất bại, anh sẽ chết sao?

Ban đêm, nhân lúc Minh Thì Tiết ngủ say, Lộ Phân Phân lại rời khỏi anh một lần nữa.

Lần này, cô không để anh tìm thấy cô nữa.

Cô đã dành nhiều năm tiếp theo của cuộc đời chìm vào nỗi nhớ vô tận.

Một trăm năm sau, cô trở lại nơi đó, bên bờ sông, nhìn thấy bóng lưng cô đơn của chàng trai.

Anh quay lại và hỏi cô, “Em không đói à?”

Cô khóc và gật đầu: “Có đói.” ”

Sau đó, cứ cách một trăm năm, cô lại gặp một thiếu niên tên là Minh Thì Tiết.

Anh nhận ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, sau đó đuổi theo để đưa túi máu cho cô.

Lộ Phân Phân từ trong mơ khóc đến tỉnh, nhìn thấy Minh Thì Tiết nằm bên cạnh.

Cô đưa tay ra và nhẹ nhàng ôm lấy anh.

May mắn thay, điều này chỉ là một giấc mơ.

May mắn thay, anh vẫn còn ở bên cạnh.

Tác giả muốn nói gì đó: phần này chỉ có một chương thôi ~ chương tiếp theo sẽ viết về khung cảnh vườn trường bạn muốn xem!

- - - - - o O o - - - - -

Chương 35: Phiên ngoại 05-1: Hấn chạm vào người rồi à?”

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tân hoàng vừa lên ngôi đã bắt đầu tuyển phi, tiểu nữ nhi* nhà Lộ Hầu gia cũng vừa lúc đủ tuổi tiến cung. (*: con gái út)

Tiểu thư nhà họ Lộ băng cơ ngọc phu*, tài mạo song tuyệt**, đến tuổi cập kê thì đã là tiểu mỹ nhân nổi tiếng của Thịnh Kinh, tính tình lại hiếu động, muốn giấu cũng không giấu được.

(*: Làn da mỏng manh trong suốt như băng, mịn như ngọc)

(**: vừa có tài vừa có sắc)

Lộ Phân Phân không muốn tiến cung.

Trước khi tân hoàng đăng cơ, bên cạnh đã có rất nhiều mỹ nhân, thiếp thất cũng được sủng ái, một năm ít nhất phải đổi hai ba người.

Lộ Hầu gia yêu thương tiểu nữ nhi, tuy hoàng quyền cao nhưng người một lòng lại càng hiếm.

“Nếu không thì con chạy trốn đi!” Lộ Hầu gia nói: “Mang theo hai ba xe châu báu, trốn ở Nam Dương! Phụ thân mua cho con mười phu quân, luôn có một người đối xử tốt với con. ”

Lộ Phân Phân thờ dài, ngón tay ngọc nhỏ nhắn lột một quả vải thiều bỏ vào miệng, ăn xong, lại thờ dài một tiếng, lại lột một quả.

“Phụ thân nói này, con có muốn bị nhốt tới hậu cung không, tại sao còn tâm tư ăn uống thế này!” Lộ Hầu gia nói xong, cũng ngồi xuống ăn một quả, “Nếu không thì bây giờ phụ thân lập tức mua cho con mấy phu quân rồi tung tin ra ngoài! Hoàng Thượng cũng cần mặt

mũi, thanh danh của con không còn tốt, văn võ bách quan phản đối, nhất định là hấn không tiện cưỡng ép cưới nữa. Như thế thì sau này con có thể sẽ thật sự không gả được ra ngoài nữa. ”

Tiểu tiểu thư Lộ gia mười sáu tuổi nũng nịu: “Phụ thân sẽ mua phu quân cho con mà còn sợ con không gả được sao. ”

Hai mắt Lộ Hần gia trừng lên: “Có thể tiêu chút tiền mua được thì chắc chắn không phải vật gì hiếm lạ sao! ”

Lộ Phân Phân suy nghĩ một chút: “VẬY sao phụ thân không chi nhiều tiền hơn một chút, kiếm cho con một phu quân độc nhất vô nhị đi. ”

“Làm sao như thế được! Người tham của chỉ có thể tùy tiện chơi đùa thôi, còn muốn tìm một đứa con rể thật lòng đối đãi với con thì còn phải có tài sắc có khí thế! Chuyện này gác sang một bên đi đã, chờ dùng xong bữa tối thì chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn! Quản gia, dọn bữa tối đi. ”

Ăn uống đầy đủ xong

Lộ Hần gia bắt đầu bất tỉnh, ngã lên giường, vù vù ngủ say.

Lộ Phân Phân thấy phụ thân như vậy, cũng không tâm không phổi mềm nhũn nằm xuống.

Chờ đến khi nàng tỉnh ngủ thì trong cung đã phái người đến đón rồi.

Lộ Phân Phân biết trốn không thoát nên rõ ràng cũng không muốn chạy.

Phụ thân nàng một lòng một dạ ỷ vào cô nãi nãi* là thái hậu nương nương để làm chỗ dựa, trời không sợ đất không sợ, nhưng hôm nay Thái hậu nương nương đã bị bệnh nặng. Chủ nhân của cả thiên hạ sớm đã trở thành đương kim hoàng thượng.

(*: cô của bố)

Chạy trốn thì biết chạy đi đâu? Sợ là còn chưa ra khỏi hoàng thành thì đã bị bắt.

Nàng đã sớm thay xiêm y, ở trong nhà chờ.

Kỳ lạ thay, đến đón nàng không phải là người trong cung.

Lộ Phân Phân vén rèm xe ngựa lên, nhận ra con đường này có chút quen mắt, giống như là đang đi tới vương phủ.

Nghĩ cũng đúng, ở khắp thiên hạ, dám trực tiếp tới Hầu phủ chặn người, ngoại trừ vị Minh thân vương kia thì cũng không còn ai khác.

Chờ đã, chờ đã.

Đây là nàng đang bị cướp sao?

Minh thân vương dũng mãnh lại thiện chiến*, là nhi tử của tiên hoàng và hoàng hậu thứ hai, cũng chính là đích hoàng tử do Thái hậu nương nương sinh ra, mười bảy tuổi lập được chiến công nên được phong vương gia, sát phạt quả quyết, uy phong vô song, ba năm trước lại đột nhiên giải giáp quy điền**, sống một cuộc sống nhàn nhã với thế vô tranh.

(*: giỏi chiến đấu)

(**: từ bỏ chiến trường mà về quê)

Nghe nói là bởi vì trúng độc nên thành người câm, từ nay về sau không quan tâm đến triều chính, tính cách cũng thay đổi rất nhiều.

Lộ Phân Phân bình tĩnh ngồi trở lại. Hạ nhân trong vương phủ rất nghiêm, cũng không thể hỏi được nhiều hơn.

Nàng ngủ một giấc.

Khi mở mắt ra thì đã nằm trên một chiếc giường mềm xa lạ.

Bên cạnh là một tiểu hộ vệ, thấy nàng mở mắt ra, hộ vệ lập tức truyền lời: “Vương gia! Lộ tiểu thư tỉnh rồi.” Nói xong thì lập tức lui ra ngoài.

Lộ Phân Phân liếc mắt, đối diện với một đôi mắt lạnh lẽo không cảm xúc.

Nam nhân trước mặt có thân hình cao lớn, mặc áo lót đen, khí chất trong trẻo, dung mạo khiến người khác phải kinh ngạc, hai mắt cực kì lạnh lùng.

Hắn mặc áo khoác màu đen, giống như vừa từ bên ngoài trở về, toàn thân tràn đầy hơi thở lạnh lẽo.

Lộ Phân Phân cảm thấy ông trời đúng là ghen tị với hắn, một nam tử mỹ mạo đến vậy lại là một người câm.

Nàng định thần, thu hồi ánh mắt lại, cong người hành lễ: “Gặp qua Minh thân vương.”

Minh Thì Tiết đưa tay muốn đỡ nàng, nhưng lại đưa tay chạm đến miệng vết thương nên hắn thu tay lại, nhìn thiếu nữ thật lâu một cái rồi xoay người rời đi.

Lộ Phân Phân rất buồn bực, những nam tử tầm thường thấy dung mạo của nàng là hai mắt sáng lên, hận không thể cùng nàng bắt chuyện vài câu, hắn là người câm không biết nói chuyện, vậy tốt xấu gì cũng nên có ánh mắt kinh diễm chứ?

Lộ Phân Phân nghi ngờ là trên đường thuyền xe mệt nhọc nên làn da của nàng không được trơn bóng.

Nàng dạo một vòng trong tấm điện, nơi này lớn đến vậy mà ngay cả cái tủ trang điểm cũng không có.

Nàng đành phải lấy ra một tấm gương nhỏ mang theo bên mình.

Thiếu nữ trong gương mặt mày như họa, cười một tiếng, môi hồng răng trắng, đẹp đến mức nàng cũng nhin không được mà muốn néo khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn kia.

Tại sao hắn ta lại không để ý cơ chứ?

Lộ Phân Phân cảm thấy mắt thẩm mỹ của Minh thân vương không được tốt lắm.

Mắt thẩm mỹ của hoàng đế rất tốt, trong rất nhiều bức chân dung mỹ nhân thế mà hắn liếc mắt một cái đã chọn trúng nàng.

Không thấy người đâu, hoàng đế dứt khoát hạ một thánh chỉ, cho Lộ Hâu gia mười ngày để đưa tiểu nữ nhi vào cung.

Lộ Phân Phân tán thành ánh mắt của đương kim thánh thượng, nhưng lại không thể đồng ý được với cách trị quốc của hắn.

Có hoàng đế nào mới lên ngôi mà đã cưỡng đoạt dân nữ không!

Còn không bằng Minh thân vương không có mắt thẩm mỹ!

Lộ Phân Phân ở phủ thân vương bảy ngày.

Nếu nàng không trở về, sau ba ngày nữa, phụ thân nàng sẽ bị bắt đi chịu tội.

Mấy ngày nay ở đây Lộ Phân Phân được ăn ngon lại sống tốt, trước khi đi cũng không ngại ngần mà đi chào hỏi chủ nhà.

Nàng lắc lư một vòng trong viện, tìm thấy một tiểu hộ vệ quen mắt, nói: “Ta muốn gặp vương gia của các ngươi. ”

“?...” tiểu hộ vệ khó xử nói: “Dung tiểu nhân sẽ đi bẩm báo, thế nhưng chỉ sợ phải đợi đến sau khi trời tối. ”

Lộ Phân Phân khó hiểu: “Vương gia nhà ngươi phải chờ tới khi trời tối mới có thời gian?”

Tiểu hộ vệ đáp ứng: “Vâng.”

Sau khi trời tối.

Lộ Phân Phân đi theo tiểu hộ vệ đi gặp Minh thân vương. Ra khỏi vương phủ, lên đường núi, đi đến lưng chừng núi, thể lực của nàng không chịu nổi nữa rồi nên dừng lại hỏi: “Vương gia nhà ngươi không ở trong vương phủ, lại muốn ở trong rừng sâu này, đây là sở thích gì vậy?”

Tiểu hộ vệ nói: “Vương gia ở trong phủ sẽ không an toàn.”

“Ý ngươi là sao? Chẳng lẽ còn có người dám ám sát thân vương? Hẳn chính là thân vương duy nhất của triều ta, Hoàng Thượng cũng phải nhường ba phần, ai dám động đến hắn.” Vừa dứt lời, Lộ Phân Phân đã hiểu được.

Có phải hoàng đế không?

“Lộ tiểu thư tới đây bảy ngày, bảy ngày nay vương gia cũng không về, ở trong núi bảy ngày. Ngày tiểu thư đến, vương gia vốn lên núi tìm chỗ ở.”

“Vì sao?”

Tiểu hộ vệ có vẻ như là đã được ai ra lệnh nên cũng nói hết với Lộ Phân Phân: “Hoàng Thượng phái người ám sát vương gia. Vương gia không ở trong phủ thì Lộ tiểu thư mới được an toàn.”

Lộ Phân Phân ghen lời một lúc lâu: “Những lời nguy hiểm đến tính mạng như vậy ngươi cũng dám nói với ta sao?”

Tiểu hộ vệ chấp tay, nói: “Tiểu nhân thề chết đi theo Vương gia! Vương gia đã tâm duyệt Lộ tiểu thư, mạng của tiểu nhân cũng là của

Lộ tiểu thư! ”

“Vương gia nhà ngươi tâm duyệt ta?” Đầu tiên Lộ Phân Phân rất kinh ngạc, sau đó mím môi cười nhạt, tự kỷ nói: “Tuy bốn tiểu thư xinh đẹp, nhưng hẳn cũng không đến mức yêu ta ngay từ cái nhìn đầu tiên đấy chứ. ”

“Không phải là yêu từ cái nhìn đầu tiên. Có vẻ như vậy. “Tiểu hộ vệ gãi gãi đầu: “Tiểu thư còn nhớ rõ người mà mình đã cứu hai năm trước không? ”

Lộ Phân Phân bình thường không thích làm việc tốt, thoáng cái đã nhớ ra ngay: “Là hẳn sao!?”

“Hai năm trước, Vương gia bị ám sát, trước hết là bị trúng độc, tiếp theo lại bị thương nặng, thế nhưng được tiểu thư cứu. ”

“Đó không phải là người tị nạn sao?”

“Đó là thuật dịch dung của Vương gia nhà ta. Thế nhưng sau hôm đó, Vương gia nhà ta cũng không thể mở miệng nói chuyện được nữa. ”

Lộ Phân Phân suy nghĩ một lát rồi xoay người rời đi.

Tiểu hộ vệ đuổi theo: “Lộ tiểu thư, đó là đường xuống núi. ”

Lộ Phân Phân: “Vị kia muốn ám sát vương gia nhà ngươi, bây giờ ta mà đi thì chẳng phải là lộ cả chính ta sao? ”

Hoàng đế muốn giết người được nàng cứu, hiện tại nàng lại chạy tới nơi riêng tư này gặp hẳn, nếu bị Hoàng đế biết, chắc chắn là nàng sẽ bị bắt đi.

Tiểu hộ vệ không thể tin được: “Lộ tiểu thư, Vương gia nhà ta có tình cảm sâu sắc với người đến vậy mà người lại vô tình như thế ư! ”

Lộ Phân Phân đã chạy đi xa thật xa, vừa chạy vừa hô: “Người đi nói cho vương gia nhà ngươi biết, sáng mai ta sẽ tiến cung! Ta là người muốn làm hoàng hậu! Mấy ngày vừa rồi cảm ơn hẳn vì đã hiếu khách với ta.”

Bên vách núi, đôi môi của nam tử tuấn tú mặc y phục đen tím chật, nhìn theo nàng rời đi.

Sau khi Lộ Phân Phân nói ra lời ác độc, lại nhỏ giọng nói thầm: “Ta nhất định là đang thân tại Tào doanh, tâm tại Hán, bởi vì hoàng đế không đẹp trai như hẳn.”

*

Câu nói Minh thân vương đẹp hơn hoàng đế là nói thật.

Chạy trốn muốn làm hoàng hậu cũng là nói thật.

Cả triều đình đều biết Hoàng đế kính sợ Hoàng thúc, vốn tưởng rằng cả hai có quan hệ không tệ, ai ngờ Hoàng đế lại âm thầm phái người đầu độc thúc thúc ruột của mình.

Nếu nàng đã cứu Minh vương gia, dụng ý của Minh thân vương khi mang nàng tới vương phủ này là muốn giúp nàng thoát khỏi lần tuyển phi này.

Bức chân dung của nàng đã được đưa đến ngự tiền, một khi bị phát hiện, hoàng đế nhất định sẽ mượn cớ này để trị tội Minh thân vương. Đến lúc đó không chỉ nàng chạy không thoát mà Minh thân vương cũng sẽ bị bắt.

Phụ thân nàng cũng sẽ bị bắt.

Cả Hầu phủ đều sẽ bị liên lụy.

Lộ Phân Phân bình thường lười động não, nhưng một khi suy nghĩ kỹ càng thì đương nhiên là tính toán đủ cả.

Thay vì cá chết lưới rách, thì không bằng giấu nghề đi!

Lộ Phân Phân còn trẻ và đầy sức sống nghĩ thầm, cùng lắm thì chịu cho đến khi tên cầu hoàng đế này chết đi thì nàng sẽ thành thái hậu.

Lộ Phân Phân vào cung đúng ngày.

Vài ngày sau nàng sẽ được phong làm phi.

Cô nãi nãi của nàng, cũng chính là đương kim thái hậu nương nương, ở trong tấm cung thấy nàng lần cuối cùng nên cũng thả lỏng.

Trước khi đi, Thái hậu nương nương nói với Lộ Phân Phân: “Hoàng thúc cầu cưới ngươi, cầu ba lần, ai gia từ chối hấn ba lần.”

Lộ Phân Phân kinh ngạc.

Chẳng lẽ lời tiểu hộ vệ kia nói là thật. Minh thân vương thật sự đã tâm duyệt nàng từ lâu?

Thái hậu nương nương nắm lấy tay nàng, giống như cầm một cọng rơm cứu mạng, tức giận nói: “Hấn nuốt lời, hấn lừa ta.”

Lộ Phân Phân từ từ đến gần: “Ai? Hấn đã nói dối điều gì?”

“Hoàng đế đã lừa ta.”

Lộ Phân Phân không rõ người thái hậu nói là tiên hoàng hay là đương kim hoàng thượng: “Thái hậu nương nương, người muốn nói cái gì?”

“Hấn hạ được ta, qua cầu rút ván, hấn lên làm hoàng đế, vẫn không chịu buông tha cho nhi tử của ta. Hấn ta nói sẽ đưa ngôi vị hoàng đế cho nhi tử của ta, rồi bảo vệ cho hấn một đời chu toàn, thế mà lại... lại nhiều lần hạ độc với hấn!”

Cuối cùng Lộ Phân Phân cũng hiểu rõ tình huống.

Chắc chắn chuyện của Thái hậu và Hoàng đế là thật.

Hai mẫu tử Minh thân vương và thái hậu trở mặt thành thù, hẳn tám phần là bởi vì chuyện này.

“Chỉ khi có quyền lợi tối cao vô thượng, hẳn mới có thể sống sót. Lần này, ai gia bức ép người vào cung là vì muốn Hoàng thúc đoạt vị.”

Lộ Phân Phân cực kì hoảng hốt.

“A Phân, hẳn sẽ tới.”

Nói xong, Thái hậu nương nương lập tức tắt thở.

Ép Hoàng thúc đoạt vị.

Hoàng thúc cũng chỉ có một mình Minh thân vương, đoạt vị chính là đoạt lấy giang sơn của đương kim hoàng thượng.

Minh thân vương tâm duyệt nàng, Thái hậu nương nương thu xếp cho nàng vào cung, là vì muốn bắt hẳn đoạt vị.

Nói chung là lão nhân gia đã đánh giá nàng quá cao.

Nhưng đây là chuyện liên quan đến sinh tử, sao có thể nói đoạt vị là có thể được, một khi thất bại thì chết như thế nào cũng không biết.

Tính tình Minh thân vương lạnh lùng như vậy, sao có thể vì chuyện nữ nhi thường tình* mà mất đi lý trí?

(*: Chỉ chuyện tình cảm)

Ôi, tính toán của Thái hậu nương nương cũng thành vô ích thôi.

Hoàng đế làm đủ việc bên ngoài, vì Thái hậu nương nương mà giữ gìn đạo hiếu, ba tháng không lật thẻ của hậu cung.

Nếu không phải Lộ Phân Phân biết Thái hậu bị Hoàng đế đầu độc chết thì sẽ thấy bị tình mẫu tử này làm cho vô cùng xúc động.

Ba tháng sau.

Hoàng hậu mới lên ngôi. Vị tân hoàng hậu này hâm mộ Minh thân vương, biết Minh thân vương đã từng cầu cưới Lộ Phân Phân nhiều lần nên cũng rất “giúp đỡ” nàng.

Lộ Phân Phân bắt đầu dựa vào những sơ hở mà sống sót.

Nguyên liệu nấu ăn trong cung bị cắt xén đi thì không nói, đã vậy vào cung nửa năm cũng không được Hoàng đế sủng hạnh.

Đệ nhất mỹ nhân Thịnh Kinh cứ thế mà trở thành trò cười trong hậu cung.

Ngay từ đầu Lộ Phân Phân đã không biết điều này, vậy mà còn muốn sinh thái tử để được làm Thái hậu. Sau khi biết được những điều không bằng cảm thú mà tên hoàng đế cận bã kia làm, nàng ước gì cả đời hẳn đừng xuất hiện trong cuộc đời nàng thì hơn.

Người lợi dụng nữ nhân để lên ngôi thì không xứng đáng có được nàng. Lộ Phân Phân đang chuẩn bị tìm cơ hội, giả chết để chạy trốn.

Hầu phủ giàu có đến nỗi có thể chống lại hoàng quyền, nếu nàng muốn chạy trốn thì cũng không phải là việc gì khó. Nàng chỉ sợ cầu hoàng đế cố tình gài bẫy nàng, một khi lộ ra chân tướng thì sẽ ra lệnh bắt cả nhà nàng.

Trước khi thời cơ chín muồi, Lộ Phân Phân không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vào đêm Trung thu, Hoàng đế nhìn chân dung Thái hậu nương nương rồi uống say, đột nhiên đến tẩm cung của nàng.

Tấm cung của nàng không khác gì lãnh cung, ngay cả một tiểu thái giám trông cửa cũng không có, Lộ Phân Phân nghe thấy tiếng cửa vang lên, ngay sau đó, một nam nhân trung niên có tướng mạo bình thường xông vào.

Ánh mắt nam nhân rã rời, cả người đầy mùi rượu làm Lộ Phân Phân ghê tởm đến nỗi muốn nôn.

Nàng nhìn thấy chiếc long bào trên người nên đoán được thân phận của hắn.

Hoàng đế nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, đột nhiên rút kiếm chỉ vào nàng, tức giận mắng: “Tiện tì! Hoàng hậu nói bộ dạng của ngươi giống Thái hậu, sao trẫm lại thấy không giống!”

Cái gì cơ? Cầu hoàng đế lại dám mắng nàng!

Tiểu cung nữ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng động thì đẩy cửa tiến vào: “Nương nương, người không sao chứ?”

Vị cung nữ này là người duy nhất trong cung đối xử tốt với nàng, cũng là người của vương phủ. Nếu không phải có nàng ấy làm chút gì suốt nửa năm nay thì chắc Lộ Phân Phân không được ăn một bữa thịt nào.

Hoàng đế quay đầu, miệng gọi khuê danh của Thái hậu, vẻ mặt hung tợn, một tay túm lấy tiểu cung nữ, kéo người ra cửa mà đấm đá.

Lộ Phân Phân xông lên cứu người thì bị thị vệ ngăn lại ở tấm điện.

Bên cạnh có mấy chục tên hộ vệ, không có ai dám tiến lên ngăn cản tên hôn quân bạo hành tiểu cô nương cả.

Lộ Phân Phân tức giận đập cánh cửa phòng: “Thả ta ra! Mở cửa ra!”

Thị vệ tốt bụng nhắc nhở nàng: “Nương nương, đừng gọi nữa, lát nữa Hoàng Thượng sẽ đi thôi, ngài càng gọi thì sợ là sẽ gọi người tới đây thôi. ”

Ngoài điện rất nhanh truyền đến tiếng kêu tê tâm phế liệt của tiểu cung nữ.

Lộ Phân Phân che miệng, cố nhín khóc mà bò vào trong góc, cũng không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Không lâu sau, tiểu cung nữ kia mang thai, được Hoàng hậu bí mật ban chết, một thân hai mạng.

Một năm sau, Lộ Phân Phân mười bảy tuổi, hiểu được sự tàn nhẫn của nữ tử trong thâm cung.

Hai tay hoàng hậu dính đầy máu.

Trở thành hoàng hậu không đơn giản như nàng nghĩ.

Đêm khuya ở lãnh cung, Lộ Phân Phân ngồi bên cạnh hồ nước, nhìn vầng trăng như bị nhốt dưới đáy nước mà đột nhiên có cảm giác bất lực.

“Hối hận rồi à?”

Lộ Phân Phân ngẩng đầu, nhìn về phía đối diện hồ nước: “Ai? Ai đang nói chuyện vậy. ”

Dưới ánh trăng, dung mạo tuyệt sắc của Minh thân vương càng thêm rõ ràng.

Hắn bước về phía nàng, đôi giày đen dừng lại bên cạnh nàng.

Lộ Phân Phân sợ hãi đến mức quên đi nghi thức cơ bản nhất: “Ngươi... Ngươi có thể nói chuyện sao? ”

Minh Thì Tiết ngồi xổm trước mặt nàng, bàn tay nâng cằm nàng lên và nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng: “Tại sao không nói lời tạm biệt?” ”

Mũi Lộ Phân Phân có chút chua xót, không nói gì.

Vốn là Minh Thì Tiết tức giận đến hỏi nàng có muốn đi cùng hắn hay không, nhưng khi thấy sự yếu đuối trong mắt nàng, hắn không còn chất vấn nữa mà giọng điệu trở nên ấm áp: “Người rời khỏi ta chỉ để trải qua cuộc sống như thế này sao? ”

Lộ Phân Phân không hiểu rõ ý của hắn cho lắm.

“Nói chuyện đi.” Cả đời Minh Thì Tiết chưa từng dỗi dành ai cả, không ngờ hôm nay lại đối xử kiên nhẫn với một nữ tử vì hậu vị mà vứt bỏ hắn đến vậy.

Thật khó để hiểu được những gì nàng nương này đang nghĩ. Với dung mạo của nàng thì rất dễ dàng được sủng ái, nhưng nàng hết lần này tới lần khác ở lại lãnh cung, không có ý tranh sủng gì cả. Nếu không phải là người của hắn âm thầm cứu tế thì ngay cả một bộ xiêm y hoàng nàng cũng không có.

Sự kiêu ngạo của Lộ Phân Phân dần dần mất đi sau những ngày ở lãnh cung, ở nơi ăn thịt người không nhà xương này, nhìn thấy hắn tựa như gặp cố nhân ở đất khách, nàng bị kích động đến đỏ mắt, ngay cả sự yếu ớt cũng quên che giấu.

Nhưng nàng và nam nhân này vốn không quen thuộc lắm.

Nàng khóc nức nở, giống như đang làm nũng, nhưng cũng như bị ảm ức đến cực điểm: “Người hỏi vì sao ta không từ biệt, còn không phải sợ là liên lụy đến người sao. ”

Lòng Minh Thì Tiết mềm nhũn đến rớt tinh rớt mù.

Lộ Phân Phân nói xong, đột nhiên phản ứng lại: “Người làm sao vào được thế? Người làm gì ở đây?”

“Tiểu cung nữ mà ta sắp xếp bên cạnh người đã chết nên liên lạc cũng bị cắt đứt” Minh Thì Tiết giơ tay lên, nhìn thấy trên cổ nàng có rất nhiều dấu vết, ánh mắt trở nên tàn nhẫn: “Hắn đã chạm vào người rồi à?”

Cái này là Lộ Phân Phân tự làm để không phải thị tẩm, trên người trên lưng tất cả đều là phụ thân giúp nàng mua chuộc thái y, nói với người ở Kính Sự Phòng rằng nàng bị quái bệnh cho nên vẫn không cho nàng thị tẩm.

Nhưng nàng không muốn giải thích với Minh Thì Tiết: “Ta là phi tử của Hoàng thượng, có chạm vào hay không thì cũng không liên quan đến Minh thân vương.”

Lén lút gặp cung phi là tội không nhỏ, hơn nữa, tâm duyệt nàng cũng không phải chuyện tốt gì cả nên Lộ Phân Phân dùng cái này để kích tướng, muốn làm cho hắn lạc đường biết mà quay lại, bỏ đi suy nghĩ không thực tế với nàng.

Minh Thì Tiết rất nhanh đã nhìn ra manh mối trong ánh mắt né tránh của nàng nên cũng phối hợp: “Nương nương nói rất đúng.”

Lộ Phân Phân bị hắn gọi hai tiếng “nương nương” đến cả người khó chịu, tính khí nhỏ nhen nổi lên: “Năm nay người chưa từng xuất hiện, bây giờ ta đã là phi tử bị bỏ rơi ở lãnh cung, nói những lời này thì còn có ích lợi gì nữa. Người đi đi.”

Nàng xoay người thì bị nam nhân phía sau kéo trở lại, Minh Thì Tiết hung hăng hôn lên môi nàng.

Trong nháy mắt, môi hắn trở thành nơi phát tiết cho những oan ức mà nàng phải chịu bấy lâu nay, Lộ Phân Phân cắn môi hắn, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống từng giọt từng giọt.

Bị cô nương này căn ngược cho một miếng, Minh Thì Tiết chần chừ một lát rồi đề ót nàng lại, cạy răng nàng để có thể hôn sâu hơn.

Đầu óc Lộ Phân Phân trở nên trống rỗng, cảm thấy chuyện này thật sự rất hoang đường.

Trong lúc vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, nàng nghe thấy giọng nói của Minh Thì Tiết bên tai “Không phải là ngươi muốn làm hoàng hậu sao?”

“Ta không đi chiêu binh mãi mã* thì làm sao giành lại giang sơn cho ngươi được.”

(*: chiêu mộ binh sĩ)

2. Dâng cả núi sông tặng ngươi

Lộ Phân Phân vốn không tin lời nói của Thái hậu nương nương là thật, nhưng không ngờ Minh thân vương lại sẵn sàng để đoạt vị vì nàng.

Nàng ngơ ngác nháy mắt mấy cái, tránh đi ánh mắt nhìn thấu tất cả của hắn, thấp giọng nói: “... Bỗng nhiên ta lại không muốn làm hoàng hậu nữa, ngươi đừng hấp tấp.” Chuyện này quá mạo hiểm, một khi thất bại thì sẽ dính đại tội tru di cửu tộc.

Trong nháy mắt, trái tim hắn chùng xuống, bẻ bờ vai gầy gò của nàng, hỏi: “Không muốn trở thành hoàng hậu hay là không muốn trở thành hoàng hậu của ta?”

Lộ Phân Phân nhìn thấy sự lạnh lùng lóe lên trong mắt hắn, tim đập có chút nhanh, nói: “Đều không muốn.”

“Thay đổi suy nghĩ rồi sao?”

Ngày đó ở bên sườn núi, nàng lớn tiếng nói nàng là người muốn làm hoàng hậu, nhất định là hắn đã nghe được.

Lúc ấy ăn nói phách lối bao nhiêu thì hôm nay ở trong lãnh cung này lại mất mặt bấy nhiêu!

Lộ Phân Phân thẹn quá hóa giận: “Vương gia đừng hỏi nữa, ta không muốn làm hoàng hậu, của ai cũng không muốn.”

Sau một lúc im lặng.

Minh Thì Tiết: “Người có muốn trở thành hoàng đế không?”

Lộ Phân Phân ngớ ngàng: “Vương gia?”

Minh Thì Tiết nắm lấy tay nàng, ngón tay hắn chơi đùa với chúng. Ngón tay nàng rất nhỏ nhỏ, mềm mại; cầm trong tay rất thoải mái.

Lộ Phân Phân muốn thu tay lại thì bị hắn giữ chặt lấy rồi đột nhiên đưa lên miệng, hô hấp của hắn phả vào giữa các ngón tay, hơi thở lạnh lẽo của nam nhân nhưng hô hấp lại nóng đến lòng người hoảng loạn.

Nàng ngay lập tức rút tay lại: “Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Thụ thụ bất thân?” Minh Thì Tiết ôm lấy nàng, nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn lên môi nàng rồi hướng về phía tai nàng: “Bổn vương không quan tâm.”

Lộ Phân Phân cũng không chán ghét nụ hôn Minh Thì Tiết, ngược lại lại động tâm không thôi. Nàng nói những lời đó chỉ là muốn làm hắn tức giận.

Người này chẳng những không tức giận mà còn khiến nàng suýt nữa đứng không vững.

Lộ Phân Phân cố kiềm chế sự mê luyến với hắn để còn sót lại chút lý trí. Hiện tại thân phận của nàng là cung phi mà lại lén lút gặp Hoàng thúc là hại hắn.

Minh Thì Tiết cho rằng sự im lặng của nàng là thừa nhận, giữ chặt vòng eo thon thả của nàng: “Thân thể nhỏ nhắn mà tâm lại rất lớn, đúng là muốn làm hoàng đế.”

Lộ Phân Phân chỉ cho rằng hấn thuận miệng nói vậy thôi.

Ánh mắt Minh Thì Tiết trầm xuống, ngón tay quanh quẩn trên vành tai nàng: “Muốn làm gì thì làm, ta sẽ dâng cả núi sông tặng ngươi. Thế nhưng, ngươi chỉ có thể có một vị phu quân là ta.”

Hấn vốn đã sinh ra với một khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, giọng điệu bình thản nói ra những lời ngông cuồng này lại rất phù hợp.

Lộ Phân Phân phải mất một lúc mới hiểu được.

Đợi đến khi tâm tình ổn định lại thì nàng mới trả lời: “Vương gia nói lời này tức là ta còn có thể có mấy vị phu quân sao?”

“Lộ Hầu gia nuôi hơn trăm thư sinh nghèo, hiện giờ lên bảng đã có hơn mười người, nếu không phải ta ngăn cản thì ngân phiếu của Hầu phủ đều đã đưa đến phía nam nuôi người rồi.”

Lộ Phân Phân áp úng: “... Phụ thân đang làm việc thiện để tích đức, giúp đỡ người nghèo. Nàng sừng sốt, ngẩng đầu lên: “Làm sao ngươi biết bí mật này?””

- -----oOo-----

Chương 36: Phiên ngoại 05-2: Hấn chạm vào người rồi à?

Tài ebook: dtv-ebook.com

Mặt Minh Thì Tiết không chút thay đổi: “Lộ Hầu gia chuẩn bị nuôi mười con rể, việc này mọi người đều biết.”

Lộ Phân Phân xấu hổ cúi đầu, bóp ngón tay, nhỏ giọng giải thích: “Chủ yếu là phụ thân sợ phu quân tương lai phản bội ta. Một người phụ ta thì còn có người thứ hai, nếu người thứ hai phụ ta thì có người thứ ba cũng tốt. Như thế thì sẽ có người luôn đối xử tốt với ta và ta sẽ ít khóc hơn. Thế nhưng mà nếu ta chiếm được trái tim của một người thì có lẽ không cần đến mười vị phu quân.”

“Vậy người thấy bốn vương có ngoan không?”

Lộ Phân Phân tỉ mỉ nhìn kỹ khuôn mặt tuấn tú của hấn: “Người ngoan nhất.”

Minh Thì Tiết kéo tay nàng lên, thả một viên ngọc bội trắng vào trong tay nàng “Vật này tặng cho vương phi của ta. “Hấn chăm chú nhìn vào gương mặt đỏ bừng của nàng: “Ngoan ngoan chờ ta cưới người qua cửa, đừng có nhớ thương tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ gì cả.”

Hấn không cho nàng cơ hội từ chối, ngay cả khi đưa tín vật định tình cũng bá đạo như thế.

Sống ở lãnh cung vô tình này lâu đến vậy, đột nhiên gặp phải nam tử thâm tình như hấn khiến cho Lộ Phân Phân trong nháy mắt đã điên cuồng động tâm, nên cũng lấy ra tín vật tùy thân ra trao đổi với hấn.

“Phân Phân chờ Vương gia.”

Trong vài ngày.

Lộ Phân Phân tỉnh táo lại, nghĩ đến cả hai người cộng lại cũng chỉ gặp qua hai lần thế mà nàng có cảm giác đã cùng hắn đi hết cả một đời.

Nàng tin tưởng hắn, tin tưởng đến nỗi không thể giải thích được.

Phụ thân cũng vậy, cả ngày thì chỉ biết tìm phu quân cho nàng mà không biết sai người đưa cho nàng chút bạc hay sớm đến cứu nàng ra ngoài.

Cũng không biết ngày khổ này phải chịu đến bao giờ. Cũng may trong lòng vẫn còn nhớ thương, còn có một tia hy vọng.

Từ ngày môi răng thân mật đó đến giờ, đêm đêm Minh Thì Tiết đều đi vào giấc mộng của nàng. Thế giới kì quái kia, nàng không chỉ mơ thấy một lần. Mọi người đều ăn mặc kỳ lạ và những ngôi nhà được xây dựng cao hơn núi.

Sau khi tỉnh lại, Lộ Phân Phân nhìn ngọc bội của Minh Thì Tiết đưa đến ngăn người.

Đêm đó hắn nói: “Vật này là tặng cho vương phi của ta.” Hắn coi nàng là vị hôn thê.

Lộ Phân Phân không ngừng nhếch khóe miệng, đột nhiên cảm thấy cuộc sống không còn khổ sở nữa.

Không biết là Minh Thì Tiết dùng cách gì mà rất nhanh đã sắp xếp hai cung nữ bên cạnh nàng.

Lộ Phân Phân lo lắng cho sự an nguy của hắn, thông qua hai cung nữ truyền lời cho hắn, khuyên hắn suy nghĩ kỹ, thật sự không được thì thôi.

Hoàng cung này không giữ được nàng, sớm muộn gì nàng cũng phải chạy thoát. Cho dù tương lai phải thay đổi diện mạo, rời xa quê

hương, không có cách nào khác để có thể sống một cuộc sống tự do không gò bó.

Trên lá thư, từng chữ của Minh Thì Tiết đều rất kiêu ngạo, tựa như giang sơn này vốn thuộc về hấn.

Nói tóm lại là: Kiên nhẫn đợi cho đến khi ta vào là được.

*

Trong cung lại có hai vị mỹ nhân mới vào, bộ dạng giống cố thái hậu, được Hoàng đế sủng ái.

Vài tháng trôi qua nhưng không ai mang thai.

Lộ Phân Phân biết được từ trong miệng cung nữ thân tín rằng hai mỹ nhân này cũng là người của Minh thân vương, được đưa tới để mê hoặc hôn quân, chắc chắn sẽ không lưu lại hài tử.

Một tháng thì Minh Thì Tiết tìm Lộ Phân Phân khoảng ba lần, nửa năm này thời gian ở chung ngắn ngủi, Lộ Phân Phân càng ngày càng thấy hài lòng với hấn.

Nam nhân thần bí khó lường, giống như sương mù, ở trước mặt nàng không thêm che dấu con người thật của hấn, liếc mắt một cái là có thể thấy được tình yêu của hấn đối với nàng.

Ngay sau đó, Lộ Phân Phân đã nhận được thư gia đình. Lộ Hào gia đem một nửa tiền tiết kiệm đưa cho Minh thân vương để hấn mang binh đi đánh giặc Oa.

Cái con người Minh Thì Tiết này luôn luôn độc lai độc vãng*, nàng không ngờ là hấn với phụ thân của nàng có quen biết với nhau.

(*: chỉ có duy nhất, một mình)

Đã hai tháng nay Minh Thì Tiết không đến Lãnh cung, cũng may là Lộ Phân Phân vẫn thường xuyên nghe được tin tức về hấn.

Ngày hôm đó, Hoàng đế tổ chức yến tiệc để mừng Minh thân vương chiến thắng trở về, Lộ Phân Phân mới biết là hấn đi diệt giặc.

Nàng thay sang xiêm y của tiểu cung nữ, nhìn nam nhân có dáng người cao ngất ở xa xa.

Minh Thì Tiết giống như có cảm giác, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Lộ Phân Phân vội vàng cúi đầu.

Một lát sau, đôi giày dài màu đen bước qua tầm nhìn của nàng, Minh Thì Tiết tập võ, ngày thường sẽ đi nhẹ nhàng như gió, hôm nay bước chân lại cực chậm, mỗi bước đều có thể nghe thấy sự nặng nề.

Hấn đi hồi lâu rồi mới đi ra thiên điện.

Lộ Phân Phân ghé mắt nhìn trộm cho đến khi bóng dáng cao ngất kia biến mất thì mới quay đầu rời đi.

Sau cái nhìn đó.

Mỗi đêm Lộ Phân Phân đều quanh quẩn bên hồ, nhưng không lần nào đợi Minh Thì Tiết.

Nửa năm nay hấn lập nhiều chiến công, trên dưới triều đình cũng đều hòa thuận, không có thay đổi nào.

Lộ Phân Phân không nhịn được mà thay xiêm y cung nữ, đi ra thiên điện thăm dò tin tức.

Nàng thường nghe thấy các tiểu cung nữ líu ríu thảo luận về Minh Thì Tiết, chứng tỏ thân vương có chiến công hiển hách, lại chưa cưới thê nạp thiếp, trong phủ ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có.

Các nàng còn nói buổi yến tiệc chúc mừng hôm đó, Hoàng Thượng tứ hôn, nhưng trước mặt mọi người, Minh thân vương nói hắn sớm đã có thuộc về người khác, kiếp này hắn không nạp phi. Hoàng đế hỏi hắn nữ tử kia là mỹ nhân nhà nào nhưng hắn cười không nói.

Các tiểu cung nữ ảo tưởng trong tương lai được xuất cung có thể gặp được nam tử chung tình như Minh thân vương, lại vô cùng hâm mộ nữ tử được hắn yêu sâu đậm kia.

Lộ Phân Phân khóe miệng nhếch lên, hai má tựa như treo hai cái đèn lồng đỏ.

Hai tháng sau.

Lộ Phân Phân nghe các tiểu cung nữ nói, Minh thân vương sắp cưới Vương phi. Đại hôn diễn ra vào mừng một tháng sau.

Nàng cảm thấy bị đả kích, cố gắng biện hộ cho hắn bằng đủ loại lý do.

Cứ thế cho tới gần hôn kỳ của Minh Thì Tiết, hắn lại không xuất hiện, cuối cùng nàng cũng đối mặt với sự thật.

Trong lòng Lộ Phân Phân oán hận: lớn lên như vậy mà cũng là nam tử vô tâm! Là mắt nàng vụng về nên mới bị mỡ heo che lòng!

Cái gì mà một lòng người, cái gì mà dâng cả núi sông, đều là mấy lời để lừa gạt mấy cô nương ngốc mà thôi.

Nàng ấy không bao giờ đến hồ nước nhỏ ấy một lần nào nữa.

Nửa đêm.

Lộ Phân Phân ngủ không sâu, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa sổ rất nhỏ, lập tức mở mắt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Trên cửa sổ giấy phản chiếu một bóng người, trong lòng nàng lộ bộ một tiếng. Lãnh cung này tuy không lớn nhưng để giết chết một phi tử không được súng ai rồi tùy tiện ném thi thể đi thì mấy tháng sau cũng sẽ không có người biết.

Lộ Phân Phân kinh hồn bạt vía, muốn trốn dưới gầm giường nhưng lại ngại bẩn.

Giữa cái chết bản thủ và bị giết bởi một thích khách.

Lộ Phân Phân lựa chọn không chết.

“Ta nhìn thấy người rồi.”

Bóng người trên cửa sổ kia dừng lại.

Lộ Phân Phân: “Có chuyện gì thì cứ từ từ nói, người không làm tổn thương ta, ta có thể cho người một xe vàng, hai xe cũng được.”

Nàng lấy chủy thủ* dưới gối đầu ra: “Đồ vật trong lãnh cung của ta không đáng giá, nhưng đối với phụ thân ta mà nói thì mạng của ta rất có giá trị. Đúng rồi, ta là tiểu nữ nhi nhà Lộ Hầu gia. Vị hảo hán này, không bằng chúng ta thỏa thuận, được chứ?”

(*: dao găm)

Đối phương đứng yên bất động.

Lộ Phân Phân suy đoán đối phương cố ý giao dịch với nàng, đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ để lộ ra chủy thủ: “Ta mở cửa sổ, hảo hán coi chừng một chút.”

Lộ Phân Phân: “Người không nói lời nào tức là đồng ý rồi đó.”

Lộ Phân Phân: “Ta đã mở cửa sổ rồi. Người đừng đánh ta, vũ khí cũng thu lại đi, chủy thủ hay kiếm gì đó, mũi nhọn thì cũng đừng đối diện với đầu này, ta sợ đau.”

Sau nhiều lần xác nhận, Lộ Phân Phân mới đẩy cửa sổ ra. Sau khi xác nhận người này không có ý động thủ thì mới đẩy bên khác ra.

Ánh trăng chiếu vào tấm điện, mặt của chủ nhân của bóng đen đập vào mắt.

Thấy rõ dung mạo của đối phương, Lộ Phân Phân thu lại nụ cười đối trá, đóng cửa sổ “phanh” một tiếng.

Cánh cửa bên cạnh bị đẩy ra rồi lại đóng vào. Minh Thì Tiết đứng trong điện, ngược mắt nhìn nàng.

Nàng còn tưởng hấn sẽ gõ cửa sổ. Lộ Phân Phân không nói gì, thu chủy thủ, quay lưng lại, dùng sức đâm vào vách tường hai cái cho hả giận.

Nàng chua xót nói: “Vương gia không ở trong phủ làm bạn với như hoa mỹ quyến*, đến lãnh cung ta làm cái gì.”

(*: ý chỉ người đẹp)

Minh Thì Tiết không sợ nàng sai khiến, thế nhưng nàng không ồn ào không ầm ĩ, thờ ơ với chuyện hấn cưới Vương phi mới khiến hấn buồn bực.

Thấy nàng nổi giận, hấn cười khế: “Phân Phân không có ở đây, bên cạnh ta lấy đâu ra như hoa mỹ quyến chứ.”

Lộ Phân Phân quay đầu đi.

Minh Thì Tiết nắm lấy tay nàng “Sợ đau còn dùng sức đập vào tường làm gì, đau không?”

Lộ Phân Phân: “Người nói thật sao? Không cưới một nữ tử khác sao?”

“Thật.”

“Nhưng tiểu cung nữ bên ngoài đều đang nói rằng đầu tháng sau người tổ chức đại hôn.”

“Tân nương là người.”

Lộ Phân Phân kinh ngạc.

Minh Thì Tiết nâng cằm nàng lên: “Người có đồng ý tin ta không?”

“Tất nhiên là có.” Lộ Phân Phân gật đầu, nàng chờ hấn quá lâu, bị kìm nén đến nóng nảy, cái miệng nhỏ nhắn phách phạch tố cáo một trận: “Nhưng ta bị giam cầm ở trong lãnh cung này, không hề biết chuyện bên ngoài, người làm cái gì ta cũng không biết. Nếu người mà nuốt lời thì ta cũng chẳng hay biết gì cả.” Nàng quay mặt ra và tức giận nói, “Giống như một gốc tử vậy.”

“Không gốc.”

Minh Thì Tiết nghiêng đầu hôn xuống.

Lộ Phân Phân vốn quyết định cứng rắn một hồi, ai ngờ bị hấn hôn, trái tim nàng liền buông lỏng, đập thành thạch không ngừng.

Trên người hấn có hơi thở lạnh lẽo tựa trầm hương, cực kì dễ người, cuốn lấy đầu óc của nàng, cuốn đi cả hồn của nàng.

Lộ Phân Phân ôm lấy hấn, xấu hổ đáp: “Đêm nay vương gia không đi có được không?”

Lời nói của nàng có chút mập mờ, Minh Thì Tiết vốn không định ở lại lâu, nhưng khi thấy bộ dạng tủ thân của nàng thì không đành lòng từ chối nên đành ôm nàng lên: “Không đi.”

Từng lớp từng lớp tố y một bị gỡ xuống.

Minh thân vương lại múa đao lộng thương dịu dàng đến nỗi khiến người ta mê mẩn.

Minh Thì Tiết chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày như vậy. Trước kia mỗi khi nhắc đến những tên ăn chơi trác táng thì hắn chỉ cảm thấy khinh thường, sơn hào hải vị thì làm sao có thể dùng để lấy lòng nữ tử được.

Thế mà đến giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy sơn hào hải vị không bằng nàng.

Lúc bình minh, Minh Thì Tiết đứng dậy sửa sang lại quần áo, hôn cô nương đang ngủ say, nghiêng mình rời đi.

Vài tên ám vệ ẩn ở bên ngoài, giúp hắn xuất cung.

*

Sau lần tiếp xúc da thịt thân thiết như vậy, Lộ Phân Phân lại thấy an tâm hơn một chút.

Minh Thì Tiết rất quý trọng nàng. Hắn chê tấm cung này quá rách nát, không muốn ở chỗ này muốn nàng, cho nên mọi lần đều là hắn dùng miệng làm cho nàng sung sướng. Sợ hắn khó có thể thoải mái, Lộ Phân Phân thỉnh thoảng cũng sẽ dùng tay giúp hắn một phen.

Nàng áng chừng qua chỗ của Minh thân vương kia, hai tay mới khó khăn lắm mới có thể bọc lại, còn mọc ra một mảng lớn như vậy, không khỏi có chút nghi ngờ rằng đến lúc đó nàng thật sự có thể chịu đựng được hay không.

Thế nhưng đây dường như không phải điều nàng nên lo lắng lúc này.

Lộ Phân Phân thay đổi một vấn đề khác, tiếp tục đi vào cõi tiên.

Mấy tháng nay, nàng phát hiện ra Minh Thì Tiết đi ra đi vào khỏi hậu cung tựa như trở về nhà mình, những hộ vệ cấm quân kia giống như là nhìn không thấy hắn vậy. Cũng không phải hắn có thuật tàng hình gì, rất rõ ràng là quân hộ vệ tiến vào đều là người của hắn.

Nàng từng nghe phụ thân nói qua, Minh thân vương là nhi tử thông minh nhất của tiên hoàng, Thái hậu nương nương mười sáu tuổi đã gả cho tiên hoàng, trở thành hoàng hậu thứ hai của tiên hoàng, khi đó tiên hoàng đã hơn nửa trăm tuổi, Thái hậu nương nương lúc ấy còn nhỏ, khó hoài thai, qua nhiều năm mới có thể sinh được một đích hoàng tử như vậy.

Minh Thì Tiết khi tuổi còn nhỏ đã lấy được thái ấp tốt nhất, đánh trả và nắm binh quyền, văn võ bách quan đều cho rằng Minh thân vương mới là người kế thừa đại thống, nhưng không ngờ hần đột nhiên vứt bỏ binh quyền, sống một cuộc sống nhàn nhã không tranh giành với thế gian.

Lộ Phân Phân cũng rất tò mò vì sao hần không cần ngôi vị hoàng đế.

Đêm nay qua đi rất thoải mái, Lộ Phân Phân nằm trong lòng Minh Thì Tiết, hỏi hần: “Người không muốn làm hoàng đế à?” ”

Minh Thì Tiết nắm lấy tay nàng, nói: “Không muốn. ”

“Vì sao?”

Minh Thì Tiết nói cho nàng, năm đó hôn quân vì lấy được Thái hậu nương nương nên không từ thủ đoạn, ngay cả tổ phụ* của mình cũng tính kế. Hần có thể sống sót là bởi vì Thái hậu nương nương lừa hôn quân nói hài tử là của hần.

(*: ông bà.)

Hoàng thất hỗn loạn không chịu nổi như vậy, cũng khó trách được hần không có lòng dạ nào mà tranh giành quyền vị.

Lộ Phân Phân hỏi: “Vậy tại sao bây giờ lại tranh giành?” ”

Minh Thì Tiết hạ mắt nhìn nàng: “Không phải người muốn làm hoàng hậu sao. ”

Hắn trả lời hời hợt như vậy khiến Lộ Phân Phân cảm thấy rất mỹ mãn.

“Năm đó Thái hậu nương nương sinh non là do có người hại nàng sao?”

Khi nàng hỏi vấn đề này, Minh Thì Tiết cũng đã đoán được tâm tư thầm kín của nàng.

Hắn trả lời: “Tất cả đều không phải cốt nhục của phụ hoàng của ta.”

“Nếu Hoàng Thượng đã thích nàng, vì sao lại muốn xuống tay với nàng, lại còn âm thầm làm hại ngươi?”

Minh Thì Tiết theo lời của nàng: “Giang sơn và mỹ nhân, người đã chọn giang sơn.”

“Vậy Vương gia thì sao?” Lộ Phân Phân nắm sấp trên vai Minh Thì Tiết, nhân cơ hội hỏi: “Ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?”

Minh Thì Tiết sớm biết nàng sẽ hỏi một câu này. Hắn đồng ý chiều chuộng nàng, cũng đưa ra đáp án mà nàng muốn.

“Ta mạo hiểm tính mạng đến ngủ cùng ngươi, ngươi nói xem?”

*

Đại hôn của Minh thân vương đến càng, các tiểu cung nữ trong thiên điện cũng càng thảo luận về Minh Thì Tiết nhiều hơn.

Minh thân vương vì đại hôn này mà đã hơn mười ngày không ra khỏi cửa phủ, ở trong phủ xây dựng một tòa thanh lương* điện, nghe nói là bởi vì Vương phi sợ nóng.

(*: thanh lương có nghĩa là mát lạnh)

Xe ngựa vận chuyển vật liệu đi tới vương phủ nối liền không dứt.

Lan can hành lang của thanh lương điện đều được điêu khắc bằng ngọc trắng, các thợ thủ công không thể di chuyển được, Minh thân vương liền gọi phó tướng thân tín đi khuân vác, điều cả nửa số binh sĩ của doanh trưởng đi.

Minh thân vương luôn luôn công tư phân minh, lúc này đây lại bị mỹ nhân làm cho lóa mắt, tướng sĩ thân tín đi theo hắn nhiều năm thế mà nhìn cũng không vừa mắt, cãi nhau một trận với hắn rồi đem ra khỏi thành, đi lên phía Bắc cho hả giận.

Nghe đến đây, Lộ Phân Phân đại khái hiểu được dụng ý của lần đại hôn này.

Minh Thì Tiết không phải loại người lấy việc công làm việc tư, dùng số binh lính của nửa doanh trưởng để vận chuyển Hán Bạch Ngọc là cái cớ. Phó tướng của hắn sao có thể chạy lên phía Bắc được? Muốn hết giận thì ở lại Thịnh Kinh vừa hưởng phúc vừa tức giận chẳng phải là tốt hơn sao.

Tám phần là đi cứu binh.

Lộ Phân Phân nghĩ thầm, hắn giống trống khua chiêng chuẩn bị hôn sự như vậy, thân phận Vương phi lại không ai biết được thế mà hôn quân lại không thấy kỳ quặc.

Hóa ra tâm tư hôn quân đều ở trên người mỹ nhân.

Gần đây, hôn quân càng ngày càng điên loạn.

Biên quan thì lang yên tứ khởi*, trong cung thì vẫn ca vũ thăng bình**.

(*: bốn bên đều báo hiệu bất ổn)

(**: ca múa mừng thái bình)

Trong đại điện, các cung nữ đều thấy bất an, mấy vị phi tần sợ tới mức mặt như tro tàn.

Hôn quân tát một bạt vào mặt Lệ phi, nóng nảy phẫn nộ nói: “Nhảy! Nhảy cho trẫm!”

Lệ phi là tiểu thư nhà quan, làm sao có thể khiêu vũ khi vừa cởi áo vừa cười, xấu hổ khó chịu đâm đầu vào cột điện.

Trên thái dương của nàng cung phi thuần khiết đầm đìa máu tươi.

Người không tắt thở thì một khắc sau lại bị hôn quân một kiếm đâm chết.

Nhóm tiểu thái giám xách thùng nước, nhanh chóng tiến lên, mặt không đổi sắc mà rửa sạch vết máu.

Nhạc sĩ tiếp tục tấu nhạc, ca múa không ngừng, giống như thứ vừa bị kéo ra ngoài không phải là một mạng người.

Lộ Phân Phân ngồi ở góc điện, thấy Lệ phi ngã xuống, cô nương cùng tuổi với nàng thế mà rơi vào khoảnh khắc hương tiêu ngọc vãn*. Nàng ngước mắt lên, cảm hận kẻ điên xấu xí ngồi trên long ỷ đến cùng cực.

(*: mất, qua đời)

Không ngờ liếc mắt một cái lại bị hôn quân nhìn thấy, đột nhiên chỉ vào nàng, lạnh giọng ra lệnh: “Người đến nhảy cho trẫm!”

Hai mỹ nhân thấy thế thì liếc nhau, lập tức tiến lên: “Hoàng thượng, đó là con ma ốm mà hoàng hậu gọi tới đánh đàn ở thiên điện Linh Hoa cung. Làm thế nào nàng ấy có thể nhảy được? Thần thiếp nhảy cho ngài, được không?”

Hôn quân bình thường sủng ái hai vị mỹ nhân này, nhưng hôm nay không biết phát điên cái gì, nhìn chăm chăm vào Lộ Phân Phân,

đẩy người ra: “Cút ra! Hôm nay trẫm phải xem nàng nhảy. ”

Ánh mắt vừa rời mang theo oán hận, có thể là loại hận ý này hôn quân đã thấy trong mắt của Thái hậu nương nương quá nhiều lần nên đã gợi lên dự cảm không chế ác liệt nhất của hắn.

Lộ Phân Phân nhìn hai vị mỹ nhân, ý bảo các nàng không cần ngăn cản nữa, để tránh không giữ được mạng.

Nàng giơ tay lên, cởi dây áo ra từng chút một.

Hôn quân nóng nảy rút kiếm chỉ vào cổ nàng, hung tợn mắng: “Tiện nhân! Người còn chậm chạp nữa thì trẫm sẽ giết người! ”

Lộ Phân Phân nhắm mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi cởi ra lớp váy cuối cùng.

Ngay khi chiếc váy dài rơi xuống đất, một ánh dao hiện lên làm cho nàng không mở được mắt. Trên đầu có một chiếc áo khoác màu đen, che đi cảnh tàn sát khốc liệt.

Ngay sau đó, gót chân nàng rời khỏi mặt đất, được người khác ôm ngang eo.

Giống như sợ dọa tới nàng nên giọng nói của Minh Thì Tiết đã dồn nén tới cực thấp, chỉ nói một chữ: “Giết. ”

Tiếng bước chân đều đặn như động đất truyền đến, ngay sau đó là tiếng vũ khí sắc bén cắt rách da.

Tiếng kêu rên, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng thét chói tai trộn lẫn với nhau, hỗn loạn không chịu nổi.

Lộ Phân Phân cuộn mình trong ngực Minh Thì Tiết, rốt cuộc không kiềm chế được sự sợ hãi, òa khóc.

Minh Thì Tiết ôm nàng nhảy lên lưng ngựa.

Hắn kéo áo khoác ra, nâng cằm nàng lên, ngón tay thô kệch quanh năm cầm kiếm dịu dàng lau đi nước mắt trên gương mặt nàng: “Khóc cái gì? Người chính là người muốn làm hoàng đế cơ mà.”

Lộ Phân Phân khóc nức nở: “Không muốn làm đâu, hoàng đế đều bị điên rồi!”

“Vậy muốn làm gì?”

Hắn hỏi rất bình thường nhưng giọng điệu lại kiêu ngạo, cảm giác như nàng muốn làm bất kì cái gì thì hắn cũng đều có thể giúp nàng vậy.

Lộ Phân Phân ngửa đầu, nước mắt vòng quanh hốc mắt: “Phân Phân chỉ muốn ở bên cạnh Vương gia.”

“Được, làm vương phi của bốn vương.”

Ngày hôm đó, cửa thành của hoàng thành mở rộng, thống lĩnh cấm quân quỳ xuống đất nghênh đón, quân đội của Minh thân vương không phí một binh tốt nào để tiến vào nội điện.

Minh thân vương cỡi chiến bào, che chở một nữ tử trẻ tuổi, từ trong cung đánh ngựa mà đi.

Hôn quân tự vẫn trong tấm cung của cố Thái hậu. Hoàng hậu mang thái tử chạy trốn khỏi hoàng cung, chỉ còn lại một vị hoàng tử kế vị trong tã lót.

Quan viên của gia tộc Lệ phi dẫn đầu, tất cả đều dâng tấu mời Minh thân vương lên nhiếp chính.

*

Hôm nay là mừng một.

Đoàn rước dâu của nhiếp chính vương đánh chiêng đánh trống, tám người nâng kiệu lớn, trái hồng trang mười dặm, đi tới Lộ Hầu phủ cưới Vương phi.

Hơn trăm “con rể tương lai” mà Lộ Hầu phủ nuôi dưỡng đồng loạt chúc mừng.

Đến ngày đại hôn này thì Lộ Phân Phân mới biết, phụ thân đâu có nuôi phu quân tương lai cho nàng, rõ ràng là nuôi một đám con nuôi. Đám người này phần lớn đều là cho Minh Thì Tiết sử dụng, còn lại cũng đều trở thành thân tín của Lộ phủ.

Còn bữa cơm no say trước lúc vào cung đều là do phụ thân giả bộ! Hắn đã sớm cùng Minh Thì Tiết lên kế hoạch từ trước. Không để ý tới nàng, cũng không đưa bạc để cứu tế cũng đều là để mê hoặc hôn quân.

Đêm tân hôn.

Ma ma canh giữ bên ngoài nghe thấy động tĩnh đầu tiên, tiếng vang kia không phải người bình thường có thể làm ra. Vương gia quanh năm chinh chiến sa trường, sức khỏe như vậy cũng không biết Vương phi làm thế nào chịu đựng được!

Nghĩ đến cũng không chịu nổi, Vương phi suốt đêm thấp giọng khóc nức nở, tiếng nũng nịu kia khiến người ta nghe được cũng mặt đỏ tai hồng.

*

Phong cảnh trên đỉnh núi ở tiểu thôn trang Lâm Giang độc đáo, Lộ Phân Phân tự nhiên phát hiện ra nơi này nên thích đến đây nghỉ ngơi.

Minh Thì Tiết vì nàng mà đã cho xây dựng một vọng lâu* nhỏ, sợ nàng bị ngã nên sai người xây dựng hàng rào bảo vệ và trồng một cánh đồng hoa dưới chân núi.

(*: chòi nghỉ mát)

Cho dù trăm hoa đua nở cũng không bằng vương phi xinh đẹp.

Lộ Phân Phân đứng ở trên lan can móc, giương mắt nhìn về núi sông vạn dặm.

Nàng luôn cảm thấy nơi này rất quen mắt mà cũng không biết khi nào đã tới đây.

Minh Thì Tiết cời áo choàng, đặt trên lưng nàng, hỏi: “Đang nghĩ gì vậy.”

Lộ Phân Phân dựa vào ngực hắn: “Ta đang suy nghĩ nếu người đã ấn định ngày cưới vào ngày mừng một mà ngày đó nếu người không cứu ta thì bây giờ sẽ như thế nào.”

“Mỗi ngày người ăn gì ta cũng biết, xem qua hoa cỏ gì ta đều biết, làm sao không biết người gặp nguy hiểm?” Minh Thì Tiết nắm tay nàng, hạ một nụ hôn trên trán nàng.

“Đã nói mừng một cưới người thì đúng là mừng một sẽ cưới.”

- -----oOo-----

Chương 37: Phiên ngoại 6: Yêu đương làm ảnh hưởng tới học tập”

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiếng chuông vào lớp vang lên.

Lộ Phân Phân bước vào lớp học.

Để ý bầu không khí trong lớp học hôm nay có chút bất thường, cô nhếch mắt lên: “Cũng không cần phải chào đón mình trong im lặng đấy chứ.”

Vừa dứt lời, giọng nói của Chu miệng rộng bất thình lình vang lên sau lưng cô: “Lộ Phân Phân, trở về chỗ ngồi của cậu đi.”

Lộ Phân Phân lạnh cả sống lưng, “Ồi” một tiếng, chân dài bước qua, ngoan ngoãn trở lại vị trí của mình.

Bước qua mới phản ứng được.

Hôm nay chân của bạn cùng bàn của cô có vẻ như dài hơn hôm qua.

Lộ Phân Phân chậm rãi quay đầu, thấy rõ gương mặt của người bên cạnh.

“Triệu Tiểu Ba?? Cậu đã phẫu thuật thẩm mỹ đấy à! ”

Triệu Tiểu Ba: “Lộ gia, tôi đổi chỗ rồi! ”

Lộ Phân Phân “Ồ” một tiếng.

Hai ngày không đến lớp thôi mà đã đổi bạn cùng bàn rồi.

Lại còn rất đẹp trai nữa chứ.

Người này ăn gì lớn lên vậy.

Lộ Phân Phân thỉnh thoảng liếc mắt nhìn soái ca bên cạnh, không thể tập trung học tập được.

Cô quyết định vượt qua “con quái vật” làm ảnh hưởng đến việc học này!

Cô dùng mũi chân đá vào bắp chân của đối phương.

Không có phản ứng.

Lộ Phân Phân lại đá một cái.

Vẫn không có phản ứng.

Bạn cùng bàn này có vẻ khá lạnh lùng, Lộ Phân Phân quyết định đổi một cách khác để thu hút sự chú ý của anh.

Trong giờ giải lao, Lộ Phân Phân một tay chống cằm, tư thế ngồi càng ngày càng lệch, cảm giác như nửa người đều chiếm cả chiếc bàn.

Đối phương nghiêng đầu, nhìn cô một cái, giống như đang hỏi: “Cậu có chuyện gì vậy?”

Lộ Phân Phân lập tức cười đến mặt mày cong cong: “Bạn học mới, xin chào, mình là Lộ Phân Phân.”

Anh gật đầu, sau đó dưới ánh mắt cực kì chờ mong của cô mà tiếp tục làm bài thi.

Lộ Phân Phân: “...”

Thật quá đáng, phải gỡ vẻ lạnh lùng của nam thần xuống thôi!

Tính hiếu thắng cộng thêm sự tự ti khi bị phớt lờ, đã biến cô trở thành người tự cao, tự đại.

Anh càng thu mình lại thì cô càng muốn trêu anh.

Lộ Phân Phân thò đầu, liếc mắt nhìn vào bài thi của thiếu niên, chữ viết ngay ngắn ở phía trên giống như được công nhân dùng mẫu khắc xuống, dòng tên ghi ba chữ “Minh Thì Tiết”.

“Thì ra cậu tên là Minh Thì Tiết sao.”

Minh Thì Tiết nhìn bạn cùng bàn nói chuyện, thu hồi tầm mắt, tiếp tục làm việc của mình.

Lộ Phân Phân chưa từng bị phớt lờ như vậy bao giờ, lòng tự trọng như bị giáng xuống một cú đánh.

Trong lúc ấy lại không biết nên nói cái gì để giảng hòa cho mình.

Trong lúc xấu hổ, Lâm Phồn Tư đã đi tới từ bao giờ: “Phân Phân, cậu có muốn đi vệ sinh với mình không?”

“Muốn!”

Bước ra khỏi lớp học, Lộ Phân Phân hỏi: “Bạn cùng bàn của mình bị sao vậy? Thật quá đáng.”

“Hạng nhất bán kết của cuộc thi vật lý đấy! Rất giỏi luôn.”

Lộ Phân Phân cũng không để tâm: “Không phải là học bá sao?”

“Điều ngạc nhiên là đã lâu rồi cậu ấy không đi học mà vẫn có thể giành được vị trí đầu tiên đó!”

Lộ Phân Phân ngồi vào đúng vị trí của mình: “Thiên tài thì luôn đi học theo tâm trạng mà.” Ví dụ như cô chẳng hạn.

Lâm Phồn Tư: “Hình như cậu ấy là một người câm.”

“Hừ, tớ cũng thấy giống.” Lộ Phân Phân tức giận đến lỗ mũi cũng sắp bốc khói: “Nói chuyện thì cậu ấy cũng không để ý tới tớ.”

Nói xong thì sừng sốt.

“Chờ đã, ý cậu là cậu ấy không thể mở miệng nói chuyện à?”

“Ừm!” Lâm Phồn Tư hóng hớt nói: “Hai ngày trước cậu không đến, cả lớp đều đang bàn luận về Minh Thì Tiết, nói cậu ấy chuyển trường là để điều trị tại một bệnh viện trung ương gần đây. Nhưng người ta nói rằng điều kiện gia đình cậu ấy rất tốt, có người thấy một siêu xe đưa cậu ấy đến trường đó! Đúng là người có tiền mà!”

Hóa ra là cậu ta không thể nói chuyện, chứ không phải là bỏ qua cô. Vì trách lầm người khác nên Lộ Phân Phân xấu hổ đỏ cả mặt.

*

Lộ Phân Phân không cố ý trêu chọc Minh Thì Tiết, cô len lén ghé mắt nhìn.

Thiếu niên ngồi bên cửa sổ, ánh mặt trời buổi chiều màu vàng chiếu lên người anh, làm nổi bật vẻ ngoài thanh tú của anh, cảm giác như không dính khói bụi của nhân gian. Sống mũi của anh thẳng tắp, ngũ quan tinh xảo hài hòa, đôi mắt dài mảnh khẽ nhếch lên, lông mi nhã nhặn rũ xuống, môi khế mím, nhìn rất yên tĩnh lại ngoan ngoãn.

Lộ Phân Phân lấy từ dưới bàn học ra một viên kẹo, đặt lên trên bàn của Minh Thì Tiết, ngón tay mảnh khảnh bấm lên, thành công bấm viên kẹo đường kia vào tay anh.

Minh Thì Tiết cảm giác ngón tay bị cái gì đánh một cái, chuyển sự chú ý từ bài kiểm tra sang tay.

Một viên kẹo dâu tây vuông vẫn được đặt trên bàn của mình.

Anh ngẩng đầu, thiếu nữ bên cạnh bùng cảm, ánh mắt nhìn anh chăm chăm, đầu mũi nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, mái tóc chình tề dừng ở thái dương giữa lông mày, cô mở to đôi mắt xinh đẹp, con ngươi

đen nhánh, vẻ mặt biếng nhác, đuôi mắt cong lên chứa sự ngạo mạn, đẹp cực kỳ.

Biểu cảm giống như đang nói: “Nếu cậu dám không ăn, mình sẽ nhét nó vào miệng cậu.”

Minh Thì Tiết: “...”

Anh nhặt kẹo lên và bỏ nó vào túi áo đồng phục, viết trên giấy nháp: sau giờ học sẽ ăn, được chứ?

Vẻ mặt anh lạnh lùng, cũng không phải sợ cô nên mới trả lời như vậy, mà là hy vọng cô có thể ngoan một chút, đừng nghịch nữa.

Lộ Phân Phân sùng sốt một chút.

Cô cho rằng đây là một ông nội cậy tài mà khinh người, sẽ không dễ dàng chấp nhận lời xin lỗi của cô, không nghĩ rằng anh lại dịu dàng như vậy.

Cô hắng giọng, gật đầu tỏ vẻ có thể.

Minh Thì Tiết ngồi bên cửa sổ, nắng hè đang chiếu vào người anh. Lộ Phân Phân xoay bút, lơ đãng quay đầu nhìn thấy mồ hôi dày đặc trên trán thiếu niên.

Cô ấy đá ghế ra và xoay người sang, đưa tay thân mật giúp anh đóng cửa sổ lại.

Hương thơm ngọt ngào trên sợi tóc thiếu nữ đảo qua chớp mũi khiến đầu bút trên tay Minh Thì Tiết ngừng lại.

Lộ Phân Phân chú ý tới động tác cứng ngắc của anh, dừng lại, khẽ sát anh, quan tâm hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Đồng phục học sinh của thiếu niên mang theo mùi ánh mặt trời. Lộ Phân Phân cảm thấy rất dễ ngủ, không nhịn được mà hít một ngụm lớn.

Minh Thì Tiết kỳ lạ nhìn cô một cái, rút ra một tờ giấy nháp, viết ba từ trên đó: Không sao đâu.

Lộ Phân Phân: “Chữ của cậu thật đẹp.” Người cũng đẹp.

*

Sau giờ học.

Lộ Phân Phân bị một đám nam nữ vây quanh, đi từ quầy bán đồ ăn vặt ra, một đám người vừa đi vừa cười.

Minh Thì Tiết ngồi trong xe, chờ đèn đỏ, liếc mắt một cái đã thấy cô gái nhỏ trà trộn trong đồng nam sinh.

“A Tiết, tuần này ba con tạm thời không về được, thuốc của con mẹ đã thuê người sắc xong rồi, đã đưa cho con chưa? Con thấy được không?”

Tầm mắt của Minh Thì Tiết vẫn dừng lại ở khuôn mặt đối diện bên đường.

“Con quen à? Có muốn cô ấy đi cùng không.”

Minh Thì Tiết nhìn thấy cô gái nhỏ kề vai sát cánh với nam sinh, nhíu mày.

Anh thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hóa ra, cô ấy cũng đối xử với các chàng trai khác như vậy, đúng không?

*

Lộ Phân Phân nháy lên lâu, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc trong hành lang, cô dừng chân, nheo mắt nhìn sang bên kia.

“Để tôi xem Bé Ngoan nhà ai đã trở lại!” Ba Lộ đã nấu xong bữa ăn, mở cửa ra, cả tòa nhà đều có thể nghe thấy giọng nói của ông: “Mau rửa tay để ăn cơm đi, hôm nay cha có thứ muốn cho con đây.”

Lộ Phân Phân đáp một tiếng với ba, quay đầu lại, hành lang đã không còn bóng người nữa.

Trong bữa ăn, Lộ Phân Phân hỏi: “Cha à, con búp bê ma thuật của cha thực sự có linh nghiệm không vậy?”

“Sao vậy, Bé Ngoan nhà chúng ta thích thằng nhóc nào rồi sao?”

“Làm sao có thể gọi người ta là thằng nhóc được! “Lộ Phân Phân cắn dũa, chuẩn bị tốt để giới thiệu về bạn cùng bàn mới một chút thì giây tiếp theo lại cảm thấy không đúng: “Không có mà?!”. Cô lập tức phủ nhận, thái độ thẳng thắn nói: “Yêu đương làm ảnh hưởng đến học tập đó ba.”

Ba Lộ cười: “Bạn học nam nữ kết bạn với nhau thôi mà, không cần nghi ngờ gì cả, muốn kết bạn thì cứ thoải mái. Thành tích học tập của người bạn nam này của con thế nào?”

“Giỏi lắm ạ.” Lộ Phân Phân cũng không biết đang kiêu ngạo cái gì: “Cậu ấy đứng đầu lớp con!”

Ba Lộ giơ ngón tay cái lên: “Thằng nhóc có tương lai lắm.”

“Tất nhiên rồi. Và cậu ấy là bạn cùng bàn mới của con.”

“À, thì ra là bạn cùng bàn.”

Lộ Phân Phân nhận ra rằng cô đã bị lừa: “Cha, cha lừa con!”

“Ha ha ha, Tiểu Dạng Nhi, con vậy mà còn muốn lừa gạt lão tử sao.”

*

Cuối tuần.

Ba Lộ phải đi công tác, Lộ Phân Phân ở nhà một mình. Khi cơm hộp được đưa đến, cô mở ra xem thì phát hiện thiếu đồ uống.

Lộ Phân Phân tùy tiện cầm một cái áo khoác là một bộ váy đồ dăng mặc trên người, mang dép lê cá xấu xí lông xù, một ngón tay quăng chìa khóa, thoải mái đi xuống lầu.

Cô đi vào cửa hàng tiện lợi, mở tủ đông lấy hai lon coca, lấy điện thoại ra để quét mã trả tiền, một lon cầm trong tay, một lon khác mở ra, cắm ống hút vừa đi vừa uống.

Khu phố vào buổi chiều rất yên tĩnh, tiếng mọi người đang trò chuyện cũng có thể nghe được rõ ràng.

Lộ Phân Phân nghe thấy cách đó không xa có người nhắc tới “người câm” gì đó, không biết như thế nào lại nghĩ đến thời Minh Thì Tiết.

Quan hệ bạn cùng bàn của hai người trong khoảng thời gian này cũng coi như là hòa hợp, chủ yếu là anh không nói lời nào, muốn cãi nhau với anh cũng khó.

Mặc dù Minh Thì Tiết không thể mở miệng nói chuyện, nhưng anh thì không vì bệnh tật mà trở nên tuyệt vọng nóng nảy, ngược lại còn rất ưu tú. Trên người anh có một sự kiên trì, nhẫn nại, và luôn luôn đáp ứng tất cả mọi thứ với những hành động của một quý ông hòa nhã.

Người này cái gì cũng tốt.

Ngoại trừ không thích trả lời cô ra.

“Lão Trương, tôi thấy chúng ta nên đi thêm một chuyến nữa, đổi lại cho người ta đi, tôi cảm thấy như vậy không tốt lắm đâu.”

“Cậu kệ đi, dù sao đem đồ đưa đến là được, có sai sót đâu thì đâu tới lượt chúng ta quan tâm? Nó chỉ là một đũa côm, còn có thể gọi điện thoại đi mắng cậu sao?”

“Ông đừng có vô trách nhiệm như thế, cha mẹ người ta cũng không phải người thường, nhớ xảy ra chuyện gì thì làm sao mà tôi gánh được!”

“Cậu nói cái gì vậy, chạy ngược một chuyến thì nhanh thôi, nhưng sắc thuốc thêm lần nữa thì cũng mất hơn hai tiếng rồi, này thì khác gì uống thuốc muộn không? Sẽ có rất nhiều rắc rối.”

Tiếng cãi nhau của hai người kia càng lúc càng lớn.

“Nhà cậu ta cũng không có người lớn, cậu đi thì họ cũng sẽ không cho thêm tiền đâu! Thuốc kia chỉ là thuốc bổ thân thể thôi mà, đông y thì có thể làm gì hơn chứ, cậu sợ cái rắc gì, dù sao tôi đi là được.”

Lộ Phân Phân nhìn nơi hai người kia đi ra, vừa vặn là cô cũng ở tòa nhà này.

Có vẻ như là đưa sai thuốc đến nhà đứa trẻ nào không có người lớn, sau đó thì hai người này mặc kệ.

Lộ Phân Phân tìm quản lý chung cư nói rõ tình huống, nhắc bọn họ đến từng nhà, hỏi xem có ai có con đang uống thuốc không, nhắc nhở là bị gửi nhầm nên đừng uống.

Quản lý chung cư ngoài miệng thì đồng ý nhưng quay đầu cái đã quên.

*

Vào sáng thứ Hai, Minh Thì Tiết không đi học.

Lộ Phân Phân nhìn về phía chỗ trống bên cửa sổ, lần đầu tiên trong đời ghét bỏ thiên tài trốn học.

Thiên tài thì cũng không cần học tập chăm chỉ sao!

Cô cảm thấy thiếu sót đến nỗi không chép nổi bài tập về nhà.

Chiều thứ Ba.

Lộ Phân Phân tiến vào lớp học thì nhìn thấy thiếu niên ngồi bên cạnh cô.

Ngoài đồng phục ra thì Minh Thì Tiết còn mặc một chiếc áo khoác rộng thùng thình ở ngoài, trên đầu đội một cái mũ bóng chày màu đen, anh đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh nhạt.

Một giây nhìn thấy anh, Lộ Phân Phân như thấy trăm hoa nở rộ, không hiểu sao thấy hưng phấn một chút.

Cô ra vẻ bình tĩnh và trở lại vị trí của mình như không có gì xảy ra.

Minh Thì Tiết không nhìn cô.

Anh ngồi dựa vào cửa sổ, cách cô thật xa, lông mi rũ xuống, ánh mắt dừng lại trong sách bài tập, đầu bút vẫn dừng lại ở cùng một đề.

Lộ Phân Phân chống cằm nhìn anh.

Anh thường làm bài tập rất nhanh, thế mà hôm nay phải mất vài phút mới viết được một câu, rõ ràng là đang không tập trung.

Cảm thấy tầm mắt của cô, Minh Thì Tiết ngẩng đầu. Tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, chỉ một giây sau, anh quay đầu lại, dựa vào cửa sổ như muốn rời xa cô.

Lộ Phân Phân: "..."

Lí do hợp lí nhất là có thể do hôm trước cách nói chuyện của cô lưu manh quá, còn nhìn chăm chăm mặt anh, cho nên hôm nay anh mới dùng khẩu trang để che mặt lại!

Che mặt là được rồi, nhưng sao lại phải trốn tránh cô?

Lộ Phân Phân thu hồi nụ cười, mặt lạnh lùng: “Mình trông rất đáng sợ sao?”

Minh Thì Tiết lắc đầu.

“Vậy cậu trốn mình làm gì.”

Anh nhặt bút và viết lên giấy nháp: Bị dị ứng do thuốc, không biết có lây hay không.

Lộ Phân Phân gãi gãi lỗ tai, nhỏ giọng đến gần: “Mình tưởng cậu trốn mình.”

Cô lấy một viên kẹo ra từ trong cặp sách, đặt trên sách bài tập của Minh Thì Tiết, kiêu ngạo xin lỗi: “Ăn viên kẹo này thì hai chúng ta vẫn là bạn tốt nha.”

Họ thậm chí không phải là bạn bè, họ trở thành bạn tốt.

Minh Thì Tiết nghĩ về ngày hôm đó cô cười rạng rỡ với mấy nam sinh, trái tim lập tức buồn bã.

Ánh mắt Lộ Phân Phân dừng trên ngón tay thon dài của thiếu niên.

Anh không nhận viên kẹo đó.

Không nhận có nghĩa là không chấp nhận lời xin lỗi của cô.

Cô không cho phép bản thân bị từ chối!

Lộ Phân Phân đưa tay, chuẩn bị lấy viên kẹo về thì đúng lúc đó Minh Thì Tiết đưa tay lấy.

Anh bắt được ngón tay cô.

Lộ Phân Phân: “...”

Minh Thì Tiết: “...”

Đầu ngón tay anh hơi lạnh, giống như một bình rượu dương mai ngọt ngào mát lạnh giữa trời nóng, mát mẻ vào tận trong tâm hồn và sự thoải mái ấy đã ngăn chặn sự gay gắt của ngày hè nóng nực.

Lộ Phân Phân lập tức rút tay lại, vành tai phấp hờng, cô gái hay nói luyên thuyên khó có khi được bình tĩnh lại.

Minh Thì Tiết nhìn cô hai giây, cúi đầu, không biết viết gì trên giấy.

Tay áo đồng phục học sinh bị kéo xuống, Lộ Phân Phân quay đầu, nhìn thấy một dòng chữ trên giấy nháp.

— — Mặt đỏ như thế, cậu cũng bị dị ứng à?

2. “Ngọt không?”

Cảm giác sau khi chạm vào ngón tay của anh rất kì lạ, vậy nên mấy ngày sau Lộ Phân Phân đều không dám chủ động nói chuyện với Minh Thì Tiết.

Cô đụng vào đầu của cậu Trần gầy gò, đập vào gối của Lăng Việt, tát Lão Cốt Đầu một cái mà cũng chẳng có cảm giác gì khác lạ cả.

Lộ Phân Phân thấy khó hiểu.

Nhưng ngày đó, khi đụng phải ngón tay của Minh Thì Tiết cô lại thấy như bị điện giật mà?

Trong giờ giải lao, Lộ Phân Phân giờ sách giáo khoa che đầu, nằm sấp trên bàn, mờ to hai mắt ngẩn ngơ.

Minh Thì Tiết quay đầu, thấy có cái đầu nhỏ đang lộ ra khỏi bộ đồng phục thì viết chữ lên giấy.

– Tâm trạng không tốt sao?

Lộ Phân Phân nhấc mí mắt lên, nhìn trên khẩu trang trên mặt anh: “Cậu bị dị ứng có sao không? Cậu nghĩ là tâm trạng của mình không tốt à? Chủ yếu là do mình không thể nhìn thấy mặt của cậu đấy.”

Minh Thì Tiết: “...”

Minh Thì Tiết: Không tốt?

Lộ Phân Phân không tin, đưa tay ra để vạch trần.

Thế mà lại bị anh nắm lấy cổ tay.

Cảm giác “như điện giật” kì lạ ấy lại ập đến, khiến cả vành tai cũng bắt đầu nóng lên.

Lộ Phân Phân thu tay lại: “Cậu gửi điện cho mình đấy à?”

Minh Thì Tiết nghi hoặc nhìn cô.

Lộ Phân Phân nhân lúc anh ngây người, vươn tay ra kéo khẩu trang của anh.

Minh Thì Tiết dựa vào phía sau, nâng sách giáo khoa lên để che mặt, đặt một tờ giấy nháp lên trên: Đừng ầm ĩ.

“Cậu để mình xem một chút đi, liếc mắt một cái cũng được.”

Minh Thì Tiết: xấu lắm.

Lộ Phân Phân mất hứng nằm sấp trên bàn, cả buổi chiều không để ý tới anh.

Sau giờ học.

Lộ Phân Phân vừa ra khỏi cổng trường thì thiếu niên cao gầy đột nhiên vòng qua trước mặt cô.

Minh Thì Tiết kéo khẩu trang ra, cho cô xem mắt.

Khuôn mặt của anh đã hồi phục, nhìn không khác lắm, chỉ là đuôi mắt còn có một nốt phát ban đỏ.

Lộ Phân Phân quên mất mình còn đang tức giận, đau lòng nhìn anh: “Cậu sợ bị người khác là nói xấu xí nên mới che mặt à?”

Minh Thì Tiết dùng điện thoại di động đánh chữ: Sợ lây bệnh cho cậu.

Cô thích sự xinh đẹp mà.

Trên mặt Lộ Phân Phân nổi ý cười: “Mình mời cậu ăn thịt nướng nha, ở gần chỗ khu nhà mình có một cửa hàng cá nướng, cậu có đi không?”

Minh Thì Tiết: Có.

Đi được nửa đường, Lộ Phân Phân đột nhiên nhớ tới người bị dị ứng trên da thì không thể ăn hải sản.

“Cậu ăn được không?”

Minh Thì Tiết: Không.

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó lại đánh chữ: Nhưng mình có thể đi cùng cậu.

Lộ Phân Phân rút điện thoại di động của anh, nhập số điện thoại của mình, thêm wechat, đổi tên cho mình là “Phân Phân xinh đẹp như hoa”, và sau đó trả lại cho anh: “Không cảm ơn.”

Minh Thì Tiết nhìn tên của cô, nghiêng đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt.

*

Cuối tuần.

Trong nhà chỉ có một mình Lộ Phân Phân, mà căn bản thì cô cũng sẽ không ở nhà.

Lộ Phân Phân gửi tin nhắn vào trong nhóm Sailor Moon, hẹn mấy người bạn ra ngoài đi chơi cùng nhau cho đến khi trời tối mới về nhà.

Lâm Phồn Tư đau bụng, cậu Trần gầy gò và Lão Cốt Đầu cùng nhau đưa cô về nhà nên Lộ Phân Phân đành phải bắt Lãng Việt chép bài tập cho mình.

Lộ gia ra lệnh nên Lãng Việt cũng ngoan ngoãn làm theo.

Thấy thiếu niên giảm cân xong trở nên gầy gò mà Lộ Phân Phân nghĩ đến thời Minh Thì Tiết, đột nhiên cô rất muốn làm thí nghiệm.

Đi xuống dưới lầu, Lộ Phân Phân đột nhiên bắt lấy tay Lãng Việt.

Lãng Việt sợ tới mức lui về phía sau hai bước, lắp bắp: “Lão đại, cậu làm gì vậy?”

Lộ Phân Phân “suyt” một tiếng, nắm lấy đầu ngón tay Lãng Việt, nhắm mắt lại và cố gắng cảm nhận.

Không có điện giật.

Tim cũng không đập thành thịch.

Lộ Phân Phân thất vọng ném ngón tay của Lãng Việt đi, cảm thấy hồn bay phách lạc.

Tại sao vậy?

Chẳng lẽ cô thích Minh Thì Tiết à.

Cô muốn yêu sớm với Minh Thì Tiết sao?

Phát hiện này làm cho Lộ Phân Phân đỏ mặt không thôi, cô bước nhanh vào cửa hàng, lấy một hộp kem để làm hạ nhiệt.

Lãng Việt chờ ở khu nghỉ ngơi, lấy bài tập về nhà ra, đưa cho Lộ Phân Phân chép.

Lộ Phân Phân ăn xong nửa hộp kem thì cũng bình tĩnh trở lại, hào phóng đặt túi xách lên bàn: “Cậu muốn ăn gì? Hôm nay mình mời khách.”

Lãng Việt nhìn về phía kem của cô.

Lộ Phân Phân hét lên: “Chờ đó, mình sẽ mua cho cậu.”

Bài tập về nhà chép được một nửa.

Lộ Phân Phân đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

Minh Thì Tiết vừa mua nước xong, trả tiền, nhìn không chớp mắt đi đến chỗ trống bên cạnh Lộ Phân Phân, đặt túi xuống và bắt đầu làm bài tập toán.

Lộ Phân Phân quay đầu đi, vỗ vỗ vai anh: “Xin chào.”

Minh Thì Tiết mất diếc tai ngơ, tập trung giải đề.

Lộ Phân Phân: “... Này, để ý tới mình một chút đi.”

Giọng điệu của cô có chút ấm ức, rõ ràng đầu bút dừng lại, cuối cùng thì cũng có phản ứng, nghiêng đầu nhìn về phía nam sinh ở chỗ ngồi đối diện với cô, hai giây sau lại thu hồi ánh mắt, cúi đầu tiếp tục làm bài.

Lộ Phân Phân hiểu được ánh mắt vừa nãy của anh.

Cô cầm điện thoại lên và chạy vào cửa hàng, giúp anh mua một hộp kem.

“Thôi.” Lộ Phân Phân đặt kem đặt trong tay vào Minh Thì Tiết, cười tủm tỉm nói: “Sau khi cậu hoàn thành bài tập toán thì có thể cho mình mượn để chép không?”

Hóa ra cô cố gắng lấy lòng anh là để chép bài tập về nhà.

Mặt Minh Thì Tiết vô cảm: Không.

Lộ Phân Phân sử dụng đòn sát thủ là làm nũng: “Mình sẽ liếc qua một cái thôi sẽ trả lại cho cậu.”

Minh Thì Tiết nghĩ đến cô vừa mới kéo tay nam sinh kia rồi đỏ mặt, không biết cô có còn làm vậy nữa không.

Anh tức giận: Không.

“Cậu?! Sao cậu lại bướng bỉnh như vậy! “Lộ Phân Phân lộ ra bộ mặt thật hung dữ, xoay người lại, rồi nghĩ tới cái gì mà quay về bên cạnh anh, đưa tay muốn lấy lại hộp kem kia.

Ngón tay Minh Thì Tiết ấn vào nắp kem, ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt giống như đang nói: “Vì sao lại muốn lấy lại đồ đã cho rồi.”

Lộ Phân Phân “Hừ” một tiếng, vung đuôi ngựa quay người lại.

Đuôi tóc của cô gái nhỏ quét qua má, đối diện với các chàng trai, khiến cho Minh Thì Tiết càng thêm nóng nảy.

Lộ Phân Phân chép xong ngữ văn, thấy mấy câu hỏi mà Lãng Việt khó khăn lắm mới làm được nên có chút không đành lòng chép bài của anh.

Cô muốn viết về nhà sớm hơn để ngủ, nhìn chăm chăm vào thiên tài khoa học bên cạnh.

Lộ Phân Phân: “Minh Minh ~”

Câu nói “Minh Minh” kia của cô vừa được kéo dài ra lại vừa nững nịu, khiến Lãng Việt nổi da gà.

Mặt Minh Thì Tiết vẫn không đổi sắc.

Lộ Phân Phân: “Cậu thích ăn gì? Mai mình sẽ mời. ”

Khuôn mặt nghiêm túc của Minh Thì Tiết nhìn như một tấm gương trong học tập, muốn kiên quyết chống lại hành vi xấu xa như chép bài tập của cô.

Lộ Phân Phân cũng thôi giã dũa.

Lãng Việt vắt hết óc, cuối cùng thì cũng hoàn thành được câu hỏi đó.

Lộ Phân Phân len lén liếc về phía bên cạnh, Minh Thì Tiết đã làm xong mặt B của đề cuối cùng, anh ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt của cô, đưa tay cầm bài thi được đặt bên cạnh.

Lộ Phân Phân hiểu ra, lập tức ngồi xuống bên cạnh anh, cố gắng sột soạt chép lại.

Lãng Việt thấy bài thi của Minh Thì Tiết thì bội phục sát đất: “Năm phút là xong rồi à? Cậu trâu bò thật đấy. ”

Minh Thì Tiết nhìn thoáng qua ngón tay của Lãng Việt, vẻ mặt lạnh lùng ở ngoài như muốn từ chối người khác.

Lãng Việt không hề nhận thấy thần chết đang nhìn chăm chú, trong đầu đều nghĩ đến chuyện học bá trâu bò muốn kết bạn với học bá: “Người bạn già à, những câu hỏi trong cuộc thi đó khó hơn thế này nhiều phải không? Tôi thật ngưỡng mộ người học toán giỏi như cậu đấy!”

Minh Thì Tiết không để ý đến anh.

Thiên tài đều khá lạnh lùng, hơn nữa bình thường thì ngoài Lộ Phân Phân ra thì Minh Thì Tiết cũng sẽ không phản ứng với ai nên Lãng Việt cũng không thấy mất mặt, ngược lại còn cảm thấy có thể cùng anh nói chuyện: “Cậu bạn già có thể chia sẻ cho tôi một chút kinh nghiệm học tập không? ”

Minh Thì Tiết nhật bút và viết trên giấy: Có.

Lãng Việt mừng như điên: “Cậu nói đi, tôi rửa tai lắng nghe! ”

Minh Thì Tiết: Không yêu sớm.

“Không phải, tôi cũng không yêu sớm mà, thành tích không phải cũng không đề cập tới.” Nói xong chỉ vào Lộ Phân Phân đang chép bài: “Lão đại của tôi cũng không yêu sớm mà điểm hai môn cộng lại lại không bằng nổi một môn của cậu. ”

“Câm miệng lại!” Lộ Phân Phân ghét bỏ: “Cậu hết giá trị lợi dụng rồi, mau đi đi. ”

“À.” Lãng Việt ngoan ngoãn xách ba lô rời đi.

Lộ Phân Phân chép xong, cuộn sách bài tập lên, nhắc cặp sách đặt lên vai: “Đi thôi. ”

Cô vừa ra khỏi đây vài bước thì điện thoại rung lên, Minh Thì Tiết gửi tới một tin nhắn.

M: [Minh cũng không còn giá trị lợi dụng sao?]

Lộ Phân Phân quay đầu nhìn về phía thiếu niên, tiểu công chúa này còn muốn người khác dỗ dành, nếu không thì sẽ không vui.

Cô li3m môi, cũng không biết nói gì cho phải, đành tùy ý nói một câu: “Cảm ơn anh Minh đã giúp đỡ! ”

Minh Thì Tiết cúi đầu gửi tin nhắn cho cô: từ.

M: [Anh?]

Lộ Phân Phân nhướng mày, ánh mắt mang theo sự đùa giỡn:
“Không thích gọi là anh trai thì gọi em gái cũng được.”

Điện thoại của Minh Thì Tiết được đặt trở lại trong túi của mình, trước mặt cô mà không trả lời tin nhắn của cô, chắc chắn là không thích cái biệt danh “em gái” này.

Anh quay lại và đi lên cầu thang.

Lộ Phân Phân: “?”

Minh Thì Tiết cũng sống trong tòa nhà này? Vậy, ngày hôm đó hai người họ nói về cái gì vậy? Đưa nhầm thuốc, rất có thể là đưa nhầm cho anh!

Lộ Phân Phân đuổi theo: “Này, nhà cậu chỉ có mình cậu thôi phải không?”

Minh Thì Tiết dừng lại gửi tin nhắn.

Lộ Phân Phân nhận được tin nhắn của anh.

M: [Ừ.]

“Cậu đừng uống thuốc lung tung, hai người kia không đáng tin cậy đâu. Mình bảo bố mình đưa cậu đến bệnh viện, còn sắc thuốc thì mình có thể giúp cậu.”

Minh Thì Tiết nhìn cô thật sâu, không rõ là cảm kích hay là thay đổi quan điểm, cúi đầu nhắn tin.

M: [Ok.]

*

Cha Lộ giới thiệu Minh Thì Tiết với một người bác sĩ có quen biết rất có trách nhiệm, mặc dù phòng khám nhỏ, nhưng rất thần kì, uống thuốc chưa đến hai tháng thì anh không bị ù tai nữa, hơn nữa có thể phát âm những chữ đơn giản.

Cha Lộ rất thích Minh Thì Tiết, thường mời anh xuống lầu ăn cơm. Nhưng công việc của ba Lộ bận rộn, một năm đều dành hơn nửa thời gian ở bên ngoài, trước khi đi sẽ dạy Lộ Phân Phân làm một vài món ăn đơn giản vì sợ cô luôn luôn ăn cơm hộp. Lộ Phân Phân không học được, thế nhưng Minh Thì Tiết lại học được tay nghề của cha Lộ.

Lộ Phân Phân bắt đầu quang minh chính đại đi lên lầu ăn chực.

Minh Thì Tiết bưng một đĩa măng cụt đến.

Lộ Phân Phân thích ăn cái này, ăn đến miệng phòng lớn: “Tại sao lúc nào nhà cậu cũng có măng cụt vậy? Mình cũng không thấy cậu ăn.”

Minh Thì Tiết không trả lời, anh mở túi bảo quản và lấy thịt tôm bóc vỏ ra.

Lộ Phân Phân thích ăn tôm nhưng cũng không nghĩ tới Minh Thì Tiết sẽ làm vậy.

Anh đang nấu ăn nên cũng không thích cô vào quấy rối, Lộ Phân Phân tựa vào cửa phòng bếp, ăn măng cụt, ánh mắt đột nhiên sáng lên, bẻ một cùi thịt măng cụt, chạy qua, kiễng chân dút đến bên miệng Minh Thì Tiết: “Quả ngon lắm đó? Rất ngọt luôn!”

Minh Thì Tiết sừng sốt.

“Thật sự rất ngọt!”

Minh Thì Tiết rũ mi nhìn chăm chăm vào tay cô, chần chừ một chút rồi cúi đầu ăn luôn.

Lộ Phên Phên mong chờ hỏi: “Có ngọt không?”

Minh Thì Tiết quay đầu, quay mặt đi, cúi đầu rửa sạch món ăn phụ, nước lạnh xuyên qua ngón tay mà vẫn cảm thấy mặt còn nóng.

*

Lộ Phên Phên ăn quá nhiều hoa quả, lại ăn cả một con tôm, no đến không muốn động đậy, lúc uống nước thì làm ướt cổ áo trái tim mà cũng không quan tâm, nằm một lúc thì đã ngủ thiếp đi.

Minh Thì Tiết thấy cô gái nhỏ đang nằm trên ghế sofa, muốn đánh thức cô dậy nhưng không đành lòng. Thấy cổ áo cô ướt một mảng lớn nên rút khăn giấy ra muốn lau cho cô.

Bàn tay vươn tới một nửa thì lại dừng lại ở trên không trung.

Dây áo màu hồng trên vai thiếu nữ rơi xuống, cái gì bên trong cũng thấy rõ ràng.

Anh gấp khăn giấy lại, nhắm mắt lại, lót nó vào trong cổ áo ướt của cô.

Sợ cô bị cảm lạnh nên anh trở về phòng ngủ lấy chăn đắp lên người cô.

Làm xong những thứ này thì Minh Thì Tiết cũng khản trương đến nỗi đổ mồ hôi.

*

Lộ Phên Phên ngủ đến nửa đêm.

Phát hiện mình ngủ trên ghế sofa, bên cạnh có một cái đèn ngủ nhỏ, dưới ánh đèn mờ mịt, cô quay đầu, dưới chân dường như cũng có một người đang ngủ.

Lộ Phân Phân sợ bóng tối, bình thường ngủ một mình ở nhà thì cũng không dám tắt đèn, thích đến nhà anh chơi đến mệt rồi mới về ngủ.

Minh Thì Tiết kê một tấm nệm dưới sàn nhà bên cạnh sofa trông cô.

Lộ Phân Phân nằm sấp bên cạnh sofa, nhìn lông mi dài của thiếu niên rũ xuống, yên tĩnh và ngoan ngoãn đến mức muốn nhéo mặt anh.

Cô nhìn tới nổi nổi sắc dục, hai tay chống lên sàn nhà, nửa người lướt qua sofa, tiến lại gần, cúi đầu muốn hôn anh.

Chưa kịp thành công thì người đã ngã xuống sofa.

Minh Thì Tiết đột nhiên bị đè đến tỉnh, mở mắt ra nhìn chăm chăm cô, ánh mắt từ mờ mịt thành tỉnh táo.

Lộ Phân Phân rất khó để thích ứng với anh nhanh đến vậy, với cô đây là một loại dày vò.

“Mình, mình, mình đi ngủ, nhưng mà do tưong ngủ không tốt lắm nên mới ngã xuống.”

Minh Thì Tiết tỉnh táo lại, cảm giác được thân mình mềm mại của thiếu nữ dán sát vào cánh tay anh, hương thơm ngọt ngào trên người cô ập vào mũi, xúc giác với khứu giác đều bị kích thích, khiến cho hô hấp của anh trở nên lộn xộn, đáy lòng dâng lên một trận khô nóng.

Lộ Phân Phân nhận thấy thân thể của anh có phản ứng, lùi lại một chút: “Không, không phải cố ý đâu?”

Minh Thì Tiết bình tĩnh rút tay lại, cuộn chăn đệm lên rồi trở lại phòng.

Giống như vừa rồi chỉ có một mình cô lúng túng thôi vậy.

Lộ Phân Phân: "..."

Được rồi, giống như bị ghét bỏ vậy.

*

Vào ngày lễ tình nhân, bạn bè đều đang khoe cơm chó, Lộ Phân Phân muốn nhân cơ hội trêu chọc Minh Thì Tiết một chút.

Sau giờ học, cô mua một túi bột mì, một bó hoa hồng, chuẩn bị thử nấu sủi cảo để thăm dò phản ứng của anh.

Những bông hoa phải được đặt ở nơi dễ thấy nhất.

Nơi dễ thấy nhất ở nhà Minh Thì Tiết là bàn đảo, anh sẽ thấy nó khi anh nấu ăn.

Lộ Phân Phân đóng cửa chơi game một lát.

Chờ đến khi cô ấy ra ngoài thì cô thấy những bông hoa mình mua đã bị Minh Thì Tiết lấy để làm bánh.

Cả người Lộ Phân Phân xù lông lên.

Từ chối thì từ chối, nhưng nhất định phải dứt khoát như vậy sao!

Cô mở cửa xông ra ngoài.

Minh Thì Tiết không biết tại sao cô tức giận, anh thấy cô mang bột mì và hoa về, nghĩ rằng cô muốn ăn bánh hoa nên đã làm.

Anh đuổi theo.

Lộ Phân Phân không cam lòng, cho dù bị từ chối thì cô cũng phải nghe chính miệng anh nói!

Dù sao Minh Thì Tiết cũng không thể nói chuyện.

Anh không nói, có nghĩa là anh không từ chối cô.

Dù sao, hôm nay cô ấy sẽ đánh dấu chủ quyền!

Lộ Phân Phân quay đầu, nhìn thấy thiếu niên đứng ở đầu ngõ.

Bóng đèn bao phủ trên người anh, biểu cảm của anh có chút đau lòng, giống như muốn đi lên dỗ dành cô, lại sợ cô sẽ nổi giận, cho nên vẫn đứng tại chỗ chờ cô.

Cô hùng hổ đi tới trước mặt anh, mạnh mẽ tỏ tình: “Minh Thì Tiết, cậu có muốn làm bạn trai mình không?”

Anh ngạc nhiên nhìn cô.

“Không yêu sớm...” Khí thế của cô dần yếu đi: “Cậu có cái dự định này hả.”

Chỉ có tiếng gió bên tai.

Lộ Phân Phân chờ mấy giây, mắt mát xoay người, tâm trạng như rơi xuống đáy cốc, thì thầm: “Đùa một chút, cậu không nên coi đó là sự thật.”

Cổ tay đột nhiên bị kéo lại, Minh Thì Tiết kéo cô trở lại.

Lộ Phân Phân đắm vào trong ngực thiếu niên, áo khoác ngoài anh cũng chưa kịp mặc, không biết đứng ở chỗ này bao lâu rồi mà trên người mang theo hơi thở lạnh lẽ.

Anh cúi đầu, ngón tay thon dài gõ trên điện thoại di động: Nếu mình cho là thật thì sao?

Lộ Phân Phân phản ứng chậm đi nửa nhịp, anh hiểu ý của cô phải không, ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười như hoa.

“Vậy thì cậu sẽ có một người bạn gái dịu dàng, chu đáo và ân cần đó.”

Không biết Minh Thì Tiết từ đâu lấy ra một bông hồng.

Anh nói: “Chúc mừng sinh nhật.” ”

Đây là lần đầu tiên Lộ Phân Phân nghe thấy anh mở miệng nói chuyện.

Cô kinh ngạc nhìn anh: “Cậu mới... nói chuyện đấy sao?”

Minh Thì Tiết thì thầm: “Chúc mừng sinh nhật, bạn gái.”

Đây là lời chúc sinh nhật hay nhất mà Lộ Phân Phân từng nghe qua.

- ----oOo-----

Chương 38: Phiên ngoại 7: Đó là cô

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Mây

Beta: Yin

Lộ Phân Phân phát hiện gần đây con gái mình có chút kén ăn.

Minh Thì Tiết thì lại phát hiện gần đây khẩu vị của Lộ Phân Phân không tốt.

Cô bưng bát, đuổi theo đút cơm cho con gái.

Minh Thì Tiết cũng bưng bát, đuổi theo đút cơm cho Lộ Phân Phân.

Minh Thiên ăn một miếng thì Lộ Phân Phân cũng mới ăn một miếng.

Minh Thì Tiết lạnh giọng nói: “Minh Thiên, ngồi xuống ăn tối.”

Minh Thiên không dám chạy trốn lần nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế: “Ba đừng tức giận, con ngoan mà.”

Minh Thì Tiết gấp một miếng thịt đùi gà đút đến bên miệng Lộ Phân Phân: “Ăn đi.”

Lộ Phân Phân ăn hết.

Minh Thì Tiết: “Mẹ ngoan nhất.”

Lộ Phân Phân đã đặt tên cho hai đứa nhỏ là Lộ Qua và Minh Thiên.

Là bởi vì cô có một mong muốn.

Cô nghĩ, trải qua từng ngày với Minh Thì Tiết, rồi nắm lấy tay anh, đi đến hết cuộc đời còn lại, đó là cả một chặng đường dài.

Hơn một thập kỷ trước, Minh Thì Tiết cũng có mong muốn tương tự.

Khi còn nhỏ, một căn bệnh đã khiến anh không thể nói chuyện. Anh đã quen với sự cô đơn và thích ở một mình.

Sau khi gặp được Lộ Phân Phân, anh bắt đầu khao khát được chấp nhận.

Mùa hè năm đó, bóng dáng màu trắng ấy đã trở thành ánh sáng duy nhất trong trái tim anh.

Anh đã giấu viên kẹo cô tặng và chỉ ăn khi nó đã tan chảy.

Anh đã chấp nhận việc điều trị và bệnh đã được chữa khỏi.

Nhưng cô đã biến mất.

Anh đã không từ bỏ việc tìm kiếm cô gái như ánh sáng ấy.

Anh đi ăn tối tại nhà hàng nhỏ mà cô thích.

Đi qua con đường mà cô đã đi.

Trân trọng con búp bê ma thuật của mình.

Cho đến một ngày, anh nghe thấy một nhân viên trong công ty nhắc đến tên của cô.

Trên thế giới có rất nhiều người trùng tên, nhưng ngay sau khi nghe thấy cái tên ấy, anh không thể kiềm chế được và muốn nhìn thấy cô.

Anh đã hết hy vọng, đứng bên ngoài cửa sổ, nhìn cô gái trong phòng ăn từ xa.

Cô mặc sườn xám đoan trang tao nhã, anh không nghĩ cô sẽ có lúc ngoan ngoãn mặc sườn xám.

Khoảnh khắc cô quay đầu lại, tim anh đập chậm nửa nhịp.

Đó là cô.

Anh đợi được rồi.

— — — HOÀN TOÀN VẮN — — — — —

- -----oOo-----